



ပိုမိုစာပေ

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့ဗျာဓိ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဖတ်ခွင့်မရှိတဲ့ နှလုံးသားကျမ်းစာ

L၈၆

www.burmeseclassic.com

ပုံ နှိပ် မှတ် တမ်း	
ထုတ်ဝေသူ	◆ ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ) (မြ-ဝ၃၈၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
ပုံနှိပ်သူ	◆ ဒေါ်ရွှေ (မြ-ဝ ၂၀၇၉) သူခပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၇)၊ ငွေလမ်း(ထက်) ပိုလ်တထောင်။
အတွင်းဖလှယ်	◆ ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	◆ ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	◆ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ လ
အုပ်စု	◆ ၅၀၀
တန်ဖိုး	◆ ၅၀၀ ကျပ်

ကြေညာချက်
 ဝတ်ခွင့်ခံယူတဲ့ နှလုံးထားထူးချွန်စာ
 မိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၇
 ၂၆၃ - ၈၁၀၂၂၅ x ၀၀၅ စင်တီ။
 ကြေညာချက် / ဝတ်ခွင့်ခံယူတဲ့ နှလုံးထားထူးချွန်စာ

အခန်း (၁)

“တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူးလား နေခ၊ ကိုယ့်ကို ထပ်
 တောင်းပန်...”

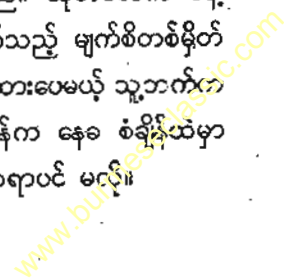
“တော်ပြီဗန်၊ ကိုယ်မင်းကို အချိန်တွေ အများကြီး ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊
 ကိုယ်တို့ ဇာတ်လမ်းက ဒီလောက်နဲ့ ပြီးပြတ်သင့်ပြီ”

စီးကရက် အသောက်မပျက်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ဇာတ်လမ်းဖြတ်လိုက်ပုံက
 သက်သောင့်သက်သာ။ ဘာခံစားချက်မှ မပါ။ ဘာဝေဒနာမှ မဖြစ်။
 ဟန်ဆောင်အလုပ်ကို မုန်းသူအဖြစ် နာမည်ကြီးသော ရွှေမင်းသားက
 ညအမှောင်အောက်က မီးရောင်အောက်မှာပင် ခန့်ညားချောမွေ့မှုတွေနဲ့
 လင်းလက်တောက်ပနေပုံကို ဗန်ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

တစ်လ...

နေခဆိုသည့်လူနှင့် ဗန် တွဲခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုတစ်လက ဗန်
 တစ်ဘဝစာ ဖူလုံပါသည်။ ဘာမှမကြာလိုက်သည့် မျက်စိတစ်မှိတ်
 လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်လေးလို့ ဗန်က သတ်မှတ်ထားပေမယ့် သူ့ဘက်က
 ကျတော့ ဗန်အတွက် သူပေးထားသည့်အချိန်က နေခ စံချိန်ထဲမှာ
 အမြင့်ဆုံး။ အချိန်အကြာဆုံးဆိုတာ ပြောနေစရာပင် မလို။



အရပ်မြင့်မြင့်မားမားနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဆီအပို မရှိ။ နေမထိ လေမထိ နဖတ်သန့်စင်နေသော အသား အရည်က ယောက်ျားတန်ဖယ် ယန်းသွေးရောင်ကြွလှပလွန်း၍ ထိရက်စရာ မရှိလေသောသူ။ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ စူးရှတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းနက်အစုံက လူတစ်ယောက် နှလုံးသားအစုံကို နက်ရှိုင်းစွာ ထွင်းဖောက်ကြည့်နိုင်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ နာတံမြင့်မြင့်အောက်က ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းအစုံက သွေးရောင်လွမ်းမပျက်။ စီးကရက်ကို အေးဆေးစွာ ရှိုက်ဖွာနေသည့် နှုတ်ခမ်းအလှုပ်အရွေမှာ တွေ့မြင်နေရသည့် စိမ်းစိမ်းမြမြ ယိမ်းကနေသော နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးရိုးတစ်လျှောက်ကို သူမ ဘယ်လောက် မက်မောတွယ်ခဲ့ပါလိမ့် ဟုတွေးရင်း ဗန်ရင်မှာ နင့်စို့လာ၏။

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

လက်ထဲက စီးကရက်ကို အဝေးကို တောက်ထုတ်ပြီး ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ချာခနဲလှည့်ထွက် ကျောခိုင်းသွားသူနောက်ကို ဗန် ပြေးလိုက်သွားမိပြီးမှ ခြေအစုံကို ရှက်ရွံ့ကြေကွဲစွာ ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

“နေခ”

သူက နောက်ကိုတစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်သော်လည်း သူမ ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကို ရပ်တန့်လိုက်တာကိုက ကျေးဇူးတင်စရာပါ။

“နောက်ထပ် ပြန်ဆိုဖြစ်ရင် နေခကို ခေါ်ခွင့်ရှိသေးလားဟင်”

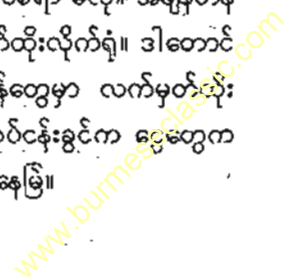
“ဆောရီး”

အေးစက်စွာ ကျရောက်လာသည့် သူ့စကားနှစ်ခွန်းက ဗန်ရင်ကို တစ်ဆုံး နင်းခြေပစ်လိုက်ချိန်မှာ နေခက သူ့ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ နေရာမှာ ဒူးညှတ်ခွေကျသွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်က နေခအတွက် ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်။ အပျင်းပြေဆော့ကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်သာဖြစ်၍ နောက်ထပ် ဇယားရွပ်တာလောက် မုန်းတာမရှိ။

နေခဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်လာရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်။ မိန်းမတွေကသာ နေခဆိုသည့် ယောက်ျားအနားမှာ ဝပ်ဆင်းမြေခ ကြွေကျပေးရုံသက်သက် လူဖြစ်လာခြင်းဟု သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံယုံကြည်ထားသည့် ယောက်ျားမှာ ဘာဆို ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ နှလုံးသားဗလာ။ ခံစားချက်ဆိုတာ မသိ။

သူသိတာက လောကကြီးကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံချမ်းသာခြင်းဆိုတာ နေခအတွက် တမင်ဖန်ဆင်းထားသလား ထင်ရအောင် နေခမိဘတွေက ချမ်းသာကြသည်။ နေခမိသားစုပိုင်ကုမ္ပဏီတွေ၊ အလုပ်တွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေဆိုတာက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ငွေကို ရေလိုသုံးနေတာကိုက နေခအတွက် အလုပ်ကြီးတစ်လုပ် ဖြစ်သည်။ နေခကို သူ့မိဘတွေက ကုမ္ပဏီတစ်ခုအမည်ခံ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် အလုပ်ပေးထားသည်။ နေခ ဘာမှလုပ်စရာ မလို။ အချိန်တန်လျှင် နေခ လက်မှတ်ထိုးရမည့်နေ့ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရုံ။ ဒါတောင် တစ်ခါတလေ နေခ နိုင်ငံခြားရောက်နေချိန်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုးနေစရာပင်မလို။ ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည့် လုပ်ငန်းခွင်က ငွေတွေက နေခ ဘဏ်စာရင်းထဲ သူ့အလိုလို အမြင်ဝင်နေမြဲ။



နေခက ကမ္ဘာအနှံ့သွားသည်။
ဖြူဖြူညိုညို မိန်းမတွေနှင့်တွဲသည်။ ကံသည်။ ဘယ်သူမှ
သူ့အာရုံထဲမှာ မရှိ။ ခဏတော့ ဟုတ်နေသလိုလို။ နောက်တော့
ထိုအရာတွေကို ပြန်လှည့်၍ပင် မကြည့်။ ဘယ်အရာက နေခကို
ကြာရှည်မဆွဲဆောင်နိုင်တော့ နေခ မြန်မာပြည်ဘက် ပြန်ခြေဦးလှည့်
ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ငြိချင်သူ၊ ကလီချင်သူတွေထဲ သူ ပြန်ရောက်သွားသည်။
အပ်ကြောင်းထပ်နေသော စကားလုံးတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွံမုန်းစရာ
ဖြစ်လာသည်။ ရိုးအိနေသော ချစ်တေးသီချင်သူတွေကြားမှာ ကြာ
တော့ ပျင်းလာသည်။ ငြီးငွေ့ခြောက်ကပ်လာသည်။ မိန်းမဆိုတာ ဒီ
ပုပ်ထဲက ဒီပဲဆိုသည့် အကြည့်အပြောတွေနှင့် သူ့မြင်တွေ့နေရသော
မိန်းမမှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီး။



တစ်ယောက်ဆင်း တစ်ယောက်တက် သူ့ရင်ဘတ်ကြီး ဟင်း
လင်းဖွင့်နေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားတံခါးကို လှုပ်နှိုးပေးမည့်သူက မပါ။
ဖြူဖြူဝါဝါ၊ ပြာပြာတွေနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာရင်း မိန်းမဆို
ရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်သည်အထိ စိတ်ကုန်လာ
ချိန်မှာ မာမိက နေခကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းလာသည်။

“ကဲ... ပြော၊ မာမိ ဘယ်သူ့ကို လိုက်တောင်းပေးရမလဲ”
ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်နေသည့် သူ့ကို မာမိက စိန်တုံးစိန်ခဲ
တွေ မှန်ဘီလူးနှင့် အသေးစိတ်ကြည့်ရင်း ပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး နေခ
ပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့လောကရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက တကယ့်ကို
ထမင်းစားရေသောက် အလွန်လွယ်ကူသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဘယ်သူ့

သားနှင့် ဘယ်သူ့သမီးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာဆောင်ကြသည်
ဆိုသည့် သတင်းက မကြားချင်လည်း မရ။

စိန်စိန်ချင်းထပ်တော့ မြတ်သည်။

ဘယ်နေရာမှာမှ အရုံးမရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း မာမိတို့ အသိုင်း
အဝိုင်းတစ်ခုလုံး သုံး၍မကုန် ဖြုန်း၍မကုန် ကြီးပွားချမ်းသာနေခြင်းဟု
နေခ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့သည်။

“သားသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးမရှိရင် မာမိပဲ သားအတွက်
ချွေးမ ရှာပေးရမလား၊ သားလိုချင်တဲ့ အသက်အရွယ်ပုံစံ အနေအထား
ကိုပြော သားစိတ်တိုင်းမကျမချင်း မာမိ တာဝန်ယူတယ်”

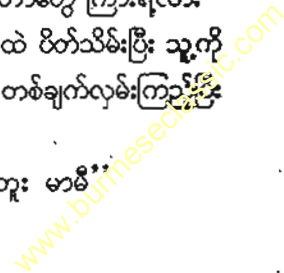
အာမခံ ကောင်းနေသည့် မာမိဆိုမှာ ချွေးမဖြစ်ချင်သူတွေက
တန်းစီနေခြင်းမှာလည်း အပြစ်ဟု ပြောမရ။ နေခတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့်
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအစုစုကို သိသူတိုင်း နေခလိုလူကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင်
ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ဆိုကြသူတွေချည်း ဖြစ်နေသည့်အတွက်လည်း
ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်မရ။

နေခဆိုသည့် နာမည်ကြားရုံနှင့် သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည့် သူတို့
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေခဆိုသည့် သူ့ကို မလိုချင်သူ မရှိတာကိုလည်း
နေခ မှန်းသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား သား၊ မာမိ ပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား”

မာမိက သူ့စိန်တွေကို ကတ္တီပါဗူးတစ်ခုထဲ ဝိတ်သိမ်းပြီး သူ့ကို
ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသော နေခကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ရတနာဗူးကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး မာမိ”



“ဒါတော့ မရဘူး သား။ မင်းဒယ်ဒီနဲ့လည်း မာမိတိုင်ပင်ပြီး ပြီး။ သားအိမ်ထောင်ပြုကိုပြုမှ ဖြစ်တော့မယ်။ မာမိတို့အတွက် အမွေ ဆက်ခံမယ့်သူ အခုချိန်ထိ မာမိတို့မှာ မရှိသေးတာ သားကို သိပ်ချစ်လို့ မပြောရက်လို့ သားစိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီအတိုင်း ငြိမ်ကြည့်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အခု သားအသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သားစိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်ပျော်ပါးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ မာမိတို့အလှည့်ပဲ၊ မာမိတို့ကို သား တကယ်ချစ်တယ် သနားတယ်ဆိုရင် သားအိမ်ထောင်ပြုပါ။ သားသမီး တွေ အများကြီးမွေးပါ။ မာမိတို့ လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရပြီ ဆိုရင် မာမိတို့ ကျေနပ်ပြီ။ ကျန်တာ သားစိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပါ။ မာမိတို့ ခွင့်ပြုတယ်”

မိဘမေတ္တာနှင့် သားဖြစ်သူအပေါ် အစွမ်းကုန် သွန်ချချစ်ပြနေ သော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး နေခ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိ။ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ရခြင်း၏ ဒုက္ခက သူ့ထံ တည့်မတ်စွာ ရောက်လာချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောစရာ စကားမရှိ ဖြစ်သွားသည်။

တာဝန်ဆိုသည့်စကားက သူ့ကို ဝန်တစ်ခုလို မိစီးနှိပ်စက်လာ သဖြင့် သူ့မာမိ ကျေနပ်အောင် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ မာမိ၊ မာမိတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ မာမိကို ကတိပေးပါတယ်”

“သားကို မာမိ အချိန်ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”
“အတိအကျတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်သေးဘူး မာမိ”

“သားမှာ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးမရှိရင် မာမိမှာ ရှိနေတဲ့ ချွေးမလောင်းထဲက ရွေးကြည့်ပါလား သားရယ်၊ တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ သားသဘောကျချင် ကျနိုင်တာပဲ”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ အားလုံး မာမိစိတ်ကြိုက် လက်ရွေး စင်လေးတွေကိုပဲ လက်ခံထားတာ”

ထုံးစံအတိုင်း နေခရှေ့ကို ဓာတ်ပုံအယ်ဘမ်ကြီးတစ်ခု ရောက် လာသည်။ နာမည်၊ အသက်၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်က အစ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပြထားသည့် ဇယားကွက်တွေကြည့်ပြီး နေခ ပိုအာရုံနောက်လာသည်။ အားလုံး အချောအလှ။ အတော်အတတ်တွေ ချည်းဖြစ်ပြီး အလှချင်း ပြိုင်နေသူတွေအားလုံးကို သူ လက်မြှောက် အရှုံးပေးပြီး မာမိဓာတ်ပုံတွေကို မာမိထံ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသား၊ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ သဘောမကျဘူး လား”

“အားလုံးကို သဘောကျပါတယ်၊ လှလည်း လှကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ သားရယ်... ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်စိမှိတ် ရွေးလိုက်စမ်းပါ။ သတို့သားနေရာမှာ မာမိသားလေး အသာဝင်ထိုင်ပေးရုံပဲလုပ် ကျန်တာအကုန် မာမိဘာသာ ကြည့်လုပ် သွားမယ် ဘယ်နှယ့်လဲသား”

ဆင်မကုန်နိုင်သော မိဘကျေးဇူး အဘယ်မျှ ကြီးမားသည်ကို တွေးပြီး မာမိမေတ္တာကို သူ အသိအမှတ်ပြု ဂုဏ်ပြုဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“မာမိ စိတ်ချမ်းသာရပါစေမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပြီးပြီ နော်၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းပေး”



www.burmeseclassic.com

“အကြာကြီးတော့ မရဘူးနော် သား”

“စိတ်ချပါ မကြာစေရဘူး၊ မာမိသာ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ”

မာမိလိုချင်သည့် ကတိကို ပေးရတာက လွယ်ပါသည်။ သူ့ စိတ်ကြိုက် သတို့သမီးကို ဘယ်သွားရှာရမှန်းမသိတာက ခက်နေသည်။ ကားတစ်စီးနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်မောင်းရင်း စိတ်ကူးထဲက သတို့သမီးလောင်း ဖြစ်နိုင်မည့်သူကိုမှန်းပြီး ရွေးကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ကားရပ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု တွေးနေ၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်လာရတာ စိတ်ပျက်မိသည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိရင် ဒီတာဝန်ကို နေခ မယူလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူက တာဝန်ယူလျှင် ပွဲသိမ်းပြီ။

အခုတော့ တခြားသူကို လွှဲချရအောင်လည်း နေခမှာ ညီအစ်ကိုမရှိ။ မာမိပြောသမျှ သူ့ဘဝမှာ နေချင်တိုင်း နေခဲ့ပြီးပြီ။ ပွေ့ချင်တိုင်း ပွေ့ခဲ့ပြီးပြီဆိုပေမယ့် မိသားစုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရဦးမှာပါလို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့။ အမွေဆက်ခံမည့်သူက အမှန်တကယ် လိုအပ်သော အရာဖြစ်၍ ထိုတာဝန်က သူ့ပခုံးပေါ် လာပီသည်။

ကလေး။

ဒါမှမဟုတ် နေခရဲ့ရင်သွေး ကလေးလေးကို ဘယ်လို မိန်းကလေးများ လွယ်ပိုးမွှေးထုတ်ပေးနိုင်မှာပါလိမ့်။ မိန်းမ တစ်ယောက် ယောက်ကို လက်ထပ်မှ သူ့လိုချင်သည့် သူ့သွေးသား။ သူ့ရင်သွေး၊ သူ့ကိုယ်ပွားလေးကို ရမည်။ ထိုကလေး ထိုသွေးသားအတွက် နေခ

တစ်ဘဝလုံးကို သူ မချစ်မနှစ်သက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထိုးအပ်ရမည်ဆိုတာကိုကျတော့ လက်မခံနိုင်။

သူ့လိုချင်သည့်ထဲမှာ ဘယ်လိုမိန်းမမှ မပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ့ဘဝထဲဝင်ပြီး အရှုပ်ခံလိုစိတ် မရှိ။ မိန်းမ မရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရဖို့ဆိုသည်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ ရွေးကိုရွေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုနှစ်ခုက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရန်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘဝကို ဝင်ရှုပ်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ရင်သွေး သူ့ကလေးကို မွေးဖွားပေးရန်။

ရုတ်တရက် နေခအတွေးက ထိုနေရာမှာ အချိန်အကြာကြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုအတွေးကို အသေအချာ အထပ်ထပ် စဉ်းစားဝေဖန် သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးက အလွန် ခေတ်မီတိုးတက်နေတာ သူ မေ့နေသည်။ နောက်တစ်ခုက ငွေရှိလျှင် လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ယူ ဖန်တီးလို့ ရနေသည့်ခေတ်မှ ဘာကြောင့် သူ ဒါကို အခုမှ တွေးမိရသနည်း။

ကမ္ဘာကျော် အဆိုတော်မိုက်ကယ်ကျက်ဆင်ကိုပဲကြည့်။ သူ့ရင်သွေးကို ငွေပုံပေးပြီး ကလေးအငှား မွေးခဲ့သည်။ တခြားသူတွေလည်း ဒီလိုကလေး အငှားမွေးမည့် မိခင်လောင်းကို ငွေပုံပေးပြီး ကိုယ်ဝန်အငှားဆောင်ခိုင်းပြီး သူ့တို့လိုချင်သည့် ရင်သွေးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ တချို့က တစ်ယောက်တည်း။ တချို့က အမွှာပူး နှစ်ယောက်။ နေခမှာ ငွေတွေ ပုံနေသည်။

သူ့ရင်သွေးကို လွယ်ပေးမည့် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မည့်သူကို

ဘာကြောင့် မရှာနိုင်ရမည်နည်း။ ငွေပုံပေးလျှင် ရက်ရရမည်။ သူ လိုချင်သည့် အရည်အချင်းနှင့် ကိုက်ညီသည့် မိန်းမနှင့်တွေ့လျှင် ငွေပုံပေးပြီး နေခ ကလေးအမွှာကို တစ်ခါတည်း မွေးခိုင်းရမည်။

ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသနည်း။

တစ်ခါမွေးလျှင် အမွှာကလေးနှစ်ယောက်။ နှစ်ခါမွေးလျှင် ကလေး လေးယောက်။ နေခမျိုးဆက်တွေ ဆက်တိုက်မွေးထုတ်ပြီး မာမိုကို လက်ဆောင်ပေးလျှင် မာမိုလောက် ပျော်မည့်သူမရှိ။

နေခလည်း မိန်းမယူစရာမလို။ နေခ လိုချင်သည့် ရင်သွေး တွေလည်းရ။ မာမိုဆန္ဒတွေလည်းပြည့်။ အတွေးနှင့် နေခ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြီးလာသည်။ သူ့အစီအစဉ် သူ့အတွေးကို သဘောကျလွန်း၍ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စွာ အသံထွက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

ထိုထက်ကောင်းသော အစီအစဉ် သူ့မှာမရှိ။ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ကူညီပေးမည်သူပဲ လိုသည်။ စိတ်အချရဆုံးနှင့် နေခ ယုံကြည်အားအထားရဆုံး ဆရာဝန်ကြီး ဦးအဲဘတ်ကို မျက်ဝန်းထဲ ပြေးမြင်လိုက်သည်။ အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မရှိ။ မိန်းမဆုံးပြီး ကတည်းက တစ်ကိုယ်တည်းဘဝနှင့် ဆေးပညာလောကထဲမှာ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံထားသည့် အန်ကယ်အဲဘတ်က နေခကို သူ့သားအဖြစ် လက်ခံမွေးစားထားသည့် မွေးစားအဖေ။

ဒယ်ဒီနှစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို။

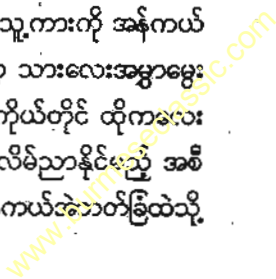
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၍ သူ့ပိုင် အမွေအားလုံး နေခ နာမည် နှင့် သေတမ်းစာရေးထားသူကိုမှ အားမကိုးလျှင် နေခ မည့်သူကို အားကိုးရမည်နည်း။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည့် နေခ ဦးခေါင်းထဲမှာ

အတွေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာသည်။ သူ့ကလေးကို အငှား မိခင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မွေးဖွားသည့်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိ၍ မဖြစ်။

မာမိုနှင့်ဒယ်ဒီတို့သာ နေခအကြံကိုသိလျှင် နေရာမှာ သွေး တက်သွားနိုင်တာကို နေခသိသည်။ မာမိုက နေခအပေါ်မှာ အရမ်း မျှော်လင့်ထားတာ နေခ သိသည်။ တစ်နေ့ သားမြေးချွေးမတို့နှင့် စည်းရုံးပျော်ရွှင်သော ဘဝကို မျှော်လင့်နေသူဖြစ်၍ နေခယူသည့် မိန်းမကို ချွေးမအဖြစ် မသတ်မှတ်။ သူ့ရင်ကဖြစ်သော သမီးလို့သာ နေခနှင့် တစ်တန်းတည်းထားပြီး ချစ်ခင်အလိုလိုက်မည့်အကြောင်းကို နေခ အပါအဝင် ချွေးမလောင်းဖြစ်နိုင်သည့် မိန်းကလေးတိုင်းလည်း ပွင့်လင်းစွာ အသိပေး ပြောကြားထားသူဖြစ်၍ မာမိုကို အမေ တော်ချင် နေသူတွေမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်။

နေခကသာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမည်ဆိုလျှင် နေခလိုချင်သည့် ကလေးအမွှာအစုံလိုက် လိုချင်သလောက် မွေးပေးချင်သူ မိခင်လောင်း တွေက အပြည့်။ နေခ လိုချင်သည်ထဲမှာ ဘယ်မိန်းမမှမပါ။ တစ်ဆိုး တစ်အိမ် တည်ထောင်ချင်လောက်အောင် နေခ အမြဲ မြင်ချင်နေသည့် မျက်နှာမျိုးလည်း နေခမှာ မရှိ။

ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ဘဲ ကလေးရလျှင် နေခ ကျေနပ်ပြီ။ ငွေဘယ်လောက် ပေးရပေးရဆိုသည့် အကြံနှင့် သူ့ကားကို အန်ကယ် အဲဘတ်ရှိရာ ဦးတည်လိုက်သည်။ မာမိုကိုတော့ သားလေးအမွှာမွေး ပြီးမှ ကလေးမိခင်ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နေခကိုယ်တိုင် ထိုကလေး ရှိမှန်း အခုမှသိရကြောင်း ယုံအောင်လှည့်ပတ် လိမ်ညာနိုင်မည့် အစီ အစဉ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဆွဲရင်း သူ့ကားကို အန်ကယ်အဲဘတ်ခြံထဲသို့



ချိုးအဝင် တစ်ဖက်က ထွက်လာသော ကားတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွား၍ ကားနှစ်စီးလုံး ဘရိတ်ကိုယ်စီ နင်းလိုက်နိုင်ကြသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်မတိုက်ပဲ တိုက်မိလှအနေအထားမှာ ရပ်တန့်သွား ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်ကားတစ်စီးလုံး လာနေတာ မမြင်ဘူးလား”

တစ်ဖက်ကားပေါ်က မကျေမနပ် ရန်တွေ့လိုက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အသံနှင့်အတူ ကားမောင်းသည့်နေရာက နေခကို မကျေ မချမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ သည်။ ဘာတစ်ခုမှ အချယ်အသ မရှိသော ဝင်းပြောင်နုဖတ်နေသည့် မျက်နှာလေးက နေခ မြင်တွေ့နေကြ နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်အမြဲ ချယ် မှန်းနေသော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူမ မျက်နှာမှာ အထင်ရှားဆုံး အလှပဆုံးဟု ဆိုရမည်က အလွန်လှပ၍ ကြည်လင် ပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းအစုံက နေခရင်ထဲ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်စေ သော အရာဖြစ်သည်။

“မင်းရော ကိုယ့်ကားကို မမြင်ဘူးလား”

“ရှေ့မှာ အုတ်ခုံခဲနေတာ ရှင်မတွေ့ဘူးလား၊ ကားခြံထဲ ဝင်ချင် ရင် ကားဟွန်းသံလေး ဘာလေး ပေးပါလား”

“မင်းလည်း ကားဟွန်းသံ ပေးသင့်တာပဲ”

“ဘာရှင်”

“နောက်တစ်ခါ အခုလို ထပ်မဖြစ်ချင်ရင် ကားတွေခါနီးတိုင်း ကားဟွန်းကို သေချာတီး”

နေခက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်ပေးလိုက်၍

တစ်ဖက်ကားပိုင်ရှင်က နေခကားကို မကျေမနပ် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး သူမကားကို နေရာက ခေါ်ခနဲ စောင့်အောင့်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ နေခ သားနှင့်သမီးမှာသာ ထိုမျက်လုံးမျိုး ပိုင်ဆိုင် ခွင့်ရလိုကတော့ သူ့သားသမီးတွေကို မြင်သူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြမှာ ချစ်ကြမှာ အသေအချာပဲ ဆိုတာကိုတော့ တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက် မိသည်။

သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နေခ မသိ။

အန်ကယ်အဲဘတ်အိမ်က ထွက်သွားတာဆိုတော့ အန်ကယ်လူနာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကလေးကို အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးမည့် မိခင်လောင်းဖြစ်သူကိုယ်တိုင် မျက်လုံးလှပသည့်သူ ဖြစ်ရမည်ဆိုတာ ကိုပါ တစ်ခါတည်း သတ်မှတ်ချက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ အန်ကယ် အဲဘတ်က နေခကိုမြင်တာနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုသည်။

“လာဟော နေခ၊ မတွေ့တာ အတော်ကြာလို့ မင်းကို နိုင်ငံခြား ရောက်နေတယ်ထင်တာ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းမိဘတွေရော နေကောင်း ကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ရော နေကောင်းရဲ့ လား”

“အသက်ကြီးလာရင် ဘာမှသိပ်မကောင်းတော့ဘူး နေခ၊ ဒီ ကြားထဲ စိတ်ထိခိုက်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကြောင်းအရာလေးတွေ ပေါ်လာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ”

“အန်ကယ်လိုလူမှာ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာ ရှိသေးလို့လဲ”

နေခ နားမလည်သလိုမေးတော့ အန်ကယ်အဲဘတ်က ရယ်

သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးရယ်လျက် နေမမျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။

“လူဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အသက်တစ်ရာ မနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာ တွေ့ချင်လည်း တွေ့ရတတ်တာလည်း ရှိတာပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်း ဒီကိုလာတာ ကိစ္စများရှိလား”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ကို တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့ပါ အန်ကယ်”

“ဟုတ်ပြီ အန်ကယ်လည်း မင်းကိုပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ လာကွ၊ စာကြည့်ခန်းထဲသွားပြီး စကားပြောရအောင်”

အန်ကယ်အဲဘတ် စာကြည့်ခန်းက အထူးစိတ်ချ လုံခြုံသော အခန်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်မိသည်နှင့် နေခက သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့အစီအစဉ်၊ သူ့ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒအားလုံး တစ်ခွန်းမကျန် ဖွင့်ဟ ရင်ဖွင့်ပြောပြသည်။ သူ့ပြောသမျှ ဘာတစ်ခွန်းမှ ကန့်ကွက်ခြင်းမပြု။ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော အန်ကယ်အဲဘတ် မျက်နှာက နားလည်ရခက်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတစ်မျိုး ထွန်းလင်းတောက်ပနေခြင်းကိုသာ နေခ သတိမပြုမိ။

သူ့ရှင်ထဲက ထက်သန်သည့် ဆန္ဒကိုသာ အန်ကယ်လက်ခံချင်လာအောင် ရှင်းလင်းပြောကြားနေသည်။ သူ့စကားအဆုံးမှာ အန်ကယ် အဲဘတ်က နေမမျက်နှာကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့ကိစ္စဟာ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ လူတော်တော်များများ ဖြစ်နေကြ လုပ်နေကြတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေလို့ အန်ကယ်အတွက် အထူးအဆန်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့လူငယ်တွေမှာ ဘာကြောင့်

ဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေ ဖြစ်လာရတာလဲဆိုတာကိုတော့ အန်ကယ် နားမလည်ဘူး နေခ”

“တကယ်ဆို မင်းအနေနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်လိုက်ရင် ဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေ သဘာဝနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အကြံအစည်တွေ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ အန်ကယ်ထင်တယ်”

“ဒါကလည်း တစ်ပိုင်းဆိုပါတော့လေ။ နောက်တစ်ခုက လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ မိသားစုဘဝကို မလိုချင်ကြရတာလဲ၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အဖေ၊ အမေ၊ သားသမီး ဒါ ရှိကို ရှိလာရမယ်။ အမေမရှိရင် ကလေးမရှိသလို အဖေမရှိဘဲနဲ့ မိသားစုဆိုတာလည်း ဖြစ်လာစရာ မရှိဘူး နေခ။ အန်ကယ်ပြောတာ မင်းနားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်”

သူ ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည်။ ခေါင်းမညိတ်လို့ကလည်း မဖြစ်။ အန်ကယ်အဲဘတ် သဘောတူကြည်ဖြူမှ သူ့ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မှာကို နေခ နားလည်လက်ခံထား၍ အန်ကယ်နှင့်ဆန့်ကျင်သည့်ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ် ပြောချင်တာက မင်းဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်စေ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ မင်း သားသမီးလေးတွေကို စိန်ပုံရွှေပုံပေါ် တင်ထားနိုင်သည်ပဲထားဦး သူတို့အတွက် အလွန်အဆူးကြီးတဲ့ မိခင်ဆိုတဲ့ ကွက်လပ်ကြီးကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်းမရှိတာ ခင်း သားသမီးတွေကို အကြီးမားဆုံး စိတ်ဓာတ်ရေးရာပိုင်းမှာ ထိခိုက်ဆဲနိုင်လိမ့်မယ်လို့ရော မင်း စဉ်းစားတွေးကြည့်မိရဲ့လား”

ဒါကိုတော့ သူ မတွေးပါ။

တွေးစရာလည်း မလိုဟု ထင်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း မတွေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က သူတို့အပေါ်မှာ အဖေမေတ္တာရော၊ အမေမေတ္တာပါ စုပုံပေးအပ်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ အန်ကယ်၊ အန်ကယ် ပြောတာကို ကျွန်တော် လက်မခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး လက်ခံပါတယ်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်သင့်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမှုအသိုင်း အဝန်းထဲမှာ မိဘငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားတဲ့ကလေးတွေ အများကြီးပါ တချို့ အဖေ မရှိဘူး။ တချို့မှာ အမေ မရှိဘူး”

“အဲဒီကလေးတွေလောက်တော့ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေဘဝက ဆိုးရွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အချိန်ပြည့် သူတို့က ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ သူတို့အတွက် ကံကောင်းမှာပါလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်”

နေခက သူ့ဆန္ဒကို ပြတ်သားစွာ ထုတ်ဖော်သည်။ သူဖြစ်ချင်တာကို အားတက်သရော ပြောသည်။ အန်ကယ်အဲဘတ်က နေခစိတ်အားထက်သန်မှုကို သေချာစူးစိုက် အကဲခတ် လေ့လာသည်။ ပြီးမှ သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်းကို အန်ကယ် အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာက တစ်ခုပဲရှိတယ် နေခ”

“ပြောပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“မင်းနှလုံးသားက လှိုက်လှဲပြင်းပြတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ တောင်ဆိုလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး အိမ်ထောင်ပြုပါ။ ဒါ့ထက်

ကောင်းတဲ့အကြံ မရှိဘူး နေခ”

အန်ကယ် စကားအဆုံးမှာ နေခ ပြုံးလိုက်သည်။

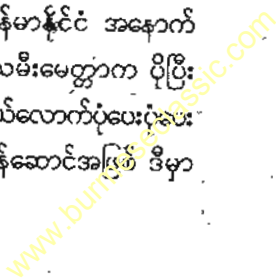
“အန်ကယ်ပြောတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှာမတွေ့နိုင်တာကိုက ကျွန်တော် ကံဆိုးတာပဲ အန်ကယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်ကယ်ပြောသလို ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဘဝတစ်ခုရှိရင် ပိုပြည့်စုံမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“မင်းမှာ ယုံကြည်မှု ရှိနေမှတော့ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ နေခ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာ ရကိုရစေရမယ်လို့ အန်ကယ် အာမခံတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်အချိန် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ မိသားစုဘဝရမှာလဲ အန်ကယ်”

အာမခံကောင်းနေသည့် အန်ကယ်ကို သူ့ရယ်မောပြီး စနောက်သလို၊ ပြောလိုက်ပေမယ့် အန်ကယ်အဲဘတ်က နေခရယ်သလို လိုက်မရယ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံနှင့် ငြိမ်နေရာက နေခကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အန်ကယ် ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ် နေခ၊ အချိန်အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ မင်းသိထားရမှာက ဒါမြန်မာနိုင်ငံ အနောက်နိုင်ငံလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာက မိဘနဲ့သားသမီးမေတ္တာက ပိုပြီး သီရောက်တယ်။ လေးနက်စူးရှတယ်။ မင်း ငွေဘယ်လောက်ပုံပေးပုံပေး မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်အဖြစ် ဒီမှာ ရှာလို့လွယ်မယ်လို့ မင်း မထင်နဲ့”



“ရှိလာခဲ့သည့်တိုင် ကိုယ့်ရင်မှာ ဖြစ်လာတဲ့သားကို ကိုးလ လွယ်ဆယ်လဖွားရတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကရော အင့်ချိုပြီး သူ့သားသမီးကို တခြားသူလက်ထဲ အလွယ်ပေးနိုင်မယ်လို့ အန်ကယ် မထင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ အန်ကယ်၊ ကလေး အဖေပါ။ သူ့ကလေးကို သူ့အဖေဆီ ပြန်ပေးတာ တရားမျှတတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“အဖားကိုယ်ဝန်ဆောင်လို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူဟာ ကလေး ရဲ့မိခင်ပဲ နေခ၊ ဒါကိုတော့ မင်း မေ့လို့မရဘူး”

“သူ့ကို ကျွန်တော် ငွေလိုချင်သလောက် ပေးထားပြီးမှတော့ ဒါဟာ အလုပ်သဘောပဲ အန်ကယ်။ တခြားဟာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး”

သူပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

အာရုံနောက်မခံချင်လို့ မိန်းမပင် မယူသည့်ကိစ္စ။ တခြားဟာ တွေ လာရှုပ်မည်ဆိုလျှင် အခုကတည်းက စာချုပ်စာတမ်း အခိုင်အမာ နှင့် မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်နှောင်ထားရမည်။

“ကောင်းပြီ နေခ၊ မင်းလည်း မင်းဖြစ်တဲ့ဆန္ဒ၊ မင်းသဘော ထားအားလုံး ပြောပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ အန်ကယ်အလှည့်ပဲ။ မင်းအန်ကယ် ကို တစ်ခုကူညီပါ”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်”

“ဒီလိုကွ... ကိစ္စက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို တခြားဘယ်သူဆီကမှ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အကူအညီ တောင်းခံချင်စိတ် မရှိဘူး။ မင်းတစ်ယောက်ဆီကပဲ အကူအညီ လို

ချင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုပြောရသလဲဆိုတော့ နောင်မှာ ရှုပ်ထွေး လာမယ့် ပြဿနာကို မလိုချင်လို့ပဲ”

“အန်ကယ်ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“နောက်တော့ မင်းနားလည်လာမှာပါ နေခ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် နားလည်လက်ခံလာတဲ့အထိ အန်ကယ်က မင်းကို အသေးစိတ် သေချာရှင်းပြမှာမို့လို့ပဲ”

အန်ကယ်အဲဘတ် ပြောသမျှကို ဒီတစ်ခါ သေချာစူးစိုက် နား ထောင်နေသူက နေခဖြစ်သည်။ နားရှိလိုသာ ကြားနေရသည်။ အန်ကယ် အဲဘတ်ပြော၍သာ ယုံနေရသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဘူး။ မကြားဘူး။ သူ့နားကြားမှားခြင်း မဖြစ်နိုင်သလို အိပ်မက် မက်နေခြင်း မဟုတ်သည်မှာလည်း အသေအချာ ဖြစ်သည်။ လောက ကြီးမှာ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေပြန်နည်း။ သူလည်း မသိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း နားမလည်။

“မင်းကူညီနိုင်ရင် ကူညီလိုက်ပါ နေခ။ အဲဒီအတွက် ဘာပြဿနာ တစ်ခုမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဘယ်လိုရှုပ်ထွေး ပတ်သက်မှုမှ မရှိစေရဘူး”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားဦးမယ် အန်ကယ်”

“ရတယ်။ မင်းအဆင်ပြေတဲ့ အချိန်ကျမှ အကြောင်းပြန်”

အန်ကယ်အဲဘတ်အိမ်မှ အပြန်ခရီးက နေခကို အတွေးများစွာ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ခရီးဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းသည်က နေခလို အကြံအစည် တခြားတစ်ယောက်ထံမှာ သူ့ကဲ့သို့ ရှိနေခြင်းတည်း။



www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂)

လောကကြီးက ဆန်းကျယ်သည်။

ထိုထက်ပို၍ ထူးဆန်းသည်က ကံတရား။ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ကိုယ့်အပေါ် ကျရောက်လာမည့် ကံတရားကို ကြိုတင် သိမြင်ခြင်း မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ကတော့ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် ကံတရားကို အပြစ်မတင်။ သို့သော် သူမဘက်က သူမတတ်နိုင်တာ ကို စိတ်ကူးလေးတယဉ်ယဉ်နှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလေးတွေ ပြုလုပ် နေသည်။

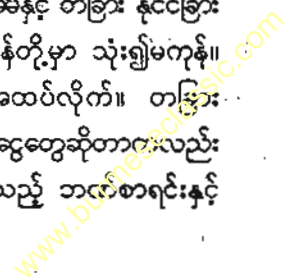
မှန်ထဲက ဟန်ပုံရိပ်ကို သေချာကြည့်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ် ဆိုစရာ မရှိ။ မယ်ဘွဲ့ရထားသည့် ဟန်ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းအလှ က ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ဖြစ်သလို ဝင်းစက်နုဖတ်နေသည့် ဟန်မျက်နှာ အပေါ်က ဘာအချယ်အသမ မထား။ သဘာဝအလှတရားထဲမှာတင် ဟန်အလှကို လူတိုင်း အံ့ဩခိုးကျူးရလေသူ။ ဇင်္ဂော်တောင် မျက်ခုံး တွေအောက်က ဝိုင်းစက်ကြည်လင်လှပသော ဟန်မျက်ဝန်းအစုံက လူတိုင်း ဟန်ကို မချစ်ရမနေနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ထားပါသည်ဟု ဟန် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေ တစ်ညတစ်ညတည်း ပြုထား သည့် ဟန်အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။

နှုတ်လေးက သွယ်ဆင်းပြီး အဖျားမှာ လုံးဝန်းကော့တက်သွားလို နှင်းဆီပူးနှုတ်ခမ်းလွှာက ဆေးမကူဘဲ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် ဟန်။ ပန်းသွေးရောင် ကြွရွနေသည့် ဟန်အသားအရည်မှာ သွေး ကြောမျှင် လေးတွေ မြင်နေရအောင်ပါ။ လွှာနုဖတ်လွန်း၍ ဟန်ကို အသည်းယား နေကြသူတွေလည်း အများသားပါ။

ကျောလည်ခန့် ရွှေညိုရောင် ဆံပင်လေးကို ဖြစ်သလို ချည် နောင်ထုံးဖြူထားသည်ကိုက ဟန်အသွင်ကို တစ်မျိုးတင့်တယ် လင်း လက်စေလျက်။ ဟန်က ဘယ်လိုနေနေ ဘာပဲလုပ်လုပ် စတိုင်တစ်မျိုး ထုတ်တာပဲဟု အားလုံးက အသိအမှတ်ပြု လက်ခံအားပေးမှု ခံနေ ရသည့်ဘဝ။

ယောက်ျားတိုင်းက ဟန်အချစ်ကို လိုချင်ကြသည်။ ဟန်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြပေမယ့် ဟန်က ဘယ်သူကိုမှ သူမဘဝထဲ ဝင်ခွင့်မပြု။ သူမဘာသာ လွတ်လပ်စွာ နေရသည့်ဘဝမှာ အသားကျနေသည်။ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသည့်အတွက် ဘယ်သူနှင့်မှ အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ် မရှိ။ မိဘမရှိသောဟန်က အဘွားနှင့်နေသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘွားက ဟန်လုပ်နေပုံတွေကို ဘာ တစ်ခုမှ ကြည့်မရ။ ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံသည့်ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်တို့အတွက် မလို။ သံရုံးကို ငှားထားသည့်အိမ်နှင့် တခြား နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကို နှစ်ချုပ်ငှားထားသည့် ငွေနှင့် ဟန်တို့မှာ သုံး၍မကုန်။ ဒေါ်လာတွေ အထပ်လိုက်။ စိန်ရွှေတွေ အထပ်လိုက်။ တခြား ရှယ်ယာဝင်ထားသည့် ကုမ္ပဏီတွေကရသည့် ငွေတွေဆိုတာကလည်း ထားစရာ မရှိ။ တရိပ်ရိပ်တိုးပြီးရင်း တိုးနေသည့် ဘဏ်စာရင်းနှင့်



အပြိုင် တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေး ညံ့လာသည့် အတွားကျန်းမာရေးက ဟန့်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် တိုက်တွန်းနှိပ်စက်ဖို့ ဖြစ်လာ ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်က မိန်းကလေးနော် ဟန့်။ ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တန်တော့ မိန်းမဆိုတာ သွေးဆုံးသားဆုံးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ကိုယ့်ရင်သွေးလိုချင်လို့ ထိုင်ဖို့နေလည်း အပိုပဲ။ နတန်းငယ်တုန်း ပြေးနိုင်လွှားနိုင်တုန်း အိမ်ထောင်ပြု သားမွေးလုပ်ထား။ နောက်မှ အတွားပြောတာ မှန်လှချည်ရဲ့ လုပ်နေလည်း ဟန့်နားမှာ အတွားက ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟန့်တစ်ခါမှ မတွေးဖူးသည့် အတွေးကို အတွားက တွေးပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန့်ဘဝကို ဟန့် အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၍ အတွားတွေးသလို ဟန့်ကိုဟန့် တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးတာ သေချာသည်။ အတွားက ဟန့်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောတိုင်း ဘယ်တော့မှ လက်မခံသည့်ဟန့်ကို အတွား ဘာပြောပြော ဂရုစိုက်ခဲ့သူ မဟုတ်။

အခုတော့ အတွားစကားကြောင့်ပဲ ဟန့်အတွေးလေးတွေ ပြောင်းလဲလာသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်လေးတွေ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဟန့်နားမှာ ဟန့်ကို လိုချင်နေသူများစွာ ရှိသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဟန့်စိတ်မစင်စားခဲ့။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်လည်း ဘယ်သူ့မှ စိတ်မကူး။ လိုတရ ပြည့်စုံနေသည့် ဟန့်ဘဝထဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဝင်ခွင့် မပြုချင်သည်မှာ ဟန့် အတ္တကြီးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သေချာသည်က ဟန့်ကိုယ်ဟန့်သာ ချစ်ချင်သည်။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဟန့်အတ္တ၊ ဟန့်အချစ်ကို ခွဲမပေးလိုသူ မဟုတ်။

ဟန့်ကိုယ်လေးကို မှန်ထဲ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန့်က တောက်နေဆဲ။

နပျိုလင်းလက်မူတွေနှင့် ဟန့်အလှကို ဟန့် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်ပေမဲ့ အတွားပြောသလို ဟန့်ရင်ကဖြစ်သော ချစ်စရာကလေးလေးတွေကို ဟန့်လိုချင်မိသည်။ ဟန့်ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ သူတို့ကို ပြုစုမည်။ စောင့်ရှောက်မည်။ လိုတရ ပြည့်စုံစေမည်။ ဟန့်အသက်ကြီးလာသည့် အခါမှာ ဟန့်သား ဟန့်သမီးလေးတွေက ဟန့်ကို တစ်လှည့်ပြန် စောင့်ရှောက်ကြ၊ ပြုစုကြမည်လျှင် အဘယ်မျှ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မည် နည်း။

အရေးကြီးသည်က ဟန့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရင်သွေးလေးတွေရှိမှ ဖြစ်မည်။ ယောက်ျားလည်း မလို။ ကိုယ်ပိုင်ရင်သွေးလည်း ရအောင်မည်သို့ ကြံဆောင်ရမည်နည်း။ အမျိုးမျိုးတွေးသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ထင်သမျှ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ဟန့်လိုချင်သည့် အဖြေကိုရတော့မှ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုအဖြေကလည်း တခြားကရသည့် အဖြေ မဟုတ်။ ဟန့်ဘာသာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို အပျင်းပြေ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လျှောက်ကြည့်ရက ဂျက်စတင်ဘားလီလို နာမည်ကြီးအဆိုတော်က မိန်းမ မရှိတဲ့ ကလေးအမွှာအဖေ လုပ်ပြနေတာကြည့်ပြီး ထိုစိတ်ကူးကိုရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်လည်း အခုဆိုအခု။

လိုချင်တာ ရခဲ့သည့်ဘဝ။ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟန့်မာမိအစ်မ ဟန့်အဒေါ်ဝမ်းကွဲ၏ခင်ပွန်း အငြိမ်းစားဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာအဲဘတ်ရှိရာ ချက်ချင်း ကားနှင့် ထွက်သွား

သည်။ ပြီးတော့ ဟန်ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ ဟန်ခံစားချက်၊ ဟန်ဝေဒနာ၊ ဟန်အယူအဆအားလုံး တစ်ခုမကုန် အကုန်ရင်ဖွင့်သည်။ ဇွတ်အတင်း နားပူသည်။ တစ်ရက်မနား အန်ကယ်အဲဘတ်ထံ သွားသည်။

လူ မသွားနိုင်လျှင် နေညမရှောင် ဖုန်းဆက်သည်။ အချိန်မရွေး နာရီမရွေး စိတ်ကူးရလျှင် ရသလို ကလေးအဖေ ဖြစ်ရမည့်သူ၏ အရည်အချင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောသည်။ ကြာတော့ အန်ကယ် အဲဘတ်လည်း ဟန်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။ ဟန်ပြောတာကို သူတတ် နိုင်သမျှ ကြိုးစားကူညီပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်မှ နားပူသက်သာ သွားသည်။

ဟန်ကိစ္စကို အဘွားမသိ။

အဘွားသိလျှင် မိုးမီးလောင်မှာကို ဟန်ကလည်း သိသည်။ ထိုကြောင့် အဘွားကို ဘာမှမပြော။ သူမဘာသာတစ်ယောက်တည်း ကိုတစ်စဉ်နေသည့်အချိန်မှာ အဘွားက ဟန်အတွက် သတိုးသားလောင်း ဖြစ်နိုင်မည့်သူတွေကို စာရှင်းပြုစုနေသည်။ ဟန်က အဘွားစိတ်ကျွမ်းပုံ အောင် အဘွားသတိုးသားလောင်းစာရှင်းကို ယူကြည့်ပေးသည်။ အဘွား နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်။ နောက်တော့လည်း ဟန်ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးအကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနှင့် ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကို အဘွားက မကျေနပ်။

“တော်ပြီဟန်၊ ပြောမရလည်း ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့၊ အဘွား တော့ ဟန်ကိုဘာမှ ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး။”

အဘွားက ဟန်ကို တကယ်လည်း ဘာမှမပြောတော့။ သူ ဘာသာ သက်တူရွယ်တူ အဘိုးအဘွားတွေ စုထားသည့် ကလပ်

တစ်ခုမှာ မိုးလင်းမိုးချုပ်သွားနေပြီး အချိန်ဖြုန်းနေ၍ ဟန်နှင့်ပင် စကား ဖြောင့်ဖြောင့် မပြောရ။ အဘွားစိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိသည် မသိရသော် လည်း ဟန်ကတော့ ထိုရက်တွေမှာ အန်ကယ်အဲဘတ်အိမ်ကို ချောင်း ပေါက်မတတ် ရောက်နေသည်။ သူမ ဖြစ်ချင်တာ ဇွတ်ပြောနေသည်။

“ညည်းနဲ့ သိပ်ခက်နေပြီ ဟန်၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ထောင်ပြု သားသမီးယူလိုက်ရင် ဒီလောက် ခုကွမရောက်ဘူး။ အခုဟာက ညည်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ခုကွ ကိုယ်ရှာနေတာ။ ဒါမြန်မာပြည် ညည်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်တယ်ထားဦး ပတ်ဝန်းကျင်က ညည်းကို ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ ရော စဉ်းစားမိရဲ့လား။”

“ဟန် စဉ်းစားပြီးပါပြီ အန်ကယ်ရယ်။ ဟန်အစီအစဉ် အောင် ခြင်တာနဲ့ ဟန်နိုင်ငံခြားကို ခဏသွားမယ်။ ဟိုမှာ မင်္ဂလာဆောင်တယ် လို့ပြောပြီး နောက်တော့ ယောက်ျားက ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံး သွားပြီး ဘာညာဆို ဘယ်သူမှ ဟန်ကို အပြစ်ပြောလို့ မရတော့ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။ အဲဒီအတွက် အန်ကယ် စိတ်မပူပါနဲ့နော်။ ဟန် ပြောတဲ့ အကူအညီကိုသာ ရအောင်ကူညီပေးပါ။”

“ဟန်... ဟန် ညည်းတို့ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေ စိတ် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေကြတာ အန်ကယ် နားမလည်ဘူး။ ညည်းတို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တစ်ခုခု ချို့ယွင်းနေတယ်လို့ အန်ကယ်ထင်တယ်။ ထိုအပ်ရင် ဆရာဝန်လေးဘာလေး ပြကြည့်ဦး။”

“ဟန် မရူးပါဘူး အန်ကယ်။ ဟန်လုပ်နေတာတွေကို ဟန် သေချာသိပါတယ်။ ဟန်ကို ကူညီပါနော်။”

“ဒီမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟန်၊ နိုင်ငံခြား သွားရင်လည်းသွား။”

“ဟန်က ဘယ်နိုင်ငံမှ မသွားဘူး အန်ကယ်။ ဟန်ဖြစ်ချင်တာ ဟန်ရချင်တာ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဟန်သိတယ်”

ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဇွတ်တိုးပြောနေသည့် ဟန်ကိုကြည့်ပြီး ဦးအဲဘတ် စိတ်ရှုပ်လာသည်။ မျက်စိနောက်လာသည်။ ဟန်တို့လို လူတန်းစားတွေမှာ ဖြစ်နေသည့် ရောဂါကို ဦးအဲဘတ် နားလည်သည်။ ထိုရောဂါက တခြားမဟုတ် အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ၍ လိုတရပြီး ပြည့်စုံနေသူတို့၏ အတ္တရူးရောဂါ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ချစ်ခင်ကြသည်။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ့်လိုတန်ဖိုးထား ချစ်ရကောင်းမှန်းမသိသည့် အတ္တရောဂါ။

နောက်တစ်မျိုးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီး။ ကိုယ်နဲ့တူသည် တန်သည်ဟု မထင်၍ မည်သူ့ကိုမှ ကိုယ်နှင့်တန်းတူ နေရာပေး အရေးတယူ မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညည်းကိစ္စ အဘွားသိပြီးပြီလား ဟန်”

“ဟာ... ဒါတော့ အဘွားကို ပေးသိလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ အန်ကယ်ရယ်။ အဘွားသိရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေနေပါ့မယ်”

“ကဲ... ကဲ ညည်းပြန်တော့ဟန်။ နောက်လည်း အန်ကယ် မခေါ်ဘဲ ထပ်မလာနဲ့”

“ဟန်ကတော့ ဟန်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရမချင်း အန်ကယ် ဘာပြောပြော လာနေမှာပဲ”

“ညည်း ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးပါလား ဟန်”

“သူခါ အန်ကယ်။ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာ ကယ်ကောင်းပါတယ်”

ထိုဒုက္ခက သူမဘာသာ ရှာဖွေရယူနေသည့် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကို ဦးအဲဘတ်က မပြောပါ။ ပြော၍ရမည်သူ မဟုတ်၍ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခြင်းဆိုတာကိုတော့ ဟန်ကိုယ်တိုင် သိထားသည်။ ဟန်ကားလေး ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဦးအဲဘတ်အိမ် ခြံဝင်းတံခါးဝနား အရောက်မှာ နေခကားနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

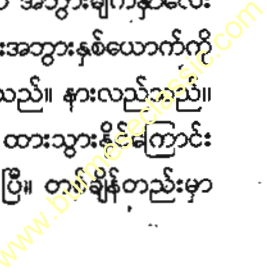
နှစ်ယောက်စကားများရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ရန်လိုစွာ အကြည့်မှာကိုပဲ ဟန်စိတ်ထဲက သူမ ကလေးအဖေဟာ ဒီလိုပုံစံမျိုး ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့်ညားညား ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲ ဆိုတာမျိုး တွေးလိုက်မိတာကို ဘယ်သူမှ မသိ။ ကားကို ဆောင့်ထွက်လာသည့်အချိန်မှာ အဘွား နေမကောင်း၍ ဆေးခန်းရောက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်လာသဖြင့် အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ဆေးခန်းကို ဦးတည်၍သွားသည်။

ဟန်ရောက်သွားတော့ အဘွားက ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ ပက်လက်ကလေးမိုးလျက် အောက်စီဂျင်ပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အန်တီတူးရယ်”

“ပြောမနေနဲ့ဟန်၊ ရောဂါက အရင်ရောဂါဟောင်းပဲ၊ အခြေအနေ တလည်း ဟန်ကို အန်တီတူး အရင်က ပြောထားခဲ့ပြီးသား”

အန်တီတူးစကားကြောင့် ဟန်ငြိမ်သက်စွာ အဘွားမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေတော့ အန်တီတူးက ဟန်တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ကို ဟန်သိသည်။ နားလည်သည်။ အဘွား ရောဂါစုံနေတော့ အချိန်မရွေး ဟန်ကို ထားသွားနိုင်ကြောင်း ဟန်ကို အန်တီတူး အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ



အန်တီတူးက ဟန့်ကို အားကိုးအားထား ဟန့်အနားမှာ မားမားရပ် မည့်သူ ရှိနေစေချင်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကုန်ခဲ့မည့်ဟန့်နှင့် များပြားလှသော အမွေ အစုအဝေးကြီးကို ဆက်ခံနိုင်မည့် သားသမီးရတနာ ရှိသင့်ကြောင်း နားချရလွန်း၍ အန်တီတူးမှာ နောက်ထပ်ပြောစရာ စကားပင် မရှိ။ ကြာတော့ ဟန့်ကို ဘယ်သူမှ စိတ်မရည်။ ပြောမရမုန်းသိတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားကြသည်။

“ဟန့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ အဘွားရယ်”

အဘွားနားကပ်ပြီး ဟန့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲ တော့ အန်တီတူးက ဟန့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သူ့ဘာသာ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို နောက်ထပ် ဒုက္ခပေး နဲ့ဟန့်၊ အဘွားကို တကယ်ချစ်ရင် ဟန့်အဘွားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထား၊ အနားကပ်ပြီး ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ အဘွားကို နောက်ထပ်ဒုက္ခ ရောက်အောင် ထပ်လုပ်မနေနဲ့”

“အန်တီတူးကလည်း ဟန့်ကိုဆို နည်းနည်းမှ အကောင်းမမြင် တူး”

နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ရန်တွေနေသည့် ဟန့်ကို အန်တီတူးက ဂရုစိုက်။ သူ့လူနာဖြစ်သည့် အဘွားအခြေအနေကိုသာ အသေးစိတ် ဂရုစိုက်ပြုစု နေသည်။

“ဟန့်”

အန်တီတူးကို စိတ်ကောက်နေတုန်း ဟန့်နားကို ရောက်လာသူကို ဟန့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟန့်အချစ် ဟန့်မေတ္တာကို တောင်းခံနေသည့်

အန်တီတူးတပည့်လည်းဖြစ်သော ဆေးခန်းပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်သည့် ဒေါက်တာကျော်စီဝကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ကောက်ချိတ်နေသည့် ဟန့် နှုတ်ခမ်းက စုလျက်။

“အန်တီတူးကို စိတ်ကောက်နေတာလား ဟန့်”

ဟန့်တို့အကြောင်း သိထားပြီးသားဖြစ်၍ အန်တီတူးနှင့် ဟန့် အခြေအနေကို ကြည့်မေးလိုက်သော ဒေါက်တာကျော်စီဝမျက်နှာမှာ နှစ်လိုဖွယ် ချိုအေးသော အပြုံးတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“အန်တီတူးက ဟန့်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လိုတိုင်တော့ ဒေါက်တာကျော်စီဝက ဟန့် မျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုး ပြုံးသည်။

“အန်တီတူးက ဟန့်ကို ချစ်လို့ပါ ဟန့်ရယ်၊ အန်တီတူး အပြစ်တင်တာ မခံချင်ရင် ဟန့်က အန်တီတူးစကားကို နားထောင် လိုက်ပါလား”

“ဟွန်း... ကျော်ကိုယူချင်မှဖြင့် ဒီလိုမျိုး အန်တီတူး အခု အငေါက်ကိုတောင် ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟန့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်စီဝဟာ ဟန့်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက် ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“အဘွား နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို ကျော်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဆောရီး... ဟန့်နဲ့တွေ့တိုင်း ကိုယ်ဒီလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတားကို တောင်းပန်တယ်”

“ဟန့်ကို အပြင်ခေါ်သွားလိုက် ကျော်စီဝ။ အဘွားနားမှာ

အန်တီတူးရှိတယ်”

“လာ... ဟန်”

ကျော်စီဝန်နောက် မလိုက်ချင်၍ အဘွားနားမှာ ပေကပ်ကပ် ရပ်နေသည့်ဟန်ကို အန်တီတူးက မျက်မှန်ကိုကျော်ပြီး လှမ်းကြည့် သည်။

“လိုက်သွားလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟန်မရှိရင် အဘွား အားငယ်နေမှာစိုးလို့”

“အဘွား”

“သွား... သွား မြေး၊ မောင်ကျော်စီဝန် နားမှာပဲနေ”

လူမမာ အဘွားစကားကြောင့် ဟန်မျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်သွား သည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဟန်ကို ကျော်စီဝန်နားမှာ ထားချင်နေ သည် မသိ။ အဘွားကိုယ်တိုင် ဆေးပိုက်တန်းလန်းကြားက သူ့မြေးတို့ အနားခေါ်မထား။ ဘာမှမဆိုသည့် ကျော်စီဝန်နား သွားနေရမည်ဆိုတော့ ဟန်မှ စိတ်မဆိုးလျှင် မည်သူ့အဘွားကို စိတ်ဆိုးမည်နည်း။

အဘွားတို့ကတော့ ဒါပဲ။

ဟန်ကို တော်တော် ယောကျ်ားယူစေချင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းစု နေသည့် ဟန်ကိုကြည့်ပြီး အန်တီတူးက အဘွားနားနားကပ်ပြီး ဘာတွေ တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေမှန်းမသိ။ ခေါင်းတညိုတညို လုပ်နေသည့် အဘွား အန်တီတူးကိုကြည့်ပြီး ကျော်စီဝန်နောက် မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်နာ ရသူက ဟန်။

“စိတ်ညစ်နေလား ဟန်”

“သိရက်သားနဲ့ မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကျော်ရယ်။ ဟန်ဖြင့် မိန်းမ

ဘဝဖြစ်ရတာကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ နောင်ဘဝကျရင် ကျွန်ုပ်တို့လို ယောက်ျားဖြစ်ရပါလို့အိလို ဘုရားမှာ အမြဲဆုတောင်းတယ်”

ကော်ဖီဆိုင်မှာ အတူတိုင်မိတော့ ဟန်က သူ့ရင်ထဲက မကျေ နပ်တာကို ရင်ဖွင့်သည်။ ကျော်စီဝန်ကတော့ ဟန်အကြောင်းကို သိနေသူ ပီပီ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့် ဟန်ပြောသမျှကို ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ ဟန်နှင့်ကျော်စီဝန်ဆိုတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာ။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိထားကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

အန်တီတူးဆိုတာလည်း တခြားသူ မဟုတ်။ မာမိုသူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ ဟန်အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားသည့် ဟန်တို့မိသားစု ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ အဘွားလိုပဲ အန်တီတူးက ဟန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကို ကြည့်မရ။ ဟန်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ယောက်ျားပေးစား ချင်နေသူ ဖြစ်သည်။

“မိန်းမဘဝရတာ ဟန်အတွက် စိတ်ညစ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ဟန်ရယ်။ လောကကြီးမှာ ဟန်တို့လို မိခင်လောင်းတွေမရှိဘဲ ကိုယ် တို့လို ယောက်ျားတွေချည်း ရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ် ပျော်စရာကောင်း နှာလဲ”

“မြင့်မြတ်တဲ့ မိခင်ဘဝကို ရနိုင်တာ ဟန်တို့လို မိန်းမသား တွေပဲ ဟန်။ မိခင်မရှိဘဲ သားသမီးဆိုတာ မရှိဘူး။ သားသမီးမရှိရင် မိသားစုဆိုတာလည်း ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဟန်အယူအဆတွေ မှားနေပြီလို့ ကိုယ်ထင်တယ်” ကျော်စီဝန်က ဆရာဝန်ပီသသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟန်ကိုဘည့်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ရှင်းလင်းပြောပြပြီး ဟန်စိတ်ကို ပြောင်းလဲအောင် ကြိုး

စားနေပေမယ့် ဟန်က စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျော်ပြောတာတွေအားလုံး ဟန် လက်ခံပါတယ်။ မှားလည်း မမှားပါဘူး။ မှားနေတာက ဟန်ပါ ကျော်”

“ဟန်က ဘာတွေမှားနေလို့လဲ”

လှပသော ဟန်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ကျော်စီဝ မေးလိုက် တော့ ဟန်က သက်ပြင်းချသည်။ ကျော်စီဝနှင့်ဟန် ငယ်သူငယ်ချင်း တွေဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ ဟန်ရင်ထဲက ခံစားချက်အကြောင်း၊ ဟန်အယူအဆ၊ ဟန်သဘောထားအားလုံး သူ့ကို ပြောပြဖူးခြင်း မရှိ ပါ။ အဘွားနှင့်အန်တီတို့က ဟန်နှင့်ကျော်စီဝကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင် သည်။ လက်ထပ်ပေးချင်သည်။

ဟန်က ထိုအစီအစဉ်ကို လက်မခံ။

ပြတ်သွားစွာ ငြင်းသည်။

ဟန်ဘက်က အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံသည်။

ဟန် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါ။

ဟန်ငယ်သေးပါသည်ဆိုတာတွေနှင့် အချိန်တွေကို ဟိုရွှေဒီရွှေ လှုပ်လာခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ ဟန်စကားကို အဘွားက လက်ခံ သည်။ အန်တီတို့ကလည်း မငြင်း။ ကျော်စီဝကတော့ အားလုံး ဟန်သဘောဆိုတာချည်း ဖြစ်စေခဲ့သူဖြစ်၍ ဟန် စိတ်ညစ်အောင် ဘာမှ မလုပ်။

ဟန်က စောင့်ပါဆိုတော့ သူက စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်သည်။ ဟန်စိတ်ညစ်အောင် စိတ်ရှုပ်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်။ ဟန်နှင့် လက်ထပ်ရမည့်အချိန်ကိုစောင့်ရင်း ဆေးပညာဆက်သင်သည့် ဒေါက်တာ

ကျော်စီဝကနေ ပါမောက္ခဦးကျော်စီဝ ဖြစ်လာသည်။ ဟန်က အိမ်ထောင် မပြုချင်သေး။

ဟန်ထံမှ မရေရာ မသေချာသော အကြောင်းပြချက်တွေ များ လာတော့ ကျော်စီဝမိဘတွေက စိတ်ဆိုးကြသည်။ ခေါ်သဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သားလို အရည်အချင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ရုပ်ရည်ချောမော ခန့်ညားမှုနှင့် ကြိုက်သည့်မိန်းမ ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တာ သိပေမယ့် ကျော်စီဝကိုယ်တိုင်က ဟန်မှဟန်ဖြစ်နေတော့ လက်လျှော့ရသည်။

လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ တိုက်တွန်းနားချကြသည်။ ရောဂါတွေ အမျိုး မျိုး ဖြစ်ပြကြ။ ဟန်ကို နားပူကြနှင့်။ နောက်ဆုံး ဟန်က ကျော်စီဝကို မချစ်၍ လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်တော့ပါ။ သူမကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျော်စီဝ နှင့် သူ့မိဘတွေရှေ့မှာ ဝန်ချတောင်းပန်လိုက်မှ ပွဲက ပြီးသွားသည်။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့လည်း နောက်တော့ သူ့အလိုလို ချစ်သွား မှာပါဆိုသည့်စကားနှင့် ဟန်ကို ဝိုင်းပြီး နားချကြပေမယ့် ဟန်က လက်မခံ။ အစကတည်းက အိမ်ထောင်ပြုချင်သူ မဟုတ်တော့ ပိုဆိုး သည်။

“အို... အခုကတည်းက ချစ်လိုမရတဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်မိပြီး ဟန်က လက်ထပ်ရမှာလဲ။ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက မချစ်တာ၊ လက်ထပ်ပြီးမှဆိုရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်”

ဘယ်သူမှ ဟန်ကို ပြောမရ ဆိုမရ။

ကျော်စီဝက ဟန်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတချချနှင့် သူ့ဘက် ဟန်ပါလာအောင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမှန်း မသိ။ နောက်ဆုံး ဟန် စိတ်ပြောင်းလာသည့်အထိ စောင့်ပါမည်ဆိုသည့် ကျော်စီဝကို အိမ်

ထောင်ဖက်အဖြစ် တစ်ခါမှ စိတ်မဝင်စား။ ကျော်စီဝမှ မဟုတ်။ တခြားဘယ် ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်ချင်သည့် ဟန်စိတ်၊ ဟန် သဘောကို ဘယ်သူမှ နားမလည်။

ဟန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကျယ်အဝန်း အရေးယူပြီး ဆွေးနွေးတာလည်း မရှိ။ ဒီနေ့တော့ ကျော်စီဝကို ထိုအကြောင်း ဟန်ပြောချင်နေသည်။ ပြောမှလည်း ဖြစ် တော့မည်။ ဟန်ယူဆသည်။ ဟန်ကြောင့် တန်ဖိုးရှိသည့် ကျော်စီဝ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျော်စီဝကို ဟန်လိုမဖြစ်စေချင်။ ဟန်က သူမတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုရန် အစီအစဉ်မရှိသူအဖြစ် ဒီနေ့ တော့ ကျော်စီဝကို အတိအလင်း ဖော်ထုတ်ရမည်။

ဒါမှ ကျော်စီဝကိုယ်တိုင် နောက်ထပ် အချစ်သစ် ရှာနိုင်မည်။ မိသားစုဘဝ တည်ဆောက်နိုင်မည်။ ကျော်စီဝက ဟန် ဖြေလာမည့် အဖြေကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် စောင့်နေသည်။ ဆရာဝန်အကြည့်ဖြင့် ဟန်ကို လူနာတစ်ယောက်လို ကြည့်သည်။ စူးစမ်းအကဲခတ်သည်။

“ကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ ဟန် ဖြစ်နေတာ၊ ဟန်ပြောပြတာနဲ့ ကျော်ချက်ချင်း နားလည်မှာပါ။ တခြား မဟုတ်ဘူးကျော်၊ ဟန် ဒီတစ်သက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ယူဖြစ်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟန် ယောက်ျား မယူချင်တာ ကိုယ်သိတယ်။ ဟန်ချစ်တဲ့ ဟန်ချစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး အချိန်ထိ ဟန် မတွေ့ဆုံး ဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ် နားလည်တယ်။”

ကျော်စီဝပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး ဟန်ပြောသမျှအပေါ်မှာ

ထူးခြားဟန် ဘာတစ်ခုမှ မပြု။ ဟန်ကတော့ အချစ်အကြောင်း ပြော နေသည့် ကျော်စီဝကို ထူးဆန်းသည့်သတ္တဝါလို ကြည့်သည်။

“အချစ်တွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကျော်။ ဟန်ဘဝမှာ အချစ်မှ မလိုပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဟန်၊ အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိကို ရှိသင့်တဲ့အရာပဲ”

“တော်ပါတော့ ကျော်ရယ်၊ အချစ်မရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟန် ဘဝမှာ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီးသား ဘာဆိုဘာမှကို မလိုတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုယ်ကလည်း ဟန်ဘဝရဲ့ ပြီးပြည့်စုံမှုကို ဘာ တစ်ခုမှ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟန်မှာ မိသားစုဘဝ လိုကိုလိုအပ် တယ်။ အဲဒါ ဟန် တွေးမိရဲ့လား”

“ဟန် တွေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဘွားက ဟန်ကို အဲဒီမိသားစုကိစ္စ အမွေဆက်ခံမဲ့ မျိုးဆက်သစ်ဆိုတာတွေ နေ့တိုင်းပြော နေ့တိုင်းနားချလွန်းလို့ ဟန် အလွတ်တောင် ရနေပါပြီ။”

တကယ်လည်း အဘွားက ဟန်ကို ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပြောနိုင်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ပြောသည့်လူ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။ ဟန်ကတော့ အဘွား ထိုအကြောင်းစလှာ သည်နှင့် အဘွားအလစ်မှာ နားထဲဝှမ်းစိုထားပြီး ခပ်တည်တည် ထိုင် နေလိုက်သည်။ အဘွားဘာသာ ကြိုက်သလောက် ပြောပေတော့။ အဘွား မောလိုရပ်သွားမှ ဟန်က အဘွားအတွက် ရေးအေးအေးတစ်ခွက် ခပ်ပေးသည်က ဟန်ဘဝဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့များ ဟန်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ကိုယ်ဟန် ဒုက္ခဖြစ်

အောင် လုပ်နေရတာလဲ။ အဘွားမရှိရင် ဟန်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေမယ်၊ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“အိုး... ဒါကတော့ ဟန်မှာ အကြံရှိပြီးသားပါ။ လောလော ဆယ် ကျော်ကို ဖွင့်မပြောသေးဘူး။ နောက်မှ အသိပေးမယ်”

“ဘယ်လိုအကြံများလဲ ဟန်ရယ်၊ စစ်ကိုင်းချောင်သွားပြီး သီလရှင်တွေ ဘာတွေများ လုပ်တော့မလို့လား”

ထိုစကားကိုတော့ ကျော်စီဝ ရင်နာနာနှင့် မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဟန်အကြောင်းတွေးရင်း ဟန်ကို ချစ် သည့်အချစ်စိတ်တွေနှင့် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လိုက်ရတာ။ ဟန်ကတော့ သူထင်သလို မဟုတ်။ အိမ်ထောင်ရေးလောကကို အပြတ်စိတ်ကုန်နေ သည့်လူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ ဟန်ကို စိတ်မပူနဲ့ကျော်ရေ၊ ဟန်က ဘယ်တော့မှ သီလရှင်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟန်ကို ကိုယ်မျှော်လင့်လို့ ရသေးတယ်ပေါ့”

“ဟန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေပါနဲ့တော့ ကျော်ရယ်။ ကျော်ကို ဟန်အစ်ကို၊ မောင်တစ်ယောက်လို ချစ်လည်းချစ်၊ အား လည်း အားကိုးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကို ဒီတစ်သက် ဟန်ချစ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရတ်စက်လှချည်းလား ဟန်”

“ပြောတော့ကျော်၊ ကျော် ဘာပြောပြော ဟန် စိတ်မဆိုးဘူး။ ဟန်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်တင်လည်း ရတယ်။ ဟန် ဒီလိုပြောလို့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်နဲ့”

“ဟန်ဘဝထဲကို ဘယ်ယောက်ျားမှ အဝင်မခံဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ဟန် ငြိမ်းချမ်းမှုကို နှောင့်ယှက်ခွင့် မရှိဘူးကျော်”

စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသည့် ဟန်ပုံစံက အားမာန်အပြည့်။ သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုတွေနှင့် တက်ကြွနေတာ မြင်ရတော့ ဟန် တကယ်ပြောနေခြင်းကို ကျော်စီဝ နားလည်လာသည်။

လှပသော ဟန်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ငေးမောကြည့်ရင်း ဟန်လို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်မှာမှ ဘာလို့ ဒီလိုအတွေးအခေါ် ဆိုးတွေ ရှိနေရတာလဲဟု တွေးနေမိသည်။ သေချာတာက ဟန်ဆိုတာ ပုံမှန်အတွေးအခေါ် မဟုတ်သော အတွေးထူးလေးတွေနှင့် သူမဘဝကို သူမကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဟန်၏ ချမ်းသာပြည့်စုံမှုက ဟန်ကို ထိုအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်က သူမကိုယ်သူမကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့သည်။ အတ္တခပ်ကြီးကြီး မိန်းကလေးအဖြစ် ဟန်မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်က သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လိုတရ ပြည့်စုံနေသည့်ဟန်က သူမနားကို ရောက်လာမည့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်မည့် လူဆိုးတစ်ယောက်ဟု ထင်နေရှာသူ။

“ဟန် ဒီလိုပြောလို့ ဟန်ကို ရူးနေတယ်လို့ ကျော်ကတော့ ထင်မှာပဲ”

“မထင်ပါဘူး ဟန်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျော်ကို ဟန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တကယ်

တော့ မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အားကိုးရှာချင်လို့ အထီးကျန်အဖော်မဲ့နေလို့ ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်ယုယတာ ခံချင်လို့ မဟုတ်လားကျော်”

“ဟန်ဘဝမှာ အဲဒါတွေ မလိုဘူးကျော်။ ဟန်မှာ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတဲ့ မိန်းမ၊ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အမြဲပြည့်နေလို့ အထီးကျန် ခိုနှိမ့်ရတဲ့သူ နောက်ပြီး ဟန်ကိုယ်ဟန် ချစ်ခင်ယုယနေရတာနဲ့ တခြား ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှ မလိုချင်တဲ့ မိန်းမပါကျော်”

“ကိုယ်နားလည်ပြီဟန်၊ ဟန်အပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဒီနေ့စပြီး ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဟန် ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“သင့်ခံယူကျော်၊ ဟန်တို့ အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်”

ကျော်စီဝ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။ ဒါ့အပြင် တခြားမရှိ။ အန်တီတူးက သူ့နဲ့ဟန် အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့တာ သူ့သိသည်။ အဘွားကတော့ ပြောမရရင် ဟန်ကို ကားတင်ပြေးပါဟု ကျော်စီဝကို မြှောက်ပေးသည်။ အခုတော့ အဘွားနှင့် အန်တီတူး ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်။ ဟန်ကို ကျော်စီဝ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ကြောင်းသိလျှင် ဘာတွေ ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်မလဲဟု မတွေးချင်၍ ကော်ဖီခါးခါးကို ပူပူလောင်လောင်နှင့် တအားမျှီချခြင်းဖြင့် သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအစစ်အမှန်တွေကို တစ်ခန်းရပ် သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။



အခန်း (၃)

“မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်။ ဟန်က ဟန်ဖြစ်ချင်တာ ဟန်ပြောတာပါ။ ကျော်ကို မုန်းလိုက် မေ့လိုက်ပါလို့ တစ်ခွန်းမှ ဟန်မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဟွန်း... မပြောခဲ့လို့သာပဲ၊ ပြောများပြောခဲ့ရင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမယ် မသိဘူး”

အဘွားက ဟန်ဘယ်လိုပြောပြော မကျေနပ်။ ဟန်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ နေနေသာသာ၊ သူ့အချစ်ဆုံး မြေးဖြစ်သည့် ဟန်မျက်နှာကို ပင် မကြည့်။ ကျော်စီဝနှင့်ဟန် အပြီးတိုင် ပြတ်ခဲ့လမ်းခွဲပြီဟု ကျော်စီဝ ကြေညာသည့်နေ့မှာ အဘွားက သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အဝတ်တွေအကုန်ဆွဲသိမ်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းဖို့ ပြင်သည်။

ဟန်ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလိုမရ။

“ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ အဘွားရယ်။ ဟန် မှားပါတယ်။ ဟန်နားမှာပဲ နေပါနော် အဘွား။ နောက်ဆို အဘွားမကြိုက်တာ ဘာဆိုတာမှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ အဘွားကို ဟန် ကတိပေးပါတယ်။ အဘွားရယ်... နော်... အဘွား... နော်”

ဟန်က အဘွားကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကပ်ပြီးချဲ့သည်။ အသနားခံသည်။ အဘွားက ဟန်ကို လှည့်မကြည့်။ သူ့သူငယ်ချင်း အဘွားမော်လီထံ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကိုချက်ချင်း လာခေါ်ခိုင်းတော့ ဟန် ငိုချင်သွားသည်။

အဘွား စိတ်ဆိုးနေတာက တော်ရုံမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုမှ ချော့၍မရ။ ဘာစကားမှ နားမထောင် အဘွားက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်လွယ်သည်။ သောက်ရမည့် ဆေးတွေပါသည့် အိတ်ကို လှမ်း ဆွဲသည်။ ဟန်ကို စိတ်နာသွားသည့် အဘွားက ဟန်ဘာသာ ဘာ ဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့တော့မှာတွေးပြီး ဟန်မျက်ဝန်း အိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“အဘွား တကယ်သွားမှာလား”

“တကယ်မသွားလို့ နှစ်ကယ်သွားရမှာလား”

အဘွားစကားကို အရင်လို ဟန် မရယ်နိုင်။ အဘွားလုပ်သလို ချက်ချင်း ဟန်အဝတ်တွေ ကောက်သိမ်းတော့ အဘွား ဟန်လုပ်တာကို သဘောမကျသလို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

အဝတ်အိတ်တစ်အိတ်နှင့် အဘွားနား ရောက်လာသည့်ဟန်ကို အဘွားက မကျေမနပ် ကြည့်သည်။

“အဘွားသွားရင် ဟန်ပါလိုက်မလို့”

“ဪ... မော်လီအိမ်အထိလိုက်ပြီး အိုကြီးအိုမ သွားအကြီး ကို မြန်မြန်စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေအောင်နှိပ်စက်ဦးမလို့ပေါ့လေ”

“အဘွားနော်”

အဘွားစကားကို မခံနိုင်၍ ဟန်က အဘွားနော်ဆိုသည့် အသံကို အကျယ်ကြီး မြှင့်အော်သည်။ တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှာ သွေးသား ရင်းချာဆိုလို့ ဒီမြေးနဲ့ဒီအဘွားပဲ ရှိတာ။ ဘာဖြစ်လို့ အဘွားက ဟန်ကို သူ့စိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေ ပြောနေရတာပါလိမ့်။ တွေးရင်း ဟန်ရင်တွေ နာလာသည်။ အသည်းနှလုံးတွေ ဆစ်ခနဲ ကျင်ခနဲ ဖြစ်လာသည်။

ဒါတမင်သက်သက် အဘွားက ဟန်ကို ရင်နာအောင်လုပ်မှန်း သိသိနှင့် ဟန် အော်ဟစ်ငိုချင်လာသည်။

“မလိုက်နဲ့ဆို မလိုက်နဲ့နော် ဟန်”

အဘွားလေသံက မာသည်။ ပြတ်သည်။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အဘွားမရှိဘဲ ဟန်က တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်နေရမှာလဲ အဘွားရဲ့”

“တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ အိမ်ထောင်မပြု အားကိုးရာ မရှာတာဆိုတဲ့ မိန်းမက အခုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရမှာ လဲလို့ ပြောနေပြီလား ဟန်”

အဘွားက ဟန်၊ ကျော်ဇီဝကို ပြောလိုက်သည့် စကားအတိုင်း ဟန်ကို ပြန်မေးနေတော့ သူမစကား အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန် အဘွား ကို ပြန်ပြောလိုက်သော ကျော်ဇီဝကို စိတ်ထဲကနာနာ မေတ္တာပို့နေ မိသည်။ သူ့ကြောင့် ဟန်ပြောတာတွေ အားလုံး အဘွားသိကုန်ပြီ။

“အဲဒါက ကျော်ဘဝလေး ကောင်းအောင် ဟန်ကို မျှော်လင့် ဖနေစေချင်လို့ ဟန်က တမင်ပြောတာပါ အဘွားရဲ့”

“ဪ... ပြောပုံကိုက အချိုးမပြေ ကျော်ဘဝလေး ကောင်း

စားအောင် ဖို့တ်လား ဟန်။ ဟိုက လိုချင်တဲ့လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ကြားက ဟန်ကိုပဲ ချစ်တယ်။ ဟန်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး သူ့မိဘတွေကို တင်းခံထားလို့ သူ့ခမျာ အချိန်ထိ လက်မထပ်သေးရတာ မရွှေ့ဟန်ရဲ့။ ညည်းသနားမှ သူ့ဘဝက ကောင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းနဲ့ပေါင်းလို့ သူ့ပါရောပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ပြုန်းတီးပစ်နေရတာ”

“အဘွားကလည်း ကိုယ့်မြေးလေးကိုတော့ မသနားဘဲ ကျော်ကို သနားနေတာ တရားလား”

“တရားတယ်ဟေ့ တရားတယ်”

“ဘယ်နှယ့်တော်... သီးရမယ့်အချိန် မသီးမပွင့်ဘဲ အိုကြီးအိုမအဘွားကြီးကိုပဲ လိုက်ဒုက္ခပေးနေတာ”

အဘွားက ဟန်ကို မကျေနပ်သလို ဟန်ကလည်း အဘွားက သူမကို မသနားဘဲ တခြားသူကို သနားနေ၍ စိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်ခမ်းစုနေသည်။

“ဟီ... ဟီ”

“ကားလာပြီ၊ ဒရိုင်ဘာကို ဒီကပစ္စည်းတွေ လာသယ်လို့ သွားပြောလိုက်”

“ဟန်လည်း လိုက်မှာခံနာ် အဘွား”

အဘွားမခေါ်ချင်မှန်းသိ၍ ဟန်က အဘွားနားစာပဲပြီး ထပ်ပြောလိုက်တော့ အဘွားက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဟန်ကို ဒေါသမျက်နှာနှင့် ကြည့်သည်။

“အဘွားနောက်လိုက်ချင်ရင် အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်

ဝါမယ်ဆိုမှလိုက်... ပြောနေတဲ့ကြားက မော်လီအိမ်အထိ လိုက်ရှုပ်နေရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယောက်ျားလေးစားပစ်မယ် နားလည်လား”

“အဘွားကလဲ”

“တော်ပြီဟန်၊ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောနဲ့”

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ အဘွား”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားပြော အဆင်မပြေ ဖြစ်နေချိန်မှာ အဘွားမော်လီအိမ်က ဒရိုင်ဘာကြီးဦးသိန်း ရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားသည်။

“အဘွားပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်လိုက် မောင်သိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ဦးသိန်းက သွက်လက်စွာ အဘွားအဝတ်အိတ်ကို သူ့ကားပေါ်တင်ပြီး အဘွားကိုပါ သူ့ကားပေါ် အသာတွဲတင်ပေးသည်။

“မောင်းတော့ မောင်သိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

အဘွားက ဟန်ကိုပင် နှုတ်ဆက်စကားမပြော။ အဘွားလုပ်ရက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဟန်မျက်ရည် အဝဲသားနှင့် နှုတ်ခမ်းစုမပျက် ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ ဟန်လည်း အိမ်မှာ ဆက်နေချင်စိတ် မရှိပါ။ ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာက တအားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်ကိုသွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက် မရှိ။ ခြေဦးတည်နေရာ လျှောက်မောင်းရင်း အန်ကယ်အဲဘတ်ကို စိတ်က သတိရသည်။ ဒီသားစုဘဝလေး ဖန်တီးချင်ပေမယ့် အန်ကယ်အဲဘတ်ကလည်း အားမကိုးရ။

ဟန်ကိုပင် သူ့အိမ်ကို ခဏခဏ မလာပါနဲ့ဟု နှင်ဖြစ်အောင် နှင်လိုက်သေးသည်။

ဘယ်သူကမှ ဟန်ကို သနားမည့်သူ မရှိ။

အဘွားဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ကောက်ယူလိုက်ရကောင်းမလားဟု တွေးမိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားလှ၍ ထိုအစီအစဉ်က ဟန်စိတ်ကူးထဲမှာပင် ပျက်ပြယ်ခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးသတ် အိပ်မက်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြည့်ခံကျေးကျွန် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာမျိုးတော့ တာဆိတ် မဖြစ်သင့်ပါ။ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် မိန်းမတွေရဲ့ အဖြည့်ခံဆိုတာ ယောက်ျားသတ္တဝါသာ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လား။

ဟန်အတွေးတွေက တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဘာတစ်ခုမှ စီစဉ်မကျ။ မှန်တာ ဝန်ခံရမှဖြင့် ဟန်လည်း တခြားသူတွေလို တခမ်းတနား မင်္ဂလာပွဲကြီး ခြံခိုခြံခံသဲ ကျင်းပပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် ယူလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ဟန်လိုချင်သည်က လက်ထပ်ပွဲကျင်းပချိန်မှာ ဟန်ကိုယ်ဟန် အလှဆုံး၊ အဆန်းပြားဆုံး၊ အခမ်းနားဆုံး အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေနှင့် ချယ်မှုန်းပြီး စိတ်ကြိုက်စိုးထုတ် အလှဖြူချင်ရုံသက်သက်။ လူအများ အားကျအထင်ကြီးခံရုံသက်သက် ဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် ထိုယောက်ျားလည်း သူ့အိမ် သူ့ပြန်။ ဟန်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေ ဟန်လိုချင်တာဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ယောက်ျားနှင့် အတူ မနေနိုင်။ ဟန်အလှအပ၊ ဟန်ဘဝ၊ ဟန်အတ္တကို ဘာတစ်ခုမှ

ဏူးကျော်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ တက်စရာရှိသည့် ပွဲကို လင်မယားနှစ်ယောက် အတူတက်မည်။ ညစာမနက်စာ အတူစားရတာလည်း ကိစ္စမရှိ။ ခရီးအတူသွားလျှင်လည်း () ယောက်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးကိစ္စ၊ ချမှူးရေးကိစ္စတိုင်ပင်လျှင် လက်ခံသည်။ လင်မယားလို အတူ မနေနိုင် ဘာကလွဲရင် အားလုံးအိုကေ။

အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်တွေ ပေးမည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် ကြိုးစားမည်။ ဒါဆို ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းမည်နည်း။

ခက်နေတာက ဟန်စိတ်ကူးထဲက အစီအစဉ်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော် လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူ မရှိ။ နည်းနည်းလေး အရောတဝင် လုပ်လိုက်မိတာနဲ့ ယောက်ျားဆိုသည့် သတ္တဝါက ဏူးဇာတိ ပြလာသည်။ ဟန်ကို လေးစားရကောင်းမှန်းမသိ ထိကပါး ခိုကပါးနှင့် သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို သူတို့မထိန်းနိုင်အောင် ဟန်အလွန် ခုန်းသည့် အပြုအမူတွေကို ပြုမူချင်ကြသည်။

ပြီးတော့ ဟန်ကို သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းလို ဟိုဟာမလုပ်နှင့် ဒီဟာလုပ်နှင့်ဆိုပြီး လူပါးဝစကားဆို၍ အနိုင်ယူ ချုပ်ချယ်ဗိုလ်ကျချင်ကြ သေးသည်။

အို... ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကျားသတ္တဝါတွေကို နေရာပေး၍ ခြေစံ။ ယောက်ျားဆိုတာ အားလုံးတစ်ပုံစံတည်း။ ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲတွေ ခုည်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မရ။ အရှက် အကြောက်အကင်းဆုံး သတ္တဝါတွေကြောင့်လည်း ရွံစရာမှန်းစရာ အော့နှလုံးနာစရာအဖြစ်တွေ ဟိုမှာဒီမှာ အမြဲကြားနေတာ မဟုတ်လား။

ထိုသတ္တဝါမျိုး ဟန်ဘဝထဲ ဝင်လာလို့ကတော့ အကြီးမားဆုံး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှမရှိ။

ယောကျ်ားရှိမှ မိန်းမတစ်ယောက် ဘဝရှိလာတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘဝကို အခမ်းအနားဆုံး အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ဖန်တီးနိုင်သည့် မိန်းမတွေ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ပုံနေသည်။ ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမိန်းမတွေထဲက ဓာတ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ယောကျ်ားကို ဟန်ဘဝမှာ အလိုမရှိ။ သို့သော် ဟန်လိုချင်တောင်းတာသည့် ဟန်သွေးသား ဟန်သားသားမီးမီး ရတနာလေးတွေတော့ ရှိချင်သည်။

ရှိလည်းရှိကို ရှိရမည်။

လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိ။ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိသည်။ ဟန်ကြံလျှင် ဘာမဆိုဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးရင် ဟန်ကားလေးကို တစ်နေရာမှာ ထိုရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟန်ကားလေးကို ရုပ်တန်ပစ်လိုက်သည့်နေရာက တခြားနေရာ မဟုတ်။ ဒေါက်တာအဲဘတ်ဆိုသည့် အန်ကယ်အဲဘတ်၏ တိုက်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြစ်သည်။

ဟန်ကဲကောင်းချင်တော့ အန်ကယ်အဲဘတ်က သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေသည်။ ဟန်ကိုမြင်တော့ အန်ကယ်အဲဘတ်က မျက်နှာပင့်ကြည့်သည်။

“ညည်းက ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ ဟန်”

“အရင်ကိစ္စပါပဲ အန်ကယ်”

“ဟေ...”

ဟန်ဆိုလိုရင်းကိစ္စကို သဘောပေါက်သွား၍ အန်ကယ်အဲဘတ်က ဟန်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်အဲဘတ်”

“အေး... နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“အိုကေ”

ပိတာဆိုသည့် အဘိုးကြီးက သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းမထွက်သွားခင် ဟန်ကိုပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ဟန်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြီးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာ အန်ကယ်အဲဘတ်က ဟန်ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာသည်။

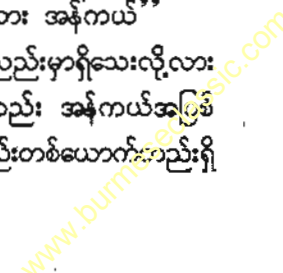
“ညည်းကို ငါ့ဆီ ခဏခဏ မလာဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လားဟန်”

“မလာလို့ မဖြစ်လို့ ဟန်လည်း လာနေရတာပဲ အန်ကယ်၊ အခု အတွားက ဟန်နဲ့မနေချင်လို့ဆိုပြီး အတွားမော်လီတို့အိမ်ကို အိတ်ဆွဲပြီး ဆင်းသွားပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ညည်းကိုက လူကြီးတွေကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးနေတာကိုး”

“ယောကျ်ားမယူချင်တာ ဟန်အပြစ်လား အန်ကယ်”

“ဟာ... ဒီထက်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ် ညည်းမှာရှိသေးလို့လား ဟန်၊ တခြားညီအစ်ကိုမောင်နှမ ရှိတယ်ဆိုလည်း အန်ကယ်အပြစ်မပြောပါဘူး၊ အခုဟာက အားလုံးပေါင်းမှ ညည်းတစ်ယောက်ညည်းရှိတာ... ယောကျ်ားမယူလို့ ဖြစ်မလား”



အန်ကယ်အဲဘတ်က အဘွားလူပီသစွာ အဘွားဘက်ကပဲ ထောက်ခံပြောနေ၍ ဟန် နှုတ်ခမ်းစုချင်နေတာ မနည်းဘဲရိတ်အုပ်နေ ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတာလဲ ဟန် ရယ်၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ခေါင်းခေါက်ယူပြီး ညည်းလိုချင်တဲ့ သားသမီးတွေ လိုချင်သလောက် မွေးပစ်လိုက်စမ်း ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“ဟန်မှ ယောက်ျားမယူပဲ...”

“အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ ဟန် ညည်းက လွယ်တာကို ခက် အောင်လုပ်နေတာ”

“ဘာမှမခက်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ယောက်ျားမယူဘဲ သားသမီး ရနိုင်တဲ့နည်းတွေ အခုခေတ်မှာ ပြည့်လို့ပါ။ အန်ကယ်ဘက်က ဟန်ကို လုံးဝ မကူညီတော့ဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဆိုရင်လည်း ဟန် ဘာသာပဲ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဟန်ဖြစ်ချင်တာ သွားပြီးတိုင် ပင်ဆွေးနွေးရမှာပဲ”

“ဟန်အတွက် အဲဒီကိစ္စသာ အောင်မြင်ရင် ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကုန် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့ဟန်၊ ညည်းက ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့များ သွားတွေ့ချင်သေးလို့တုန်း”

ဦးအဲဘတ်က ဟန်စိတ်ကိုသိ၍ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်တော့ ဟန်က ဦးခေါင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲမော့ပြီး ရင်လေးကို ကော့လိုက်ပုံက လောက ကြီးကို စိန်ခေါ်ဟန်အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ဟန် နိုင်ငံခြားကိုသွားမယ်။ အန်ကယ်ဟန်ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဟိုမှာလည်း အပြီးလုပ်ခဲ့မယ်”

“ဒါညည်းစိတ်ကူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး အန်ကယ်၊ ဟန်လုပ်မှာကို ပြောနေတာ၊ အဘွားကို ဟိုမှာသင်တန်းတစ်ခု သွားတက်မယ်လို့ ပြောမယ်။ နောက် တော့ ဟန်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ သူနဲ့လက်မထပ်ရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာပြီလို့ အဘွားကို ပြောလိုက်ရင် အဘွား သဘော ပေါက်ပါတယ်”

“နောက်တော့ ဟန်လက်မထပ်ခင် ဟန်ချစ်သူ အက်စီးဒင့်ဖြစ် ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဟန်မှာ ဟန်လိုချင်တဲ့ သားလေး ရလိုက်တယ် ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ဟန်ပြောတာကို မယုံတဲ့သူ၊ လက်မခံချင်တဲ့သူ ခရှိပါဘူး အန်ကယ်”

ဟန်က သူမစိတ်ကူးထဲက အကြံအစည်တွေကို ဖွင့်ပြောရင်း လူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုနိုင်မလာ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဟန် အဲဒီအစီအစဉ်ကို အခုပဲ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တော့မယ်”

ပြောရင်း ဟန်ပုံစံက သူမပြောသည့်အတိုင်း အခုပဲ ထလုပ်တော့ ဧည့်ဟန် ပေါ်လာ၍ ဦးအဲဘတ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ဟန်ကို ဒီ အတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဟု သိလိုက်သည့်အတွက် စကားကို ပြင်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ညည်း ဒီကိစ္စကို လုပ်ကိုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့

မဖြစ်မနေ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ညည်းကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမှဖြစ်တော့မှာပေါ့ ဟန်”

“အန်ကယ် တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“ညည်းဘက်က ဒီလောက်ထက်သန် ပြင်းပြတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာ ရှိနေမှတော့ အန်ကယ်လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ဟန်ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်၊ အန်ကယ်ကျေးဇူးကို ဟန်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆို ရဲ့ပါ နော်”

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဟန်အသံတွေ တုန်နေ၏။ ဟန်အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ။ ဟန်စိတ်ကူး၊ ဟန်ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားရတော့မည့် ဟန်အိပ်မက်ကို ဟန်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ခွင့် ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်လဲ။

“ဟန်အခု ပြန်လိုက်ဦး၊ အန်ကယ် နောက်မှ ဟန်ဆီကို ဖုန်း ဆက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ် ပြန်တော့မယ်နော်”

ဟန် အိမ်အပြန်လမ်းက လေအနှင်မှာ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေသော ပိုးပဝါစလေးတစ်ခုလို လွတ်လပ်မှုတွေနှင့် အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်နေ သည်။ အန်ကယ်အဘတ်ကိုယ်တိုင် ဟန်ကို ကတိပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ ပြောစရာမရှိ။

ဟန်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရတော့မည်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်ထပ်စရာမလို။ ဘယ်ယောက်ျားမှ ဟန်ဘဝထဲကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်ခွင့်မရှိ။ ဟန်အင်မတန် လိုချင်တောင်းတာမည့် သားသား

စီးစီးလေးတွေနှင့် ဟန်ဘဝကိုဟန် တည်ကြည်ငြိမ်းချမ်းစွာ ပျော်ပျော် ငြီး တည်ဆောက်ခွင့်ရတော့မည်။

အတွေးစိတ်ကူးနှင့် မြူးကြွစွာ ရယ်မောလိုက်သော ဟန်အသံ တ ကြည့်နူးမှုတွေနှင့် အေးမြသော လေထုအတွင်း နွေးထွေးစွာ စီး ချောပျံ့လွင့်သွား၏။



www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

ဦးအဲဘတ်အကြည့်တွေက သူ့မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးရှိရာသို့ စူးလက်စွာ ရောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးကတော့ ဦးအဲဘတ်ကို မကြည့်။ သူမလက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချထားပုံက သနားစရာ။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးမှာ ဦးအဲဘတ် လိုချင်သည့် စံချိန်စံညွှန်း အပြည့်ရှိနေတာကို ဝန်ခံလို့ မဖြစ်။ အသက်အရွယ် အနေအထား ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး၊ ချစ်စရာ ဥပမိရုပ်၊ နောက်ခံမိသားစု အခြေအနေအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ မသိင်္ဂီဆိုသည့် ကလေးမလေးက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သည်။ ဘာကျောထောက် နောက်ခံမှ မရှိ။

စာတော်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ အမှတ်မီပေမယ့် သူမကို မွေးစားသည့် သူနာပြုဆရာမကြီးက သူ့လိုပဲ သူနာပြုဆရာမ လုပ်ခိုင်းထားသည့် သူနာပြုဆရာမလေး မသိင်္ဂီ။

“အန်ကယ် ပြောတာကို မသိင်္ဂီကိုယ်တိုင် သေချာစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်မှု၊ ဒါမှမဟုတ် ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်မှုကြောင့် ဒီအလုပ်ကို မဖြစ်မနေလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဟုတ်မဟုတ် အန်ကယ် သိချင်တယ် မသိင်္ဂီ”

“အန်ကယ်ကို ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပဲ အန်ကယ်ကို ပြောပါ။ မသိင်္ဂီကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ချယုံကြည်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစကားတွေ မသိင်္ဂီကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် မေးနေရတာပါ၊ အန်ကယ် ပြောတာ နားလည်တယ်နော် မသိင်္ဂီ”

“သိင်္ဂီ နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်၊ သဘာလည်း ပေါက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူကမှ သိင်္ဂီကို တိုက်တွန်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီနန်စီကိုယ်တိုင်လည်း ခြိမ်းခြောက်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သိင်္ဂီဘာသာ သိင်္ဂီဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ အန်ကယ်”

မသိင်္ဂီအသံက တိုးပေမယ့် ပီသကြည်မြဲသည်။ စကားပြောသည့် နေရာမှာလည်း ဣန္ဒြေရတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်၍ သူမအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဦးအဲဘတ် ပိုသဘောကျနေသည်။ ဝတ်စားပုံ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပုံအားလုံး ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း မြင်တာနှင့် သိနိုင်သော အနေအထားဖြစ်၍ မသိင်္ဂီစကားအဆုံးမှာ ဦးအဲဘတ် ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မသိင်္ဂီကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လက်ခံတာဆိုရင်

အန်ကယ်တို့အလုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်ပြီ။ ဒီတော့ ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပါ။ ပြီးရင်... ဟော့ဒီမှာ မသီဂီပိုင်ဆိုင်ရမယ့် စရန်ငွေတစ်ဝက်”

မသီဂီက ဦးအဲဘတ်ချပေးသည့် စာချုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။

“စာချုပ်ကို အရင်ဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖတ်ပြီးလို့ သဘောမကျတဲ့အချက်၊ ဒါမှမဟုတ် ထပ်ပြီး ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါ”

မသီဂီက ဘာမှမပြော။

ရှေ့နေရှေ့ရပ်နှင့် အိုင်အမာ ချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်ကို သေချာ ဖတ်ပြီး ဦးအဲဘတ်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“စာချုပ်ထဲပါတဲ့ စည်းကမ်းအားလုံး သီဂီသဘောတူပါတယ် အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မသီဂီသဘောတူတယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ လက်မှတ် ထိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးအဲဘတ် ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ မသီဂီက သူမလက်မှတ်ကို ရဲရဲစွာ ရေးထိုးလိုက်သည့်အတွက် ဦးအဲဘတ်ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒအားလုံး ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားသည်။

“ဒီမှာ မသီဂီအတွက် စရန်ငွေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ သီဂီကို ခွင့်ပြုပါ”

မသီဂီလက်ထဲမှာ စာချုပ်တစ်စောင်နှင့် ငွေသားတစ်ထုပ် ပါသွား

သည်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြဿနာ မရှိ။ ဦးအဲဘတ် သူတို့ကားလေး မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည့်အထိ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ စိတ်မောလူမော နှင့် နီးရာဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည့် ဦးအဲဘတ် အခုလုပ်နေသည့် အလုပ်တွေက အပေါ်ယံကြည့်ရင် လွယ်လွယ်လေး ဟု ထင်ရပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာ အင်မတန် နက်နဲခက်ခဲသော အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ဦးအဲဘတ်ကိုယ်တိုင် အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။ သူလိုချင်သည့်စုံနှင့် ကိုက်ညီမည့်သူကို စိတ်တိုင်း တူအချိန်ယူပြီး အင်မတန် လုံခြုံစိတ်ချရသော လူတစ်ယောက်နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။

အခု ဦးအဲဘတ် လိုချင်တာ ရပါပြီ။ ထိုအတွက် ပေးဆပ်ရမည့် ငွေတန်ဖိုးကလည်း အစုလိုက်အပုံလိုက် ရရှိမည်ဖြစ်၍ မက်မောစရာ ငွေကြေးအတွက် အခုအပေးအယူကိစ္စကြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အံ့ဩ စရာ။ မယုံနိုင်စရာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဘယ်လိုလူမှ စိတ်ကူးယဉ် မကြည့်ဖူးသော လူချမ်းသာ ပညာတက်သူဌေး လူချောတစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးက လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့ ဖြစ်ချင်သည့် အတားကိုယ်ဝန်ဆောင်ကိစ္စကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက် ပေးသူက စစ္စတာကြီးဒေါ်နန်စီ ဖြစ်သည်။ ရိုးသား၍ သစ္စာရှိ လူယုံ အဖြစ် ဦးအဲဘတ်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလုပ်ခဲ့သည့် ဆရာမကြီးက ဦးအဲဘတ် အခက်အခဲကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေး

လိုက်ပြီဖြစ်၍ နေခ ဖြစ်ချင်တာအားလုံး အဆင်ပြေသွားသည်။

စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းတွေကို နေခကိုယ်တိုင် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်၍ ဘာတစ်ခုမှ အပိုအလို မရှိ။ အားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ကွက်တိ ဖြစ်သည်။ သားသမီးမွေးပြီးလျှင် ကလေးအငှား မွေးပေးသည့် မသင်္ဂီ က သူမအတွက် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခု ရမည်။ သူမအမည်နှင့်ဖြစ်၍ ဘာတစ်ခုမှ ပူစရာ မလို။ နေခကို ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာ ပြဿနာရှာလျှင်လည်းကောင်း၊ စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းတစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်လျှင်လည်းကောင်း ထိုကွန်ဒိုကို နေခအား ပြန်လည် ပေးအပ် ပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြု လက်မှတ်ရေးထိုးရသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် လှုပ်မရအောင် ငွေပုံပေးပြီး ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိစ္စအားလုံး အောင်မြင်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် နေခထံ ဦးအဲဘတ် ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားလိုက်သည်။

“အန်ကယ်ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး အန်ကယ်။ အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ နေခ၊ မင်းဆီက ဘာငွေကြေးမှ အန်ကယ် မလိုချင်ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီက အန်ကယ် လိုချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်... ပြောပါ”

နေခအသံက စက်ကြ နေသည်။ ကျေနပ်နေသည်။

ဦးအဲဘတ် သေချာစဉ်းစားပြီးသား စကားတစ်ခုကို အေးအေး ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အန်ကယ် ပြောချင်တာ တခြားမဟုတ်ဘူး နေခ။ မင်းအခု လုပ်နေတဲ့ကိစ္စမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ဣတိစကား အန်ကယ်ကို ပေးပါ”

နေခဘက်က ခဏတော့ တိတ်သွားသည်။

“မင်းဘက်က ဒီကတိကို မပေးနိုင်ရင် အန်ကယ်ဘက်ကလည်း အခုကိစ္စကို ဖျက်သင့်ရင် ဖျက်ရလိမ့်မယ် နေခ”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် အန်ကယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်မရှိလာစေရပါဘူး”

“သင့်ခံယူ နေခ”

“အန်ကယ် လိုချင်တာ ဒီကတိစကားပဲ”

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ဦးအဲဘတ် ဖုန်းချလိုက်သည်။ သဘာဝတရား ကို ဆန့်ကျင်သည့်အလုပ်ကို ဘာအတွက်နှင့်မှ ဦးအဲဘတ်ဘက်က အားပေးလိုစိတ် မရှိ။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်သင့်ဟု ယူဆသည်။

ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စကြောင့်ပဲ ဆိုဆို၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ လူ့တစ်ယောက်၏ ဂုဏ် သိက္ခာ၊ လူ့တစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးမနိမ့်ချ မော်ကားသင့်ဟု ဦးအဲဘတ် ယူဆသည်။ လူသားမဆန်သည့်စကား နှင့် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်တာကို ဘေးကြေးငွေယူ ဆောင်ရွက်ပေးသည် ဆိုသော်လည်း ထိုသွေးသားက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့၏ သွေးသားဖြစ်သည်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အမည်မဖော်နိုင်ခြင်း။ မိမိနှင့်ကဖြစ် သော သားသမီးကို ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွား လွယ်ပိုးသယ်ဆောင်

ကြင်နာယုယဗြီးမှ ကိုယ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်တော့သည့် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုနယ် သူစိမ်းပြင်ပြင်။ ဘာခံစားချက်မှ မရှိလေဟန်။ တခြားတစ်ပါး သူ့ကို ပေးအပ်လိုက်ရသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်မှာ အဘယ်မျှ သွေးထွက်တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းသည်ကို ဦးအဲဘတ် မတွေးဘဲနှင့် သိသည်။

ထိုမိန်းမရင်ထဲက ဖော်မပြနိုင်သော နာကျင်ခံစားမှုကို ဦးအဲဘတ် စာနာသည်။ ဘယ်လိုပဲ အမည်တပ်တပ် သူမသည် ကလေး၏ မိခင်ဆိုသည်ကိုက ငြင်းမရ။ ငွေကြေးအတွက် မိမိသွေးသားကို စတေးလိုက်ရသော မိခင်တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားက အဘယ်မျှ ဆိုးရွားလိုက်မည်နည်း။

မိခင်တိုင်းကို ဦးအဲဘတ် စာနာသည်။ သနားသည်။ ချစ်ခင်သည်။ ဦးအဲဘတ်ကိုယ်တိုင် မိခင်မဲ့ဘဝနှင့် လောကအလယ်မှာ ရှင်သန်လူလားမြောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူ့ရင်မှ ခံစားချက်က ပို၍ပြင်းထန်လေးနက်သည်။ ဦးအဲဘတ်မှာ အမေ မရှိ။ အဖေနှင့်အဘွား လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ လိုတရပြည့်စုံ ချမ်းသာသူအဖြစ် လူလားမြောက်ခဲ့ရသော်လည်း ဦးအဲဘတ် လိုချင်တောင်းတာသည့် မိခင်မေတ္တာကိုက မရခဲ့။

သူ့အမေအကြောင်း အဘွားနှင့်အဖေကိုမေးတိုင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်။ မရေရာ မသေချာသည့် အဖြေနှင့်သာ အဆုံးသတ်သည်။ နောက်နည်းနည်း အသက်အရွယ်ရလာမှ ဦးအဲဘတ်အမေက ဆင်းရဲနိမ့်ကျသူဖြစ်၍ အဘွားက ဦးအဲဘတ်အဖေနှင့်အမေကို သူ့စိတ်ကြိုက်ငွေကို ရေလိုသုံးပြီး လမ်းခွဲပစ်လိုက်သည်။ အမေက ဦးအဲဘတ်ကို

မွေးသည်။ သူ့ကလေး သေသလား ရှင်သလား မသိလိုက်ရ။

အဘွားက ဆရာဝန်ကို ငွေပုံပေးပြီး ဦးအဲဘတ် ဖြစ်လာမည့် သူ့မြေးကို လက်စပျောက်ပြီး အမေ မသိအောင် သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ အဘွား၏ ဩဇာအာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အဖေက အဘွားကို ဘာမှမပြောရ။ အနီးထုတ်ဖြူဖြူနှင့် ထွေးထားသည့် သားနားမှာ အချိန်ကုန်ရင်း အရက်သမား ရစ်ထုတ်ဘဝနှင့် စောစောစီးစီး လူ့လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားသည်။

ဦးအဲဘတ်ကိုယ်တိုင် အမေ သေသွားပြီလား၊ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတုန်းပဲလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘဲ အဘွားကိုယ်တိုင် အဖေနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသည်။ ဦးအဲဘတ်၏ ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်အထိ အမေကို အမြဲသတိရနေသည်။ တမ်းတနေသည်။

နောက်ထပ် ဦးအဲဘတ်လေးတွေကို ထပ်မရှိစေချင်တော့သလို ထိုကလေး၏ ရင်တွင်းက ခံစားချက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရသဖြင့် မိခင်မဲ့သော သားသမီးများအဖြစ် လူ့လောကထဲ ရောက်လာမည့် နေ့ခဏီကလေးအကြောင်း တွေးမိလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်း။

နေခကတော့ ဦးအဲဘတ်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်သည်။ သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်ဝတော့မည့်အတွက် မြူးနေရသည်။ ဦးအဲဘတ် ခိုင်းတာအားလုံး လုပ်ပေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ လိုအပ်တာမရှိ။ နောက်ကိုးလဆိုလျှင် နေခ ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မည်။ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသနည်း။

သားဖြစ်ဖြစ်။ သမီးဖြစ်ဖြစ် နေခရင်သွေးကို လှေချစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည်။ မာမိလိုချင်နေသည့် နေခမျိုးဆက်သစ်လေး ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဖြစ်၍ နေခဘက်က အခုကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရမည်ဟု စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

“မာမိသားကြည့်ရတာ အခုတစ်လော တစ်ခုခု ပျော်စရာ တွေနေသလိုပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

နေခမျက်နှာကို မပြတ်အကဲခတ်နေသည့် မာမိစကားကြောင့် နေခ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“မာမိ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အမယ်လေး... မာမိမွေးထားတဲ့သားကို မာမိမသိဘဲ နေပါ့မလားကွယ်။ သားကိုယ်သား မသိလိုပါ။ တစ်ချိန်လုံး မာမိသားမျက်နှာ ပြုံးနေတာမြင်ကတည်းက မာမိသားမှာ ပျော်စရာတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ မာမိသိပြီးသား။”

မာမိကို နေခညာ၍ မရတော့သဖြင့် သူ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ ကျွန်တော် ပျော်နေတယ်”

“မာမိကိုလည်း သားရဲ့ပျော်စရာတွေ ခွဲဝေပေးတော့ဘူးလား သားရဲ့”

နေခမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မာမိက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောတော့ ဒုတိယအကြိမ် နေခ ရယ်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိစ္စက အခုလောလောဆယ် မာမိတို့ ဗျူဆေလို မရသေးဘူး။ သေချာပြီဆိုမှ မာမိကို ဖွင့်ပြောမယ်”

“သားစကားက အဆန်းပါလား။ ဧကန္တ မာမိသားမှာ တကယ်

ချစ်ရမယ့် ချစ်သူမိန်းကလေး ရှိနေပြီထင်တယ် ဟုတ်လားသား”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေလေ မာမိက သူဖြစ်နေပုံကို ပိုစိတ်ဝင်စားလေ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အထင်နှင့်သူ နေခမှာ ‘ချစ်သူရှိနေပြီဟု ထင်နေသည်။ ဒါကို နေခ အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြမနေချင်တော့။ မာမိထင်သည့်အတိုင်းပဲ ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးပြီး ငြိမ်နေ၍ မာမိက သူထင်တာ သေချာပြီဟု အပိုင်တွက်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“မာမိ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ မာမိ ချွေးမလောင်းလေးဘာ ဘယ်သူများလဲ၊ ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ မာမိကို ပြောပါဦး”

“နောက်သေချာမှ ပြောလို့မရဘူးလား မာမိ”

“သားက အခုချိန်ထိ မသေချာသေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဒီကွယ်... မာမိကတော့ ဘယ်သူလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သားချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆို မာမိသမီးလေးလို ချစ်မှာပဲ ပြီးတော့ မြေးတွေအများကြီး မွေးခိုင်းပြီး အဖိုဘဝကြီးကို ပျော်ပျော်နေပစ်လိုက်မယ်”

မာမိက သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ရူးနေသည်။

“မြေးတစ်ယောက်ဆို တော်ပြီမဟုတ်လား မာမိရဲ့”

နေခက မာမိကို စလိုက်တော့ မာမိက ခေါင်းခါသည်။

“မရဘူးသား၊ မာမိတို့ မြေးတွေ အများကြီး မွေးပေးမှ ကျေနပ်ဆယ် သားလို ဟိုမိန်းမ မလိုချင်၊ ဒီမိန်းမ မလိုချင်ဖြစ်နေတဲ့ မြေးလေး ဒါလာရင် မာမိတို့ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်လိုက်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်က မွေးမှတော့ ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့သားပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့ မာမိရဲ့”

“အေးလေ... အဖေတူသားသမီး ရှိသလို အမေတူသားသမီးလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ မာမိ မြေးတစ်ယောက်က သူ့အဖေနဲ့တူပြီး ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေရင် နောက်မြေးတစ်ယောက်ကို နောင်မျိုးဆက်သစ်အတွက် အားကိုးရမှာ မဟုတ်လား။”

“ဒါကြောင့် မာမိက မာမိမြေးတွေ အများကြီး လိုချင်နေတာ မလား။”

“တစ်ဦးတည်းသောသား ရှိခဲ့ပြီးပြီပဲကွယ်။ တစ်ဦးတည်းသော မြေးတော့ မလိုချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မာမိချွေးမလောင်းကို သားသမီးများများ ယူခိုင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။”

“နေဦး... နေဦး သားမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီဆိုတာ သားဒယ်ဒီ ဝမ်းသာအောင် မာမိသွားပြောလိုက်မယ်။”

နေခတားလည်း ရမှာမဟုတ်၍ သူ့နားကနေ ဒယ်ဒီရှိရာ ထွက်သွားသည့် မာမိကိုကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်သည်။ မာမိက နေခရင်ထဲ ဖြစ်သော သူ့မြေးမြစ်တွေ အများကြီး လိုချင်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နေခလည်း မာမိအလိုလိုက်ပြီး နေခရင်သွေးလေးတွေ မာမိစိတ်ကျေနပ်အောင် အများကြီး မွေးပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ထိုကိစ္စက ထင်သလောက် မလွယ်။

“မြေးတစ်ယောက်ရရင်ကိုပဲ မာမိကျေနပ်သင့်ပါပြီဗျာ။ မာမိလိုချင်တဲ့မြေး သားရဲ့ရင်သွေးလေး မကြာခင် သားတို့မိသားစုထဲထဲ ရောက်လာတော့မယ်လို့များ မာမိသိရင် ဒီထက်မက ပျော်ရွှင်ကြမယ်ဆိုတာ သားသိတယ်။”

မာမိ မြေးရှူးရှူးနေတာကိုကြည့်ပြီး နေခစိတ်ထဲက ပြောလိုက်

သည့်စကားကို နေခ မာမိ မကြားပါ။ သူ့သား လူချောလူလှ ပျိုတိုင်းကြိုက်သူ နေခက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်တွဲဖော် အိမ်သူ သက်ထားဇနီးမယားအဖြစ် လက်ထပ်ခြင်းမပြုဘဲ ကလေးအဖေလုပ်မည့် စိတ်ကူးဆန်းကိုလည်း မသိ။

“ကြားရတဲ့ သတင်းအစစ်အမှန်ဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီသားအတွက် ဒယ်ဒီ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့။ သားမင်္ဂလာပွဲကို အကြီးအကျယ် အခမ်းအနားဆုံးဖြတ်အောင် ဒယ်ဒီတို့ စီစဉ်မယ်။”

“သားမိန်းကလေးကိုလည်း သေချာပြောပြထားလိုက် လက်ထပ်ပြီးရင် ကမ္ဘာအနှံ့ ဟန်နိုးမွန်း သွားရမယ်လို့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ။”

ဒယ်ဒီမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

မာမိက ပီတိတဝေဝေနှင့် သားမျက်နှာကိုတစ်လှည့် အဖေမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေ၏။

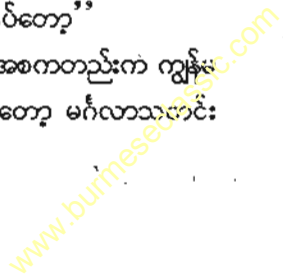
“ဒယ်ဒီကြီးကသာ ပြောနေတာ ရှင့်သားက အခုထိ သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ကျွန်မတို့ကို မပြောသေးဘူး။”

“နောက်တော့ မာမိကို အရင်အသိပေးမှာပါ စိတ်ချ။”

“ကဲ... ကြားတယ် မဟုတ်လား မာမိကြီး။ သားကိုယ်တိုင်က မာမိကြီးကို အရင်အသိပေးမှာပါဆိုရင် ကျေနပ်တော့။”

“ကျေနပ်ပါတယ်ရှင်။ ကျေနပ်ပါတယ်။ အစကတည်းက ကျွန်းသားကို မြန်မြန်အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာဆိုတော့ မင်္ဂလာသတင်း ကြားရတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေပါပြီ။”

“မင်းမာမိက မြေးရှူးရှူးနေတာကွ။”



“မာမိလိုချင်တဲ့မြေး ရတော့မှာပါ”

အာမခံကောင်းနေသည့် နေခကို မာမိနှင့်ဒယ်ဒီက ကျေနပ်စွာ ကြည့်သည်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား။

“ဪ... သားကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာ ရှိ တယ်”

“ဘာများလဲ ဒယ်ဒီ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျပန်ကို သားသွားရမယ့်ကိစ္စ ပါ”

“ဟိုမှာ ဘယ်လောက်နေမှာလဲ ဒယ်ဒီ”

ဂျပန်ကို သွားနေကြလူက ဒယ်ဒီဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါ ဒယ်ဒီကျန်းမာရေးကြောင့် မသွားဖြစ်။ ဒယ်ဒီကိုယ်စား နေခက အလုပ် ကိစ္စကို တာဝန်ယူရန် ဖြစ်သည်။

“အတိအကျတော့ ပြောလို့မရဘူး သားသွားရမှာက အလုပ် ကိစ္စဆိုတော့ အချိန်ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သားမှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ သိချင်လို့ မေးကြည့်ရုံသက်သက်ပါ”

နေခစကားကို ဒယ်ဒီက လက်ခံသည်။ နေခက သူ့အချိန်တွေ သူ့ဘာသာတွက်နေသည်။ ဂျပန်ကို သွားရမည့်ခရီးက အချိန်သတ် မှတ်ချက်မရှိတော့ အခုကတည်းက သူ့ဘက်က ကိစ္စတွေကို ဂျပန် မသွားခင် ပြီးပြတ်သွားအောင်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဂျပန်ကို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ ဒယ်ဒီ”

“ဒီရက်ပိုင်းတွင်း ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်၊ သဘက်ခါလည်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒယ်ဒီစကားအဆုံးမှာ သူ့လုပ်စရာရှိတာ ဂျပန်မသွားခင်လုပ်သွား မှ ဖြစ်တော့မည်ဟုတွေးပြီး အန်ကယ်အဲဘတ်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် သည်။



စိတ်ကူးဆန်းဆန်းကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ပေးရမည့်သူက ဦးအဲဘတ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေရခြင်းက ပို၍ဆန်းကြယ်နေသည်။ နေခ ဆိုသည့် လူချောလေးကို ကူညီပေးရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်မှာ ဘခြားမိန်းမလှလေး၏ လူမှုဒုက္ခကိုလည်း ဆန်းပြားသော စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဦးအဲဘတ်ပဲ တာဝန် ထူထားရပြန်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်၊ အလွန်တရာ ချမ်းသာပြည့်စုံနေကြသည့် မိသားစုထဲမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ။ အထီးကျန်စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် တစ်ဦး တည်းသောသမီး ဖြစ်နေကြတာခြင်းကလည်း တူသည်။ လောကကြီး ကို ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံ၊ တွေးခေါ်ကြံစည် စိတ်ကူးယဉ်ပုံချင်းကလည်း တူသည်။

စိန်ပုံရွှေပုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး သဘာဝတရားကို အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ဆန့်ကျင်ချင်လာအောင် ထိုသူနှစ်ဦးရဲ့ ဘဝကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်နေစရာမလိုအောင် ဘိုးဘွားပိုင် အမွေအနှစ် ပစ္စည်း အစုတွေကလည်း သူတို့ဆယ်သက် စားမကုန်နိုင် ရှိနေ ခြင်းက ထိုသူနှစ်ယောက် ဦးနှောက်ထဲကို ဆန်းပြားသည့် စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ ရောက်စေရခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

နေခ ကားလေးထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာမီ ဦးအဲဘတ် စစ္စတာ ကြီး ဒေါ်နန်စီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘက်ကတော့ ဒီနေ့ပဲ လုပ်ငန်းစဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ ဒေါ်နန်စီ၊ ခင်ဗျားဘက်ကရော ဘယ်လိုလဲ”

အခန်း (၅)

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဒီတော့ မင်းသွားရမယ့်ခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့် သာသွား၊ မင်းအပိုင်း မင်းတာဝန်ကျပြီးရင် ကျန်တာ အန်ကယ်ဘာသာ ဆက်လုပ်သွားရုံပဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ချမယ်နော် အန်ကယ်”

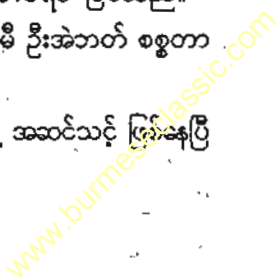
“စိတ်ချပါ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

“သင့်ခဲယူးအန်ကယ်။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဂျပန်သွားရမှာ ဆိုတော့ အန်ကယ်ကို တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဥတ်လပ်ခဲ နေခ”

“ဥတ်လပ်ခဲပါ အန်ကယ်”

နေခအသွင်က မြူးကြွနေသည်။ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ တည်ငြိမ်ခန့်ညားမှုတွေနှင့် ချောမွေ့နေ၏။ ဒီလိုကျန်းမာရေးသာမက အဘက်ဘက်က ပြီးပြည့်စုံနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်မှာ ဘာကြောင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေရသည်မသိ။ တစ်နည်းပြောရရင် လူချမ်းသာတစ်ယောက်၏ ရူးသွပ်သည့်



“မသိဂီ နေပြည်တော်က ဒီညပဲ ပြန်လာပါလိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ မနက်ဖြန်မှ ဆရာကြီး အစီအစဉ်ကို စလို့မရဘူးလား။”

“သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ။ မနက်ဖြန်မှ ကျုပ်တို့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြမယ်။ ခင်ဗျားကောင်မလေးကို သေချာနားလည်အောင် ထင်ရှင်းပြထားလိုက်ပါဦး။”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး။ သီဂီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် နားလည်အောင် အထပ်ထပ် ပြောဆိုထားပြီးသားပါ။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်မှ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့မယ် ဟုတ်လား။”

ဦးအဲဘတ် ဖုန်းချလိုက်သည်။ အခြေအနေက အားလုံးအိုဏေနေသည်။ မသိဂီ ပြန်ရောက်တာနှင့် သူ့ဘက်က လုပ်ငန်းစရံ ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးအဲဘတ် စိတ်တွေပေါ့ပါးနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ကြီးထံ ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး ဆေးပညာအကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်မှာ အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်းပင်မသိ။ ကိုယ်ဝါသနာပါသည့် အရာဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့။

ထမင်းချက်ကောင်လေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထမင်းချိန်ထမင်း။ ကော်ဖီချိန် ကော်ဖီ။ သူ့အချိန်နှင့်သူ လာချပေးနေ၍သာ တော်တော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသည့် ဘာသာရပ်အပေါ်မှာ သူတို့အတွေးအမြင်၊ သူတို့အယူအဆတွေ ဖလှယ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ပြောတာ တစ်ယောက်က နားထောင်ကြသည်။ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။

မီးယပ်နှင့် သားဖွားအထူးကုဆရာဝန်ကြီးနှစ်ယောက်က မျိုးရိုး

ဗီဇအကြောင်း။ သန္ဓေသားအကြောင်းပြောရင်း မိုးချုပ်မှ ဦးအဲဘတ် သူငယ်ချင်း ဦးလတ်ဇော် ပြန်သွားချိန် ကျေနပ်အားရမှုတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဦးအဲဘတ်ဆီကို အလွန်အရေးကြီးသော ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုဖုန်းက တခြားမဟုတ်။ ဦးအဲဘတ် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော မသိဂီဆိုသည့် ကလေးမက အမြန်လမ်းမကြီးမှာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်၍ နေရာတင် သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့် သတင်း။

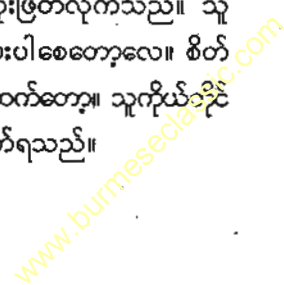
ဒေါ်နန်စိက ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းချသွားသည်။ ဦးအဲဘတ် ဘာမှမပြောနိုင်။ နေရာမှာ ငူငူကြီး ကျန်ရစ်သည်။ မနက်ဖြန် နေခ ဂျပန်သွားမည်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမည်ဟု အတိအကျ မသိရ။ သူမျှော်လင့်ထားသော ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး အောင်မြင်မည်ဟု ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် စိတ်ချသွားသည့်အချိန်ကျမှ နေခ မျှော်လင့်ထားသော ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားသည်။

ဦးအဲဘတ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

အခုဖြစ်လာသည့် ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး နေခကို အသိပေးအကြောင်းကြား ဖွင့်ပြောလိုက်ရမည်ဟုလားဟု သူ စဉ်းစားသည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် တက်ကြွနေသည့် နေခမျက်နှာကိုမြင်တော့ နေခစိတ်ကူးတွေ လဲပြိုသွားသည့်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် ပြောမထွက်။

နေခ ပြန်လာမှ ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသွားရမည့်ခရီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ သွားပါစေတော့လေ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်၍ နေခထံ ဖုန်းမဆက်တော့။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အိပ်ဆေးတစ်လုံး သောက်အိပ်လိုက်ရသည်။

လောကကြီးဆိုတာ ဒါပဲ။



ထင်မှတ်ထားတာတွေ ဖြစ်မလာဘဲ ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာပုံကလည်း ကြောက်စရာ ဖြစ်သည်။

မသိရှိအတွက် စိတ်မကောင်း။

ဒေါ်နန်စီရင်ထံ ဘယ်လိုခံစားရမလဲတွေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာနေ မိသလို နေခ သိပ်တောင်းတ မျှော်လင့်ထားသည့်အရာနှင့် လွဲသွားရ သည့် ကံတရားအကြောင်း ဟိုဒီလျှောက်စဉ်းစားရင်း အိပ်ဆေးအရှိန်နှင့် မှူးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဘယ်လောက် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ဦးအဲဘတ်ကို ထမင်း ချက်ကောင်လေး လာနိုးမှ အိပ်ရာက နိုးသည်။

“အောက်ထပ်မှာ ဆရာကြီးကို တွေ့ချင်လို့ ဧည့်သည် ရောက် နေပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဘယ်သူများလဲ မောင်သံခိုင်”

“ဟိုအရင်လာနေတဲ့ မမဟန်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟန်လား”

ဦးအဲဘတ် မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့တော့ ဟန်ကို မနက်ခင်းနဲ့အပြိုင် လတ်ဆတ်လန်းဆန်းသော အလှတရားကိုနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရချိန်။ ဦးအဲဘတ် ခေါင်းထဲ လက်ခနဲ အကြိတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား အန်ကယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ညက ညည့်နက်မှ အိပ်ရလို့ အိပ်ရာ ထ နောက်ကျတာပါ။ ဒါနဲ့ ညည်းက စောစောစီးစီး ဒီကိုဘာလာလုပ် တာလဲ”

“အန်ကယ်ဆီ လာလည်တာလေ၊ မလာရဘူးလား”

ဟန်လာတာကို ဦးအဲဘတ် မကြိုက်မှန်းသိ၍ ဟန်က ရယ်မော ပြီး သူမကို စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်မလွတ်မည့်စကားကို ရွေးပြောရင်း အန်ကယ် အဲဘတ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ကော်ဖီ သောက်ပြီးပြီလား ဟန်”

“ဟန် သောက်ခဲ့ပြီ အန်ကယ်”

“အေး... ဒါဆိုလည်း အန်ကယ် ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြော စရာ စကားကိုပဲ နားထောင်”

“ပြောပါ အန်ကယ်၊ ဟန် နားထောင်နေပါတယ်”

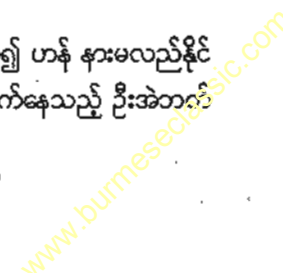
ဦးအဲဘတ်က သူ့အတွက် ချပေးထားသည့် မနက်က ကော်ဖီနဲ့ ကြက်ဥပြုတ်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်တစ်ချပ်ကုန်အောင် စားပြီးသည့်အချိန် အထိ ဘာစကားမှ မပြော။ ဟန်ကတော့ ဦးအဲဘတ် သူမကို ဘာများ ပြောလိုက်မှာလဲဟု နားစွင့်နေသည်။ ဟိုအရင်တစ်ခါကလို ဟန်ကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့ပြီး အိမ်ပြန်လွှတ်ဦးမှာလားဟု တွေးပြီး ငြိမ်နေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူမဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရမခြင်း ဟန်ဘက်က ဘာ တစ်ခုမှ လက်မလျှော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အင်း... ညည်းနဲ့ ရေစက်ရှိပုံပဲ”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

ဦးအဲဘတ်စကားက ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ၍ ဟန် နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားကာ သူမကို မကြည့်ဘဲ ရေခွေးငဲ့သောက်နေသည့် ဦးအဲဘတ် ချက်နာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ညည်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီ ဟန်”



“ရှင်”

အံ့ဩလွန်း၍ ဟန်နားကို ဟန် မယုံနိုင်။

“ညည်းဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ညည်းဖြစ်ချင်တဲ့ အစဉ်ကို အခုချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ရဲ့ပဲ”

“အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုလဲဟန်၊ အန်ကယ်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို ညည်းသဘောတူရဲ့လား”

“ဟန်ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ဟန်အသံတွေ တုန်နေသည်။ အန်ကယ်အဲတတ်ပြောပုံက လွယ်လွန်း၍ ဟန်နားကိုယ်ဟန် မယုံ။

“ဒီလိုကိစ္စက နောက်စရာလားဟန်”

လေးနက်တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာသည့် အန်ကယ်ဦးအဲဘတ် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဟန် ရင်တွေခုန်လာသည်။

“ဟန် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။ ဟန် အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အိပ်မက်ဆိုရင်လည်း အကောင်းသားပဲ ဟန်ရယ်”

ထိုစကားကို ဦးအဲဘတ် အမှန်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်တစ်ခုသာဆိုလျှင် မသိဂီလည်း ဘာမှဖြစ်စရာ မရှိ။ နေခဏ အစီးအညှစ်လည်း ပျက်ပြယ်မည်မဟုတ်။ ဟန်သည်လည်း သူ့ဖြစ်ချင်သည့် အပျိုစင် ကလေးအမေ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။ အခုတော့ အကြောင်းအရာအားလုံးက တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လေတိုက်ဆိုင်နေသည်။

တစ်ခု ပျက်သွားသည်။

ထိုအတွက် နောက်တစ်ခု ဖြစ်တည်လာသည်။

“ဟေး... ဟန်ဖြစ်ချင်တာအားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရပြီကွ”

ဟန်က ဝမ်းသာစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အရူးမလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြီး ထအော်သည်။ နောက်တော့ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ထလေးတစ်ယောက်လို ဟီးခနဲ ထငိုပြန်သည်။ ဦးအဲဘတ်က ဟန်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ သက်ပြင်းချသည်။ ဟန်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သွား၍ ကျေနပ်သွားသည်။

ဟန် အရူးအမူး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ ငြိမ်သက်သွားမှ ဟန်က ဦးအဲဘတ်ကို တောင်းပန်ဖို့အထိ ရသည်။

“ဟန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်၊ ဟန်သိပ်ပျော်သွားမိလို့ပါ”

“ညည်းမပြောလည်း ညည်းဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး အန်ကယ် သိပါတယ် ဟန်ရယ်”

“ဟန်တို့ ဘယ်တော့လောက် အစီအစဉ် စကြမှာလဲအန်ကယ်”

ဟန်ပုံစံက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံက အထင်းသား။

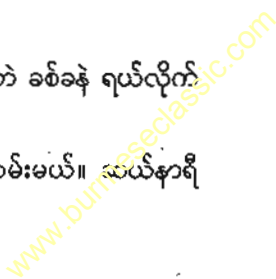
“ညည်းအဆင်ပြေတဲ့အချိန်”

“ဒါဆို... အခု... အခုဆိုရင်ရောဟင်”

“ညည်း အရူးထနေတဲ့ပုံနဲ့လား ဟန်”

ဦးအဲဘတ် စကားကြောင့် ဟန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ညည်းကို လိုအပ်တာတွေ စမ်းမယ်။ ဆယ်နာရီလောက် ဒီကိုလာခွဲဟန်”



“ဟန် ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်။ မနက်ဖြန်မှ ဟန် လာခဲ့မယ်နော် အန်ကယ်”

ဟန်က မြူးကြွနေသော ဒေါင်းဖျိုမလေးပမာ ဦးအဲဘတ်နားတ ပြေးထွက်သွားပုံက အပျော်လွန်နေပုံက အထင်းသား။ ကားထွက်သွား သံကြားမှ ဦးအဲဘတ် ဒေါ်နန်းစိတ် ဖုန်းဆက်သည်။

“ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ ဒေါ်နန်းစိ။ သူ့နောက်ဆုံး ခရီးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

ဒါပဲပြောပြီး ဦးအဲဘတ် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း။ အကောင်းနဲ့အဆိုး အမြဲယှဉ်တွဲနေသော လောကကြီး သူ့သဘာဝနှင့် တရားမျှမျှတတ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးအဲဘတ် ယုံကြည်သည်။

ချစ်ခြင်းနှင့် မုန်းခြင်း။

တည်မြဲခြင်းနှင့် မတည်မြဲခြင်း။

ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းတရားတွေဆီက ဘယ်လိုလူသားမှ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေး၍ မလွတ်။ ထိုသဘာဝတရား အစုအဝေးထဲမှာ လူသားအားလုံး ရှင်သန်လည်ပတ်နေထိုင်ကြရသည်။ ထိုလူတွေထဲမှာ သဘာဝတရားကြီးကို ဆန့်ကျင်သည့် အတွေးအမြင်ဖြင့် တွေးမြင်နေကြ သူတွေတော့မပါ။

သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်တွေကို စိတ်ကူးရှိတိုင်း တွေးထင်သက်ဝင် နေကြသူနစ်ဦးက နေခန့်ဟန်။

“ဘယ်လိုလဲ အန်ကယ်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ အားလုံးအဆင်မပြေ ချောမွေ့ရဲ့လား”

နောက်ရက်မှာ နေခ ဖုန်းဆက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် နေခ အသံထဲက မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဦးအဲဘတ် မြင်တွေ့ထားပြီးသား ဖြစ်၍ သူ မေးလာချိန်မှာ အလွယ်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဆင်ပြေပါတယ် မောင်နေခ၊ မင်းအလုပ်ကိုသာ သေချာ ကရုဏ်လုပ်ပါ။ အကြောင်းထူးရင် မင်းဆီကို အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် အဲဒီကိစ္စပဲ အာရုံက ရောက်ရောက်နေတယ်”

ဦးအဲဘတ် ဒါကို လက်ခံသည်။

ဖြစ်လည်း ဖြစ်သင့်သောကိစ္စဖြစ်၍ နေခအဖြစ်ကို သူ နားလည် သည်။

“အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းစိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်နေပါ။ ကံတရားက မင်းဘက်မှာရှိရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“တချို့ကံတွေက လူလုပ်မှဖြစ်တာပါ အန်ကယ်။ ကံတရား အတိုင်းဆိုတဲ့ စကားကို နေရာတိုင်း ကျွန်တော် မယုံဘူး”

“မောင်နခပြောတာ အန်ကယ် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှောင်လွှဲ လို့မရတဲ့ ကံတရားရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုဆိုတာတွေကလည်း ရှိနေသေး တယ် မောင်နေခ”

လေးနက်စွာ ဆိုလိုက်သော ဦးအဲဘတ်စကားနှင့် နက်ရှိုင်းမှု အလုံးစုံကို ကံတရားဆိုသည့် အရာကို စိတ်ချယုံကြည်မှု မရှိသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် နားလည်သလောက် လက်ခံချင်လာသည့် အထိ သူ ရှင်းပြနေချင်တော့ပါ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ နေ့ကိုယ်တိုင် ရှောင်လွှဲမရ နိုင်သည့် ကံတရားနှင့် ဆုံတွေ့လာသည့်အခါမှ ဦးအဲဘတ် ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို လက်ခံလာပါလိမ့်မည်။ ထိုနေ့က ဘယ်နေ့ဖြစ်လာမည် ဆိုသည်ကိုက ဘယ်သူမှ အတိအကျမသိ။ ဂျပန်မှာ နှစ်လကြာပြီးမှ နေ့ခ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စ အားလုံး အဆင်ပြေသည်။ အောင်မြင်သည်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။

ဦးအဲဘတ်ဆီ ရောက်သည်။

ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေးရင်း သူ အလွန် သိချင်နေသည့် သူ့ကိစ္စကို အသေးစိတ် ပြောပြပေးပါဟု တောင်းဆို သည်။ ဒီတော့မှ ဦးအဲဘတ်က မသိကိတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့သည့်အကြောင်းနှင့် နေ့ခ မျှော်လင့်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ် မလာကြောင်း ရှင်းပြသည်။

နေ့ခ ဘာမှမပြောနိုင်။

သူ အလွန်တောင်းတ မျှော်လင့်သော ကလေးအဖေ ဖြစ်ခွင့် မရတော့မှန်း သိလိုက်ရပြီး နောက်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ စိတ် လည်း ညစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းပေးထားတဲ့ စရန်ငွေ၊ အပြည့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မသိကိစ္စမှာ ဒီထဲက ငွေနှင့်သုံးပါဆိုတာ ဒေါ်နန်စီက မသုံးလို့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်နန်စီလက်ထဲ ငွေတစ်ဝက်ကို တမင် ထည့် ပေးလိုက်တာ”

“အန်ကယ်လုပ်တာ အားလုံးကောင်းပါတယ် အန်ကယ်။ ဒီ ငွေတွေကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်မယူတော့ပါဘူး။ ကျန်းမာရေးအတွက်

ရန်ပုံငွေတစ်ခုခုမှာ ထည့်လှူပေးပါ”

“ကောင်းပြီ မောင်နေ့ခ သဘောအတိုင်း အန်ကယ် ဆောင် ရွက်ပေးမယ်”

နေ့ခကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုနေရာမှာ အားလုံးပြီးဆုံးသွား သည်။ နေ့ခကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်သည့် အတွက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားရင်း ထိုကိစ္စကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကလပ်တွေအနဲ့ လျှောက်သွားသည်။ အရင် ရည်းစားဟောင်းတွေ ပြန်တွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ ပိုပြီး စိတ်ညစ်ရသည်။ ပိုအာရုံနောက် ရတာနှင့် ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘဲ သူတစ်ယောက် တည်း အခန်းတံခါးပိတ် နေပစ်လိုက်သည်။



အခန်း (၆)

တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။

နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်။

တစ်ပတ်တိတိ သူ့အခန်းပိတ်ထားတာမြင်တော့ နေခ မာမီက နေခကိုကြည့်ပြီး မသင်္ကာ ဖြစ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သား၊ သားကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေ လို့လား။”

“ဟုတ်တယ် မာမီ”

နေခ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မာမီက သက်ပြင်းချသည်။ တခြား ကိစ္စအကြောင်းပြနေရင် မာမီပဲ နေခအတွက် စိတ်ပူရ။ စိုးရိမ်ရ ဖြစ် နေမှာစိုးလို့ နေခက မာမီထင်သည့်ကိစ္စကိုပဲ ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးနေလို့ သားချစ်သူနဲ့သား ဘယ်လို လုပ် ပြန်အဆင်ပြေနိုင်မှာလဲကွယ်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ ချော စရာရှိတာ ချောလိုက်ပါ။ မိန်းကလေးဆိုတာ အချောကြိုက်ကြတာပဲ

သားရဲ့။ သူဖြစ်ချင်တာလေးတွေ သူလုပ်ချင်နေတာလေးတွေရှိရင် ဖြစ် ခွင့် လုပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါ။”

မာမီက နေခကို ချစ်သူချောနည်း သင်ပေးနေသည်။ နေခ အဖြစ်က မာမီထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သူပဲ သိသည်။

“အိမ်ထဲမှာချည်း မနေပါနဲ့ သားရယ်။ အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော် နေစမ်းပါ။ မာမီသား ဂျပန်ကို မသွားခင်တုန်းက တစ်ချိန်လုံး ပျော်ပြီး ပြီးနေတာ၊ အခု ဟိုကလည်း ပြန်လာရော မာမီသားက အခန်းတံခါး ပိတ် စိတ်ညစ်နေပြန်ရော”

မာမီစကားကြောင့် နေခ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်က မာမီ ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာ ဖြစ်နေသည်။ ကံတရားဆိုတာ ဒါလား။ အန်ကယ်အဲဘတ်ပြောသည့် ရှောင်လွဲမရသည့် ကံတရားအကြောင်း ဆွေးမိတော့ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

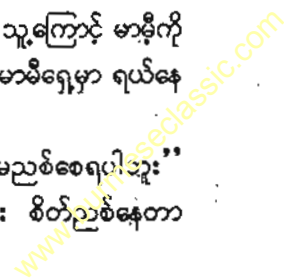
“မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူ ဝါနဲ့။ အခု အဆင်မပြေလည်း နောက်တော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မာမီက သားပျော်နေတာကို မြင်ချင်တာဆိုတော့ သားစိတ် ညစ်နေတာမြင်တော့ ဘယ်ပျော်နိုင်မှာလဲကွယ်”

မိဘမေတ္တာဆိုတာကို နေခ နားလည်သည်။ သူ့ကြောင့် မာမီကို စိတ်မညစ်စေချင်၍ သူ ပေါ့ပါးသွားသည့်ဟန်နှင့် မာမီရှေ့မှာ ရယ်နေ ဆာမှ မာမီမျက်နှာလည်း ကြည်လာ၏။

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မာမီ စိတ်မညစ်စေရပါဘူး”

“အမယ်လေး... မာမီတစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်နေတာ



မဟုတ်ဘူး သားရေး။ သားဒယ်ဒီကပါ မင်းသား ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ အခန်းတံခါးပိတ် ငြိမ်နေတာ သွားမေးလိုက်ဦးဆိုတာချည်း ပြောနေတာ”

“ရည်းစားပုမိနေတာလို့ မာမီက မပြောလိုက်ဖူးလား”

မာမီကို စချင်၍ သူ တမင်ပြောလိုက်တော့ မာမီက ရယ်သည်။

“သားပြောသလိုတော့ မပြောလိုက်ပါဘူးကွယ်။ ကျွန်မတို့ မကြာခင် မြေးချီရတော့မယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်”

မြေးရူးရူးနေသည့် မာမီကားအဆုံးမှာ သူ သဲ့သဲ့ ပြီးလိုက်သည်။ သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတော့တာ မာမီ မသိမိ နိုင်ငံခြားမှာရှိနေသည့် Fertility Center (ကလေးမရသူများကို ကလေးရအောင် လုပ်ပေးသည်) တစ်ခုခုနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး သူ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမလားဟု တွေးကြည့်သည်။ လောလောဆယ် ဘာတစ်ခုမှ လှုပ်ရှားချင်စိတ် မရှိတာ ပြန်တွေ့ရတော့ ထိုအစီအစဉ်ကိုသာ ခေါက်သိမ်းလိုက်ရ၏။

တစ်နည်းပြောရရင် နေ့စဉ်တော့ လေးနေသည်။ ဘယ်နေရာမှ ပျော်စရာမတွေ့။ ဘယ်အရာကမှလည်း နေ့စဉ်တို့ကို ညွတ်နူး ဖွေပျောင်းအောင် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွားအောင် မလုပ်နိုင်။ မြေဦးတည်က ကားတစ်စီးဖြင့် လျှောက်သွားနေမိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချင်၍ သူ အမှားယူရန် သီးသန့်ဝယ်ထားသည့် ဆောင်းကတ္တီပါခြံကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေသည်။

မာမီတို့က ဘာမှမပြော။

အားလုံး နေ့စဉ် သဘောဆိုတော့ ဒယ်ဒီကအစ နေ့စဉ် အလိုတ

ဘာလုပ်လုပ်ဆိုတော့ နေ့စဉ် ဘယ်သူကမှ ဘာမလုပ်ရ ညာမလုပ်ရ ဆိုတာမျိုး တားစီးချုပ်ချယ်မည့်သူက မရှိ။ ချစ်သူရည်းစားထားတော့လည်း ဒီပုံစံအတိုင်း။ ဘယ်ရည်းစားကမှ နေ့နှင့်ပြိုင်ပြီး ဒေါသဖြစ်မနေကြ။ အားလုံးက နေ့စဉ်မှာညှိလျှင် မနေတတ်သည့်သူတွေ ချည်းဆိုတော့ ရန်ဖြစ်စရာလည်း မရှိ။ ပြန်ချစ်စရာလည်း မရှိ။ ကြာတော့ ပျင်းလာတာနှင့် ဘယ်သူ့နဲ့မှ ဆက်မတွဲဖြစ်။ ရည်းစားတစ်ယောက်ထားကြည့်သည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်ထက် မပိုချင်တာ သူ့အပြစ်လား။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကမှ နေ့နှင့်လုံးသားကိုရော၊ နေ့ဘဝကိုပါ မဖမ်းစားနိုင်။ ဒီလိုမိန်းမတွေကို သူ့ဘဝထဲ ဘာအတွက် နေရာပေး အလေးထားနေရဦးမှာလဲ။ မတွေ့ရ မနေနိုင်။ မချစ်ရမနေနိုင် မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ဘဝထဲ ဘယ်အချိန်မှ ရောက်လာမှာလဲ မသိ။ ကြာရင် ဒီပုံနှင့် ချိုးဆက်တုံးသည့် လူပျိုကြီးဘဝနှင့် ဇာတ်သိမ်းအရိုးထုတ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီဟုတွေးရင်း တစ်သက်လုံး သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်တွေ လုပ်ကြည့်ဖို့ စိတ်က ဖြစ်လာသည်။

ဒါကလည်း စိတ်အပြောင်းအလဲတစ်ခုပါ။ သူ့ကိုယ်သူ သဘောထားပြီး မြဲစောင့်မာလီ ဦးမြိုင်နှင့်အတူ မြဲထဲဆင်း၍ အလုပ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစတော့ ဦးမြိုင်က တားသေးသည်။ ပြောမရတော့ လက်လျှော့ပြီး နေ့စဉ်ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာတွေ ဦးမြိုင်က လိုက်လုပ်ပေးသည်။ မြဲကြီးက ကျယ်သည်။ မြဲအပိုတွေထဲမှာ အလွန်လှပသော ဝန်းဥယျာဉ်နှင့် သီးပင်စားပင်တွေ စိုက်ပျိုးမည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်သည်။ ပုံစံချသည်။ စိုက်ရမည့် သစ်ပင်တွေ သူ့ကိုယ်တိုင်

ရွေးသည်။ သီးပင်စားအတွက် နေရာကအစ သူ စိတ်ကြိုက်လုပ်သည်။ အလုပ်သမားတွေ ထပ်ခေါ်သည်။ လိုအပ်သည့် မြေဩဇာနှင့် အသီးအနှံပင် မျိုးစေ့ရွေးတာကအစ အားလုံး ဦးမြိုင်ကျွမ်းကျင်သဖြင့် နေ့စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးခွင့်ရသည်။

စိတ်ထဲ ပြန်လန်းလာသည်။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်တွေ ဖြစ်ရုံမက နေ့ဘဝနှင့် ဘာမှမဆိုင်သည့် အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေ၍ မာမီက ရင်ဖိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်။ ဦးမြိုင်ပြောလိုသော ကြားလိုက်ရတယ်။ မာမီဖြင့် မာမီသား လုပ်နေတာတွေကို ယုံတောင် မယုံနိုင်အောင်ပဲကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းရဲတဲ့အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေရတာလဲ သားရဲ့။ ဒီလို အလုပ်တွေဆိုတာ သားဘဝနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဆင်းရဲသားအလုပ်တွေကိုမှကွယ်”

မာမီအသံက ရင်နာသံ။

သူ့သားလို ရွှေမင်းသားလေးက ခိုင်းစရာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီး ရှိပါလျက် သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းရဲသည့် အလုပ်တွေ လုပ်နေ၍ ရင်နာနေပုံက အထင်းသား။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ချင်လို့ပါ မာမီ”

“အမယ်လေး... မာမီသားတော့ ရူးပြီထင်တယ်။ ဒီအလုပ်တွေက သားလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူးသားရဲ့”

ပြောရင်း မာမီအသံက ငိုသံပါလာသည်။ ပြီးတော့ နေ့မမျက်နှာကို မျက်ရည်သီဝေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစမ်းစွာ ကြည့်သည်။

“ပြောစမ်းသား... သားကို စိတ်ညစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်လဲ။”

မာမီကိုယ်တိုင် ရှင်းမယ်”

သားကိုချစ်သော မိခင်မေတ္တာကို မာမီမျက်နှာမှာ မြင်ရသည်။ သူ့မာမီကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး မာမီ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ညစ်အောင်လည်း ဘယ်သူမှ မလုပ်ပါဘူး”

“မာမီ မယုံဘူးသား၊ သားမှာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိကိုရှိရမယ်။ တော်ပြီကွယ် သားကို ဒီနေရာမှာ မာမီတစ်ယောက်တည်း မထားနိုင်တော့ဘူး။ မာမီသား အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့တော့။ သား ပြန်မလိုက်ရင် မာမီလည်း မပြန်ဘူး။ ဒီမှာပဲ သားနဲ့အတူနေမယ်”

မာမီမျက်နှာက ညိုနေသည်။

ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်းမသိသော်လည်း သူ့သားကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်သူကို ကျိတ်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို နေမဲ သိသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား နေ့ကို မာမီဘယ်လောက် ချစ်လဲဆိုတာ နေ့ခင်းသည်။ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားခြင်း ခံနေရသည့်သားက သူ့ကိုယ်သူ အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်း မာမီမတွေးတတ်။ မစဉ်းစားတတ်တာလည်း နေ့ခင်းနားလည်သည်။

နေ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်တာက သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိမှန်း မသိပေမယ့် ဒီလိုနေရာကို သူ့စိတ်ထဲ ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေတာကလည်း ထူးဆန်းသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး မာမီ”

“ဘာမှန်းမထောင်ချင်တော့ဘူး သား။ သားကို အခုလို ပုံစံနဲ့ တွေ့ရတာ မာမီအသည်းတွေ နာလွန်းလို့ပါကွယ်။ သားကိုယ်သားရော ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိမှသိရဲ့လားဟင်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“သိတယ် ဟုတ်လား”

မာမီက နေခမျက်နှာကို အလန့်တကြားကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ဖိသည်။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေသော မာမီကိုကြည့်ပြီး နေခပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ အကြာကြီး မနေပါဘူး မာမီ။ ဒီအလုပ်တွေ ကလည်း ကျွန်တော် အမြဲလုပ်နေမှာ မဟုတ်ဘဲ။ မာမီဘာသာ စိတ်အေးချမ်းအောင်နေပါ။ ကျွန်တော်က အပျော်သဘော လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်နေတာ”

“ဒီပြင် အပျော်နဲ့ ပျော်လို့မရဘူးလား သားရယ်။ ကြည့်ပါဦး မာမီသား လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေ သွေးခြည်ဥကုန်ပါပြီ”

မာမီက နေခလက်လေးတွေ ယူကြည့်ပြီး ရင်ထုမနာအသံနှင့် ဆိုသည်။ တကယ်လည်း နေခလက်မှာ အရေကြည်ဘုလေးတွေ ထနေတာမြင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့လက်ဖဝါးသူ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ရွှေလင်ဗန်း အချင်းဆေး။ ရွှေစွန်းကိုက်ပြီး ကြီးလာရသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ဘဝနှင့် မသက်ဆိုင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိတာ ဝန်ခံသည်။

“ပြန်ကြပါစို့သားရယ်။ မာမီနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့နော် သား။ အိမ်ရောက်ရင် သားဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလိုချင်လဲ၊ မာမီ အကုန်

လုပ်ပေးမယ်”

အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်တော့မည့် မိခင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နေခ သက်ပြင်းကျိတ်ချသည်။ နေခကို ဒီလိုပုံစံဖြစ်လာအောင် မာမီက လိုတရ ပြည့်စုံစေခဲ့လွန်း၍လား မသိ။ နေခဘဝမှာ ဘာဆိုဘာမှ ခလိုချင်တော့သည့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်ဟု ထင်သည်။ နေခကသာ ဘာလေးလိုချင်လိုက်တာ၊ ဘာလေးဖြစ်ချင်လိုက်တာဟု မတမ်းတ လိုက်နှင့်။ မာမီက နေခ နှုတ်ဖျားက ထွက်သမျှ စကားအားလုံး အတည်ယူကာ စားပွဲရှေ့ရောက် ဖန်တီးဖြည့်စွမ်းပေးလွန်း၍ ကြာတော့ နေခကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားနှင့် ဘာတစ်ခုမှ မဖန်တီးရပဲ တမ်းတ လိုက်ရုံနှင့် ရလာသည့် ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ ဘာ တစ်ခုမှ တန်ဖိုးမထားသလို စိတ်လည်း မဝင်စားသူ ဖြစ်လာ၏။

ကိစ္စတိုင်း ဒီလိုချည်း အမြဲဖြစ်နေတော့ မိန်းကလေးကိစ္စမှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်သည်။ နေခက လိုက်ရသူ မရှိ။ နေခစိတ်ထဲ သဘော ကျသလိုလိုဖြစ်၍ ပြောလိုက်မိရုံ၊ စကားစမိရုံနှင့် နေခနားကို ထို မိန်းကလေး သူ့အလိုလို ရောက်လာစေရမည်ဆိုတာ မာမီတာဝန် ဖြစ်နေသည်။

တမ်းတတိုင်း ပြည့်စုံနေသည်။

လိုချင်တာမှန်သမျှ ရနေတော့ စိတ်ပျက်ညည်းငွေ့လာသည်။ ပျင်းစရာကောင်းလာသည်။ နေခနှင့်တွဲမိသည့် မိန်းကလေးတိုင်းက လည်း အရာရာ နေခ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြသူတွေ ချည်းဖြစ်၍ နေခ စိတ်ပျက်စရာတွေချည်း ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖက်က ပြီးတစ်ယောက်သာ ပြောင်းသွားသည်။ အသား ညှိတာဖြူတာ ကွဲ

သွားသည်။ အားလုံးတစ်ပုံတည်း။ တစ်မျိုးတစ်စား ဖြစ်နေကြတာပဲ။
နေခဏ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်ရေး။ နေခနှင့် လက်ထပ်နိုင်ရေး ဒါပဲ
ဖြစ်သည်။

နေခကို အသည်းအသန် ချစ်ပြကြသည်။ နေခ အလိုကျနေ
ကြသည်။

နေခကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုတာ
တွေချည်းထဲမှာ နေခ မပျော်။ ကြာတော့ သူတို့နှုတ်ဖျားက အမြဲကြား
နေရသည့် အချစ်စကားက ခါးသီးစရာ ဖြစ်လာသည်။ အပ်ကြောင်း
ထပ်နေသော ထိုအချစ်သီချင်းတွေကို မုန်းလာသည်။ အထင်အမြင်
သေးလာသည်။ ဘာကိုမှ သဘောမကျ ဖြစ်လာသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်မိုးအောက်မှာ တစ်သက်လုံး အတူ
နေဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားချင်တော့။ သူ့ခံစားချက်တွေကို မာမိနားလည်
အောင် ပြောပြချင်ပေမယ့် နေခ စကားတွေကို မာမိ လက်ခံနိုင်မည်
မဟုတ်။ နေခကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေ သူ
လှုပ်ချင်တာတွေကိုသာ ရှေ့တမ်းတင် ပြောဆိုလာမှာ သေချာသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာခဏနေဦးမယ် မာမိ”

“သား”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချပါ မာမိ။ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်
ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တာ တစ်ခုပဲ”

“ပြောမရလည်း သားသဘောပါ။ မာမိကတော့ မာမိသားလေး
အခုလို ဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရတာ ရင်အနာဆုံးပဲ”

ပြောရင်း မာမိက သူ့မျက်ဝန်းက သိဝေလာသော မျက်ရည်စ

တွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အသာတို့သည်။ နေခကို ပြောမရမှန်းသိမှ
မာမိလက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားသည်။ နေခက မာမိကားလေး ထွက်သွား
တာကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေတုန်း သူ့ဆီကို လမ်းတစ်ဖက်က
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် လန့်သွားသည်။

“တိ... တိ”

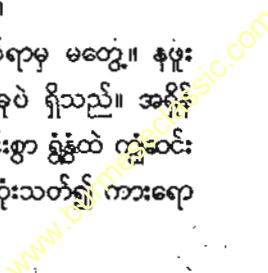
“ဟာ...”

“ဝုန်း”

ကားမောင်းပုံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်းဟု ထင်နေတုန်း
ကားက နေခမျက်စိရှေ့မှာပဲ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရပုံစံ ဝုန်းသုန်းကားနှင့်
လမ်းဘေးဘက် ထိုးဆင်းသွားပြီး တွေ့သမျှ အကုန်ဝင်တိုး တိုက်သွား
ကာ နောက်ဆုံး သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်ပြီး ဝုန်းခနဲ ရပ်သွားမှ
သူလည်း ကားရှိရာ ပြေးခဲ့သည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံပုံစံကြည့်ပြီး ကားဘရိတ်ပေါက်တာဟု သိ
လိုက်ရသည်။ ကားမောင်းသူနေရာကို သူရောက်သွားတော့ ကား
မောင်းသူနေရာမှာ ရှိနေသူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ကားလက်
ကိုင်မှာ မျက်နှာတစ်စောင်းအပ်ပြီး သတိမေ့နေသည်။ ကားတံခါးကို
ဆွဲဖွင့်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည့်အတွက် သတိမေ့နေသည့်
မိန်းကလေးကို ကားထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ကံကောင်း၍ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့။ နဖူး
တည့်တည့်မှာ သွေးထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အရိုး
မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြေးဝင်လာသည့် ကားက ကံကောင်းစွာ ရွံ့နွံထဲ ကျဆင်း
သွားပြီး သဲပုံကြီးထဲ တိုးဝင်ကာ သစ်ပင်မှာ အဆုံးသတ်၍ ကားရော



လူပါ ဘာမှဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းမရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကားမောင်းသူက မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်ပြီး ရှော့(ခံ)ရသွား၍ နေကပ် သူမကို သတိရအောင် ကြိုးစားရသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လူသွားလူလာ မရှိ သလောက် ကင်းပြတ်နေ၍ နေခကို ကူညီပေးမည်သူလည်း ရုတ် တရက် ရောက်မလာ။ နေခနား ရောက်လာသူက နေခ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမြိုင်ဖြစ်သည်။ ကားကို နေရာက မောင်းရွှေခိုင်းလိုက်သည်။ သတိမေ့ နေသည့် မိန်းကလေးမျက်နှာကို နေခ စိတ်ထဲ မြင်ဖူးသလိုလို ဘာ လိုလို ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးမှန်း မသိ။

နေခရဲ့ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီးထဲက တစ်ယောက် များလားဟု ဇေဇေတေးရင်း သတိမေ့နေသည့် မိန်းမလှလေးကို သူနေသည့် အိမ်ကြီးထဲ ခေါ်လာခဲ့သည့်အချိန်အထိ သတိမရ။

မျက်နှာကို ရေအေးအေးလေးနှင့် အသာအသာ ပွတ်တိုက်ပေးမှ ပုန်းခနဲ အလန့်တကြား ထခုန်တော့ နေခကိုယ်တိုင် အလန့်တကြား ဖြစ်ပြီး သူမနားက ခုန်ရှောင်လိုက်သည်အထိ တကယ်ကို အသည်း အသန်။

- “အား... ကား... ကား”
 - “ဟေ့... သတိထားလေ”
 - “ဟာ... ရေတွေကျကုန်ပြီ”
 - “အမယ်လေး... အေးလိုက်တာ ရေခဲရေတွေလားရှင့်”
 - “ဟုတ်တယ်၊ ရေခဲရေတွေ”
- ဟန်က စိမ့်နေအောင် အေးသောရေခဲရေတွင် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်

ဒိတ်ကျသွား၍ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသလို သူမ ကားမောင်းရင်း ဘရိတ်မမိဘဲ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်မောင်းနေရာက ရေနစ်နေ သော ရွံ့ပြင်ထဲ ကွေ့ဆင်းအဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သစ်ပင်ကြီးနှင့် ဝင်တိုက်မိတာ ပြန်သတိရလာပြီး သူမ မျက်စိရှေ့မှာ မားမတ်ခန့်ညားစွာ ရပ်နေသည့် နေခမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ သူမ ရောက်နေသည့် ပတ် ဝန်းကျင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“ဟန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”
“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး”

သူမအမေးကို နေခက ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ နေခက လှပရွန်း လက်သော မျက်ဝန်းအစုံကို သေချာကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ အကြည့် ကိုတော့ မလွဲ။

“မင်းကို ကိုယ့်အိမ်ထဲ ခေါ်လာတာ”

“ဆေးရုံမဟုတ်လို့ တော်သေးတယ်၊ ဟန် ရှင့်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ခေါင်းထဲက နာလို့လား”

ဟန်ပြောရင်း သူမ နဖူးနေရာကို လက်ဖဝါးနှင့် အသာဖိ ညည်း လိုက်၍ နေခက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးသည်။

“ဒီနားက နာတာပါ။ ခေါင်းထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဩတ်... ဒီမှာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်ထင်တယ်။ ရှင့်ဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းပေးထားတာ မဟုတ်လား”

“အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါ။ ဂိုယီလုပ် တတ်သလို လုပ်ထားတာ”

“မင်းအခု ဘယ်လိုနေလို့လဲ”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးတယ်”

ဟန်က သူမ ခေါင်းကို ဖြစ်သလို စည်းနှောင်ပေးထားသည့် ပတ်တီးစကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် အသာထိလိုက်ရင်း သူမရှေ့မှာ ရပ်နေသူမျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

လူကတော့ လူချောပဲ။

သူမ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်း၊ နေခ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေ အဆုံမှာ ဟန့်ထံမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အတွေး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ဆေးရုံ ပို့ပေးရမလား”

“ဟန့်နာမည်က ဟန့်ပါ”

“ကိုယ်က နေခ”

နှစ်ယောက်စလုံး အချောအလှခြင်း ညီကြသလို၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂရုမစိုက်သလိုလို၊ စိတ်မဝင်စားသလိုလို ပုံစံအပြည့် ရှိနေကြလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ထပ်ကြည့်မိကြသည်။

“ရှင့်ကို ဟန့် မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ကိုယ်လည်း ဟန့်ကို သိနေသလားလို့”

“ဟန့်ပြောသလို ရှင်က လိုက်ပြောနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုယ်တကယ်ပြောတာ”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားတိတ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ စဉ်းစားနေကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ အဖြေမရ။

“ထားပါ။ အခု ဟန့်ကားရော”

“အိမ်ရှေ့မှာ”

“ကား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ရှေ့ခေါင်း နည်းနည်းချိုင့်သွားတယ်။ ကားမီးသီးတစ်လုံး ခွဲတာကလွဲရင် အားလုံး အိုကေပါတယ်”

“ဟန့်ကို အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟန့် သွားတော့မယ်နော်”

“အိုကေ”

ဟန့်ပုံစံလေးက ကြွရွှနေသည်။ ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်ထားတာ နှင့်မတူ လှပနေသည်။ နုဖတ်ဝင်းမွတ်သော အလှတွေ မှုန်စစ်နေပုံက နေခ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထူးခြားနေ၏။ ဟန့်ကားလေး ထွက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့အခန်းကို ပြန်ခဲ့သည်။

ခန့်ခန်းကို အဖြတ်မှာ ဟန့်ထံမှ ကျန်ခဲ့သော လည်စီးပဝါလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ ဘာရယ်မဟုတ် နီးရာစားပွဲ အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲ ဆွဲသိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သူ့စိတ်ကူးတည့်ရာ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်လုပ်နေသည်။ နေခ အာရုံထဲ ဘာမှမရှိ။ စိတ်ကို ရှင်းနေအောင် ထားသည်။ ဒါကလည်း တရားက ပေးသည့် အသိပါ။ မြီစောင့်ဦးမြိုင်နှင့်အတူနေရင်း ဦးမြိုင်ဖတ်သည့် တရားစာအုပ်တွေ အခုတစ်လော ယူဖတ်ဖြစ်နေသည်။ တရားခွေတွေလျှင် နားထောင်ကြည့်သည်။ ကြိုက်ရင် ဆက်မှာပြီး သူ့မကြိုက်လျှင် ချက်ချင်းထပ်တံပစ်သည်။

ဦးမြိုင်က နေခလုပ်သမျှ တစ်ခုခုကုန် မှတ်သားပြီး နေခ မာမိဆီ

လှမ်းလှမ်းသတင်းပို့နေတာကို နေခ မသိ။ နေခ လှုပ်ရှားမှု မှန်သဖြင့် နေခမာမီက နေခ မသိအောင် သတင်းပို့ခိုင်းထား၍ ဦးမြိုင်ကလည်း တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြန်ဖုန်းဆက် သတင်းပေးနေ၍ နေခ သတင်းမှား ထောင်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရင်ဖိနေကြသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဒယ်ဒီကြီး၊ တော်ကြာ တရား သဘောတွေပေါက်ပြီး လူထွက်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပါဦးမယ်ရှင်”

“မင်းစကားပြောတာ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ... ဟား... ဟား”

“အို... ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေတာကို ရှင်က ဘာလို့ရယ်နေရတာ လဲ”

အချစ်ဆုံး သားဖြစ်သူအတွက် မျက်ရည်လေးတစ်ခမ်းစမ်း ဝမ်းနည်းနေတာကို အဖေလုပ်သူက သနားဖော်မရ။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထရယ်တော့ ခင်ပွန်းသည်ကို မကျေမနပ်လေး ရန်တွေစကားဆိုလိုက် သည်။

“မင်းစကားပြောတာပဲ ကြည့်ဦးလေ။ ဘာတဲ့ သားက လူထွက် ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မပြောတာ ဘာမှားနေလို့လဲ”

ပြီးနေသည့် ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာကို မျက်စောင်းခိုင်းခနဲ လှမ်း ထိုးတော့ သူက ရယ်သည်။

“မင်းသားက အစကတည်းက လူကွ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူ ထွက်ရမှာလဲ”

အခုမှ သူ့စကားအမှားကို သဘောပေါက်သွားတာ ဒေါ်ဒေစီ ဈာန်နာ ပြုံးသွားသည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူအတွက်က စိတ်ညစ် နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ဒယ်ဒီကြီးရယ်၊ သား အခုလို သူ့စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာ ကျွန်မ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ ဘူး”

“မာမီကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”
“သားကို မိန်းမပေးစားတော့လည်း မယူဘူးတဲ့”
ဒေါ်ဒေစီအသံက စိတ်ပျက်သံ။

အမေလုပ်သူကသာ သားအတွက် စိတ်ပူစိုးရိမ်ပြီး ပျာယာခတ် နေပေမယ့် အဖေလုပ်သူပုံစံက ခပ်အေးအေး။ သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်။ ပြောစရာရှိတာ ပြောဆိုတော့ ဒေါ်ဒေစီစိတ်ထဲ ယောက်ျား ဖြစ်သူ နေစိမ့်ပုံကိုလည်း သဘောမကျ။

“ကျွန်မကိုပဲ မေးနေတယ်။ ရှင်လည်း သားအဖပဲ။ ရှင်သား လူ့လောကကြီးကို စိတ်ကုန်ပြီး သူ့အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက် ဘုရား တရားလုပ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ ရှင်နည်းနည်း စိတ် မပူဘူးလား”

“ပူလို့မှမရတာ၊ သူ့စိတ်သူ့သဘောပေါ့”
“ဘာရှင်”

ဒေါ်ဒေစီမျက်နှာလေး ဒေါသနှင့် တင်းမာသွားကာ ယောက်ျား ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ကြည့်လိုက်သည်။ သားနဲ့ပတ်သက်လျှင် ဒေါ်ဒေစီ ပဲ သည်းသည်းလှုပ်နေသလောက် သားအဖအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးက

ဘာကိုမှ မတုန်မလှုပ်ဆိုတော့ ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းလာ၏။

“ကိုယ်အခုလို ပြောလို့ ဒေစီ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“ဆိုးတယ်ရှင်၊ ဆိုးတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ တခြားကလေးရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သားလေးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ သူ့ အခုလို စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာကို အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

တကယ်လည်း ဒေါ်ဒေစီ ရင်ထဲမှာ သားအတွက် သောကတွေဝေနေသည်။ စိန်ပုံရွှေပုံကြီးပေါ် ထိုင်နေရပေမယ့် ရင်လွယ်မွေးထားသည့် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူက သူ့ဖြစ်စေချင်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘဲ သူ့စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာကြည့်ပြီး တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာ။

“ကိုယ် ဒေစီကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကိုလည်း ကိုယ်တို့သဘောအတိုင်း နေပါ။ ကိုယ်တို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ပေးပါလို့ ပြောလို့မှမရပဲ။ ဒေစီသားက အရွယ်ရောက်နေပြီ။ သူ့မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် အဆုံးအဖြတ်၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ရှိနေပြီ။ ကိုယ်တို့ ဖြစ်စေချင်သလို သားက လိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒေစီ”

“ဒါနဲ့ပဲ သားဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မတို့က ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့မှာလား ဒယ်ဒီကြီးရယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်ဒေစီ ငိုချင်လာသည်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက ကလေးနှစ်ယောက် ယူခဲ့ပါသည်။ တစ်ယောက်ကို ပြောဆိုမရပေမယ့် နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် ပြောနိုင်ဆိုနိုင် စည်းရုံးနိုင်ဦးမည်။

“အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးထားလိုက်ပါကွာ။ နောက်တော့ သားထွက်တိုင် သူ့ဘာလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်ပြောသလို ဖြစ်လာရင်တော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာမှာပါ။ ဖြစ်လာရင်သာ...”

“အဲဒီလောက်လည်း စိတ်လျှော့မပစ်နဲ့လေ သားက သူ့တာဝန် သူ့သိမှာပါ။ ကိုယ်တို့မှာ သားပဲ အမွေဆက်ခံခဲ့သူရှိတာ သားသိပါတယ်။ သူလည်း တစ်ခါတလေ သူ့ဘာသာ သီးသီးသန့်သန့် နေချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အခုလည်း သားက သူ့ဘာသာသူ သီးသန့်နေတာပါပဲရှင်”

“မတူလို့ နေမှာပေါ့ မာမိကြီးရယ်။ အချိန်တစ်ခုတော့ အိမ်ပြန်တာမှာပါကွာ။ မင်းသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင် နေစမ်းပါ”

နောက်ဆုံး ဘာမှမတတ်နိုင်၍ သားသဘောကျနေပါစေဟု အားတန်တော့ မာန်ကိုလျှော့ချလိုက်ရသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မရပ်နား ပြောင်းလဲနေသည်။ လူတွေ၊ သတ္တဝါတွေ၊ သဘာဝတွေ ဘာတစ်ခုမှ မတည်မြဲ။ အရာအားလုံး အမြဲပြောင်းလဲနေကြသူတွေထဲ သူတို့ သားတော်မောင်လည်း ပြန်လည်ပြောင်းလဲနိုင်သည်ဟု စိတ်ကို ခြေသာအောင် တွေးလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ သက်သာရာ ရသွားသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်လာမည် ဆိုသည်ကိုက သေချာမသိ။ ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း သားဖြစ်သူကို အရင်ကထက် ပိုတိုးပြီး ဂရုစိုက်ပေးပါဟုသာ ဦးမြိုင်ထံ ဆွမ်းဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။



အခန်း (၇)

“ဟော့... ဟိုမှာ ဟန်လာပြီ”

“ဟန်... သူငယ်ချင်းရယ်”

“အို... မငိုနဲ့လေ။ ဟန် ရောက်လာပြီပဲ”

လူမမာရုပ် ပေါက်နေသည့် ရွှေစင်က ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လာလှုံနေရာက ဟန်ကိုမြင်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်ထဲ ထိုင်နေ ရွှေစင်နား ဝိုင်းနေသူတွေအားလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အားလုံး အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ။ သားသမီးကိုယ်စီ။ မိသားစုတဝက် တည်ဆောက်ထားကြသည့် ဟန်သူငယ်ချင်းမတွေ ဖြစ်သည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ငါးယောက်အုပ်စုထဲမှာ အခုအချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့သူက ဟန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းအားလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ လှကြသည့်အထဲမှာ ဟန်က ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် အချောဆုံး အလှဆုံး

ဖြစ်ပေမယ့် ဟန်အတွေးအခေါ်၊ ဟန်အယူအဆတွေကြောင့် ဟန်တစ်ယောက် အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဆက်ကျော့လက်ကျော့ အပျိုစင်မလေးအဖြစ် ကျန်ခဲ့သည်။

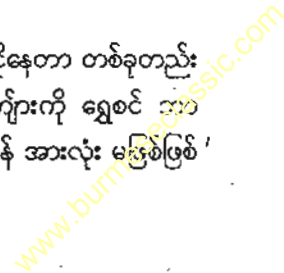
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရွှေစင်ရယ်။ ကြားရတာ ဟန်ဖြင့် ရင်ကို ခုန်သွားတာပဲ။ ဘာလို့ ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာတဲ့အထိ ရူးမိုက်ရတာလဲဟယ်။ လောကမှာ ယောက်ျားတွေ ပေါ့လွန်းလို့ တစ်ယောက်ကောင်း တစ်ယောက် ပြောင်းစမ်းပါဟယ်”

ဟန်က သူထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူညီအတိုင်း သူမှန်သည်ထင်တာကို ပြောရင်း အိပ်ရာပေါ် ပက်လက် ခြစ်နေသည့် ရွှေစင်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့ပြီး ပါးပေါ်က ချက်ရည်တွေ အသင့်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးနှင့် ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးရင်း ရွှေစင်ကို အားပေးစကား ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သင်း... သင်း သိပ်လူပါးဝတ်ယ် ဟန်။ အစတုန်းက ရွှေစင်မှရွှေစင်လို့ပြောပြီး အခုတော့ သူက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အိ... ဟီး...ဟီး”

ရွှေစင်စကားမဆုံးခင် အိမ်ခနဲ ငိုချလိုက်တော့ အားလုံး မျက်စိချက်နှာပျက်သွားကြတာ ရွှေစင်နှင့် ဟန်ကိုသာ ကာစကားမှ မပြောနိုင် ခိုင်ကြည့်နေကြသည်။

“မငိုပါနဲ့ ရွှေစင်ရယ်... ဒီကိစ္စက ရွှေစင်ငိုနေတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ရွှေစင်ယောက်ျားကို ရွှေစင် ဘာလုပ်ချင်လဲပြော။ ရွှေစင် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဟန် အားလုံး မဖြစ်ဖြစ်အောင် လိုက်လုပ်ပေးမယ်”



ဟန်ပုံစံက အားမာန်အပြည့်။

အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ရွှေစင်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရဆိုသည့် အနေအထားဖြစ်၍ အများအမြင်မှာ ဟန်ကို အားထိုးချင်စရာ။ တီးတိုးတိုင်ပင်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် ရွှေစင်နှုတ်ဖျားက ဘာစကားမှ ထွက်လာခြင်း မရှိ။ တအိအိသာ ငိုပြီးရင်းငိုနေ၍ ဟန် စိတ်ညစ်လာသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့က ရွှေစင်ငိုနေတာ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေကြတာလား။ ရွှေစင်ယောက်ျား လူပါးဝတာကို နင်တို့လည်း ကြားနေရဲ့သားနဲ့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ပုံနဲ့ နေနိုင်လိုက်ကြတာဟယ်”

ရွှေစင် ငိုနေတာကို မကြည့်ရက်သည့် ဟန်က ရွှေစင်နားမှာ ပိုင်းနေသည့် ကျန်သူငယ်ချင်းမတွေဘက်လှည့်ပြီး ရန်တွေ့တော့မှ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

“နဒီတို့လည်း ဟန်မလာခင်ကတည်းက ရွှေစင်အတွက် တိုင်ပင်နေကြပါတယ်ဟယ်”

“ဘာတွေ တိုင်ပင်ကြတာလဲ”

“ဪ... ဟယ်... ရွှေစင်က သူ့ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

အိက ဝင်ပြောတော့ ဖြူပြာက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတွေ ဖြစ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းဆိုတာ သိထားသည့် ဟန်က သူငယ်ချင်းမတွေကို ကြည့်မရ။

“ရွှေစင်က သူ့ယောက်ျားကို သိပ်ချစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ အိတို့က ရွှေစင်ကို မချစ်လို့ နောက်ထပ် အသစ်ရှာနေတာကို အိတို့က ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေစေချင်ကြတာလား”

ဟန်အသံက ဒေါသသံ။

ဟန်အကြည့်တွေ၊ ဟန်အပြောတွေထဲမှာ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေပုံတွေက အထင်းသားဆိုတော့ အိက နဒီကို အသာလက်ကုတ်သည်။ နင်ဝင်ပြောဦးဆိုသည့်သဘောဖြစ်၍ နဒီက အိကိုယ်စား ဟန်ကို ပြောဖို့ စကားလုံးတွေ အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။

မိသားစုပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လျှင် အိမ်ထောင်ရှင် အချင်းချင်း နားလည်ပေမယ့် ဟန်ကျတော့ နဒီတို့လို မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ နဒီတို့အမြင်နှင့် ဟန်အမြင်က ဘာဆိုဘာမှ မတူ။ လောကကြီးကို ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံကအစ ဆန့်ကျင်ဘက်။ တခြားစီ။ ရွှေစင်ယောက်ျား နောက်တစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်တာသိပြီး ဟန် ဒေါသဖြစ် ပေါက်ကွဲနေချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသားကိုယ်စီက ပိုပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“အဲဒီကောင်ကို အခုပဲ ကွာရှင်းလိုက်တော့ ရွှေစင်၊ လိုအပ်တာ အားလုံး ဟန်လုပ်ပေးမယ်”

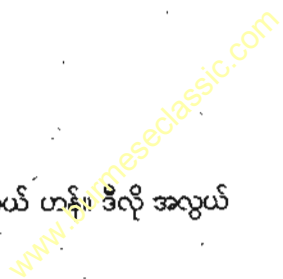
“အိ... ဟီး... ဟီး”

“မဟုတ်ဘူးလေဟန်”

ရွှေစင်က ထငိုသည်။

နဒီက ဟန်ကို ဝင်တားသည်။

“ရွှေစင်တို့မှာ သားသမီးတွေ ရှိသေးတယ် ဟန်။ ဒီလို အလွယ်



တကူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ရွှေစင်တို့မိသားစုလေး ပြိုကွဲသွားမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက စိတ်ထင်တိုင်း ဝန်းဒိုင်း ကဲ့လို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာ ဟန်ရဲ့။”

အိန္ဒြေပြာက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောတော့ ဟန်က အိပ်ရာထဲ သည်းအူပြတ်မတတ် ငိုနေသည့် ရွှေစင်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“အခု ဟန်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ အိ”

“အိတို့လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ၊ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလည်း...”

“တော်စမ်းပါ အိရယ်၊ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်က အတွေးအခေါ်တွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့။”

“ကိုယ်က မိန်းမသားဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ မိန်းမဖြစ်လို့ ယောက်ျားတွေ လူပါးဝသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ ယောက်ျားမရှိလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုတာ ပြည့်လို့ပါဟယ်။”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့ဟန်ရယ်... မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံးတော့လည်း ဟန်ပြောသလို သူကြင်မှကိုယ်ကြင် လမ်းခွဲကြရုံရှိတာ မှန်ပေမယ့် နဒီတို့အနေနဲ့ကျတော့ ဒီမိသားစုဘဝလေး ပျက်စီးမသွားအောင် ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကျားကန်တည်ဆောက်ကြရမှာပဲ။”

“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ မြူပြာသဘောကလည်း နဒီနဲ့အတူတူပဲ အခု ရွှေစင်မှာ ကလေးသုံးယောက် ရှိတယ်။ သမီးလေးတွေက

အရွယ်မရောက်သေးတော့ တခြားသူမျက်နှာကို မကြည့်ချင်နေ ကိုယ့်သမီးလေးတွေ မျက်နှာမငယ်အောင် လူအထင်မသေးအောင် အဖေဆီတဲ့ တံတိုင်းကြီးတော့ ရှိနေစေချင်တယ်။”

အားလုံးက ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် သက်ပြင်းချကြတော့ ဟန်ဘာမှ အက်မပြောသာတော့။ ဟန်က လူလွတ်ဆိုတော့ သူတို့လို သားသမီး အရေးတွေ ပူနေစရာမရှိ။ ရှိလာခဲ့ရင်လည်း ဟန်သူငယ်ချင်းမတွေလို ဘယ်သူမျက်နှာကို ထောက်ထားနေမည့်သူလည်း မဟုတ်။ အစက ဘည်းက ဟန်က ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အားမကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသည်။

သားသမီး ရှိလာခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်အားကိုးတတ်အောင်၊ တိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက သင်ကြားပေးထားမည့်သူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမဖြစ်ရသည့်ဘဝ ဘာညာ ဆိုပြီး နဒီတို့အိတို့လို တွေးပူနေမှာ မဟုတ်။

မိန်းမဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။

ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းဆုံး၊ အပြောင်မြောက်ဆုံး တည်ဆောက် သွားမည်။ ယောက်ျားတွေကိုယ်တိုင် အထင်ကြီးအားကျသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် ရင်ကောခေါင်းမောနေနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။ ဒါက ဟန်အတွေး၊ ဟန်အမြင်ပါ။ အိတို့ကျတော့ ဟန်လို့မဟုတ်။

နေရာတကာ ခံစားချက်ကို ရှေ့တမ်းတင်လိုက်ကြရမှဆိုသည့် လူစားတွေဆိုတော့။ ဖြစ်သင့်တာထက် ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတာ ဟန်ကိုယ်တွေ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်မှာ ချစ်သူရည်းစားကိုယ်စီ ရကြသူတွေထဲ ဟန် ပါ။ မချော

လေးယောက် ဟန်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေချိန်မှာ ပထမဆုံး ဖြူပြာက စဖောက်ပြီး ပထမနှစ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်သွားသည်။

အခု ဖြူပြာသားတွေပင် စာတူသိုလ်တက်နေကြပြီ။ သူငယ်ချင်း အားလုံးထဲမှာ ဖြူပြာက အိမ်ထောင်သက် အရင့်ဆုံးဖြစ်ကာ အခု စကားဝိုင်းထဲမှာလည်း စကားအနည်းဆုံးလူဖြစ်နေတာ သတိထားမိ သည်။

“ကဲ...ဖြူပြာကလည်း ဖြူပြာအမြင်ကို ပြောပါဦး”

ငြိမ်နေသည့် ဖြူပြာကို ဟန်က မေးလိုက်တော့ အားလုံးအကြည့် တွေက ဖြူပြာဆီ ရောက်သွားသည်။ ဖြူပြာကိုယ်တိုင်လည်း ဟန် အမေးကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဖြူပြာကတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းပဲ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေ လိုက်စေချင်တာပဲ ဟန်”

“ဘယ်လို”

ဖြူပြာစကားကို ဟန်က နားမလည်။ ဒါကို ဖြူပြာကလည်း သိသည်။ သူငယ်ချင်း အားလုံးထဲမှာ သူက အိမ်ထောင်သက် အရင့်ဆုံး ဆိုတော့ ဖြူပြာရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းလာရသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေက လည်း စုံမှစုံဆိုတာမျိုးပါ။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကို မပြောဖြစ်တာရော၊ ပြောချင်ရက်နဲ့ ပြောမဖြစ်လို့ မပြောဖြစ် ခဲ့တာရော ပေါင်းပြီး သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံရချိန်လေးမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ရယ်မောပစ်ခဲ့တာ ပြန်

အမှတ်ရပြီး ဖြူပြာဖြိုးလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဖြူပြာကိုယ်တိုင် ရွှေစင်လို ခံစားခဲ့ရတဲ့သူပါ ဟန်”

“ဟယ်”

“နဒီတို့လည်း ဘာမှမသိခဲ့ရပါလား ဖြူရယ်”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ဖြူပြာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ ဖြူပြာကို သနားသလို ကြည့်လိုက်ကြတော့ ဖြူပြာက ရွှေစင်နားမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက မပြောချင်လို့ ပြောမထွက်လို့ ဖြူပြာ မပြော ခဲ့တာပါ နဒီရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူပြာရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေအပြည့် အခု ချိန်ထိ ရှိနေတုန်းပါ”

“ဟင်...”

ဖြူပြာအသံလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်။

မျက်ရည်ရောင်သန်းလာသည့် ဖြူပြာမျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့် ပြီး အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသလို ရွှေစင်လည်း ချက်ချင်း အငိုတိတ်သွားကာ ဖြူပြာကို ကြည့်သည်။

“မောင်က ဖြူပြာကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုလို့ သူ့ အချစ်တွေကိုယုံပြီး ရူးရူးမိုက်မိုက် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ သူငယ်ချင်း တို့လည်း အသိပါကွယ်”

အားလုံး သိပါသည်။

ဖြူပြာတို့နှစ်ယောက် မိုးမမြင်လေမမြင် အပျော်ကြီးပျော်နေ ကြသည့်အချိန်တုန်းက ဟန်တို့ပင် သူတို့နှင့် ရောပျော်ခဲ့ကြသည်။

“သားသုံးယောက်ရတဲ့အထိလည်း မောင်က ဖြူဖြူကို ချစ်ပါတယ်။ နောက်သမီးလေး မွေးလာပြီးမှ မောင်မှာ ဖြူဖြူအပြင် နောက်တစ်ယောက် ရှိနေတာကို သိခဲ့ရတယ်”

“ဖြူဖြူ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

ရွှေစင်က အရင်ဝင်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အဖြစ်က ဖြူဖြူနှင့်အတူတူဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စကို ဖြူဖြူဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလဲဆိုတာ ရွှေစင် အသည်းအသန် သိချင်သည်မှာ မဆန်းပါ။

“လုပ်ခဲ့တာပေါ့ ရွှေစင်ရယ်။ ဖြူဖြူ တတ်နိုင်သမျှ ဖြူဖြူနားက မောင်ထွက်မသွားအောင် နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး ရွှေစင်ရယ်။ မောင့်မှာက နောက်မိန်းမနဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ရနေပြီလေ”

“အို...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖြူဖြူရယ်”

ဖြူဖြူမျက်နှာကို အခုမှ မြင်ဖူးသလို အားလုံးဝိုင်းကြည့်ရင်း ဖြူဖြူကိုယ်စား ရင်နာနေကြပေမယ့် ဖြူဖြူကတော့ အပြုံးမပျက်တော့ပါ။

“နောက်ဆုံး ဖြူဖြူ စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပါတယ်။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဆိုပြီး...”

“ဖြူဖြူ ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးအိ၊ ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ကိုယ်နေလိုက်တယ်။ အခုချိန်ထိ ဖြူဖြူက မောင့်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးပဲ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်

ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို သားတို့နှာမည်နဲ့ပဲ ထားတယ်။ ဒါမှ နောက်ကျရင် ပြဿနာရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမှာလေ”

“ကိုအောင်ကရော သဘောတူလား”

နဒီက ဝင်မေးသည်။

“တူရတာပေါ့၊ သူလည်း နောက်မယားအတွက် တိုက်ခန်းနဲ့ ကား ဝယ်ပေးပြီးသားပဲ”

“ကိုအောင်က တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်တာလားဟင်”

ရွှေစင် အသိချင်ဆုံးနဲ့ မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“သူတ အဲဒီမိန်းမကို တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ နားလည်မှုနဲ့ ပေါင်းသင်းနေကြတာပါ။ အခု ရွှေစင်ယောက်ျားလိုပေါ့”

ရွှေစင်က သူ့နှာမည်ပါလာတော့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ပါပေါ်စီးကျလာ၏။

“ရွှေစင် သူ့ကိုတွေ့မယ် ဖြူဖြူ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်းလို့... သင်းမျက်နှာကို ရွှေစင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ပြောရင်း ရွှေစင်က ငိုတော့ ဖြူဖြူက ရွှေစင်မျက်ရည်တွေကို တစ်ရှူးနှင့် အသာသုတ်ပေးသည်။

“ဖြူဖြူတုန်းက ရွှေစင်ထက် ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ သူတို့ကို သတ်ပစ်မယ်တောင် စိတ်ကူးတာ။ လူမသတ်ရတာနဲ့ အဲဒီအကြံအစည်လည်း အထမမြောက်လိုက်ပါဘူး။ ဖြူဖြူသာ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ကိုသတ်လိုက်ရင် အခုလိုဘဝနဲ့ ဆက်နေနိုင်မှာလဲ”

“သားတို့လည်း ဘဝပျက် အမေကသေ အမေက ထောင်ကျ ဘာတစ်ခုမှ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဟန် ယောက်ျားတွေကို မယုံတာ အဲဒါပဲ ဖြူပြာ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဟန်ရယ်။ အဲတို့ နဒီတို့ ယောက်ျားတွေဆို သစ္စာရှိကြလွန်းလို့ သူမိသားစုမှ သူမိသားစုပဲ တခြား ဘာမှကို စိတ်မဝင်စားကြတာ ဖြူပြာလည်း အမြင်ပဲ”

“ကဲချင်တိုင်း ကဲလို့မရအောင် အဲတို့ နဒီတို့က ချုပ်ထားလို့ နေမှာပါ ဖြူရယ်။ နဒီယောက်ျားက နဒီဆို အသေကြောက်ရတာ ဟန် သိသာပဲ”

“အိယောက်ျားကတော့ အဲကိုချစ်လို့ပါနော်”

အိက အသားတယူပြောတော့ အားလုံးမတိုင်ပင်ဘဲ အိကို သဘောကျပြီး အတူရယ်မိကြသည်။ အိယောက်ျားက အိပြောသလို သူမိန်းမသူ တစ်စုံစိတ်မရှိကြည့်ပြီး ချစ်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိထား ကြ၍ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကဲ ရွှေစင်လည်း ငိုမနေနဲ့။ အခုကိစ္စက ကိုသက်ပိုင် အတွက် အပျော်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ အမှားမလုပ်သေးသရွှာ ရွှေစင်ဘက်ကလည်း ကိုသက်ပိုင်ကိစ္စကို မသိသလို နေလိုက်ပါ”

“ဟုတ်တယ် ရွှေစင်။ ဖြူပြာပြောသလို နေလိုက်။ တော်ကြာ ရွှေစင်ထဲပြီး ပွဲကြမ်းလိုက်မှ သူ့ဟာမဆီ တစ်ခါတည်း လစ်ဖြေးဖို့ အချိန်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းပြောကြ၍ ရွှေစင် မငိုတော့။ ဖြူပြာအဖြစ်က သူ့ထက်ဆိုးနေတာမို့ ရွှေစင်အဖြစ်ကမှ

အားသေးသည်ဟု သဘောပေါက်ပုံလည်း ရသည်။ ရွှေစင်ယောက်ျား အခုမှ အပျော်ရည်းစားထားရုံရှိသေး၍ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကိုယ် အိယောက်တည်း ဖြစ်တာမှမဟုတ်ပဲဟု ဖြူပြာနှင့်နှိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... အိတို့လည်း ပြန်တော့မယ်။ အိမိကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရတာ။ ခဏနေ သားကို ကျူရှင်လိုက်ပို့ရဦးမှာ ဆိုတော့လေ”

“နဒီလည်း ပြန်တော့မယ်နော် ရွှေစင်”

“အေးပါ ဖြူပြာလည်း တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်သွားလေ နိန့်ကရော”

ရွှေစင်က ပြန်ရန်ပြင်နေသည့် သူငယ်ချင်းမတွေကိုကြည့်ပြီး အခုမှ ပိုလှပိုနုပိုချောနေသော ဟန်ကို အားကျသလိုကြည့်ကာ မေး ခိုက်သည်။ အစကတည်းက ရွှေစင်လည်း ဟန်လိုနေမိခဲ့ရင် ဘယ် ယောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဟန်တို့များ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲ သူနေတာ မြင်ရတော့ မျက်ရည်ပူကိုသာ အဖော်ပြုနေရသော သူမ ဘဝကို သူမဘာသာ စိတ်ကုန်မိသည်။

“ဟန်ကတော့ ဘယ်သားဘယ်သမီးမှ ကျောင်းပို့စရာ မရှိ သေးမယ့် အတွားကို သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်က သွားကြိုပေးရဦးမှာဆိုတော့ ဖြူပြာတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ် ရွှေစင်”

“ကျေးဇူးပါ ဟန်ရယ်... ရွှေစင်လည်း အစကတည်းက ဟန် ခိုနေခဲ့မိရင် အခုလို ငိုနေရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အမယ်လေး... ဟန်ကိုလည်း သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ရွှေစင် ချ အတွားက ဟန် အိမ်ထောင်မပြုရကောင်းလားလို့ အိမ်မှာ နေတိုင်း

ရန်ဖြစ်နေရတာ ရွှေစင်သီရင် ဟန်ဘဝကိုတောင် ပြန်စိတ်ပျက်သွားမှာ”

“က... စိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော် ရွှေစင် ဟန်သွားပြီ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ကိုယ့်မိသားစုအရေးနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ရွှေစင် နားမှာ ဘယ်သူမှကြာကြာ မနေနိုင်ကြ။ အားလုံး လှပကျော့မော့နေသော စတိုင်လ်ကျကျနှင့် ကိုယ့်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ရွှေစင်ထံ လက်တပြုပြန် ပြန်သွားကြသည်။

ထိုသူတွေထဲမှာ ဟန်ကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲပြားလျက်။ သူမကားလေး ဦးတည်ရာက သူမကို ယောက်ျားမယူခွင့် စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည့် အဘွားရိရာသို့ သူမကားလေးကို ဦးတည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီး တကျွက်ကျက် တေတသက်သက်ဆိုတာ ဟန်နှင့်အဘွားကို ပြောတာလား မသိ။ အဘွားမရှိတော့ ဟန်တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်။

အဘွားကို အချိန်ပြည့် သတိရနေသည်။

သတိရလို့ အဘွားဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ အဘွားက စကားသိမ်မပြော။ ဟန်မေးတာလောက်ဖြေပြီး အကြောင်းပြချက်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် အဘွားဖုန်းချသွားတိုင်း ဟန်အမြဲ ဝမ်းနည်းရသည်။ ဟန်ကို စကားကောင်းကောင်း လက်ခံမပြောသဖြင့် အခုထိ အဘွားက ဟန်ထံ စိတ်ဆိုးနေတုန်းဟု ဟန်နားလည်လိုက်သည်။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ထဲရှိ၍ ဟန်က အဘွားနှင့်ပြေလည်ချင်သည်။ အရင်လို အဘွားကို ကလေးလုပ်ပြီး ရွဲနွဲချင်ပေမယ့် အဘွားက ဟန်ကိုစိတ်ဆိုးနေတော့ ဟန် ဘာပြောပြော နားမဝင်။ တစ်ခါ

အဘွားနဲ့ ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး မခွဲဘူးတော့ အဘွားကို ဟန် ချမ်းနေပေမယ့် အဘွားပုံစံက ဟန်ကိုပင် သတိရပုံ မပေါက်ပါ။ သူသူငယ်ချင်း အဘွားမော်လီနှင့် ပျော်နေပုံရသည့်အတွက် သူမကို ကြည့်ပြီး ဟန်မှာ မနာလို။

ကိုယ့်မြေးလေး ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတာ အဘွားမို့ ဟန်ကို စက်စက်လွန်းသည်ဟု ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မမြင်ဘဲ အဘွားကိုချည်း ဒီအပြစ်တင်မိသည်။

“တီ... တီ”

အဘွားမော်လီတို့ ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဟွန်းတီးပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဟန်ကို ခြိတ်ခါးဖွင့်ပေးသူ မရှိ။ ခါတိုင်းခြံရှေ့မှာရပ်ပြီး ဟန်ကား ဟွန်းတီးလိုက်တာနှင့် ခြိတ်ခါးက သူ့ဘာသာ အော်တိုဖွင့်သွားမြဲ။ အခုတော့ ခြိတ်ခါးကြီးက လှုပ်ပင်မလှုပ်။ ဟန် ဟွန်းထပ်တီးတော့မှ ခြံစောင့်ဦးအုန်း ဟန်နား အပြေးရောက်လာသည်။

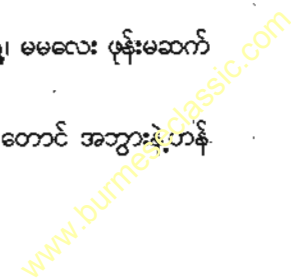
“အဘွားတို့ တောင်ကြီးသွားတယ် မမလေး”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ဦးအုန်း၊ ဟန်လည်း ဘာမှမသိရပါလား”

အဘွားက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ တောင်ကြီးသွားပြီဆိုတော့ အဘွားမျက်နှာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်၍ လိုက်လာသော ဟန် မောသွားသည်။

“သွားတာက သုံးလေးရက်ရှိပြီ မမလေးရဲ့၊ မမလေး ဖုန်းမဆက်လို့ မသိတာ”

“ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်ရမှာလဲ မနေ့ညကတောင် အဘွားနဲ့ ဟန် ကောင်းပြောသေးတယ်”



“ဟုတ်လား”

ဟန်အသံက မကျေမနပ်။

ဦးအုန်းလည်း ဟန်ကို ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဟန်ဖြင့် ဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၍ ဦးအုန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟန်ကားကိုလာရာလောက် အတိုင်း လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲက အဘွားလုပ်ပုံကို ကျိတ်ခြင်း စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေမိသည်။

တကယ်ဆို အဘွားကို ဟန် ဖုန်းဆက်ကတည်းက အဘွားတောင်ကြီး ရောက်နေပြီလို့ ပြောရမှာပါ။ အခုတော့ အဘွားက ဟန်ကိုပင် ဘာတစ်ခု အသိမပေး။ အဘွားဘက်က ဟန်အပေါ် လောက်ရက်စက်နေလျှင် ဟန်လည်း တွယ်တာမြတ်နိုးစရာကင်းသည့် လူ့လောက်ကြီးထဲ ကြာကြာအသက်ဆက်ရှင်နေဖို့ မကောင်းတော့ပေ တွေးပြီး ပါးပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို ကားမောင်းနေရင်း သူမလက်လေးများနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အဘွား ရက်စက်တယ်။

ဟန်ကို အဘွား လုံးဝမချစ်ဘူး။

ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာတော့ ဟန်မျက်ဝန်းလှလှ မျက်ရည်ကြည်တွေ သီဝေလာသည်။ ဟန်အပေါ်မှာ ဤမျှစိမ်းကား ရက်စက်သည့် အပြုအမူကို အဘွားတစ်ခါမှ မပြုဖူး၍ ဟန်ရင်မှာ ပို၍ နာကျင်နေသည်။

အဘွား ဘာဖြစ်လို့ ဟန်အပေါ်မှာ ဒီလိုရက်စက်ရတာလည်း ဆိုတာ သိချင်လာ၍ အဘွားဖုန်းကို ချက်ချင်းဆက်တော့ အဘွားဖုန်းထူးသံကို ကြားရသည်။

“အဘွား”

“မြေးလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘွားအသံက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။

ဟန်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကို လုံးဝစိတ်ပူပူမပြု၍ ဘန် ပို၍ဝမ်းနည်းလာသည်။

“ဟန်ကို ဘာလို့ အခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ မြေးရဲ့”

“အဘွား အခုတောင်ကြီး ရောက်နေတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ သွားတဲ့နေ့က မြေးဆီကို ဖုန်းဆက်သားပဲ အဘွားနဲ့စကားပြောနေတုန်း မြေးဖုန်းချသွားလို့ အဘွားဟောင် စိတ်ကောင်းဖြစ်နေတာ”

ဟန်အသံက စိတ်ကောက်နေသည့် ကလေးဆိုးအသံ ဖြစ်ပေမယ့် အဘွားအသံက နူးညံ့မှုတွေနှင့် နွေးထွေးနေ၍ ဟန်မျက်ခုံးလေး တွန့် သွားသည်။ အဘွား တောင်ကြီးသွားမယ့်နေ့က ဟန်ကို ဖုန်းဆက် တယ်ဆိုပါလား။ ဟန်လည်း မသိ။ ဘယ်နေ့ကလဲ အပြေးအလွှား ချဉ်းစားပေမယ့် အဖြေက မရ။

“ဘယ်နေ့က အဘွားတောင်ကြီးကို သွားတာလဲ အဘွား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က မြေးရဲ့။ ဘာလဲ အဘွားကို လွမ်းနေ ပြီလား”

“လွမ်းတာပေါ့ အဘွားရဲ့”

အဘွားက ဟန်စိတ်ကို လှမ်းမြင်သလို ပြောတော့ ဟန်မျက်နှာ လေး ပြုံးသွားသည်။ တစ်ဖက်က အဘွားကို လှမ်းမြင်ရပေမယ့်

အဘွားလည်း ဟန်လို ပြုံးနေမှာကို အတတ်သိသည်။

“အဘွားက ဟန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်”

ဟန်နှုတ်ခမ်းက သူ့အလိုလို စုချိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာကို ကိုယ့်ဘာသာပင် မသိလိုက်။

ဟန်စကားအဆုံးမှာ အဘွားဆီက သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားသည်။

“နောက်ဆိုလည်း မြေးလေးတစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့ရမှာပဲကွယ်။ အဘွားပြောတာ မြေးနားလည်လား။ အဘွားက အသက်ကြီးလှပြီ မြေးလေးကိုထားပြီး အချိန်မရွေး လူ့လောကကြီးထဲထွက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားစကားကို နားထောင်ပြီး အဘွားမြေးကို မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ပါလို့ တဖွဖွ ပြောနေရတာပေါ့ကွယ်”

အဘွားအသံက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့။

ဟန်အကြောင်းတွေးလိုက်တိုင်း အဘွားစိတ်မချမ်းသာတာကို ဟန်သိသလို ဟန်ကိုအဘွားက ယောက်ျားယူဖို့ မိသားစုဘဝတည်ထောင်ပါဟုပြောတိုင်း ဟန်စိတ်ဆင်းရဲတတ်ခြင်းကိုလည်း အဘွားနားလည်၍ ဟန်တို့နှစ်ယောက်ကြားက အပေးအယူ မမျှသည့် အကြီးက တွေးလေတွေးလေ ဝမ်းနည်းစရာ ဘဝဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေခြင်းကို ဟန်လည်း မတတ်နိုင်။

“အဘွားကို ဟန်ချစ်ပါတယ်”

“အဘွားကိုချစ်ရင် အဘွားစကားကို နားထောင်လိုက်ပါလား မြေးလေးရယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဟန်လည်း အဘွားပြောသလို လုပ်ပေးချင်တာပါပဲ အဘွားရယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပါပြီကွယ်၊ မြေးဆီက တခြားစကားတွေကို အဘွားကြားပါရစေနဲ့”

အဘွားက ဟန်ကို စကားအဆက်မခံ။ ဟန်ထံမှ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုး။ စိတ်ပျက်ညည်းညူသံ အပုံပုံကို အဘွား အလွတ်ရနေသလို အဘွားစကားတွေကိုလည်း ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း အလွတ်ရနေပြီသားပါ။

“အဘွားကိုယ် အဘွားသာ ကျန်းမာအောင်နေပါ အဘွား၊ ပြန်လာမယ့်ရက်ကိုသာ ဖုန်းဆက်လိုက် ဟန်အဘွားကို လာကြိုမယ်နော် အဘွား”

“မြေးလာကြိုချင်ရင် အဘွားစကားကို မြေးလေးကိုယ်တိုင် နားထောင်နိုင်ပြီဆိုမှ အဘွားကို မြေးလာကြိုပါကွယ် အဘွားစကားဆို မြေးနားက နားမထောင်တော့ အဘွား စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

အဘွားစကားကြောင့် ဟန်ရင်နာသွားသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို အဘွားက သူ့စကားကို ဟန်နားမထောင်မချင်း သူ့သူငယ်ချင်း အဘွားဆော်လီအိမ်မှာပဲ တစ်သက်လုံး နေတော့မည့်ပုံစံဖြစ်၍ ဟန်ငိုချင်လာသည်။

“အဘွား”

“ပြော... မြေးလေး”

“ဟန်ကို အဘွားက ဒီအတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားတော့မလားဟင်”

“အဘွားမြေးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် စောင့်ရှောက်နိုင်တာ အဘွား သိပါတယ်ကွယ်။ မြေးကို အဘွားက ပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆို အဘွားမရှိရင် မြေးတစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင် အခုကတည်းက ကြိုတင်လေ့ကျင့်ပေးနေတာ”

“အဘွားရယ်”

အဘွားက ဟန်ကို အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားတော့ ဟန် တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အဘွားမှာ ဒီလိုအတွေးမျိုး ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဘယ်အချိန်ကတည်းကရှိမှန်း ဟန်မသိ။ အခု အဘွား က ဟန်အပေါ်မှာ ပြတ်သားပြနေပေမယ့် ဟန်ကို အဘွားဘယ်လောက် ချစ်မှန်းသိသည့် ဟန်မှာ သူ့အချစ်ဆုံးမြေးလေးကိုထားပြီး တခြား တစ်နေရာကို သွားနေပေမယ့် ဟန်ကိုသတိရနေမှာ။ လွမ်းနေမှာကို ဟန်သိ၍ အဘွားသဘောကို မလိုက်နိုင်သည့် ဟန်ကိုဟန်အပြစ် တင်ရင်း ဟန်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေရာက အား ပါးတရ ငိုချပစ်လိုက်သည်။



အခန်း (၈)

ဟန်က တစ်ညလုံး အိမ်မပျော်။

အဘွားနှင့်ဟန်အကြောင်း တွေးရာက ဒီနေ့ကြိုတွေ့ခဲ့ရသော ချွတ်နှင့်ဖြူပြာတို့အကြောင်း ရောက်သွားတော့ အဘွားအလိုလိုက် အဘွားအကြိုက်ဆောင်ရန် ကူးထားသည့် စိတ်ကူးလေး ပျက်သွား သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

အစကတည်းက ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ ကြည့်မရ သည့်အထဲ ဟန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ကလည်း ဟန်အတွက် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

ဟယ်... တတ်နိုင်ပါဘူး။

ဟန်ဘဝနဲ့ဟန် ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ လိုက်တော့မည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ် ကိုယ့်ဘာသာ အတည်ပြု သည့်ပွဲမှာ ဘယ်သူမှ ဟန်သဘောကို ကန့်ကွက်မည်သူမရှိ။ အဘွား တို့တော့ ဟန် သနားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားအလိုလိုက်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားရင်း ဟန်တည်ဆောက်ရမည့် မိသားစုဘဝ အကြောင်း ဟန်အတွေးက ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖျတ်ခနဲ ဟန်အကြည့်က သူမဝမ်းမိုက်ရှုပ်ရှုပ်လေးရှိရာ ရောထဲ သွားသည်။ အန်ကယ်အဲဘတ်နှင့် သူမကိစ္စကို ဟန်သတိမရဘဲ နေတာ အခုမှ ပြန်သတိရသည်။ အန်ကယ်အဲဘတ်ပြောတော့ တစ်ခု ထူးခြားရင် သူ့ကို အမြန်ဆုံးလာပြောဟု ဆိုသည်။ ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း အန်ကယ်အဲဘတ် ပြောသလို သူမခန္ဓာကိုယ်က တစ်ခု ထူးခြားတာကို သိချင်သည်။ မြင်ချင်တွေ့ချင် ခံစားကြည့်ချင်ပေမယ့် ဟန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားတာမရှိတော့ ဟန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မကြာဆို ဟန် ကိစ္စဆောင်ရွက်ပြီးတာ ရက်ပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ဟန်စိတ်ကူးထားသည့် မိသားစုဘဝကို ဟန် မရတော့ဘူးလား။ ဟန်လို့ချင်သည့် သားသားမီးမီး တစ်ယောက်ယောက် ဟန်ဘဝတည်း ရောက်မလာနိုင်အောင် ဘယ်လိုအရာကများ ဟန်တားဖျက်ဆီးတာထဲ ဟိုရောက် ဒီရောက် လျှောက်တွေးရင်း မနက်ဖြန်တော့ အန်ကယ်အဲဘတ်ဆီ သွားဦးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ ထိုစိတ်ကူးကို ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အန်ကယ်အဲဘတ် သူ့အိမ်မှာ မရှိ။ ခရီးထွက်စရာရှိသည်ဟု ပြောပြီး ဟန်ကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ဘယ်ကိုလဲဟု ဟန်မေးတော့ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် အမေရိကကို ခဏသွားဦးမည် တစ်လကြာမည်ဟု ပြောသွားသည်။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးမသွား။ ဟန် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ညညနက်မှ အိပ်သွားသည်။

အန်ကယ်အဲဘတ် ပြန်လာချိန် ဟန်မှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးကောင် ပါရဲ့ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်လေးကတော့ ဟန်ရင်မှာ အခိုင်အမာ နေသည်။ ဟန်အိပ်ရာက နိုးတော့ နေအတော် မြင့်နေသည်။ တစ်ယောက်

တည်း အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ တစ်ချိန်လုံး ပစ်ထားသော မီးဖိုချောင်ကို သတိရသည်။

အစားအသောက်ကို ဟန် ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ချက်စားလေ့မရှိသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲ လိုအပ်သည့် မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့လည်း သတိမရတတ်သူမှာ ဟန်ဖြစ်သည်။ ဟန်ကြိုက်သည့် ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ဟန်စားချင်သည့် အစားအစာကို ဟန်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် စားနေကျဖြစ်၍ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရသည့် ကိစ္စကို ဟန်နှင့်မဆိုင်သလို စိတ်လည်း မဝင်စားသည့် ဟန်မှာ ဘာကိုမှ အဖြစ်ရှိအောင် မချက်တတ် မပြုတ်တတ်ပါ။

ဟန်အကြောင်း သိကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ဟန်အိမ်မှာ အားလပ်ရက်ညှိပြီး ဟန်အဖော်ရအောင် တစ်ခါတစ်ခါ လာအဖော်လုပ် ချက်ပြုတ်ကျွေးသည့်အချိန်သာ ဟန်မီးဖိုချောင်မှာရော၊ ဟန် အိမ်မှာပါ တလေးတွေနှင့် ဆူဆူညူညူ တစ်ပျော်တစ်ပါး ရယ်သံမောသံတွေ ဝေဘာနေတတ်ပေမယ့် ကျန်အချိန်တွေက ဟန်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် တိတ်ဆိတ်နေတတ်တာကိုပဲ ဟန်က သဘောကျစွာ နေတတ်သွားခဲ့ပါပြီ။

အခုလည်း ဟန် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာမှသိပ်မရှိ။ သူငယ်ချင်း မိသားစုတွေကလည်း ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောက ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ချုပ်နေကြတော့ ဟန်ဆီ အရင်လို မလာနိုင်ကြတော့ အရင်လို မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေ စနစ်တကျ ဝယ်ထည့်ပေးသူနဲ့လည်း ကင်းပွားနေသည့်အတွက် အခုမှ ဟန် ဈေးဝယ်ထွက်ရန် ကားတစ်စီးနှင့် အပြင် ထွက်ခဲ့သည်။

အရင်က ဟန်ကို အဘွားက ဈေးစာရင်း ရေးပေးတတ်သည်။ ဟန်က အဘွားမှာတာကို စာရင်းကြည့်ဝယ်ရုံ ဖြစ်ပေမယ့် အခု ဟန်ကို ဈေးစာရင်း လုပ်ပေးမည့် အဘွားလည်း မရှိ။ ဟန်ကလည်း ဘာကို ဘယ်လောက်ဝယ်ရမည်ဟု သေချာမသိ။ ဟိုဟာ ယူရမလို ဒီဟာ ယူရမလို ဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုံး ဟန် စိတ်အရှုပ်မခံနိုင်တာနှင့် ဘာ တစ်ခုမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဝယ်ဘဲ ဟန်စားနေကျ ဟိုတယ်တစ်ခု ခုကိုပဲ သူမကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ဟန်စိတ်ကြိုက် ယူရုံပီယံ စတိုင် မနက်စာ စားနေတုန်း ဟန်ဖုန်းအသံ မြည်လာသည်။ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မာမိုသူငယ်ချင်း အန်တီမေရီဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို”
“ဟန်လားကွယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“အေးကွယ်... ဟန်နဲ့မတွေ့တာ ကြာကြီဆိုတော့ သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာပါကွယ်။ ဒီညနေ ဒင်နာ အန်တီမေရီတို့အိမ်မှာ လာစား ပါလို့ အန်တီမေရီ ဟန်ကို ဖိတ်ပါရစေ”

“အဘွားကိုရောလား အန်တီမေရီ”

“ဟန် အဘွား ဒီမှာ မရှိဘူးဆိုတာ အန်တီမေရီ သိပါတယ် ကွယ်။ အဘွားကိုယ်တိုင် အန်တီကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့မြေးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အန်တီမေရီကို တဖွဖွ မှာနေရှာတာကွဲ့...”

အခုမှ အန်တီမေရီ ဘာကြောင့် ဟန်ကို ထမင်းစားဖိတ်လဲဆိုတာ ဟန် သဘောပေါက်သွားသည်။ အဘွားက အန်တီမေရီဆီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်၍ အန်တီမေရီက ဟန်ကို ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညနေ လာမယ်မဟုတ်လား ဟန်”

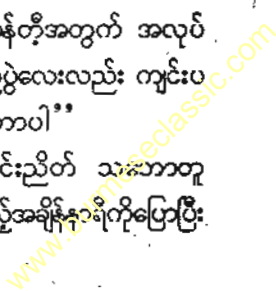
အန်တီမေရီက ဟန်မလာမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ အဘွားရှိ ထတည်းက ဟန်က အန်တီမေရီအိမ်ကို သိပ်သွားတတ်သူမဟုတ်။ အဘွားကို လိုက်ပို့ပေးပြီး ဟန်က အန်တီမေရီကို ဝင်နှုတ်ဆက်ရုံ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ သွားစရာရှိတာ သွားသည်။ အပြန်မှာ ဘွားက ဘယ်အချိန် လာကြိုပါဟုမှာမှ ဟန်က အဘွားကို သွားကြို ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ မာမိုသူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ဟန်နှင့်ကျတော့ မရင်းနှီး။ အန်တီမေရီမှာ သားသမီးမရှိ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်။ ခြံစောင့်မာလီက နေက်သွား ညပြန်ဆိုတော့ ကလေးမရှိသည့် အန်တီမေရီတို့အိမ်၏ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေပုံက ဟန်တို့ မြေးအဘွားအိမ်နှင့် သိပ်တော့ မခြား။ အန်တီမေရီ ဇွတ်အတင်းခေါ်၍ အဘွားနှင့်အတူ အန်တီမေရီ အိမ်မှာ ကော်ဖီသောက်တာမျိုး၊ နန်းကြီးသုပ်စားတာမျိုး နှစ်ခါပဲ ရှိသည်။ အခုလို တစ်သီးတစ်သန့် ညစာဖိတ်ကျွေးတာကတော့ ဟန် အတွက် ဒါပထမဆုံး ဖြစ်သည်။

“ဟန်အတွက် အလုပ်ပိုနေပါမယ် အန်တီရယ်။ အန်တီ အခုလို ဖိတ်တာကို ဟန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လာဖြစ်အောင်သာ လာခဲ့ပါကွယ်။ အန်တီအတွက် အလုပ် မပိုပါဘူး။ ဒီနေ့ အန်တီတို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲလေးလည်း ကျင်းပ မှာဆိုတော့ အဘွားကိုယ်စား ဟန်ရှိနေစေချင်တာပါ”

ငြင်းလို့မရမှန်း သိလိုက်၍ ဟန် ခေါင်းညိတ် သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။ အန်တီမေရီက ဟန်လာရမည့်အချိန်နာရီကိုပြောပြီး



ဖုန်းချသွားသည်။ လက်ချည်းမသွားချင်သဖြင့် အန်တီမေရီအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘာပေးရင် ကောင်းမလဲ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။

အဘွားကို ဖုန်းဆက်ပြီး အန်တီမေရီအတွက် ဘာဝယ်သွားမလဲ လှမ်းမေးတော့ အဘွားက ရယ်သည်။

“နေရာတကာ အဘွားကိုပဲ အားကိုးနေတော့မှာလား မြေးရဲ့ အဘွားမရှိရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မှာတုန်း”

“အဘွားက အခု ရှိနေသားပဲ”

ဟန်က သူ့ဘက်စကားဦး လှည့်မလာအောင် အခုကတည်းက ကြိုပိတ်ပြောတော့ အဘွားက အသံထွက်ရယ်သည်။

“ဪ... မြေးလေး... မြေးလေး... အခုချိန်ထိ အသိခေါင်ခတ် အဝင်နက်နေရှာတုန်းပါပဲလားကွယ်။ မေရီအတွက် မြေး စိတ်ကြိုက်သာ ဝယ်ပါကွယ်။ အဘွားမြေး ဝယ်ပေးတာကို မေရီက သဘောကျမှာပါ”

“အဘွား ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ ဟင်”

“ဒီမှာ မော်လီမြေး မင်္ဂလာဆောင်ရှိတယ် မြေးရဲ့ အဲဒါပြီးပြန်ခဲ့မယ်”

“အဘွား ကြာဦးမှာဆိုရင် ဟန် အဘွားနောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့မှာနော်”

“မြေးလေးလာတော့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ ဒီမှာ အဘွားမြေးအတွက် သတို့သားလောင်း တွေထားပြီ”

“အဘွားနော် အရင်လို ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားတွေ လျှောက်လို့

ထားနဲ့ဦး”

ဘွားအကြီးအကြောင်း သိနေ၍ ပြန်လှမ်းတားလိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့ပါ။

“အဘွားကဖြင့် အားလုံးပြောဆိုပြီးနေပြီ”

အဘွားစကားကြောင့် ဟန် လန့်သွားသည်။

အဘွားက ဒီလိုပဲ ရောက်သည့်နေရာမှာ ဟန်အတွက် သတို့သားလောင်း ဖြစ်နိုင်သူကို သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ့အမြင် ရွေးနေကျဖြစ်ရုံကတစ်ဖက်လူကို ဟန် ဘယ်လောက်ချောကြောင်း လှကြောင်း၊ ဘယ်လိုချစ်စရာကောင်းကြောင်း ဘယ်သူမှ ရိုက်စစ်နေစရာမလိုပဲ ပြောနေကျဖြစ်၍ အဘွားအကြောင်း သိထားသည်။ ဟန်က အဘွားစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းစုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

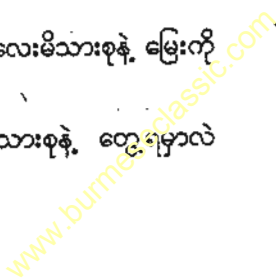
“ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေပြောပြီးဆိုပြီး ဖြစ်နေတာလဲ အဘွားရဲ့... အဘွားနဲ့နော် ဟန် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ မြေးရေ၊ ကောင်လေးက အခုဒီမှာ မရှိဘူး။ အင်္ဂလန်မှာ အလုပ်လုပ်တာ စော်ဘွားမျိုးကွဲ့၊ ရုပ်ရည်ရော ပညာအရည်အချင်း၊ မျိုးရိုးဘာတစ်ခုမှကို ပြောစရာ မရှိဘူး”

အဘွား ရွေးထားသည့် သတို့သားလောင်းက အင်္ဂလန်မှာဆို၍ ဟန် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“မြေးလေး ဘယ်နေ့လာမှာလဲ ကောင်လေးမိသားစုနဲ့ မြေးကို တွေ့ပေးချင်လို့”

“အာ... ဟန်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့မိသားစုနဲ့ တွေ့ရမှာလဲ အဘွားရဲ့”



“အို... သူတို့က အဘွားမြေးကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတာ။ အပြင်မှာသာ မြေးကိုတွေ့ရင် အဘွားမြေး ဘယ်လောက်ချောကြောင်လှကြောင်း ပါးစပ်က ထုတ်ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

အဘွားက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။ ဟန်မှာသာ အဘွားလုပ်ပုံကိုတွေးပြီး စိတ်ညစ်နေသည်။ ဟန်ဓာတ်ပုံကို အဘွားထံ သွားလေရာ ယူသွားနေကျဆိုတာ ဟန်သိသည်။ နားလည်သည်။ ခက်နေတာက အဘွားက သူ့စိတ်ထဲက ဟန်အတွက် သတိသား လောင်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိသူမျိုးဆိုလျှင် ဟန်ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြဖို့ရာ ဝန်လေးတတ်သူမဟုတ်၍ ဟန်နှင့်အဘွားကြားမှာ မကြာခဏ သဘောထားကွဲလွဲရ။ ပြဿနာဖြစ်ရနှင့် မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားပြော အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရသည်။ ဟန်က သူမဓာတ်ပုံကို လူတကာ လိုက်ပြနေတာမျိုး သဘောမကျ။

“အဘွားက လူတကာ လိုက်ပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်နဲ့ အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ရည်တူတဲ့သူချည်းကိုပဲ ပြတာပါ။ အဘွား ရွေးတဲ့သူမှန်သမျှ ဘယ်သူမှ အဘွားတို့ထက် နိမ့်ကျတာ မပါဘူး။ အားလုံး မင်းစိုးရာစာ တော်ဝင်နန်းထိုက် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ လူတွေချည်းပဲဆိုတာ မြေးလေး နားလည်သဘောပေါက်မှပေါ့”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူမှ မပြပါနဲ့။ အဘွားရယ်။ ဟန်ဓာတ်ပုံ ထုတ်ပြပြီး အဘွား ဟန်အတွက် သတိသားလောင်း လိုက်ရှာနေတာကို ဟန် မုန်းတယ်”

“အေးပါကွယ်... မြေးလေးမကြိုက်ရင် နောက်အဘွား မလုပ်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

ကတိပေးလွယ်သော အဘွားက သူ့ကတိ သူပြန်ဖျက်ရာမှာ လည်း အလွန်လွယ်ကူပါသည်။ နောက်တော့ အဘွားကို တားမရသည့် အတူတူ ဟန်လည်း ဘာမှ အဘွားကို ထပ်မပြောတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘွားရှာသည့် ပြဿနာတို့က ထိုမျှနှင့်မပြီး။ တချို့ ကိုကို မောင်မောင် တွေက ဟန်ကို ချစ်လှပါသည်။ ကြိုက်လှပါသည်ဆိုပြီး ဟန်ရှိရာ အထိ ခရီးပေါက်အောင် လိုက်လာကြသည်။ ထိုအခါ အဘွား အရှုပ်တော်ပုံကို ဒိုင်ခံရှင်းရသူက ဟန်။

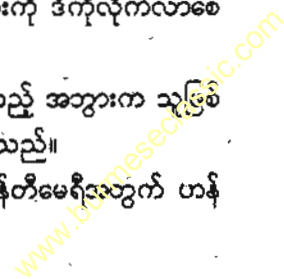
ဟန်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေလို့ ခွင့်လွှတ်ပါဟု ဆိုရသလို။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ ဟန် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး ဟူ၍တစ်သွယ်၊ နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ဟန်ထံ ရောက်လာသူတွေကို ရှင်းရသူက ဟန်။ အခုလည်း အဘွား ဘာတွေလုပ်ထားမှန်းမသိ။ ဟန် တောင်ကြီးကို လိုက်လာမည်ဆိုတာနှင့် အဘွား သိပ်ပျော်သွားတာ နားထောင်ပြီး ထိုခရီးစဉ်ကို အခုကတည်းက ကြိုတင်ဖျက်သိမ်းလိုက်ရ၏။

“ဟန် စကားအဖြစ်ပဲ ပြောတာပါ အဘွားရယ်။ တောင်ကြီးကို ဟန် မလာနိုင်သေးပါဘူး။ ဒီမှာ တခြားအလုပ်တွေလည်း ရှိသေးလို့ပါ”

“အဘွားကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မြေးလေးကို ဒီကိုလိုက်လာစေချင်တာပဲကွယ်”

ဟန်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိမှန်းသိထားသည့် အဘွားက သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဆက်ပြော၍ ဟန်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အဘွားသာ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ပါ။ အနီတီမေရီအတွက် ဟန်



လက်ဆောင်သွားဝယ်မလို့ ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် အဘွား”

အဘွား ဘာမှမပြောခင် ဒီတစ်ခါတော့ အရင်ဖုန်းချလိုက်ရသူဟာ ဟန်။ အဘွားနှင့်ဟန်ကြားမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေက ဖြစ်နေကျဆိုတော့ အဘွားအကြောင်း ဟန်ခေါင်းထဲ ချက်ချင်းပျောက်သွားတာ အန်တီ မေရီအတွက်ပဲ စဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“အန်တီ ဟန်”

“ဟယ်... ဖိုးသားလေးပါလား မာမီရော”

“ဟိုမှာ”

ရွှေစဉ်းသား ဖိုးသားလေးက ဟန်လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့မာမီရီရာ ခေါ်သွား၍ ဟန်မှာ ရွှေစဉ်းသား ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားသည်။ ရွှေစဉ်းက ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းဝယ်ရင်း ဟန်ကိုမြင်တော့ လှည့်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဘာတွေလဲ ရွှေစဉ်းရယ် ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက များလှ ချည်လား”

“အိမ်မှာ လိုနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စာရင်းလုပ်ပြီး တစ်ပတ်စာ တစ်ခါတည်း စုဝယ်တာလေ။ အိမ်မှာ ရွှေစဉ်းယောက်မကြီးတွေလည်း ရောက်နေတယ်”

အခုလိုကျတော့လည်း ရွှေစဉ်းဘက်က ရယ်မောပြီးရွှင်နေသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဟန်တွေ့မြင်ခဲ့ရသလို ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေချင်နေ သည့် ရွှေစဉ်းမဟုတ်တော့။ ဖြူပြာ တရားချကောင်းတာလည်း ပါမည် ထင်သည်။ ရွှေစဉ်း ပျော်နေတာမြင်တော့ ဟန်လည်း ပျော်ပါသည်။

“ရွှေစဉ်းရေ... သားသားရော”

“ဟော့... ဟိုမှာ သားဒယ်ဒီက သားကိုခေါ်နေပြီ သွားလို့ထင်

ဦးသား”

“ဟော့... ဟန်လည်း ဒီကိုရောက်နေတာလား”

ရွှေစဉ်းယောက်ျား မြတ်မော်ထွန်းက ရယ်ရယ်မောမောပုံစံနှင့် ဟန်ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်သည်။ အခုလိုကျတော့လည်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်ကြသည့် အတိုင်းဖြစ်၍ သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ရွှေစဉ်း မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မြတ်မော်ထွန်းကို ဟန်အလိုက်သင့် နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“ရွှေစဉ်းက ယူ့ကို သိပ်ချစ်တာနော် မြတ်မော်ထွန်း”

“အမယ်လေး... ကိုယ်ကလည်း ရွှေစဉ်းမှရွှေစဉ်းပါဗျာ။ မယ့်ရင် ဟန်သူငယ်ချင်းကို မေးကြည့်။ အခုချိန်ထိ ရွှေစဉ်းစိတ်ဆင်းရဲအောင် တိုယ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် မိန်းမ”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဟုတ်ပါသတဲ့”

မိန်းမဖြစ်သူဘက်လှည့်ပြီး ထောက်ခံခိုင်းနေတော့ ရွှေစဉ်းလည်း သူ့ယောက်ျားအကြိုက် လိုက်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပုံက ခပ်ပြုံးပြုံး။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပဲ လျှာရိုးမရှိ လိမ်တတ်ညာတတ်သူပါလား ဆိုတာကိုတော့ ဟန်စိတ်ထဲကပဲ တွေးလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်မိသားစုလေး မဖြိုကွဲအောင် ကြိုးစားရသည့် မိန်းမသားတွေဘဝက သနားတော့ သနားစရာ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲ သဘောမကျပေမယ့် အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျား လုပ်သူ ပြောသမျှ အမှန်။ လုပ်သမျှ အဟုတ်အဖြစ် ခေါင်းညိတ်ပေး နေရသော အရုပ်ဘဝရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေကြသည်။

“ကဲ... ကဲ မိသားစု စုံစုံညီညီ ဝယ်စရာရှိတာ လှော်ပျော်ပါးပါး ဝယ်ကြ။ ဟန်လည်း လိုတာလေးတွေ ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦး ဟန်ရဲ့၊ တွေ့တုန်းဆိုတုန်း ရွှေစင်တို့နဲ့ တစ်ခုခု လိုက်စားပါဦး”

“ဟုတ်တယ်ဟန် မတွေ့တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ စကား လေးဘာလေး ပြောကြရအောင်”

ရွှေစင်နှင့် မြတ်မော်ထွန်းကပါ ဟန်ကို သူတို့မိသားစုနဲ့အတူ တစ်ခုခု သွားစားဖို့ ခေါ်ပေမယ့် ဟန်မှာ သူတို့ခေါ်ရာနောက် မလိုက် နိုင်။ ညနေအန်တီမေရီတို့ ဒင်နာကို သွားရမည့်ကိစ္စနှင့် လက်ဆောင် ဝယ်စရာကိစ္စ အပြေးအလွှား စီစဉ်နေရ၍ ရွှေစင်တို့ကို အားနာစွာ ငြင်းလိုက်ရသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ပဲ သွားကြပါဗျာယ်။ ဒီကပြန်ရင် ဟန်မှာ တခြားလုပ်စရာလေးတွေရှိလို့ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ဟန်က ကိုယ်တို့အပေါ် သိပ်စိမ်းတာပဲ”

မြတ်မော်ထွန်းက ဟန်ကို အပြစ်တင်လိုက်၍ ဟန် ပြုံးလိုက် သည်။

“အေးပါ... ဟန်က ယူကို စိမ်းတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ယုံကသာ ရွှေစင်အပေါ်မှာ ဟန် စိမ်းသလို မစိမ်းဖို့က ပိုအရေးကြီး ပါတယ်”

“ဘာလဲဟ ဟန်စကားကြီးက”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကဲ... ဟန်သွားပြီ”
သူတို့နားက ဟန်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အပြစ်ကို ဟန်မသိဘူး

အထင်နဲ့ ဟန်စကားအပေါ်မှာ စိတ်အလိုမကျသလို ကျန်ခဲ့သည့် ရွှေစင်ယောက်ျား မြတ်မော်ထွန်းက သူ့ကိုယ်သူ လည်လှပြီဟု ထင် နေသည်။ ဟန် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောလဲဆိုတာ သူ မသိပေမယ့် ရွှေစင်ကတော့ ဟန်စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသိထားသူအဖြစ် သူ့ယောက်ျားလက်ကိုဆွဲပြီး တခြားဘက်ကို ဈေးဝယ်ရန် ဆွဲခေါ် သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ဘဝဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ အတွေးနှင့် ဟန်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ခါး သွားသည်။



နှုတ် ဆက်ရသလို ဟန်ယူလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို အန်တီမေရီကို ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလက်ဆောင်တွေများ ဝယ်လာရတာလဲ ဟန်လေးရယ်”

“သိချင်ရင် အန်တီကိုယ်တိုင် ဖွင့်ကြည့်လေ”

“အခု ဖွင့်လို့ရမလား ဟန်”

“သိပ်ရတာပေါ့ အန်တီ”

“အိုကေ”

အန်တီမေရီက သူ့အသက်အရွယ်နှင့်သူ ဒီနေ့သိပ်လှနေသလို ဆိုတုနဲ့က မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပသည့် အချိန်တွေကို ပြန်သတိရနေသည် လား မသိ။ အန်တီမေရီ သိပ်ပျော်နေတာ ဟန် သတိထားလိုက်မိ သည်။

အန်တီမေရီက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့် ဟန်ယူလာသည့် ပါကင် လှူပွဲနှင့် မူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ပိုပြုံးသွားကာ သဘော ကျနှစ်ခြိုက်သည့် အမူအရာက အထင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ရင်ထိုးလေးပါလား ဟန်၊ သင့်ခဲယူပါကွယ်”

စိန်နှင့်ပုလဲ ရံထားသည့် ရင်ထိုးလေးကို ကျေနပ်စွာ သူ့အင်္ကျီမှာ ချက်ချင်းချိတ်တွယ်လိုက်၍ ဟန်မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ဟန် ရွေးချယ်လိုက်တာ မှန်သွားသည့်အတွက်ပါ။

“ဒါက အန်ကယ်အတွက်ပါ”

လည်စီးနက်ကတိုင်တစ်ခု။

“ထပ်ဆင့် ကျေးဇူးပါကွယ် ဟန်။ အန်ကယ်လည်း ဒီလက်ဆောင် ထို သဘောကျပါတယ်။ လာ... ဟန်”

အခန်း (၉)

လူအများကြီး ဖိတ်မထားပါဟု ဆိုသော်လည်း အန်တီမေရီတို့ တက်ရောက်လာကြသည့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဆိုသူတွေက အနည်း ဆုံး လူအယောက်တစ်ရာခန့် ရှိသည်။ ဟန်ထင်သည်။ အသက်ကြီးပြီး အန်တီမေရီတို့ စုံတွဲအရွယ်တွေပါသလို အသက်လတ်လတ်၊ အသက် ငယ်ငယ် ရှုချင်ဖွယ် ချောချောလှလှ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး ပရိသတ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော တေးဂီတနှင့်အတူ ပြုံးရွှင်ရယ်နေ ကြသူတွေကြား ဘာတစ်ခုမှ လိုအပ်တာမရှိအောင် ဂရုတနိုး စားပွဲထိုးနေကြသည့် အဖွဲ့ကလည်း မင်းပရိသတ်အလယ်မှာ လှူးလှ ခေါက်တုန့်၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် အပြေးအလွှား ထမ်းဆောင် နေကြ၏။

ဟန်ရောက်သွားတော့ ပွဲက လူအတော်စည်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူရောင်စုံ ကားရောင်စုံတွေထဲမှာ အန်တီမေရီကို တွေ့အောင်ရှာ



“အန်တီ”

“ဪ... နေခ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ မင်းကို ဟောခိုင်းတာဟန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

ဟန်လက်လေးတစ်ဖက်ကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆွဲကိုင်ထားသည့် အန်တီမေရီနှင့် ဟန်နားကို ရောက်လာသူက တခြားသူမဟုတ်။ နေ့ဖြစ်နေ၍ ဟန်မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသလို အန်တီမေရီစကားအဆုံးမှာ နေခတလည်း ပြုံးနေသည့် ဟန်မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟန်နဲ့ ကျွန်တော်ဆိုရင် အန်တီမေရီ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး အန်တီ”

“ဟုတ်ပြီ။ အန်တီ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆို ဟန်လေးနဲ့ မင်းပဲ အန်တီကိုယ်စား သေချာစဉ်ခံပေးထားလိုက် နေခ”

“သမီးဟန်လည်း နေခနဲ့ လိုက်သွားလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

စဉ်သည်သစ်တွေ နောက်ထပ် ရောက်လာ၍ အန်တီမေရီများမှာ နှုတ်ဆက်သူတွေ၊ လက်ဆောင်ပေးသူတွေနှင့် ရှုပ်သွားသည့်

“လာ... ဟန် ကိုယ်တို့ လူရှင်းတဲ့နေရာကို သွားရအောင် နေခအဆိုကို ဟန်ကလည်း သဘောတူသည်။ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေ

ဟန်အတွက် မရေမတွက်နိုင်အောင် တက်ခဲ့ရလွန်း၍ ညည်းငွေမသင့်ပါ။ စိတ်ထဲမပါဘဲ သူများပြောသည့် စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား ဟန်ဆောင်နားထောင်ပေးရ မရယ်ချင် မပြုံးချင်ဘဲ ပြုံးရရယ်ရ။ ရန်သူမိတ်ဆွေလုပ်နေတာတွေက အများကြီး။ ဟန်က စိတ်ရှည်တတ်သူနဲ့

မဟုတ်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူလည်း မဟုတ်သဖြင့် ဟန်မျက်နှာပေါ်က စိတ်အလိုမကျခြင်း၊ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခြင်းတွေက ဟန်ထက် လူကဲခတ်ကောင်းကြသူတွေကို ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားစေကာ ဟန်အနားက ဖယ်ခွာသွားတတ်ကြတာလည်း မကြာခဏပါ။

အဘွားကတော့ ဟန်ကို အမြဲဆုံးမသည်။

“လူမှုပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ဆန့်နေတဲ့သူတိုင်း တိုက်ကိုတိုက် ထိန်းချုပ်နိုင်ရတယ် မြေးရဲ့။ ဘယ်နှယ် ကိုယ်စိတ်မပါ တိုင်းသာ ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ ဘာမှမပြောချင်ဘူးဆို အားလုံး ခက်ကုန်တော့မှာပေါ့”

“အိုး... ဟန်ကတော့ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ပြောချင်တယ် အဘွား။ ဘယ်သူဘာထင်ထင် ဟန်ကရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခက်တဲ့မြေးပဲ၊ တော်ကြာ ဟန်ကို ကွယ်ရာမှာ လူတွေက ဆိုင်းရသင်းရခက်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပြောနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဘယ်လိုမှ မလုပ်ပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဟန်ကရုစိုက်။ အဘွားက သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောနေသလို ဟန်ကလည်း သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်၍ ကိစ္စတိုင်း ဟန်တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ စိတ်ဆန္ဒက ဘယ်တော့မှ တစ်ထပ်တည်းမကျ။ အခုလိုပွဲမျိုးမှာ ဟန်စိတ်ထဲ အဘွားကို ပိုသတိရသည်။ ဟန်နားမှာသာ အဘွားပါလာရင် ဟန်လုပ်နေပုံကို ဘာပြောမည်မသိ။ ဟန်ကတော့ နေခဆိုသည်ကို လူချောနှင့် သဘောဆန္ဒကိုက်ညီစွာ လူရှင်း၍ ချောင်ကျသော နေရာမှာ

ရွေးထိုင်ဖြစ်တာကို သဘောကျနေသည်။

“ဟန်နဲ့အခုလို ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

နေခက် သိပ်လှနေသော ဟန်အလှကို မီးရောင်အောက်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံး ငေးကြည့်ပြောလိုက်၍ ဟန်လည်း နေခ၏ ချောမောခန့်ညားစွာ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အလိုက်သင့်လေး ငြိမ့်လိုက်သည်။

“ဟန်ရောပဲ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ သူက ပခုံးတွန့်သည်။

“ကိုယ်က ဒီလိုပွဲတွေကို မတက်ဖြစ်တာကြာပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ဟန် ရောပဲ”

နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို ငြိမ်သွားသည်။ ဟန်က တခြားမိန်းကလေးတွေကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းမရှိ စကားပြောခြင်း မရှိသလို နေခကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ပတ်သက်ချင်စိတ်မရှိသူပီပီ ဘာစကားမှ အပိုမဆို။ စားပွဲပေါ်ထဲ စားစရာရှိတာတွေကို အသံတိတ် စားသောက်ရင်း သူတို့ လာနှုတ်ဆက် သူတွေကို ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ နေခကို အများဆုံး နှုတ်ဆက် ကြသူတွေက မိန်းကလေးအများစုဖြစ်ပြီး ဟန်ကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြသူတွေကလည်း ယောက်ျားလေးများချည်း ဖြစ်နေကြသည့် အဖြစ်ကလည်း တိုက်ဆိုင်နေသည်။

ဟန်ကို နှုတ်ဆက်လာသည့် အစ်ကိုကာလသားတွေက ဟန်နှင့်အတူ ရှိနေသော နေခကို မသိမသာရော သိသိသာသာပါ အကဲခတ်

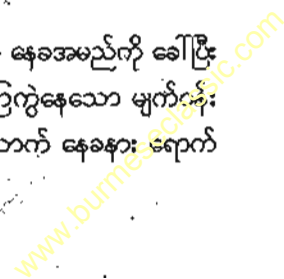
ကြည့်သွားကြသလို တချို့ကလည်း ဘာလိုလို အဓိပ္ပာယ်ရသည့် စကားလုံး အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေနှင့် ခပ်စောင်းစောင်း ခပ်ချိတ်ချိတ်။ ဆန့်အတွက် အသည်းနာလေဟန် ပြောဆိုသွားကြသည်။

ဟန်က ဘယ်သူဘာပြောပြော အပြုံးမပျက်။ ရက်ရက်စက်စက် ဆူနေသော ဟန်ကဲ့သို့ နာမည်ကြီးမင်းသား နေခနားမှာလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော အပျိုမလှလှ၊ မလှတလှတွေကလည်း နေခနားက ဆန့်ကို မလိုတမာ အကြည့်တွေ အပြောတွေနှင့် ကလိကြ၊ ရိကြတာ ကြားနေရသည်။ နေခက ဘယ်သူဘာပြောပြော မထိတရီ အပြုံးနှင့် ငြိမ်သက်နေ၍ နေခဆီ ရောက်လာကြသည့် မိန်းမလှလေးတွေက ကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင် စိတ်ကောက်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနှင့် နေခနားက ထွက်သွားကြပုံကလည်း တစ်မျိုးလှသလို တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းနေကြပြန်သည်။

လက်က နာရီလေးကို ဟန်တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆန့်ပြန်တော့မည်။ ဒီလောက်ဆို ဟန်ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ။ ပြည့်စုံ သုံ့လောက်ပြီဟု သဘောပေါက်နေချိန်မှာ အန်တီမေရီထံ ရောက်လာသော ဧည့်ပရိသတ်ကတော့ ဝင်လာမစဲ။ စာသံသံ ဖြစ်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

“နေခ”

ဟန်ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာ နေခအမည်ကို ခေါ်ပြီး နေခမျက်နှာကို တမ်းတမ်းတတ လှမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေသော မျက်နှာ အစုံဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသော မိန်းမလှတစ်ယောက် နေခနား ရောက်လာသည်။



“ဗန်”

“ဗန်ကို မှတ်မိသေးသားပဲနော်”

အခုပဲ ငိုချလိုက်တော့မလို ထင်ရသော ဗန်ဆိုသည့် မိန်းမလူတစ်လောကလုံး သူမနဲ့ နေခ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်ပုံဖြစ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားနိုင်အောင် နေခမျက်နှာကို မျက်ရည်ပြုသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မငိုမိအောင် စိတ်ကို ထိန်းနေ၏။

“ဗန် ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

ခွင့်တောင်းသံနှင့် နေခနားက ခုံကိုဆွဲယူ ထိုင်ချလိုက်တာတစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သည်။ နေခ ဘာမှမပြောနိုင်သလို ဟန်လည်း အခုချိန်ကျမှ နေရာက ထထွက်သွားရမှာလား။ ဒီအတိုင်း ဣစ္စမပျက် ဆက်ထိုင်နေရမလားမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ခဏတော့ ငြိမ်နေမှ ဖြစ်မည်။

ပြီးမှ ပြန်တာပေါ့ဟု ဟန်စိတ်ကို ဟန်ပြန်ပြောနေချိန်မှာ အကြည့်တွေက ဟန်ထံ စူးစိုက် ရောက်လာ၏။ ထိုအကြည့်ကို မမြင်သလို နေခလည်း မြင်သည်။ ဟန်နှင့်နေခကို ဗန်ဆိုသည့် မိန်းမအထင်အမြင် လွဲနေသည့်အကြည့်။ ဟန်နဲ့ နေခဆိုသည့်လူ ဘာမဆို။ ဘာတစ်ခုမှ မပတ်သက်ကြောင်း ဗန်ဆိုသည့် နေခချစ်သူရှင်းပြချင်ပေမယ့် ရှင်းပြဖြေရှင်းပေးလိုလည်း မရ။

“ဗန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဗန်”

နေခကိုကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကားဆိုခြင်း မဟုတ်။ နေခနဲ့

အတူရှိနေသည့် ဟန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကားဆိုနေသည့် နေခရည်းစားကြောင့် ဟန်မျက်ဝန်းအစုံ လက်ခနဲ စူးဆောက်သွားကာ ဗန်ဆိုသည့် မိန်းမလူမျက်နှာကို သနားစာနာစွာ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“တို့က ယူထင်နေသလို နေခနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး ဗန်”

ဟန်အသံ အေးဆေးညင်သာသလို လှပသော ဟန်မျက်နှာကလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့နေ၏။

“ယူတို့ကိစ္စကို ယူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းပါ။ တို့လည်း အခုပဲ

ပြန်တော့မှာ... ဘိုင်”

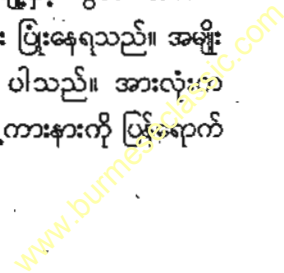
“ဆောရီး ဟန်”

နေခထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်သည်။

ဟန်က သူ့ကို အချိုသာဆုံး ပြုံးကြည့်ကာ နေရာက ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗန်ကတော့ ဟန်ပြောစကားကို ဘယ်လိုသဘောထားလေသည်မသိ။ ဟန်စကားကို မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်။ နေခမျက်နှာဆိုသာ နှင့်နှင့်သည်းသည်း စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

အန်တီမေရီကို လိုက်ရှာပြီး ပြန်မည့်အကြောင်း နှုတ်ဆက်သည်။

သို့သော် ဟန်မှာ သူမ စိတ်ရှိသည့်အတိုင်း ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်ခွင့်မရ။ အန်တီမေရီက ဟန်ကို သူ့အသိမိတ်ဆွေတချို့နှင့် ဇွတ် အတင်း ခိတ်ဆက်ပေးနေ၍ ဟန်မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေရသည်။ အမျိုးသားလည်း ပါသည်။ အမျိုးသမီးတွေလည်း ပါသည်။ အားလုံးက ဟန်ကို သိနေကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ကားနားကို ပြန်ရောက်တော့ ဟန်နားကို နေခ ရောက်လာသည်။

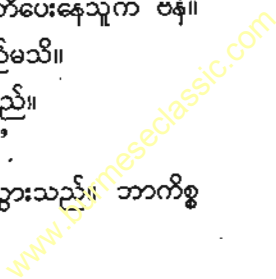


“ဟန်”
 “ဪ... နေခ”
 “ပြန်တော့မယ်လား ဟန်”
 “အင်း”
 “ယူရော မပြန်သေးဘူးလား”
 “အင်း... ကိုယ်လည်း ပြန်တော့မှာပါ”
 “ဂွတ်နိုက် နေခ”
 “ဂွတ်နိုက်”

နေခကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟန်ကားလေးကို နေရာက မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ အလင်းရောနေသည့် အမှောင်မှာ ရပ်ကုန်ခဲ့သည့် နေခအသွင်က မားမတ်ခန့်ငြားလျက် တည်ငြိမ်မှုအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ နေခစိတ်ထဲ ဟန်အသွင်က တစ်မျိုးထူးနေသည်။ သူတွေ့ဆုံဆက်ဆံဖူးသော မိန်းကလေးတွေနှင့်လည်း မတူ။ ဟန်က နေခကို ဘာတစ်ခုမှ အလေးမထား။ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိ။ ဟန်အသွင်က နေခကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟူ၍ပင် စာရင်းမသွင်း။ သူမ ပြောစရာရှိတာ ပြော။ သူမ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး အလွန်လှပသော လိပ်ပြာလေးဝတ်နေနားကဲ့ ဝေးရာသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားပုံကအစ လွတ်လပ်မှုတွေနှင့် ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လျက် သူမဘဝကို သူမကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပုံကို ဖြစ်သည်။

အစတုန်းက... ဟန်အကြောင်း သူမသိ။
 ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း နေခအကြောင်း သိဟန်မတူ။ အခုတော့ ဟန်အကြောင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းဇော်ဂျီက ပြောပြ၍ နားထောင်ခဲ့

ရသည်။ ဟန်ဟု သူသိထားသော စောမြတ်ချယ်ဟန်ဆိုတာက သူ့ကို ခန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှီ သူ့ကဲ့သို့ လူအများ စိတ်ဝင်စားခံရသော။ ဆွယ်သည့်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားသော အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိ။ သူမတစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နေသူ။
 ဘယ်လိုဇာတ်ကားမှ စောမြတ်ချယ်ဟန်ဆိုသည့် သူမအချစ်ကို ရအောင် မယူနိုင်ကြ။ ကျောက်သားအသည်းနှလုံးနှင့် မိန်းမချောကသည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားများကို စိတ်ဝင်စားစရာဟု မထင်။ အဖြစ်ချင်းက အတော်တိုက်ဆိုင်သည်။ နေခဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် ထလည်း အချစ်မရှိသော နှလုံးသားဗလာနှင့်လူ။
 ဟန်မှာ ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားမရှိဟု ဆိုသည်မှာ တကယ်ပဲလား။
 နေခဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော ဘာကိုအချစ်လို့ ခေါ်ချင် နေတာလဲ။
 ဟန်အကြောင်းကို သူ မသိသလို သူ့အကြောင်းကို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်တော့ နားမလည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ နေခအတွေးတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်။ မိုးလင်းခါနီးမှ မိုးခနဲ အိပ်ပျော် သွားသည်။ မနက်လင်းတော့ ဟန်အကြောင်း သူ မေ့သွားသည်။ သို့သော် ဟန်ကို သတိရအောင် နေခကို သတိပေးနေသူက ဗန်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေခဖုန်းနံပါတ်ကို ရသွားသည်မသိ။
 နေခ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ ဗန် ဖြစ်နေသည်။
 “နေခ ဟန်ကို လက်ထပ်မှာလားဟင်”
 ဗန်စကားအဆုံးမှာ နေခ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ ဘာကိစ္စ



ဟန်အကြောင်းကို သူက စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ။ သူ့နားမှာ ဟန် အတူရှိနေတာနဲ့ နေလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ဟန်ဖြစ်စရာလား။

“မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ ပြောပါ”

နေခအသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

တစ်ဖက်က ခဏတော့ အသံတိတ်သွားသည်။

“ဗန် နေခကို အခုထိ မေ့လို့မရဘူး နေခ”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စပဲ”

“နေခ အသည်းမာတာ ဗန် သိပါတယ်။ ဟန်နဲ့ နေခ ဘယ်သူ အသည်းမာလဲဆိုတာ ဗန် သိချင်တယ်”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

နေခအသံက စိတ်မရှည်သံ။

ဟန်နာမည်ကို သူ့နာမည်နဲ့ ယှဉ်တွဲပြောနေတာကို စိတ်ထဲထဲ သဘောမကျ။ ဗန်ကို သူစိတ်ပျက်သည်။ မနာလိုဝန်တို့စိတ် ပြင်းထန် လွန်းတာကိုတော့ အမုန်းဆုံး ဖြစ်သည်။

“အန်တီမေရီပွဲကို နေခတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲတက်လာ ကတည်းက ဗန် သဘောပေါက်ပါတယ်”

မင်းက ဘာတွေ သဘောပေါက်နေတာလဲဟု သူ မမေးပါ။ ဗန် သိသွားသည့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နောက်တစ်လုံး ပြောင်းသုံးစွဲ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးနေသည်။

“နေခလို လူတစ်ယောက်ကို ဟန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် အသည်းမကွဲပါစေနဲ့လို့ ဗန် ဆုတောင်းပါတယ်”

“တီ”

နေခ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရ။ ဗန်က အရင်သူပြောချင်တာ ပြောပြီ ဖုန်းချသွား၏။ လက်ထဲက ဖုန်းကို နီးရာခုံပေါ် ပစ်တင်လိုက် သည်။ ဗန်စကားက အဆန်းပါလား။ နေခဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြား သော စကားအသစ် ဖြစ်နေ၍ နေခမျက်လုံးထဲ ဟန်ပုံနိပ်က ဖျတ်ခနဲ ချောက်လာ၏။

“ဟန်”

ဟန်အမည်ကို သူခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။

ဟန်အကြောင်းကို ဗန် သိနေပြီးသားပါလားဟုတွေးရင်း ဟန် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက နေခကို အသည်းခွဲမသွားပါစေနဲ့ ဆိုပါလား။ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးလိုက်သည့် ဗန်စကားကို သူနှုတ်ခမ်းတွန့် သည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ဟန်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေ နှလုံးသားကို ကစားစရာအရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို အပျင်းပြေ ဆော့ကစားပြီး ရက်စက်စွာ အသည်းခွဲစတမ်း စားနေသူတစ်ယောက် မဟုတ်တာ သေချာသည်။ အချစ်ကို နေခ စိတ်ဝင်စားသလို ဟန်ကလည်း အချစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုသူ မဟုတ်။ ဒီလိုလူနှစ်ယောက်မှာ အချစ်ကြောင့် အသည်းကွဲစရာ အကြောင်း နှစ်ယောက်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။

မင်းရူးနေပြီ ဗန်။

ဒါပေမဲ့ မင်းရူးသလို ကိုယ်လုံးဝ မရူးသေးတာတော့ လုံးဝ သေချာတယ်။

ဗန် သိသွားပြီဖြစ်သော ထိုဖုန်းကို နေခ ဆက်အသုံးမပြုတော့ဘဲ ခြားဖုန်းအသစ်တစ်လုံးကို ပြောင်းသုံးလိုက်သည်။ နေခက ဒီလို

ယောရှုပ်တာမျိုး မကြိုက်။ လက်လည်းမခံ။ ပြီးပြတ်ပြီးသား ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာမျိုး ခွင့်မပြု။ တခြား ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိ၍ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော မာမိ့ထံ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မာမိ့ကို လှပစွာ တွေ့ရသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ အိမ်မှာမရှိ။ အလုပ်ကို သွားနေသည်။ နေ့ခင်းမြင်တော့ မာမိက သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲသား... မာမိ ဝမ်းသာရတော့မှာလား”

“ဘာကိုလဲ မာမိ”

“သားနဲ့ဟန်သတင်း မာမိ ကြားပြီးပြီ”

“ဗျာ...”

“စောမြတ်ချယ်ဟန်လေ သားရယ်၊ သားတို့ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲကွယ်။ မာမိဖြင့် သားအတွက် ဝမ်းသာလွန်းလို့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး”

သတင်းတွေက အတိအကျ။

မာမိက ဟန်နာမည်ကို အတိအကျပြောပြီး သူနဲ့ဟန်ကို ချစ်သူတွေအဖြစ် ပြောလာတော့ မာမိ့ကို ဒီလိုသတင်းအတင်းတွေ ပြောလာသူကို စိတ်ပျက်သည်။ လူတွေက ဒီလိုပဲ တစ်ဆိတ်ကိုတစ်ဆိတ် လုပ်ပြောရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိကြသည် ထင်ပါရဲ့။

“မာမိ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုသား”

ပြုံးနေသော မာမိ့မျက်နှာချက်ချင်း တည်သွားကာ နေ့ခင်းမျက်နှာထဲ

ကြည့်သည်။ မာမိ့ပုံစံက သူ့စိတ်ကူးနဲ့ တွေးထင်ထားသည့် အပျော်ဆူးတွေ ပျောက်ဆုံးသွား၍ ဝမ်းနည်းသွားသည့်ပုံ။

“ဟန်က ကျွန်တော့်ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး မာမိ”

“အိုကွယ်”

မာမိ စိတ်ညစ်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် စောမြတ်ချယ်ဟန်လေးကိုပဲ မာမိ့ချွေးမ တော်ချင် ဘယ်ကွယ်။ သူ့အဘွားကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးကို သိပ်အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေတာ။ သားသဘောတူရင် အမိ့ချွေးမလေးကို မာမိ သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“အာ... ဒါတော့ မလုပ်နဲ့မာမိ။ ဟန်က မာမိတွေ့ဖူးတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး”

ဟန်အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ ဟန်ဆီကို နေ့ခင်းမှာ သွားမည် ဆိုတော့ နေ့ခင်း အမြန်တားလိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ မာမိက ဘယ်လို အကြောင်းကောက်သည်မသိ။ နေ့ခင်းမှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“တွေ့လား ဟန်ကို သား သဘောကျနေပြီ”

“မဟုတ်တာ မာမိရာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ကို ကျွန်တော်က သဘောကျရမှာလဲ”

“သားတွေ့ဖူးတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူလို့လေ”

မာမိ့စကားအဆုံးမှာ နေ့ခင်းနှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ထင် ထာ၏။ ချွေးမ သိပ်လိုချင်နေသည့် မာမိက ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးလူလူ မြင်ရင် သူ့သားအတွက် ချွေးမ ပမ်းတော်နေကြဖြစ်၍ နေ့အတွက် အစုံစကားက မထူးဆန်းပါ။

“ဘာလဲ သားက ဟန့်ကို သဘောမကျဘူးလား”

မာမိက ဒီလိုမေးလာတော့လည်း နေခ မဖြေတတ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန့်ကို သဘောမကျသလား၊ သဘောမကျသလားဆိုတာ မသိ။ မေ့တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူးပါ။ စဉ်းစားစရာလည်း မလို။

“မာမိ မေးတာဖြေပါဦး သားရဲ့။ ဟန့်လေးကို သား သဘောမကျဘူးလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မာမိ”

“ဒါဖြင့် သဘောမကျတယ်လား”

“အာ... အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး”

နေခစကားကြောင့် မာမိမျက်နှာ ညှိုးစပြုလာသည်။ မာမိဖြစ်စေချင်တာက တစ်မျိုး။ နေခ ဖြစ်နေတာက တခြားဆိုတော့ စိတ်ညစ်မည်ဆိုလည်း ညစ်စရာ။ မာမိက နေခရှေ့မှာ ဟင်းသက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ နေခမျက်နှာချောချောကို စိတ်မောဟန့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“သားအတွက် မာမိ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်မှာမလားလား။ အခုတစ်လော မာမိ နေရထိုင်ရတာ သိပ်မကောင်းဘူးလား”

“မာမိက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ပထမဆုံး မိခင်ဖြစ်သူထံမှ ကျန်းမာရေး ကိစ္စ ကြားဖူးခြင်းဖြစ်ပြီး နေခ မာမိကို စိုးရိမ်သွားသည်။ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေတာမရှိတော့ဘဲ သည့် မာမိထံမှ တစ်ခါမှ ခေါင်းကိုက်၊ ခေါင်းမူးပါသည်ဆိုတာမျိုးလည်း မကြားဖူး။

“ဆရာဝန်ပြုမလား မာမိ”

နေခမေးတော့ မာမိခေါင်းခါသည်။

“မာမိမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး သားရယ်။ ရောဂါပျောက်စေချင်ရင် မာမိကိုသာ မြေးချီရအောင် သား မိန်းမမြန်မြန် ယူလိုက်စမ်းပါ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

နေခ ကြိုးစားပါမည်ဆိုတာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိ။ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်တွေ့တိုင်း သူပြောနေကျ စကားဖြစ်၍ နေခမာမိက နေခစကားကို မယုံ။

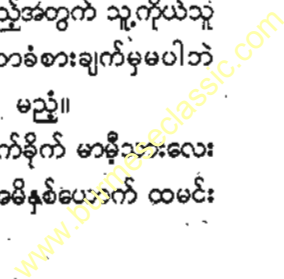
“မာမိကိုချစ်ရင် မာမိစကားကိုသာ နားထောင်လိုက်ပါကွယ်။ မာမိရှာပေးတဲ့ ချွေးမလောင်းစာရင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ”

“မာမိဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း တစ်နေ့ ဖြစ်လာမှာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်သေးလို့ပါ”

“ခက်လိုက်တာ သားရယ်”

မာမိအသံက တညည်းညည်း တညူညူ။ နေခအတွက် မာမိ စိတ်ညစ်နေသလို သူကြောင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသော နေခ မာမိကို ကြည့်ပြီး နေခကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းမသာ။ မိခင်ဆန္ဒကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာခံစားချက်မှမပါဘဲ လက်ထပ်ရမှာမျိုးကျတော့လည်း သူ့ဘက်က မညှ့်။

“ကပါကွယ်... သားရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မာမိသားလေးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး။ မာမိတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်း



အတူ မစားရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ တစ်နေရာသွားပြီး တစ်နေရာ သွားစားကြရင် မကောင်းဘူးလားသား”

“မာမိသဘောပါ။ မာမိ ဘယ်သွားချင်လဲပြော ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

“ဒီလိုကျတော့လည်း မာမိသားက အလိမ္မာလေးပါကွယ်”

“မာမိသဘောတူတဲ့မိန်းမ မယူနိုင်သေးတာကလွဲရင်လား မာမိ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သားအမိနှစ်ယောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိကြသည်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း မာမိမျက်နှာက လန်းရွှင်နေ၏။ သားအမိ နှစ်ယောက် ဘူဖေးစနစ်နှင့် ကျွေးသော ဟိုတယ်တစ်ခုမှ ကိုယ်ကြိုက်စား ယူစားရင်း နေခ ငယ်ငယ်က ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲ အကြောင်း၊ ဘယ်လိုဆိုးတတ်ကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ခြေ ရင်း ကော်ဖီကို တစ်ခွက်ခွက် အရသာခံ သောက်ကြပြန်သည်။

မာမိ စိတ်ချမ်းသာနေတာ မြင်ရတော့ နေခ ပျော်သည်။ သားအမိ နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ကားရှိရာ အလာမှာ မာမိသွင်းခံ ချင်း အန်တီမော်လီက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နေခနားက ခေါ်သွားတဲ့ နေခတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်နှင့်မယ် မာမိ”

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှော် သွား။ မာမိတို့ သားအမိ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

အန်တီမော်လီနောက် မာမိပြန်ပါသွားသည်။ ကားရှိရာ

လျှောက်လာ လမ်းတစ်ဖက်က ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းပုံစံနှင့် သူ့ရှိရာ ဘက် လျှောက်လာနေသည့် ဟန်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ နေခ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဖြူဖွေးအုန်းသော ဟန်အသွင် လေးက ဝတ်ထားသည့် လိမ္မော်နုရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးကြောင့် ပုလဲ လေးလို ဝင်းနစ်နေ၏။

ဟန်က သူ့ကိုမမြင်။

ပစ္စည်းတွေ ပွေ့ပိုက်ထားသည့်ကြားက ဖုန်းက အပြောမပျက်။ ဘယ်သူနှင့် ဖုန်းပြောနေမှန်း မသိသော်လည်း သူမပုံစံကြောင့် မကြာခင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဟု နေခစိတ်ထဲ တွေးနေတုန်း ဟန်ရှေ့နားက ထားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

“အမယ်လေး”

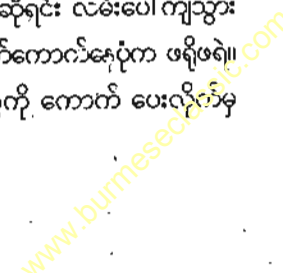
ဟန်ထံမှ အလန့်တကြား အော်သံအုပ်အုပ်လေးနှင့်အတူ လက် ထဲက အထုပ်အပိုးတွေ လဲပြိုတော့မလို ဖြစ်သွားတာကို ဇွတ်အတင်း သိုက်ထိန်းရင်း ရှေ့မှာရှိနေသည့် လူ့ကိုဝင်တိုက်ကာ လက်ထဲက ပစ္စည်း တွေ လွတ်ကျကုန်သည်။

“ဟေး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဆောရီး... ဆောရီးပါ”

တစ်ဖက်လူကို ဟန် တောင်းပန်စကားဆိုရင်း လမ်းပေါ်ကျသွား သည့် ပစ္စည်းထုပ်တွေ ကမန်းကတမ်း ပြန်လိုက်ကောက်နေပုံက ဖရိုဖရဲ။ နေခ ဟန်နားရောက်သွားပြီး ဟန်ပစ္စည်းတွေကို ကောက် ပေးလိုက်မှ ဟန်က နေခကို မြင်သွားသည်။

“သင့်ခံယူ နေခ”



“သင့်ခံယူ”
“ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ယူခဲ့မယ်ဟန်”
“အိုကေ”

ဟန်က တစ်ချက်မငြင်း။

သူမပစ္စည်းတွေ နေခ ကူသယ်ပေးမည်ဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံသည့်အတွက် ဟန်ကိုကြည့်ပြီး နေခ ပြုံးသည်။ ဟန်မှာ နေခ အပြုံးကိုလင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ ပစ္စည်းတွေကောက်ပြီး ထိုင်ရာမှအထ-

“ဟာ...”
“ဟိတ်... ဟန်”
“အမယ်လေး”

ဟန်ဖိနပ်မှာ ပြုတ်သွားသဖြင့် ဟန်ကိုယ်လေး အရှိန်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ပြီး ဟန်ချက်မညီ ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲပြိုကျရတော့မလို ဖြစ်သွား ချိန်မှာ သူမ ရှေ့မှာရှိနေသည့် နေခက ဟန်ကိုယ်လေးကို ပစ္စည်း တစ်ဖက်နှင့် ဝင်ထိန်းပေးမယ့် မရ။

ဟန်က နေခဆွဲယူ ဖမ်းထိန်းလိုက်သည့်အရှိန်နှင့် နေခဘက် လဲပြိုလာ၍ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်ခုတ်လှလှက တစ်ဖက်။ ခွာပြုတ်သွား၍ အနိမ့်အမြင့်မညီသော ခြေထောက်ကတစ်ဖက်နှင့် အချိုးမပြေ လဲပြို လာသူကြောင့် နေခမှာ သူ့လက်ထဲက အထုပ်တွေ ပစ်ချပြီး ဟန်နှင့် အတူ သူပါရော ပြိုလဲကျသွားစေရန် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရှိန်မြင့် လဲပြို လာသည့် ဟန်ကိုယ်လေးကို အလျင်အမြန် ဖမ်းထိန်းလိုက်ရ၏။

“နေခ”
“ဟန်”

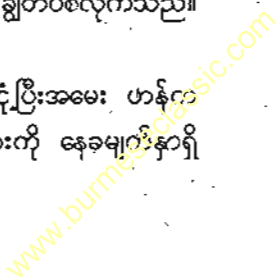
ဟန်ထံမှ သူ့အမည်ကို အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်သည့် အသံ အဆုံးမှာ အလန့်တကြား လဲပြိုလာသည့် ဟန်ကိုယ်လေးက ရင်ခွင်ထဲကျစ်ကျစ်ထွေးထွေးလေး နစ်ဝင်သွားသည်။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားကြသူက ဟန်နှင့်နေခ ဖြစ် သည်။ ဟန်က နေခကိုယ်ကြီးကို မလွတ်တမ်း ဖက်ထားသလို ကေလည်း သူ့လွတ်လိုက်တာနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲပြိုသွားမည့် အဖြစ်ကို သိထား၍ ဟန်ကိုယ်လေးကို မလွတ်ဘဲ လဲပြိုမသွား အောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဖက်ပွေထားသည်။

“ဖိနပ်ချွတ်လိုက် ဟန်”
“ရှင်”

“ဟန်ဖိနပ်တွေကို ချွတ်လိုက်လို့ ကိုယ်ပြောနေတာ”
နေခက အသံတိုးတိုးဖြင့် ဟန်နားကပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြော နေ၍ ဟန်ထံမှ ချို့မွှေးသင်းပျံသော ကိုယ်ရနံ့နှင့်အတူ သူထံမှ ဝင်သက်ထွက်သက်လေး နွေးနွေးကလည်း ဟန်ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင် ဘို့ကို ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းတိုးဝေနေရုံမက ဆန့်ကျင်ဘက်အရာ နှစ်ခု ထိတွေ့ပူးကပ်နေသော ရင်ခွင်နှစ်ခုစီမှလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ် သော ခံစားမှုကိုယ်စီကို ပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

ဟန်က နေခပြောသလို သူမ ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။
“ရပြီလား”

နေခက သူ့မျက်နှာချောချောကို ခေါင်းငုံ့ပြီးအမေး ဟန်က သည်း သဏ္ဍိလက်လွတ် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို နေခမျက်နှာရှိ ရာသို့ ယောင်ရမ်းပြီး လှမ်းအမော့-



“အို”

မရည်ရွယ်ပါပဲ ဟန့်မျက်နှာနှင့် နေခမျက်နှာတို့ မိတ်ဆက်သွား ဖြစ်သွားသည်။ ဟန့်ပါးပြင်နုကို နေခနာခေါင်းနှင့် ဖိကပ်နှစ်နှိုက်မိသလို ဖြစ်သွား၍ နှစ်ယောက်သား အနေခက်ပြီး နေခရင်ခွင်ထဲက ဟန့်ကိုယ်လေးကို ရုန်းဖယ်လိုက်မှ နေခက ဟန့်ကိုယ်လေးအသာ ဖြေလွှတ်ပေးပြန်တော့လည်း အဆင်က မပြေ။

“ဟယ်”

ဟန့်ဆွဲကြိုးက စိန်လော့ကတိပုံဆန်းလေးက နေခအင်္ကျီ ကြမ်းသီးနှင့် ငြိနေတော့ ဟန့်မှာ နေခ ရင်ခွင်ထဲက လွတ်လပ်စွာ ရုန်းဖယ်ချင်တိုင်း ရုန်းထွက်မရ။

“နေဦး ဟန့်ဆွဲကြိုးလေး ပြတ်မသွားအောင် ကိုယ်ဖြုတ်စေမယ်”

“ခဏလေး”

ဟန့်တို့ဖြစ်နေပုံက အကြောင်းမသိရင် လူမြင်သူမြင် နေရာမှာ အချစ်သည်း၊ အဖြစ်သည်းနေကြသည့် ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံလို ထင်ချင်စရာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုမြင်ကွင်းလှလှကို နေခချစ်သူဟောင်းတစ်ယောက်က သူမဖုန်းနှင့် လှလှပပ မိမိရရ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အင်တာနက်ပေါ် တင်လိုက်တာကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မသိ။ ဟန့်က နေခရင်ခွင်ထဲ သူမကိုယ်လေး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရောက်နေရတာကို ရှက်နေတာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန့်လုပ်နေရပေမယ့် မျက်နှာလှလှလေးကတော့ နှင်းဆီရောင်ရောင် အသွင်ပြောင်းလျက် နေခရှေ့က ထေရာကိုသာ ထွက်ပြေးချင်နေပါပြီ။

“ရပြီ ဟန့်”

“သင့်ခံယူ နေခ”

“ဟန့်ကား ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

ဟန့်ညွှန်ပြသည့်နေရာက နေခ ကားရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးပဲခြားသည်။

“ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်။ ကားထဲက ဟန့်သွားစောင့်နေလိုက်နော်”

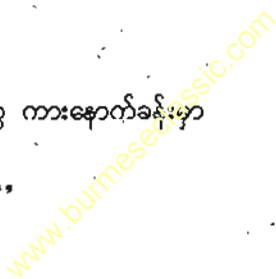
ဒီတစ်ခါတော့ ဟန့်မငြင်း။ နေခကို အားနာစကားပင် မဆိုနိုင်။ သွေးခြည့်နေသော ခြေဖဝါးတော်နုနု နှစ်ဖက်မှာ ဖိနပ်မပါ ခြေဖလားနှင့် ကားရပ်ထားရာသို့ ဣန္ဒြေမပျက် လှလှပပလေး လျှောက်သွားလိုက်ရပေမယ့် ဟန့်တစ်သက်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသည့်အဖြစ်နှင့် အရှက်ကြီးရှက်ကာ ဟန့်ကိုယ်ဟန့် မီးခိုးငွေ့အဖြစ်နေရာက ကွယ်ပျောက်သွားချင်စိတ်သာ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ဟန့်ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်။ နေခက ဟန့်ဝယ်လာသည့် အထုပ်တွေသာမက ဟန့်ချွတ်ပြီး ဒီအတိုင်း ပစ်ထားသည့် ခွာတစ်ဖက်ဖြုတ် ဟန့်ဖိနပ်လှလှလေးကိုပါ ယူလာ၍ ဟန့်မျက်နှာလေးနှင့်ဆီရောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာ ဟန့်ပစ္စည်းတွေ”

ပြောပြောဆိုဆို နေခက ဟန့်ပစ္စည်းတွေ ကားနောက်ခန်းမှာ ထည့်ပေးသည်။

“အဲဒီဖိနပ်က ဘာလို့ ယူလာတာလဲ”



“ဒါဟန်ဖိနပ်လေ”

“အို... အဲဒီဖိနပ်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်။ ဒီဖိနပ်ဒုက္ခပေးလို့ ဟန်အခုလို အရှက်ကွဲရတာ”

“ပေးစမ်းပါ ဒီဖိနပ်”

“ဟန်”

ဟန်က နေခလက်ထဲက ဟန်ကို အရှက်ရ ဒုက္ခပေးလှသော ဖိနပ်လေးကို ဆွဲယူပြီး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမကားပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ချလိုက်၍ နေခက ဟန်အမည်ကို ခေါ်ပြီး တားမြစ်သလို ဆိုလိုက်ပေမယ့် ဟန်က ဂရုမစိုက်။

“ဟန်ကို ခွင့်ပြုပါဦး နေခ”

“ကောင်းပြီ”

ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာဖြင့် ပထမဆုံး မောင်းခဲ့ရသော ဟန်၏ ကားလေးက နေခရှေ့က ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားကာ နေခ မြင်ကွင်းရှေ့က တခြားကားတွေနှင့် ရောနှောကွယ်ပျောက်သွားသည်။ မကွယ်မပျောက်နိုင်ဘဲ နေခမျက်ဝန်းထဲ စွဲမြဲစွာ ထင်ကုန်ရစ်ခဲ့သည်က ယန်းနုရောင်နှင်းဆီ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် သူ့နားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော ဟန်ဖိနပ်လှလှလေးတစ်စုံ။

သူသက်ပြင်းချပြီး နေရာက သူ့ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။



အခန်း (၁၀)

“ပြောတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါဘူး ဘာညာနဲ့ သားတို့နှစ်ယောက် ခြစ်နေကြပုံကိုလည်း ဒီမှာကြည့်ဦး”

မာမိက နေခမျက်စိရှေ့ကအရောက် ဟန်နှင့်သူ့ပုံကို လာပြသည်။ မာမိက နေခကို သူနဲ့ဟန်တို့ပုံကို အခုမှလာပြနေပေမယ့် နေခက သူနှင့်ဟန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေကြပုံကို အကြိမ်ပေါင်း ရေနိုင်အောင် ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်း သေချာမသိပေမယ့် နေခနှင့်ဟန်ကို ဘမင်ချောက်ချချင်နေသူ တစ်ဦးဦး၏ ကောင်းမှုဆိုတာကတော့ မလွဲ။

“မာမိ ချွေးမလေးကို မာမိတွေ့ချင်တယ် သား”

ဒီတစ်ခါ မာမိဘက်က တုရားဝင်တောင်းဆိုလာတာဆိုတော့ အရင်လို မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာညာနှင့် ငြင်းချင်လို့လဲ မရ။ ဟန်နှင့် သူ့ပုံက သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူအများဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ရေပန်းအစားဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေမှန်း နေခ သိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မာမီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သား၊ ဒီကိစ္စက မာမီအဖြစ်ချင်ဆုံးကိစ္စ၊ ဟန်နီလီ မာမီ တွေ့ကိုတွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

နေခစကားကို မာမီက လက်မခံ။ သူ့သားချစ်သူ၊ သူလိုချင်သည့် မြေးကို ဆက်ခံမွေးဖွားပေးမည့် နေခ၏ နှီးလောင်းအပြစ် မာမီဘက်က ဟန်နီကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေသည်မှာ မာမီအပြစ်မဟုတ်။ အပြစ်က သူ့နဲ့ဟန်နီဖိနပ် ပြတ်သည့်နေ့က ဖြစ်ပျက်နေသည့် ဓာတ်ပုံတင် တခြားသူတွေ့ အထင်အမြင် လွဲမှားအောင် အကြံအစည်ကြီးကြီးနားနား တင်လိုက်သူ၏အပြစ် ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ထိုအပြစ်ဒဏ်က နေနှင့်ဟန်နီထံ တည့်မတ်စွာ ရောက်လာသည်။

“ဟန်နီကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ် မာမီ”

“မြန်မြန်လေး ပြောနော်သား။ သားတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်သူ့လိုက်မမီအောင် အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံးလုပ်ဖို့ မာမီနဲ့ဒဏ်တိုင်ပင်ပြီးပြီ”

သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရ၍ မာမီပျော်နေတာ မြင်ရသည်။ ဟန်နှင့်သူဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှမဟုတ်။ ဟန်က သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားသလို နေခကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟန်နီကို မတွေ့ရမှနေနိုင် ဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရိုးရိုးသားသားဆိုမှ တကယ်ကို ရိုးရိုးသားသားပါ။ ဟန်နှင့်သူ တွေ့ဆုံကြရတာပင် ဘာမှမကြာသေးပြီ။ ပြဿနာတွေက ဖြေမရရှင်းမရ ရှုပ်ထွေးလာ၍ အာရုံနောက်နေရင် ဟန်နီကို ဖျတ်ခနဲ စိတ်က သတိရသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ဟန်ရော သိနေပြီလား။ ယောက်ျားဖြစ်သူ

သူကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလျှင် မိန်းမသားဖြစ်သည့် ဟန်နီလျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။

“မာမီ”

“ဘာလဲသား”

“ကျွန်တော်နဲ့ဟန်နီအကြောင်း တခြားသူတွေကို မာမီ အသိပေးအားသေးလားဟင်”

ဟန်အတွက် သူ စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ မေးတော့ မာမီက နေခကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။

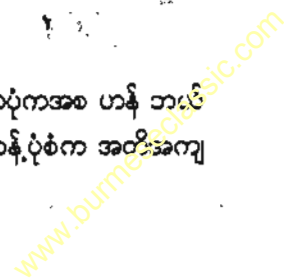
“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ သားတို့ကိစ္စကို မာမီက တခြားသူတွေ အားလုံးသိပြီးမှ နောက်ဆုံးမှ သိရတာပါကွယ်။ အဲဒါတွေ ဆွေးပြီး စိတ်ပူမနေစမ်းနဲ့။ မာမီသားက စောမြတ်ချယ်ဟန်ကို လက်ထပ်ဆော့မှာပဲဟာ”

မာမီကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်နေသည်။ မပျော်နိုင်သူက နေခဖြစ်သည်။

နေခက မာမီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း နေခရှေ့ကို နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ဆိုးဆိုက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တခြားသူမဟုတ်။ ဟန်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ နေခ ရင်မော့သွားလည်။

ဟန်ပုံစံက သူ့ထက်ဆိုးသည်။

ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်း ပြေးဆင်းလာပုံကအစ ဟန် ဘယ်ယောက် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေသလဲဆိုသည်ကို ဟန်ပုံစံက အတီးအကျ ဆော်ပြနေ၏။



“နေခ”

“ကိုယ့်ဆီလာတာလား ဟန်”

ဟန်က ပျာလောင်ခတ်နေပေမယ့် နေခပုံစံက အေးစက်စေသလို ဆိုတော့ ဟန်လည်း သူမကိုယ်သူမ ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပါးသည့် အသွင်ဖြစ်လာအောင် မနည်းကြိုးစား အားထုတ်၍ နေခမျက်နှာကြည့်ပြီး အချိုသာဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှင့်ဆီကို ဟန်လာတာ ရှင်ကြည့်ရတာ ဘာမှ မဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေးပဲနော်”

အကဲခတ် ဟန်အကြည့်လေးတွေ နေခထံ ရောက်လာသည့် နေခအသွင်က အပြင်မှာ အေးနေဝေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဟန်က အပူတွေနှင့်ဆိုတာကို သူ ထုတ်ပြောမနေတော့ပါ။ ဟန်ပုံစံကြည့်ရတာနှင့် အင်တာနက်ပေါ်က ကိစ္စကြောင့် ဟန်ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေလဲဆိုတာ ဟန်နှုတ်ခမ်းက ထုတ်မပြောဘဲ နေခ သိသည်။

နားလည်သည်။

“ကိုယ်တို့ခြံထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေစကားပြောကြမလား ဟန်”

“ရှင့်သဘောပါ”

နေခနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲပြီး ဟန် နေခနားမှာ အတူပါလာသည့် ပြာလွင်သော မိုးသားရောင်ဝတ်စုံက ဟန်ကို ပိုပြီးလှပအောင် အားပြုပေးနေ၏။ အဖြူရောင် ပင်ဆယ်ဆီး ဒေါက်ချွန်ချွန်မြင့်မြင့်လေး မြင်တော့ နေခသက်ပြင်း အသာရှိက်လိုက်သည်။ ဒီဖိနပ်လှလှလေး တစ်စုံနီက စခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းအကြောင်း သူတွေ့မိသလို ဟန်

လည်း သူမ ဖိနပ်လေးရှိရာ အကြည့်ရောက်သွားသည့် နေခအကြည့်ကို သတိထားမိလိုက်သည့်အတွက် ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်ကို သတိရသွားကာ မျက်နှာလေး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်လည်း အခုပဲ ဟန်ကို သတိရနေတာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား နေခ”

“ဆိုပါတော့”

နေခအသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ မိန်းမသားဖြစ်သည့် ဟန်နှင့် တော့မတူ။ အေးလေ သူက ယောက်ျားလေးပဲ။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ ယောက်ျားလေးဘက်က နစ်နာမှု မရှိ။ အရုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသူက ဟန်တို့လို အားနွဲ့သည့် မိန်းမသားတွေဆိုတာကို ဟန် မမေ့ပါ။ အင်တာနက်ပေါ်က ကိစ္စကို ဟန်သိသလို နေခလည်း သိနေပြီးသားဖြစ်မည်ဟု ဟန် ယုံကြည်သည်။

“ဟန်”

“ရှင်”

“အင်တာနက်ပေါ်က ကိုယ်တို့ကိစ္စအတွက် ဟန်ကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်... အဲဒီဓာတ်ပုံက ရှင်ကိုယ်တိုင် တင်လိုက်တဲ့ပုံလား နေခ”

နေခက ဟန်ကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ မိန်းမသားဖြစ်သည့် ဟန်ဘက်က နစ်နာမှုကို အလေးအနက်ထား တောင်းပန်စကားဆိုခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် ဟန်အမြင်၊ ဟန်အတွေးမှာတော့ နေခစကားကြောင့် အင်တာနက်ပေါ်က ကိစ္စကို နေခက လုပ်တာဟု တလွဲလပ်ပြီး အလန်

တကြားလေး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟန်အမြင်မှာ ကိုယ်ပုံက ဒီလိုပုံပေါက်နေလား”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“အခုချိန် ဟန်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ဟန်ခံစားနေရသလို ခံစား နေရတယ် ဟန်”

“ဟန် ခံစားနေရသလို ဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ဟန်သဘောမကျသလို မကျေမနပ်လေး ရေရွတ် လိုက်တော့ နေခက ဟန်ကို မကြည့်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မြေ ကြည့်ပြီး သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ ဟန်ခံစားနေသလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဟန်နဲ့ထပ်တူ ခံစားနေရတဲ့သူပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

ဟန်အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

ဟန်ခံစားရသလို နေဘက်က ခံစားနေရပါသည်ဆိုတာကို ဟန်လက်မခံ။ အင်တာနက်ပေါက် ဓာတ်ပုံကိစ္စကို ဟန် အထဲ မသိ။ နောက်တော့မှ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်မှ နေနှင့်ဟန်ပုံကို ဟန်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ကိစ္စကို သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် လက်မခံ။ ဓာတ်ပုံကြီး အတိအကျနဲ့ မှန်လာ လုပ်မနေနဲ့ဆိုသည့် ဖြူစကားနှင့်အတူ အတွင်း တောင်ကြီးက သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာတော့မည်ဟု ဖုန်းဆက်တော် ဟန်မှာ အတွင်းစိတ်ဆိုးပြေပြီရယ်လို့ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟန်ကို စိတ်ဆိုးပြေပြီလား အတွား”

ငိုမလိုအသံလေးနဲ့ ဟန်ကမေးတော့ အတွားက ကြည်နူးရွှင် ဝတ္ထု ရယ်သည်။

“ဟန်လေးကို အတွား ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး မြေးရယ်၊ အတွားမြေးလေးကို အတွားက အခုလို ချစ်သူနဲ့ဘာနဲ့ အင်တာနက်ပေါ်အထိ ပါလာတာ မြင်ရတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အတွား ချက်ရည်ကျရတဲ့အထိ အတွားမှာ ပီတိဖြစ်လိုက်ရတာ မြေးရယ်”

“အင်တာနက်ပေါ်က ဟန်ချစ်သူ”

နေနှင့်ဓာတ်ပုံကို အတွားသိသွားပြီဟု ဟန်သိလိုက်ရချိန်မှာ အရာရာ ဟန် နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

“အေးလေ... မြေးက အတွားကို ဒိတ်အောက်နေတဲ့ အတွား ကြီးဆိုပြီး ဘာမှမသိဘူး ထင်နေတာလား။ မြေးနဲ့နေခဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြပါပြီ။ အတွားသဘောတူ ခင် မြေးတို့ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါရစေလို့ မောင်နေခမာမီ ဆိုယ်တိုင် အတွားဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မြေးလေးကို တောင်းပြီးပြီကွဲ့”

“ရှင်... နေခမာမီက”

“မြေး မသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟန် ဘာမှမသိရတဲ့ ကိစ္စကြီးကို အတွားက ကြိုတင်သိနှင့်ပြီး နိဗ္ဗာမက ဟန်ကိုပင် ပြန်သတင်းပေးနေသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ မြေးရယ်၊ မြေးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို အကြီး သွယ် အခမ်းနားဆုံး ကျင်းပပေးဖို့ အတွားတို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“စိစဉ်ပြီးပြီ ဟုတ်လား အဘွား”

အဘွားအသံက ဟန်နားကပ်ပြီး အနုမြူဗုံးကျဲချလိုက်သလို လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြာဝေသွားတာကို အဘွား မသိ မမြင်လိုက်ပါ။

“အဘွားပြန်လာမှ မြေးကို အသေးစိတ်ပြောမယ်ကွယ်။ အခုတော့ ဒီမှာ နောက်ထပ်သုံးလေးရက်လောက် ထပ်နေလိုက်ဦးမယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော် မြေး”

“အဘွား”

အဘွားက သူပြောစရာပြောပြီး ကျော့ကျော့နပ်နပ် ဖုန်းချသွားပေမယ့် မကျော့မနပ် ကျန်ခဲ့သူဟန်မှာ ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် နေခရိုရာ အပြေးရောက်လာရခြင်းပါ။ ဟန်ဘဝထဲ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိ။ စိုးစိုးချုပ်ချယ်ခွင့်မရ။ ဟန်အတ္တကို ထိခိုက်စော်ကားလာမှာမျိုး ဟန်ဘက်က လက်မခံ။

“ဒီမယ်နေခ”

“ပြောပါ ဟန်”

နေခအသွင်က အေးစက်တည်ငြိမ်နေပေမယ့် ဟန်အသွင်က တော့ နေခနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ပူလောင်ပေါက်ကွဲနေသည်။

“အခုကိစ္စကို ဘယ်သူပဲလုပ်လုပ် ရှင့်ကို ဟန်လုံးဝ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိအောင် ပြောပြတာပါ”

ဟန်အသွင်လေးက ခါးခါးသီးသီး။

နေခကိုကြည့်ပုံက လုံးဝအစိမ်းသက်သက်။ လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းနက်အုံမှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပေမယ့် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာကို မြင်နေရသည်။ နေခ ဟန်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘယ်လို

ကလေးမှ နေခလို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံတာမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဘူး။

ဒါမျိုး ဟန်နှင့်ကျမှ နေခဘဝမှာ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့သော စံစားချက်အသစ် ဖြစ်သလို၊ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ပါဟု သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တည့်တည့်ရပ်ပြီး စိမ်းပြတ်သီးသီးသည့် အမူအရာနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပယ်နေသည့် နေလှလေးကို သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါ မမြင်ဖူးသလို နင့်နှင့်သည်းသည်း နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

နေခကမ္ဘာမှာ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ရဲရဲတောက် ဆန့်ကျင်နိုင်သည့် မိန်းမလှတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုပါလားဟုလည်း ငြင်းပြစ်အောင် တွေးလိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်း နေခရဲ့ ယောက်ျားမာန။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တက သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဆေးမယူနိုင်ပါ။ လက်မထပ်နိုင်ပါဆိုသည့် မိန်းမလှကိုမှ နေခဆိုသည့် ဘာ ရအောင်ယူ။ ရအောင်လက်ထပ်ချင်စိတ် ရင်တွင်းထောင့် တစ်ခုခုမှာ ဆီမှ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချစ်ဆန္ဒ ဖြစ်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင့်မာမိက ဟန်အဘွားဆီမှာ ဟန်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းကပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ရှင်ငြင်းပေးပါ”

ဘယ်တုန်းက နေခမာမိက ဟန်အဘွားဆီမှာ ဟန်ကို အောင်မြင်စွာ နှိုက်မှန်း နေခလည်း မသိ။ အခု ဟန်ပြောမှာ မာမိနှင့်ဟန်အဘွား

ဘယ်အထိ ခရီးပေါက်နှင့်နေကြပြီ ဆိုတာကို နေခကိုယ်တိုင် အစွဲ
သိခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်ပုံစံနှင့်ဆို ဟန်ပင် သူ့ကို အခုလို တောင်
နေစရာမလို။ မာမီဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ စကားလွန်လွန် သူ
ဖျက်လိုက်တာနှင့် ထိုမင်္ဂလာပွဲ ဒီတစ်သက် ဖြစ်လာစရာရှိမှာ မဟုတ်
ပေမယ့် ဟန်နှင့်ကျတော့ နေခကိုယ်တိုင် ဟန်စကား၊ ဟန်အပြုအမူ
အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်လျောပေးချင်စိတ် မရှိ။

မိန်းမအားလုံးကို နေခကစပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ နေခ
ငြင်းဆန်လာသည့် မိန်းမကို နေခက အလွယ်တကူ အလျော့ပေးလိုက်
တာမျိုး နေခမာန်က ခွင့်မပြု။ သူ့အဖြေကို စောင့်နေသော ဟန်မျက်နှာ
လှလှလေးကို နေခ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာချောချော
တုန်ပြန်ကြည့်နေသည့် ဟန်မျက်ဝန်းလှလှတွေနှင့်ဆုံတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်
ချက်က ပိုခိုင်မာသွားသည်။

လှပသော ဟန်မျက်ဝန်းအစုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး
သိချင်တာကို ဟန်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဟန် လက်မထပ်ချင်တာ
လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို အရင်ပြောနိုင်မလား”

နေခအသံက ဒေါသသံမပါ။

နူးညံ့ညင်သာမှုတွေနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ချိုသာနေ၍ ဟန်
ရင်ထဲက တင်းကျပ်နေတာတွေ ပြေလျော့သွားကာ ဟန်စိတ်ထဲ
သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ နေခဆိုတာ
ဟန်ရန်သူ မဟုတ်သလို ဟန်ကိုဘယ်တုန်းကမှ မရိုးသားသည့် အ
အယောင်ပင် ပြခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ဟန်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည့်

င် မကြာသေး။ ထင်မှတ်မထားသည့် ကိစ္စတွေ ဟန်တို့နှစ်ယောက်
ဤမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်လာရခြင်းအပေါ် အခြေခံ၍ ဟန်
စိတ်ထဲ နေခဆိုသည့်လူကို ကြည့်မရ ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က ဟန်ကို ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးနေ၍ ဟန်
အက်ကလည်း သူ့နဲ့ပြေလည်ချင်စိတ် ဖြစ်လာပြီး ဟန်မျက်နှာကို
ဆေးစိုက်ကြည့်နေသည့် နေခမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဟန်တို့
နှစ်ယောက်အဖြစ်ကိုတွေးပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ဟန်က ရယ်လိုက်တော့မှ ပိုချစ်စရာကောင်းသွားတာကိုကြည့်
ပြီး နေခ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ထင်လာသည်။ ဟန်မှာ ဘာမာယာ
ခရီးယာယ်မှမရှိ။ ပီစိကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို ဟန်
ထံမှာ မြင်တွေ့နေရခြင်းက နေခနှလုံးသားမှာ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွား
ခြင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်။

“ဟန်တို့အဖြစ်ကလည်း ရယ်တော့ရယ်စရာပဲ နေခ၊ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် သိကြတာဖြင့် မကြာသေးဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ
လေးနဲ့ မဆီမဆိုင် လက်ထပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ဘာတွေအထိ တစ်သိ
ကြီး လိုက်ရှုပ်ကုန်တာ တွေးမိလို့ပါ”

“တကယ်ဆို နေခနဲ့ဟန်က ဘာဆိုတာမှကို မဆိုင်တာ။ ဟန်တို့
အရက်စွကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ နေခ ဒီကိစ္စကို။ ဟန်စိတ်ညစ်နေ
သလို ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ရှုပ်နေမှာ ဟန်သိပါတယ်”

ဟန်အသံလေးက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာသလို လှပလော ဟန်
မျက်နှာမှာလည်း ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုံးရိပ်တို့ စွန်းထင်လာတာ
တွေ့ပြီး နေခအကြည့်ကို လွဲလိုက်သည်။ ဟန်သိပ်လှတာကို နေခ

သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လောက် ဟန်အလှကို အနီးကပ် အသေးစိတ်
သေချာစေ့စပ်စွာ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်ကလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်မေးတာ ဟန်မပြေရသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဟန်လက်မထပ်ချင်လဲဆိုတာ”

“ဪ... သိပြီ”

ပြောပြီး ဟန် ရယ်လိုက်ပုံက လှလွန်း၍ နေခ ငေးခနဲ ကြည့်
မိသွားသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရင် ရှင်စိတ်မဆိုးရဘူးနော် နေခ”

“ပြောပါ ဟန်ဆီက အမှန်တရားကိုပဲ ကိုယ်က ကြားချင်
နေတာ”

ဟန်ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် နေခမျက်ဝန်းအစုံကို ဟန်က
တစ်ချက် တုံ့ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ အကြည့်ကိုလွှဲကာ
သူမ ရင်ထဲက ခံယူချက် ခံစားချက်တွေကို နေခကို တစ်လုံးမကျေ
ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအတွက် ဟန်မှာ နောင်တမရှိ။ စိတ်ထဲ
ရှိသည့်အတိုင်း ရင်ဖွင့်ပြောပြခွင့်ရခြင်းကြောင့် ဟန်ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွား
သည်။

“အဲဒါပဲ နေခ၊ ဟန် ယောက်ျားတွေကို လက်မထပ်ချင်တာ
ယောက်ျားတွေကို မုန်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နာကြည်းစိတ်ကုန်
တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟန်စိတ်ကိုက ဟန်အပေါ် ဘယ်ယောက်ျား
ကမှ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်တာမျိုး ဟန်လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးတာမျိုးကို လက်
မခံနိုင်တာ”

နေခက ဟန်စကားလုံးတိုင်း သေချာနားထောင် မှတ်သားရင်း
ဟန်နှင့်သူ ခံယူချက်ချင်း တူနေရုံမက စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်
ဆိုင်ပုံကိုလည်း အံ့ဩမယုံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ
သူ့လိုအတွေးမျိုး နောက်ထပ်တစ်ယောက် မရှိနိုင်ဟု ထင်ထားသမျှ
သူ့မှားနေကြောင်း ဟန်သဘောထား ဟန်ခံယူချက်ကို နားထောင်ပြီး
သူသိလိုက်ရသည်။

ဟန်ရင်ထဲက စိတ်ခံစားချက်ကို နေခကလွဲပြီး စာနာနားလည်
ပေးနိုင်သလို နေခရင်ထဲက ခံယူချက် နေခ၏ စိတ်သဘောထားကို
လည်း ဟန်မှတစ်ပါး တခြားဘယ်လိုလူကမှ စာနာနားလည်နိုင်မှာ
မဟုတ်တာကိုလည်း နေခ နားလည်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ နေခ။ ဟန်ပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး
ဟန်က ဘယ်လောက်အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းကလေးလဲလို့တွေးပြီး ဟန်ကို
နေခ စိတ်ပျက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

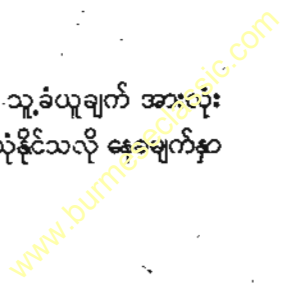
“နိုး... ကိုယ် ဟန်ကို ပိုအထင်ကြီးသွားတာ ကိုယ်နဲ့ဟန်က
ဘဝတူတွေပါဟန်”

“နေခဆိုလိုတာက ဘာလဲ”

“ကိုယ်နဲ့ဟန် စိတ်သဘောထားချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း တစ်ခု
တည်း ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်ပြောချင်တာပါ”

“ဘယ်လို နေခ”

ဟန်ကို နေခက သူ့စိတ်သဘောထား၊ သူ့ခံယူချက် အားပေး
ဖွင့်လင်းစွာ ပြောပြလိုက်တော့ ဟန်က အံ့ဩမယုံနိုင်သလို နေခမျက်နှာ
ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ကြည့်သည်။



“ရှင်အခု ပြောနေတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား နေခ။ ဟန် ပြောသလို ရှင်တမင် ဟန်အကြိုက် လိုက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

ဟန်က နေခမျက်နှာကို မသင်္ကာသလို ငေးကြည့်ပြီး သူမ သိချင်တာကို မေးလိုက်တော့ နေခအသံထွက်၍ သဘောကျစွာ ခပ် တိုးတိုးရယ်သည်။ သူ့ကြားဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်သတိရလို့ ပါ။

စိတ်တူနာမ်တူဆိုတာမျိုး နေခနှင့်တိုက်ဆိုင်စွာ အတွေးအခေါ် စိတ်ဆန္ဒပါ တစ်ထပ်တည်း လာတူနေတာမျိုးဆိုတာ လူတစ်ယောက် ဘဝမှာ တကယ်ကို ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခဲဆိုတော့ ဟန်သူ့ကို မသင်္ကာ သလိုလေး ပြန်မေးနေသည့်အပေါ်မှာလည်း အလွန်ဟု မဆိုသာပြန် ပါ။

“ကိုယ်လည်း ဟန်ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး ဒီတစ်ယောက်က ကိုယ့်စိတ်ထဲက အကြံဉာဏ်တွေ ကြိုသိထားလို့များ ကိုယ့်အကြိုက် တမင် လိုက်ပြောနေတာလားလို့ ဟန်တွေးသလို တွေးလိုက်မိတာ ကိုယ်ဝန်ခံတယ်”

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား နေခ”

“တကယ်ပါ ဟန်”

နေခတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မယုံကြည် နိုင်သလို စူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကို မလွှဲ နောက်မှ ဟန်က အရင်ဆုံး အကြည့်ကိုလွှဲပြီး ဖြစ်လာသည့် ကံအပေါ် ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပုံချရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်က သိပ်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်

သို့ မထင်ဘူးလား ဟန်”

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ နေခ၊ ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲဆိုတာတော့ အန်လည်း သေချာမသိဘူး”

တကယ်လည်း ဟန်မသိ။

တချို့ အကြောင်းအရာတွေက ဟန်တို့လူသားတွေ လိုက်မမီ နိုင်တာမျိုးတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ရှိတာ ဟန်နားလည်သည်။ ဟန် တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်ကလည်း ထိုထဲက တစ်ခုလို့ပဲ ဟန်ထင်သည်။

“ကဲပါလေ... အဲဒါတွေက ခဏထားလိုက်ပါဦး။ အခု ဟန် တို့ကိစ္စကို ရှင်ဘယ်လို ဆက်ရှင်းမလဲ နေခ”

“ဟန်ကရော ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ”

“ဟန်သဘောထားကို ရှင်ကိုအားလုံး ပြောပြီးပြီ နေခ။ ဟန်မှာ နောက်ထပ် ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး”

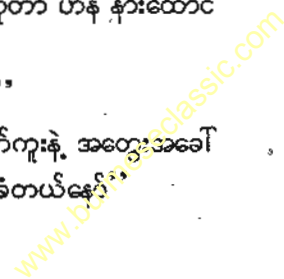
ဒါကို သူလက်ခံသည်။

ဟန်နှင့်သူ့သဘောက တစ်ခုတည်း။ ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒက လည်း တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဟန်နှင့်နေခကြားမှာ ရှင်းလင်း ရမည့် လမ်းကြောင်းကလည်း တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

“ဟန်မှာ ပြောစရာစကား မရှိရင် ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ဟန် လက်ခံနိုင်မလား၊ လက်မခံနိုင်ဘူးလားဆိုတာ ဟန် နားထောင် ကြည့်ပါဦး”

“ပြောပါ၊ ဟန် နားထောင်ကြည့်မယ်”

“ကိုယ်တို့မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အတွေးအခေါ် အကြံဉာဏ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟန်လက်ခံတယ်နော်”



“လက်ခံပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရအောင် လူကြီးမိဘတွေ ဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်ကြမယ်”

“အိုး... ဘာကိစ္စနဲ့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဟန် လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဝမ်းနည်းစရာ ရှင်ကို ဟန်ပြောပြီးပြီ နေခ၊ ရှင်ပြောတာကို ဟန်လုံးဝ သဘောမထားဘူး”

ဟန်က နေခစကားကို ချက်ချင်းပယ်ချလိုက်ပုံက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သည့်အတွက် ဟန်မျက်နှာလေးကို သူ့စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဟန် လက်မထပ်နိုင်ပါဘဲ အတိအလင်း ပြောထားသည့်ကြားက သူ့ကို ဟန်လက်ထပ်ရမည်ဆိုသည့် စကားက ဟန်ဒေါသနှင့် ဟန်အတ္တကို တည့်တည့်လာထိသဖြင့် နေခမျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဒါကို နေခကလည်း သိသည်။

ဟန် သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်သွားတာကို နားလည်သည်။

“ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ကြည့်ပါဦးဟန်”

“နားမထောင်နိုင်ဘူး နေခ၊ ရှင်ကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုကတည်းက ရှင်နဲ့ဟန်ကြားမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူး”

“ဟန်ထင်သလို ကိုယ်တို့လက်ထပ်မှာက အတူနေကြဖို့ မဟုတ်ဘူးဟန်။ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာပဲ ရှိမယ်။ လက်ထပ်ခြင်းမျိုးကိုပဲ ကိုယ်က ဆိုလိုတာ...”

“ဘာလဲ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဟန်နဲ့ရှင် ဟန်ဆောင် လက်ထပ်မှာကို ရှင်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

နေခ ဝန်ခံလိုက်တော့ ဟန်က ရယ်စရာ အကောင်းဆုံး ပြက်လုံး တစ်ခုကို ကြားရသလို အသံထွက်ပြီး ရယ်သည်။ ပြီးမှ နေခမျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း နေခကို ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်လည်း တော်တော်ရယ်ရတဲ့သူပဲ နေခ။ ဟန်ကို ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်လည်း တခြားယောက်ျားတွေလို ဟန်ကို အပိုင်လိုချင်နေတဲ့ လူပဲ”

“ကိုယ်က မင်းကို အပိုင်လိုချင်နေတာ ဟုတ်လား”

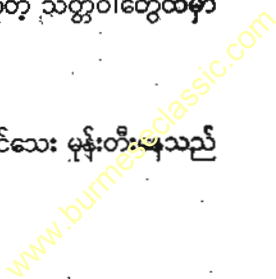
သူ ဟန်မျက်နှာကို အံ့ဩသလို ကြည့်သည်။

တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် ဟန်အကြည့်လေးတွေက ခပ်ထန်ထန်။ ဟန်က နေခကို အကြံသမားလို တိတိကျကျ စွပ်စွဲလိုက်ပုံက နေခရင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း လာထိပေမယ့် သူ့ဘက်ကစပြီး ဟန်ကို လက်ထပ်စကားပြောမိသူအဖြစ် ဟန်ကို စိတ်မဆိုးမိ။

“ဟုတ်တယ်။ ဟန်ဘဝထဲကို ဘယ်ယောက်ျားမှ ဝင်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်ခွင့် မရှိတူးနေခ။ အဲဒီယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေထဲမှာ ရှင်လည်းပါတယ်”

ဟန်အသွင်လေးက ခါးခါးသီး။

ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ယောက်ျားတွေကို အထင်သေး မုန်းတီးနေသည်မသိ။ ဟန်က နေခအတွက် ထူးဆန်းနေ၏။



“ကိုယ် ဟန်ကို တစ်ခုမေးလို့ရမလား”

“မေးပါ၊ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ဒါကိုတော့ ဟန်ဘက်က အလွယ်ပဲ ခွင့်ပြုသည်။

သူ ဟန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဟန်မျက်နှာ အကြည့်လေးတွေကလည်း နေခထံမှာ ရှိနေသည်။

“ဟန်မှာ အရင်က ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလား”

“ဘာချစ်သူလဲ၊ ဟန်ကို ရှင့်လို ရည်းစားမို့လိုပေါက်အောင် ထားပြီးမှ မိန်းမတွေကို ကြည့်မရအောင် ခါးခါးသီးနေတဲ့ လူများထင် နေလား။ ရှင်မသိရင် သေချာမှတ်ထား နေခ။ ဟန်မှာ အရင်ကလည်း ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူး။ အခုလည်း မရှိဘူး။ နောင်ကိုလည်း ဟန်မှာ ချစ်ရမယ့်ချစ်သူ ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထားဖြူစင် သန့်ရှင်းသလို ဟန်နှလုံးသား၏ ဖြူစင်မှုကို ကြားရတော့ နေခရင်ထဲ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွား၏။ ဟန်ပြောသလို နေခမှာ ချစ်သူ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် နေခ နှလုံးသား မှာ ရှိနေသည့် နေခအချစ်က အခုချိန်ထိ ပွင့်လန်းမလာသေး။

တစ်နည်းပြောရရင် နေခ အခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးသေးပါ။ နေခ ချစ်နိုင်မည့်သူ၊ နေခဘဝ၊ နေခနှလုံးသားကို လှိုက်လှဲစွာ အမြတ်တနိုး ပေးအပ်ရမည့် နေခ ချစ်ရသူကိုလည်း ဒီဘဝမှာ နေခ ကိုယ်တိုင်ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဟု ထင်မြင်ယူဆထားသူနှင့်ကျမှ နေခ ထက် အချစ်သဘောထား၊ အချစ်ခံစားမှုအပိုင်းမှာ ပိုမိုပြင်းထန်ပူနှင့် လာဆုံနေရသည်။

“ကိုယ်လည်း ဟန်လို ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး ဟန်”

“ဒါဆို ရှင့်ချစ်သူတွေကရော”

“အဲဒါက ပျော်မယ်ထင်လို့”

“ရှင်မပျော်ခဲ့ဘူးလား”

“နိုး”

“ထားပါလေ။ အဲဒါက ရှင့်ကိစ္စပဲ အခုဟန်တို့ကိစ္စကို အရင် ဖြေရှင်းရအောင်”

“ဟန်ပြောသလို ကိုယ့်မာမီကို ဟန်နဲ့လက်မထပ်ပါရစေနဲ့လို့ ပြောရမလား”

“ဟန်ဘဝထဲကို ဘယ်လိုယောက်ျားမှ အဝင်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ”

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူး ထင်တယ်”

ဟန်ကိုပြောရင်း နေခမျက်လုံးထဲ မာမီမျက်နှာ ပေါ်လာ၍ နည်းနည်းတော့ ရင်မောသွားသည်။ မာမီက ဟန်နဲ့ နေခကိစ္စကို သိပ်ဖြစ်စေချင်နေတာ သူသိသည်။ ဒါဆို နေခဆိုသည့် သူ့ဘက်က ရော။

“ဟန်လည်း အဘွားကို ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ သေချာစဉ်းစားထားပါတယ်။ ဟန်ကို အဘွားကမေးရင် လောလောဆယ် ရှင်နဲ့ဟန် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲထား ကြတယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

“လမ်းခွဲတယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေသုံးတဲ့ စကားမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်မှာတခြား အကြံရှိနေလား”

“ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

ဟန်အသံက အားတက်သရော ရှိသလို နေခဖြေမည့် အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပုံက နေခနဲ့သာ မပတ်သက်ရဘူးဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဆိုတာမျိုးပါလား။ တစ်ခါမှ မဖြစ်စဖူး နေခစိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ခံရခက်သွား၏။ နေခဆိုတာ သူ့ဘဝ စတင်ဖြစ် တည်လာကတည်းက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံး နေခအကြိုက်ဆောင်။ နေခ အလိုလိုက်ပြီး နေခ ဖြစ်စေချင်တာ လိုချင် တာမှန်သမျှရစေ ဖြစ်စေသည့် ဘဝနဲ့ နေထိုင်ကြီးပြင်း ရှင်သန်လာ ခဲ့ရသည့် လူပါ။

ဘယ်လိုလူကမှ နေခနှင့် မပတ်သက်ချင်သူ မရှိ။ နေခလို လူက လိုချင်လာပြီဆိုရင် ဘယ်အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မရရအောင် ကြိုးစား ရယူ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရမှဆိုတာ နေခရဲ့ တကယ့်စိတ်ရင်း အစစ်အမှန်ပါ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဟန်သူကို ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေပုံတွေက နေခ နဂိုအခံစိတ်ကို လာစိတ်ဆွနေသလို ဖြစ်နေတော့ နေခစိတ် တစ်ပိုင်းက သူ့လိုယောက်ျားကိုမှ အဆက်အဆံ အပတ်သက်မရှိချင် အောင် ကဲကဲဆတ် ခံစားနေရသည့် ဟန်ဆိုသည့် အပျိုချောကို စိတ် ပေါက်ပေါက်နှင့် သူမဆန္ဒပါပဲ မပါပဲ သူ့သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် ဖွတ်တရွတ် သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အရှေ့တိုက် အနိုင်ယူချင်စိတ် တွေလည်း သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲက တစ်ခါတစ်ရံ ထိုးထွက်ခေါင်းဖြူ လာတတ်တာကိုလည်း တအံ့တဩ သိနေရပြန်သည်။

ဒီလိုပုံနဲ့ကြာရင် မင်းတော့ သိပ်ခက်လာတော့မယ် ထင်တယ် ဟန်နဲ့။

အခု မင်းလုပ်နေပုံတွေက ကိုယ့်မာနကို ဘယ်လောက်လာရိုက် ဆက်နေလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူး။

“ဒီမှာ ဟန်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လားရှင်”

“ဟင်... ဘာလဲဟန်”

“ရှင်မှာ ဘာအကြံရှိလဲလို့ မေးနေတာ ရှင်မကြားဘူးလား”

ဟန်က သူမစကားကို မကြားပဲ သူ့တွေးချင်ရာ တွေးနေသည့် နေခမျက်နှာချောချောကို မကျေမနပ် ဟန်လေးဖြင့် ကြည့်လာတာကို သူ့သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ စိတ်ကောင်စုကြတယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။ ချက်တော့မှ တခြားအကြောင်းပြချက် တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဟန်လည်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲ ကိုယ်လည်း နောက်တစ်ယောက် အသစ်ရှာ ပြုလိုက်ရင်...”

“အို... ရှင်သာ တခြားအသစ်တစ်ယောက် ရှာတွဲလိုက်ပါ။ ဒါဆို ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ”

နေခ နောက်တစ်ယောက် ရှာမယ်ဆိုတာနဲ့ ဟန်ပုံစံလေးက အသိသတိပို့ ဖြစ်သွားပုံက အထင်းသား ဖြစ်သွားတာကြည့်ပြီး နေခ နှုတ်ခိုးတွန့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်က သဘောပြောတာ”

“ဘာသဘောမှ မပြောနဲ့ အခုရှင်ပြောတဲ့ အကြံအတိုင်းသာ ဆက်လုပ်ပါ။ အဘွားက ဟန်ကိုမေးရင်...”



“ဘာလဲ ကိုယ်က သစ္စာဖောက်ပြီး နောက်အသစ်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောမလို့လား”

“ဒါပေါ့ရှင်၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ တခြားအကြံဉာဏ် ဘယ်မှာရှိသေးလို့လဲ”

“မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဟန်၊ ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်လိုပဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြမှ ကိုယ့်မာမီက ယုံမှာဆိုတာလည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာရှင်”

“ကိုယ်လည်း စိတ်ညစ်တယ်”

ဟန်ပြောသလို နေလိုက်ပြောတော့ ဟန်ထံမှ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပလွန်းသည့် မျက်စောင်းက နေထံ ဒိုင်းခနဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“တော်ပါ... ရှင်စိတ်ညစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီး ဘယ်လောက် ပြုံးနေလဲဆိုတာ ရှင်ကိုယ်ရှင် မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်ဦး”

ဟန်စကားအဆုံးမှာ သူနှစ်ဦးကြားက ရယ်လိုက်သည်။ တကယ်ပဲ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေနေခြင်း အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိသေချာတာကတော့ ဟန်စိတ်ရှုပ် စိတ်ညစ်နေတာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဟန်နှင့်သူ့အဖြစ်ကို သဘောတကျကျ အသည်းတယားယား ရယ်ဖော်လိုစိတ်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည့်နှုန်းနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ပုံစံက ဟန်ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဆောရီးပါ ဟန်”

သူဟန်ကို တောင်းပန်လိုက်တော့ ဟန်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ဧကားရသည်။

“ဟန်တခြားတစ်ယောက်နဲ့ မတွဲလို့မရဘူးလား နေခ”

“မရဘူးဟန်၊ ကိုယ့်မာမီအကြောင်း ကိုယ်ပဲသိတယ်”

“ကောင်းပြီ ဟန် ကြိုးစားကြည့်မယ်”

ဟန် ကတိပေးလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်ရှာပြမှု နှစ်ဖက်လူကြီးတွေက ချုံမှာဆိုတော့ နေခဘက်က တောင်းဆိုတာကို ဟန်လက်မခံလို့ မဖြစ်။

“ဟန် ပြန်တော့မယ် နေခ”

“ဟန် မပြန်ခင် ကိုယ့်လက်ရာကော်ဖီကို လိုက်အားပေးပါဦးလို့ ဆန့်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

နေခ ဖိတ်ခေါ်တာကို ဟန်လက်ခံလိုက်သည်။ နေခအိမ်ကို အရင်တစ်ခါက ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက တစ်ခါရောက်ဖူးပေမယ့် ဘာကိုမှ သေချာမကြည့်ဖြစ်။ အခုတစ်ခါတော့ မရည်ရွယ်ပဲ နေခအိမ်ထဲ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်မိရာက တစ်နေရာအရောက်မှာ ဟန်မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသလို သူ့မ မျက်ဝန်းအစုံကိုလည်း ထိုနေရာက ခွာမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းမစီးဒေါက်မြင့် ဖိနပ်လှလှလေးတစ်ရံက ဟန်ကိုဆွဲဆောင်ထားသည်။ ဘယ်လိုမှ ဟန်အကြည့်မလွဲ။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ နေရာယူထားတာက ဟန်စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လမ်းပေါ် ဒီအတိုင်း စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် ခွာတစ်ဖက် ပြုတ်သွားသည့် ဟန်ဖိနပ်လေး ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟန်ဖိနပ်လေးက နေခဆီမှာ ရှိနေတာလဲ။

ဟန်လည်း မသိ။ ဖိနပ်စင်မှာ လှပစွာ ရှိနေသည့် ဖိနပ်လေးကို ဟန်ယူကြည့်တော့ အကောင်းပကတိ ဖြစ်နေသည်။

“ကော်ဖီသောက်လို့ရပြီ ဟန်”

“ဪ...”

နေခန္ဓာတံခမ်းက အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာပြီး ဖိနပ်စင်ပေါ်က သူပြန်ပြင်ထားသည့် ဟန်စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော ခွာပြုတ်ဖိနပ်လေးကို ကိုင်ထားသည့် ဟန်ထံ အကြည့်ရောက်သွားသလို ဟန်ကလည်း သူပြန်ပြင်ထားသော ဖိနပ်လေးကိုကိုင်ကာ နေခကို အံ့ဩနားမလည် သလို လှမ်းကြည့်တာနှင့် ဆုံသည်။

“ဟန်ဖိနပ်ကို ကိုယ်ပြင်ထားတာလေ”

ဟန်မမေးခင် သူ့အရင်ဝန်ခံလိုက်တော့ ဟန်က နေခကို မျက်နှာ လေးပင့်ကြည့်သည်။

“ဟန် လွတ်ပစ်ထားတာကို ရှင်က ဘာလို့ပြန်ယူလာရတာ လဲ”

“မထားခဲ့ချင်လို့”

“ဘာရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကော်ဖီ သောက်ရအောင်လို့ ပြောတာ”

လက်ထဲက ဖိနပ်ကို အသာပြန်ချပြီး နေခနဲ့အတူ ကော်ဖီ စားပွဲမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ နေခဆိုသည့် လူမျက်နှာကို သေချာကြည့်တော့ နေခက ပြုံးသည်။

“ရှင်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဟန်လွတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကို ကောက်လာလို့

တို့ယုံကို ရူးနေပြီ ထင်လို့လား...”

“ထင်တော့ ထင်ချင်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မရူးဘူးဆိုတာ ဟန် သိတယ်”

“သင့်ခံယူ”

နေခမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

ဟန်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်ယူလာသော ကော်ဖီခွက်ကို ဘန်ရှေ့ အသာတိုးပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကော်ဖီပူပူကို တစ်ခွက်ခွက် အရသာခံ သောက်နေသည်။ ဟန်က ကော်ဖီကြိုက်သူဖြစ်၍ သူ့မ ချွေ့က ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူပြီး တစ်ငုံသောက်လိုက်တော့ လျှာထဲ နှလုံးသွားသည်။

“ရှင်က ကော်ဖီဖျော်တာ တော်သားပဲ”

“ကိုယ့်လက်ရာကို ဟန်ကြိုက်လား”

“အင်း”

“နောက်ဆို ကိုယ်ဖျော်တဲ့ ကော်ဖီကို ဟန် မသောက်ရရင် နေခ နိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့မှာ”

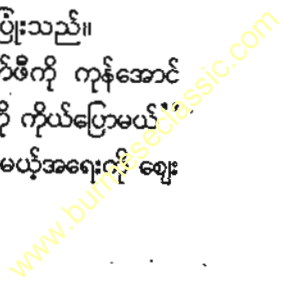
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူတ ဟန်မေးတာကို ချက်ချင်းမဖြေ။

ဟန်မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်အဖြေကို ဟန်သိချင်ရင် ဟန်ကော်ဖီကို ကုန်အောင် အရင်သောက်လိုက်... ပြီးမှ ဟန်သိချင်တဲ့ အဖြေကို ကိုယ်ပြောမယ်”

“အမယ်လေး... စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောမယ့်အရေးကို ဈေး အလည်း ကြီးလိုက်တာရှင်”



သူ့အဖြေကို သိချင်နေပြီမို့ ဟန်က သူမ ကော်ဖီခွက်ထဲထဲ ကော်ဖီတွေကို သူ့ရှေ့မှာပဲ ကုန်အောင်သောက်လိုက်ရသည်။

“ကဲ... ပြော... ဘာဖြစ်လို့ ဟန်က ရှင်ဖျော်တဲ့ကော်ဖီထဲ မသောက်ရ မနေနိုင် ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဆေးခပ်ထားလို့”

“ရှင်”

“ကိုယ်စတာပါ”

“တကယ်ထင်ပြီး ဟန် လန့်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

အခုမှ နေခက ဟန်ကို တမင်စနေမှန်း သိသွားကာ သူနှင့်အတူ ရော့ရယ်လိုက်သော ဟန်အသံချိုချိုလွင်လေးက အမြဲတိတ်ဆိတ်ပြီး သက်နေသော နေခအိမ်မှာ အနွေးထွေးဆုံးသော တေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။



အခန်း (၁၁)

စောမြတ်ချယ်ဟန်။

အထက်တန်းဆန်သော အလှူ။

တော်ဝင်နန်းဆန်သော ဟန်အမှုအရာနှင့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် နှင့် နေခအဖြစ်က တိမ်မယောင်နှင့်နက် လွယ်မယောင်နှင့် ခက်ဆို သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ညလုံး ဟန်အကြောင်းကို မတွေးဘဲ ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ ဟန်နှင့်သူ့ကိစ္စက ရှင်းလေရှုပ်လေ ဆိုတာမျိုး။

စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားက ဟန်အလှူအပ၊ ဟန်လှုပ်ရှားမှုတွေကို အမှတ်ထင်ထင် သတိထား ဖြစ်နေတာကလည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဟန်က သူ့ယောက်ျားမာနကို ထိပါးပုပ်ခပ်စော်ကားလွန်း၍ပဲ ဟန်ကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်ဖြစ်သွားရာက ဟန်အလှူကို ပိုသတိထားမိခြင်းများလာလည်း မဆိုနိုင်။ တစ်ချိန်လုံး ဟန်အကြောင်း ချည်းတွေးရင်း သူ့အကြောင်းသူလည်း မကြာခဏ စဉ်းစားဖြစ်သည်။

ဟန်နှင့်သူက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားပုံချင်းလည်း တူသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အုပ်စိုးသော မိန့်မဟစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ဘဝကို ဟန်မှန်းသလို မိန်းမတစ်ယောက် လွမ်းမိုးတာကို မခံချင်သည့် နေခက ဘယ်လိုမိန်းမကိုမှ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် စိတ်မဝင်စားသူ ဒီလို ဆန့်ကျင်ဘက် လူနစ်ယောက် တစ်ပေါင်းတစ်စည်းထဲဖြစ်အောင် တွန်းပို့ခံလိုက်ရသည် ကံဆရာ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကလည်း မထူးချင်စရာပါ။

နေခလို ယောက်ျားမျိုးသာမက ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမှ လတ်မထပ်နိုင်ပါဆိုသည့် ဟန်ကို သူ့ဘယ်လိုမှ သတိမထားပဲ မနေနိုင်သလို ဟန်အတွေးအခေါ်၊ ဟန်အယူအဆတွေ အပေါ်မှာလည်း နေခ စိတ်မဝင်စားပဲ နေလိုမရ။ အထူးခြားဆုံးက ထိုစကားမျိုးကို အေးအေးသက်သာစွာ အလွယ်တကူ ပြောနေနိုင်အောင် ဟန်က သိပ်လှလွန်းနေတာကို နေခ မဝန်ခံလိုမဖြစ်။ အမှန်ကိုပြောရရင် ဟန်ကို နေခ စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ရင်ခုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။



ဟန်ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စားတာကို သူ့လက်ခံသည်။ ဒါပေမဲ့ နေခဆိုသည့် သူ့ကိုတော့ ဟန်စိတ်ဝင်စားရမည်။ တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဟန်လက်မထပ်ဘဲ နေလိုရသည်။ နေခဆိုသည့် ယောက်ျားကိုတော့ ဟန်လက်မထပ်ဘဲ နေလိုမရ။ နေခဆိုသည့်သူ့လို ဟန်လက်ကို လက်ထပ်ရမည်။

ဤက နေခတစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး ဟန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားတွေးတောရာမှ တိကျသေချာစွာ ရရှိလာခဲ့သော သူ့ထံမှအဖြေ ဖြစ်သည်။ အရင်က နေခပတ်ဝန်းကျင်၊ နေခအသိုင်းအဝိုင်း၊ နေခနားမှာ ရှိသည့် မိန်းမတွေအားလုံး နေခအတွက် စစ်မှန်သည့် ခံစားချက်ကို ပေးနိုင်သူမရှိ။

နေခ လိုချင်သူတွေထဲမှာ နေခဝန်းကျင်က မိန်းမတွေ တစ်ယောက်မှမပါ။ ဘယ်သူမှလည်း နေခစိတ်ကို လှုပ်ခတ်အောင်၊ နေခနှလုံးသားကို အလန့်တကြား နိုးထလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်။ ဟန်မှာ နေခ လိုချင်တာအားလုံး ရှိသည်။ နေခ၏ ခံစားချက်မဲ့ နှလုံးသားကို ဟန်က သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေသူဆိုတာ ဟန်ကိုယ်တိုင် သူမကိုယ်သူမ သိပုံလည်း မရ။ ဟန်သိတာက နေခနှင့်ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ကြိုးစားရန် သို့မဟုတ် နေခလိုလူ သူမနား ရောက်မလာစေရန် နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ကာကွယ်ရန် ဖြစ်သည်။

နေခ ဟန်ကို စိတ်ဝင်စားတာလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။ ဟန်က နေခကို မလိုချင်မှန်းသိလေ နေခက ဟန်ကို ပိုလိုချင်လေ။ ပိုအလေးအနက်ထားလေ ဖြစ်သည်။ သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မလိုချင်သည့် ဟန်လိုမိန်းမကလေးကိုမှ နေခ လိုချင်သည်။

ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ အမြတ်တနိုး သိမ်းပိုက်ယူယချင်သည်။ သူမ စိတ်နှလုံးကို ထာဝရ လွမ်းခြုံမိုးမိုးထားချင်သည်။ ဟန်ဘဝထဲမှာ နေခ ရှိရမည်။ ထိုအရာက နေခရင်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသော စိတ်ခံစားချက်အသစ်။ စိတ်ဆန္ဒအသစ် ဖြစ်သည်။

ဒါကို အချစ်လိုအော်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဟန်ကို သူချစ်မိပြီ။ လုံးဝ လွဲမှားစရာမရှိ။

ဟန်ကို သူချစ်မိပြီဟု တွေးလိုက်ချိန်မှာ နေခတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ နွေးထွေးသွားသည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူမယုံနိုင်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပုံစံ ဒီလိုအနေအထားနှင့် နေခဆီ ရောက်လာလိမ့်မည်ကို နေခ ထင်မထားခဲ့။ အခုတော့ အေးစက်မာကျောသည့် နေခနှလုံးသားကို

နွေးထွေးနူးညံ့မှုတွေနှင့် ပျော့ပျောင်းအရည်ပျော်သွားအောင် ဟန်က နေခကို ညှို့ယူဖမ်းစားခဲ့သည်။

“ဟန်”

“ဟင့်အင်း... ဟန်ဘဝထဲကို ဘယ်ယောက်ျားမှ ဝင်ခွင့် မပြုဘူး နေခ”

စိတ်ကူးထဲမှာ ကြားနေရသည့် ဟန်အသံ။ ဟန်အမူအရာလေး တွေက ဟန်အချစ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သူ့အလွယ်တကူ ရယူသိမ်း ပိုက်ခွင့် မရှိကြောင်း တရားဝင် အသိပေးကြေညာနေတာ သူ့သိသည်။

ဟန်ဘဝ ဟန်နှလုံးသားကို သူ့ရယူချင်သည်။ သိမ်းပိုက်ချင် သည်။ သို့သော် ဟန်က ခွင့်မပြု။ သူ့မ နှလုံးသားတံခါးကို အလုံခြုံ အတင်းကျပ်ဆုံး ပိတ်သိမ်းထားသည်။

ဟန်ရယ်...။

မင်းကို မောင်ချစ်တယ်။

ဘယ်တုန်းကမှ မသုံးဖူးသော အချစ်ဆိုသည့် စကားက နေခ အတွက် သစ်နေသည်။ ဆန်းနေသည်။ လှပနေသည်။ အလွန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ထိုအရာကို ရယူရ ပိုင်ဆိုင်ချင်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှ ဖြစ်မည်။ နောက်တစ်ခုက နေခအသိုင်းအဝိုင်း၊ နေခ ဘက်က အနေအထား ဖြစ်သည်။ နေခဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေလာသူ။ မိန်းကလေးတွေကို ချစ်တမ်းကစားပြီး သူ့စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ လာသည့်အချိန်မှာ အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့သည့် ကျောက်ဆစ် ရုပ်နှလုံးသားပိုင်ရှင်။

သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဟန်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်က

အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။ နေခဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနက သူ့ကို ဟန်ကိုထာဝရ သိမ်းပိုက်ရယူရန် ဖိအားပေး တိုက် တွန်းနေသော တစ်ခုတည်းသော သူ့အတ္တဖြစ်သည်။ သူ့မာမိဆီ ဖုန်း ဆက်လိုက်တော့ အိမ်မှာ မာမိက မရှိ။ စင်္ကာပူမှာ ဒယ်ဒီနှင့် ရောက် နေသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ သား”

“ဟန်ကိစ္စပါ မာမိ”

သူ့တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“ဟန်က ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သားတို့ချင်း အဆင်မပြေဘူးထင်တယ်”

“ပြေပါတယ်”

နေခစကားအဆုံးမှာ မာမိက ရယ်သည်။

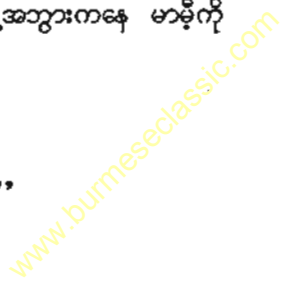
“ညာမနေနဲ့သားရေ ဟန်အတွေးကိုယ်တိုင် မာမိကို ဖုန်းဆက် ပြီး ဟန်နဲ့သား စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မာမိကို ပြောပြီးပြီ”

ဟန်ပြောလိုက်သည့် စကားကို ဟန်အတွေးကနေ မာမိကို ပြန်ပြောခြင်းဟု နေခ သိလိုက်သည်။

“မာမိ”

“ပြော... သား”

“ဟန်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်”



သူပြောချင်တာကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောလိုက်တော့ မာမိက ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေသည်။

“စိတ်ချပါသားရယ်၊ ဟန်နဲ့သားကို မာမိကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးမှာပါ”

“သင့်ခံယူမာမိ”

“မာမိသားက အခုမှ တကယ်ချစ်တတ်သွားတာပါလားကွယ်၊ ကြားရတာ မာမိ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ”

မာမိပြောသမျှ နားထောင်ပြီး မာမိဖုန်းချမှ သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။ နေခရင်ထဲ နူးညံ့လှုပ်ခတ်မှုတွေနှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေချိန်။ ဟန်က တော့ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော အသွားနှင့် စည်းမကိုက် ဝါးမကိုက်နှင့် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ နေခမာမိ ဆိုသည့် အန်တီကလည်း အသွားထံ ဖုန်းမပြတ်ဆက်နေ၍ ဟန် အိမ်က ထွက်ပြေးချင်နေသည်။

သူတို့ချင်း ဘာတွေပြောနေကြမှန်း မသိ။ အသွား အပျော်ကြီး ပျော်နေတာကြည့်ပြီး နေခနဲ့ ဟန် မင်္ဂလာကိစ္စပဲဟုတွေးပြီး ရင်လေး နေသည်။ နေခနဲ့ ဟန် ချစ်သူလည်း မဟုတ်။ ရည်းစားလည်း မဟုတ်။ ဘာဆိုဘာမှမဟုတ်သည့်အကြောင့် ဟန်အသွားကို ဟန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရှင်းပြပြီးပြီ။ ဟန် ဘာပြောပြော အသွားက လက်မခံ။

“မင်္ဂလာကိစ္စပဲ မြေးခေါင်းထဲမှာ ထားပါကွယ်၊ တခြား ဘာမှ စဉ်းစားမနေပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဟန်မှ လက်မထပ်နိုင်ဘဲ အသွားရဲ့”

ဟန်ကလည်း သူ့ဖြစ်ချင်တာ ဇွတ်တိုးပြောသည်။

“အခုမှ လက်မထပ်လို့ မရတော့ဘူးမြေး၊ ကောင်လေးအမေက ဖိတ်စာတောင် ရိုက်ပြီးနေပြီ”

“ဟာ... ဒါကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော် အသွား။ သူတို့ ဟန်သဘောမတူဘဲ ဇွတ်လုပ်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟန်ကတော့ အိမ်က ထွက်ပြေးသင့် ပြေးရမှာပဲ”

“တော်စမ်း မြေး၊ ဒါသမီးရှင်မိန်းကလေးက ပြောရမယ့် စကားလား၊ အစကတည်းက ဒီလိုတွေ မဖြစ်ချင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေး ပီပီ ကိုယ့်ဘက်က အသွားအလာ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်ခဲ့လည်း အခုမြေးတို့ကိစ္စက နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မသိချင်မှအဆုံး သတင်းကြီးပြီးမှ လက်မထပ်ချင်ပါဘူးဆိုရင် တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အရှက်ရမယ့်သူက ဘယ်သူဖြစ်မယ် ထင်နေလဲ”

“အခုကိစ္စကို အသွားစီစဉ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အသွားကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ သိခဲ့ရတာလည်း မရှိဘူး။ တခြားသူတွေ ပြောမှဆိုမှ သိရတဲ့ အသွားပါကွယ်။ တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

အသွားဘက်က ပြောတော့လည်း အသွား၊ လွန်လွန်းတာက ဟန်တို့ဓာတ်ပုံတွေကို အင်တာနက်ပေါ်အထိ ရက်စက်စွာ တင်ရက်သည့်လူပါ။ သူ့ကြောင့် ဟန်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဟန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေခနှင့်ဟန်သတင်းတွေက ပျံ့ချင်တိုင်း ပျံ့နေတာ တားမရဆီးမရပါ။

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါ မြေးရယ်။ တချို့ကိစ္စတွေက ကံတရားကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေပါကွယ်။ ဒီလိုပဲ ဖူးစာပါရင် ကြံဖန်ညားရတာပါပဲ”

အတွားက ဖူးစာတဲ့။ ဟန်ကတော့ ထိုစကားကို သဘောလည်း မကျ။ လက်လည်း လက်မခံချင်။ ဖူးစာပါပြီး ညားရအောင် နေခဆိုတာ ဟန်ချစ်သူမဟုတ်။ ဟန်စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တစ်နေ့ကုန် အပြင် ထွက်လည်မိမှ ပိုဆိုးသည်။

“ဟန်”

“ဟင်... အိတို့ပါလား”

မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ ဟန်သူငယ်ချင်းမတွေ့နှင့် လာဆုံနေ၍ ဒီတစ်ခါ ဟန် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်တော့ဟု သိလိုက်သည်။

“ဟွန်း... မိန်းမကိုက အိတို့ကို ပြောတော့မဟုတ်ပါဘူး ဘာညာနဲ့။ အခုတော့ လက်ထပ်ဖိတ်စာတောင် ဝေတော့မယ်။ ဘာတစ်ခုမှ အမှန်အတိုင်း မသိရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ ဖြူတို့မှာတော့ သူများပြောမှ သိရတဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ”

ဟန်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေက ဟန်ကိုတွေ့တာနှင့် ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြသည်။ သူတို့ပြောလည်း ပြောစရာပါ။ နေခနှင့် ကိစ္စ အင်တာနက်ပေါ် ပါလာတုန်းက ဘယ်သူမှ မသိဘူးအထင်နဲ့ ဟန်က ငြိမ်နေပေမယ့် ကျန်လူတွေက မငြိမ်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းရင်း နေခနဲ့ဟန် သတင်းကြီးသွားတော့ ရွှေစင်က အရင်စပြီး ဖုန်းဆက်ပြီး နေခနှင့်ဟန်အကြောင်း မေးသည်။ ဟန်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြသည်။ ရွှေစင်က ဟန်ပြောပြတာ နားထောင်ပြီး ဘာမှမပြောပေမယ့် ဖြူနဲ့အိတို့ ဖုန်းဆက်သည့် အလှည့်မှာတော့ ဝေဖန်သံတွေ ဆူညံစွာ ပါလာသည်။

“ဟန်ပြောတော့ နေခနဲ့ဟန် ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆို”

“အင်းလေ”

“လုပ်မနေနဲ့ဟန်... ယူတို့ အန်တီမေရီ ဧည့်ခံပွဲမှာလည်း အတူတွဲပြီးတက်တဲ့ သတင်းတွေ ဖြူတို့က ရပြီးသား”

“ဟယ်... အဲဒါက သတင်းမှားကြီးပါ ဖြူရဲ့။ ဟိုရောက်မှ ဟန်နဲ့သူ အမှတ်အထင် ဆုံတာပါ”

“အင်တာနက်ပုံကရော”

“အဲဒါကလည်း...”

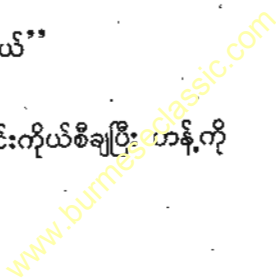
အဖြစ်မှန်တွေကို ဟန်ဆက် ရှင်းပြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း ဟန်ကိုယ်တိုင်ပြောနေတာဆိုတော့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် နေခကိစ္စကို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဘာမှထပ်မမေးပဲ နေခဲကြပေမယ့် ဟန်သတင်းတွေက ရပ်မသွားတော့ ဟန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြပြန်သည်။ ဟန်က မဟုတ်ကြောင်း မမှန်ကြောင်း ငြင်းမြဲငြင်းနေတော့ လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။

အခု နေခနဲ့ဟန် မင်္ဂလာသတင်းတွေ နားနဲ့မဆန့် ဖြစ်လာချိန်မှာ ဟန်နှင့်သူငယ်ချင်းမတွေ ပြန်ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဟန်၊ ဟန်ရွှေမင်းသားနဲ့ မလာဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာပဲလား”

“ဖြူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

အဖြစ်မှန်ကို ဟန်ထပ်ရှင်းပြသည်။ ဟန်စကားဆုံးတော့ အားလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး ဟန်ကို တူးဆန်းသည့် သတ္တဝါလို ကြည့်ကြသည်။



“ရှင်က နေခကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ သွားပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လားဟန်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟဲ့... ဟိုကယောက်ျား၊ ရှင်က မိန်းမဆိုတာလည်း သတိ ရဦး။ နှစ်နာစရာရှိရင် ဘယ်သူ့အရင် နှစ်နာမှာလဲ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်ကရုမစိုက်ဘူး။ ဟန်ဖြစ်ချင်တာ အားလုံး သူ့ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

အိန္ဒြေက ရင်ဖိနေပေမယ့် ဟန်က တစ်ချက်မျက်နှာမပျက်။ သူမပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရလို့ ဟန်ကျေနပ်နေတာမှန်ပေမယ့် နေခ ဆိုတာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အရေးမစိုက်တတ်သည့် မာနခပ်ကြီးကြီး၊ နှလုံးသားမဲ့ ခံစားချက်မရှိသည့် အတ္တကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုသည်ကို အိန္ဒြေက မမေ့။

“ဟိုက ဟန်ကို ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေချင် ရင် ဟန်ရောသူရော နောက်ထပ်အသစ်တစ်ယောက်ဆီ ရှာတဲ့ပြလိုက် ရင် ဒီလက်ထပ်မဲ့ကိစ္စ သူ့အလိုလို ပြီးသွားမှာလို့ပဲ ပြောတယ်”

“သူက အဲဒီလို ပြောလား”

“အင်း”

ဟန်ခေါင်းညိတ်တော့ ဖြူက သက်ပြင်းချသည်။ နေခ ပြော သည့်သဘောက ဒီလိုပဲဆိုတော့ ဟန်က သူမဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေ နားလည်အောင် ဘာသာပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲတော့ သူပြောသလို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမယ်လို့ မထင်ဘူးနော်

ဟန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အိရဲ့ နောက်ထပ်ချစ်သူအသစ်ရှာပြီး တွဲပြရင် သူနဲ့ဟန် လက်ထပ်စရာမှ မလိုတော့ပဲ”

“ကဲ... ဒါဆို ဟန်နောက်ထပ် အသစ်ရှာတဲ့ပြတဲ့လူကို လက် ထပ်မှာလား”

“ဟာ... ဘာဆိုလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ ဟန်ဆောင်တဲ့မှာ ပါဆို”

“အဲဒီစကားက အိတို့ကို ပြောလို့ရတယ်။ ဟန်အဘွားကို ပြောလို့ရမရ သေချာစဉ်းစားဦး”

“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ အဘွားအကြောင်းလည်း ဟန်သိသားနဲ့ ဟန်ကို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခိုင်းမှာက အဘွားပဲ၊ ဒီကြားထဲ ဟန်အလိမ်ပေါ်ရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက ဟန်တို့မြေးအဘွားအကြောင်း အတွင်းသိ အစင်းသိဆိုတော့ ကော်ဖီဆိုင်အတူတိုင်ရင်း ဟန်ကိုတစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြံပေးကြသည်။ အိတို့ ပြောနေတာမှန်နေ၍ ဟန်ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ဟန်တို့ ထိုင်နေသည့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ လူ တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဟယ်... ဟိုမှာ ဟန်လူမဟုတ်လား”

ဖြူက အိကို လက်ကုတ်သည်။ အိက ဖြူပြောတာဟုတ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟန်ကို လှမ်းကြည့်သည့် အခိုက်မှာ ဟန်ကိုယ်တိုင် လည်း နေခကို မြင်သွားသည်။ သူ့အကြောင်း ပြောနေတုန်း ဟိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာသည့် နေခကို မမြင်ဟန်ဆောင် ပုန်းကွယ်

ချင်ပေမယ့် နေခက ဟန်ကို မြင်သွားကာ ဟန်ရှိရာ လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကော်ဖီ လာသောက်တာလား ဟန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေခရော့”

“ဒါကိုယ့်ဆိုင်လေ”

“ဪ...”

နေခ ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်ကို ဝင်ထိုင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်တို့ ကြားမှာ ပြောစရာ စကားမရှိသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ဟန် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ဘူး လား”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဟန် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း အိန်ဖြူပါ။ အိန်ဖြူ သူက နေခ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိတို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်စကားဆို နေကြပုံက တရင်းတနီး။

“ခဏလေးနော်ဟန်၊ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

နေခ ဟန်တို့နားက ထွက်သွားပုံက ခန့်ညားချောမွေ့စွာ တံညှိ ငြိမ်ရှင်းသန့်နေ၍ အိန်ဖြူအကြည့်တွေက နေခနောက်မှာ ပါသွားကြ သည်။

“ဟန်လူက နာမည်ကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးလောက်ပါတယ်။

အရင်က ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ သူ့ကို မြင်ဖူးတာ။ အခု အနီးကပ် သေချာ မြင်ရမှ သူ့ဒီလောက်ချောမွန်းသိတာ ဟန်နဲ့တကယ်လိုက်တယ် အိရေ”

“ဟုတ်တယ်ကွ နေခ ဘာကြောင့် နာမည်ကြီးလဲဆိုတာ သူ့ကို မြင်မှ အိသဘောပေါက်တယ်။ နေခကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်တော့ဟန် တခြားဘာတွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့”

ဖြူနဲ့အိက နေခဆိုသည့်လူ ဤမျှချောမော ခန့်ညားသူမှန်း အခုမှသိကာ တအံ့တဩ ချီးကျူးနေကြသလို သူတို့သူငယ်ချင်းမ အချောအလှနှင့် နေခနှင့် သည်းသည်းလှုပ် သဘောတူနေတာ နား ထောင်ပြီး ဟန် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

“တော်ကြစမ်းပါဟယ်... စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြမှန်း မသိဘူး”

“အိတို့က မှန်တာတွေ ပြောနေတာဟန်။ ဟန်ကို နေခနဲ့ပဲ အိတို့နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူတယ်”

“ရှူး... တိုးတိုး ဟိုမှာလာနေပြီ”

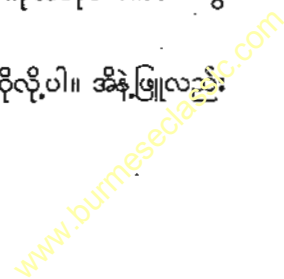
နေခကိုယ်တိုင် ဟန်တို့အတွက် ကော်ဖီယူလာတာမြင်တော့ အိန်ဖြူက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကဲ... ကိုယ့်လက်ရာကို အားပေးကြဦး”

“အားနာစရာ နေခရယ်၊ ဘာလို့ နေခကိုယ်တိုင် ကော်ဖီတွေ ယူလာတာလဲ”

“ကိုယ့်လက်ရာကို ဟန်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ပါ။ အိန်ဖြူလည်း ကိုယ့်လက်ရာကို အားပေးဦး”

“ကျေးဇူးနော် နေခ”



နေခကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီအရသာထက် အိန္ဒြေဟာနဲ့ကို နေခ ဘယ်လိုကြည့်သည်၊ ဘယ်လိုပြောဆို ဆက်ဆံသည် ဆိုတာကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ဖြူအထင်ပြောရရင် နေခကိုယ်တိုင် ဟန့်ကို ဒီလောက်ထိ စိုက်နေမှတော့ ဟန့်ကို သူစိတ်ဝင်စားနေတာ လုံးဝသေချာနေပြီ ဟန့်”

“နေခအကြောင်း အိမ်သိလို့ ပြောတာပါအိရယ်၊ နေခက ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်တတ်တဲ့လူ၊ ခံစားချက်မဲ့ နှလုံးသားမလာနဲ့လူ သိလား”

“ဟန့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူကိုယ်တိုင် ပြောတာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဟန့်က ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စား သလို သူကလည်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဟန့်က သူသိထားသည့် နေခအကြောင်း အိတို့ကို တိုးထိုး ကျိတ်ကျိတ် ပြောနေပေမယ့် အိန္ဒြေက မယုံ။

“မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစား တွေရှိလိုပေါက်အောင် ထားမှာလဲ ဟန့်ရဲ့”

“အေးလေ၊ မိန်းကလေးတွေကို ချစ်တမ်းကစားပြီး အသည်းခွဲ နေတဲ့လူက မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား”

“တိုးတိုးပြောပါဟယ် သူ့ဆိုင်ထဲလာပြီး သူ့အတင်းပြောနေတာ သူ့ကြားသွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တခြားတစ်နေရာသွားပြီး သူ့အတင်းသွားပြော

ကြရအောင်”

အိစကားကြောင့် ဖြူနှင့်ဟန့် ရယ်မိကြသည်။

“ကဲ... တော်ပြီ... တော်ပြီ ဖြူတို့ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ် အိရေ။ နောက်မှာ သားတို့ သမီးတို့ကို ကျောင်းကြိုစရာ ရှိသေးတယ်”

“အိတို့ပြန်တော့မယ် ဟန့်”

“ဟန့်လည်း အိတို့နဲ့ အတူပြန်မယ်လေ”

“ဟဲ့...ဟဲ့... နေကြဦး... ဟိုမှာ ဟန့်နေခ လာနေပြီ”

ဖြူက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် သတိပေးမှ ဟန့်တို့ရှိရာ လျှောက် လာနေသည့် နေခကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်ကြတော့မလို့လား ဟန့်”

“ဟုတ်တယ် နေခ”

နေခအမေးကို ဟန့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ နေခက ဟန့်နှင့် အတူရှိနေသည့် ဖြူနှင့်အိကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟန့်ကို ကိုယ်ခဏ ခေါ်ထားလို့ရမလား အိန္ဒြေ”

“အိုး... သိပ်ရတာပေါ့... ဟန့်ရေ အိတို့သွားပြီ... လာ... ဖြူ”

“အိ”

အိက နောက်ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ ဖြူလက်ကိုဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲက ရယ်ရယ်မောမော ပြေးထွက်သွားပုံက ဟန့်နဲ့နေခကို ဘယ် လောက်သဘောတူကြောင်း ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောစရာ မလိုဘဲ အမူအရာ နှင့် ဖော်ပြသွားခြင်းဖြစ်၍ ဟန့်မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ဆိုးရခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရခက်နှင့် နေခနားမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟန်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်နော်”

“ဟန်တို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အခုချိန်ထိ တွဲနေကြတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဟန်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ နေခ”

သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဟန်ကို ခွဲထုတ်ပြီး ခေါ်ထားသည့် နေခကို ဟန်မေးလိုက်တော့ နေခက ဟန့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကိုယ်တို့ တခြားတစ်နေရာ သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ဟန်နဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ့် နေရာ

မျိုး... ဟန့်မှာ ကားပါလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ဟန့်ကားနဲ့ပဲ သွားရအောင်။ ဟန့်ကားသော့ ကိုယ့်ထိ ပေး...”

ဟန့်လက်ထဲက ကားသော့လေး နေခလက်ထဲ ရောက်သွားသည်။ နေခမှာ ဟန့်ကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေသလို ဟန့်မှာလည်း နေခကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေသည့်အတွက် သူ့ခေါ်ရာ ဟန် အလွယ်တကူ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အိန္ဒြေကတော့ ဟန့်ကို ခေါ်ထားသည့် နေခကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေဘယ်လို ပြောနေကြမည်မသိ။ ဟန့်မှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေခနှင့်အတူ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟန်”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် ဟန့်အိမ်ကို ကိုယ့်မာမီ လာလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

နေခမာမီ ဟန့်အိမ်ကို လာမည်ဆိုတော့ ဟန်လန့်သွားကာ ကားမောင်းနေသည့် နေခမျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ နေခပုံစံက ဘာတစ်ခုမှ မထူးခြားသလို တည်ငြိမ်စွာ ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေပေမယ့် ဟန့်မှာတော့ သူ့လို မတည်ငြိမ်နိုင်။

“နေခ ဘာပြောလိုက်တယ်။ နေခမာမီက ဟန့်အိမ်ကို မနက်ဖြန် လာမယ်ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စလဲဟင် ပြီးတော့ ဘာတွေပြောမှာမို့လဲ”

“မာမီက သဘောကောင်းပါတယ် ဟန်”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည့် ဟန့်ကိုကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်သလို စကားဆိုလိုက်သည့် နေခစကားက ဟန့်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုး ထူးခြင်း မရှိ။

“ဟန်မေးတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဟန် ဘာကိုမေးလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ မာမီက ဟန့်ကို တွေ့ချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“အို...”

ဟန်စိတ်ညစ်သွားသည်။

နေခမာမီက ဟန့်ကိုတွေ့ချင်ရအောင် သူ့သားနဲ့ဟန်က ဘာမှ မဆိုနိုင်။

“ရှင်ကို ဟန်လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဟန်ပြောပြီးပြီနော် နေခ”

“ကိုယ့်မာမီကိုလည်း ဟန်ဒီအတိုင်း ပြောမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒါကို နေခ ယုံသည်။

ဟန်ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆနဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် သူ့နားလည်ထားပေမယ့် ဟန်အတွေးနှင့် နေခမာ က ဟန်ကို နားလည်ပေးချင်မှ နားလည်လိမ့်မည်။

“ဟန်အတွေးကို မသနားဘူးလား”

“ရှင်ဘာပြောတာလဲ”

“ဟန်အတွေးက ဟန်ကို သူ့မျက်စိမမှိတ်ခင် သူ့အချစ်ဆုံး မြေးမလေးကို စိတ်ချရတဲ့လူ လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ ထားသွားချင် တာ ဟန်သိမှာပါ”

“ရှင်ကို အတွေးပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်နဲ့အတွေး ဘယ်တုန်းက တွေ့ကြတာလဲ။ ဟန်လည်း ဘာမှ မသိရပါလား”

ဘယ်အချိန်က နေခနဲ့အတွေး တွေ့ကြမှန်း ဟန်မသိ။ ဟန်မသိ အောင် တခြားဟာတွေလည်း အတွေး လျှောက်လုပ်နေမှဖြင့်ဟုတွေးပြီး ဟန်ရှင်တွေ ပူလာသည်။

“ဟန်သိရင် ကိုယ်နဲ့ဟန်အတွေး ဘယ်တွေ့လို့ရမှာလဲ။ ဒါတို့ အတွေးကသိလို့ ဟန်မသိအောင် ကိုယ်နဲ့တွေ့တာ”

“အတွေးနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ”

အတွေးအကြောင်း ဟန်သိသလို ဟန်အကြောင်း သိထားသည့် အတွေးကိုလည်း အပြစ်စွာရှာမရ။ နေခနဲ့အတွေး ဘာတွေဘယ်လို

ပြောကြမည်ဆိုတာကို ဟန် မတွေးချင်။

“ဟန်အတွေးက ဟန်ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

ဟန်ဘာမှမပြော။

အတွေးက ဟန်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ဟန်သိသလို ဟန်ကိုယ်တိုင် အတွေးက ဘယ်လောက်ချစ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုး ဘန်ဖိုးထားလဲဆိုတာ ဟန်ပဲသိသည်။

“ဟန်ရော... ဟန်အတွေးကို မချစ်ဘူးလား”

“ဟန်တို့မှာ ဒီမြေးအတွေးနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ အတွေးကို ချစ်လို့ ဟန်က ဘယ်သူ့ကို သွားချစ်နေရမှာလဲ”

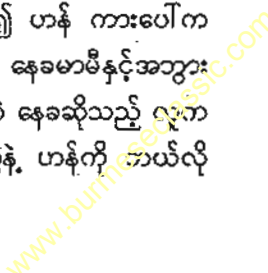
စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်သွားသည့် ဟန်ပုံစံလေးကို တစ်ချက်စူးစိုက် ကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်ပြီး ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရောက်ပါပြီဗျာ”

ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲမှာ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းနေသည့် သစ်ကြီး ဝါးကြီးတွေ အပြည့်နေရာယူထားရှိသာမက ရေကန်ငယ်နှင့် ပန်းဥယျာဉ် အလှကို မျက်စိပဒေသာဖြစ်အောင် စနစ်တကျ ချစ်စရာကောင်းအောင် ဖြင်ဆင်ထားတာ သတိထားမိသည်။

“ဆင်းလေ... ဟန်”

ကားတံခါးကို နေခကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေး၍ ဟန် ကားပေါ်က ခမင်းချင်ဘဲ ဆင်းလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ နေခမာမီနှင့်အတွေး အကြောင်းတွေးပြီး စိတ်ရှုပ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ နေခဆိုသည့် လူက တစ်မျိုး။ အကြည့်တစ်မျိုး အပြောတစ်မျိုးတွေနဲ့ ဟန်ကို ဘယ်လို စိတ်ဒုက္ခတွေပေးဖို့ ကြံနေမှန်းမသိ။



“ဒီမှာ ထိုင်ရအောင် ဟန်”

ကျောက်စိမ်းတွေနှင့် အလှဆင်ထားသည့် ချစ်စရာ အဆောင်အဦကို နေခက ရွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူစင်ကြည်လင်ခြင်း စိမ်းနီအေးမြသောအသွင်က မြင်ရသူရင်ကို ငြိမ်းချမ်းသွားစေသော အပြင်အဆင် ဖြစ်သည်။

“ဒါလည်း ရှင့်ဆိုင်ပဲလား”

“သူငယ်ချင်းဆိုင်ပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိုင်အပြင်အဆင်နဲ့ စိတ်ကူးကို သဘောကျလို့ ဒါဘာဆိုင်လဲဟင်”

“ဂျပန်ဆိုင်ပါ... ဂျပန်စတိုင် အစားအသောက် အကုန်ဒီမှာ ရတယ် ဟန်။ ဘာစားမလဲ”

“ဂျပန်စာ ဟန် မကြိုက်ဘူး”

“ဆောရီး... ဟန်စားချင်တာပြော ကိုယ်သူတို့ကို လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟန်ဘာမှစားချင်ပါဘူး ကော်ဖီသောက်လာလို့ ဗိုက်လည်း ဝနေပါပြီ။ နေခ ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

အဆောက်အဦလေးက အေးချမ်းသလို ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိတ်ငြိမ်နေတာကို ဟန် သဘောကျနေသည်။ ဒီနေရာမျိုး ရှိမှန်းလည်း မသိ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးသော ဟန်အတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။ နေခက ပန်းခရမ်းရောင် ဂါဝန်လှလှနှင့် အထက်တန်းကျကျ လှနေသော ဟန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်အတွင်းက နေခလက်ထဲ သူ့မြေးအချောအလှကို စိတ်ချလက်ချ

အပ်လိုက်ပါပြီ။ နေခကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟန်ကို အသက်ထက်ဆုံး ချစ်မြတ်နိုးပါမည်ဟု ဟန်အတွားကို ကတိတွေ တသိကြီးပေးခဲ့တာကို ဟန်မသိ။

သူ ဟန်ကိုချစ်မိပြီဆိုတာ ဟန်သိအောင် ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတွက် ဟန်ကို ဒီနေရာသို့ တမင်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟန်”

“ဟင်”

“ကိုယ် ဟန်ကို ချစ်နေပြီ”

ဟန်က နေခမျက်နှာကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ နေခ”

“ဟန်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းပါ”

နေခ ချစ်ရေးဆိုလိုက်၍ ဟန်က မတုန်လှုပ်။ ရှက်သွေးဖြာသွားတာလည်း မရှိ။ နေခ သူ့ကိုရည်းစားစကား ပြောနေတာကို သာမန်ကြားနေကျ စကားတစ်ခွန်းထက် မပိုသော အမှုအရာနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ဟန်ကို သူပို၍ ချစ်မြတ်နိုးသွားသည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် ဟန်ပုံစံထက် သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဟန်တုံ့ပြန်လိုက်သည့်ပုံလေးက နေခစိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ညှို့ယူဖမ်းစားသွားသလို ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို မတုန်မလှုပ် ဟန်ကို သူ့ထံမှ ချစ်မေတ္တာနှင့် ပူနွေးအောင် လှုပ်ခတ်ပစ်ချင်လာ၏။

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက ပါးစပ်ကပြောတော့တစ်မျိုး လက်တွေ့ကျတော့ တခြားစီပါလား နေခ။ ရှင်ပြောတော့ ရှင့်မှာ အချစ်

မရှိဘူး။ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ရှင့်ဘဝထဲဝင်ပြီး လွမ်းမိုးချုပ်ချယ်တာ မခံနိုင်ဘူးဆို...”

“အခုတော့ ရှင့်ဟာက အပြောတခြား အလုပ်တခြားဖြစ်နေ ပြီဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင်ရော သိရဲ့လား”

“သိတယ်”

“သိရက်နဲ့ ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာ လဲ၊ ရှင့်ကို အဘွားက ဟန့်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း တမင်ပြောခိုင်းထား လို့လား”

ဟန့်ကို အလွန်ယောက်ျား ယူစေချင်နေသော အဘွားအကြောင်း တွေးမိ၍ ထိုစကားကို ဟန့်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန့်မသိအောင် နေခကို အဘွားတွေ့ထားသည်ဆိုကတည်းက ဟန့်မျှော်လင့်မထား တာတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှာကို ဟန့်အလိုလို သိနေ သည့်ထဲမှာ အချစ်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိ၊ မခံစားတတ်သည့် နေခနှုတ်ဖျားက ဟန့်ကိုချစ်ကြောင်း အဆန်းအပြား စကားဆိုလာ ကတည်းက အဘွားလက်ချက်ဟု ဟန့်သိသည်။

“ဟန့်အဘွားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“တော်ပါရှင်... ဟန့်အဘွားအကြောင်း ဟန့်အသိဆုံးပါ။ ဟန့် သာ သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို လက် ထပ်မယ်ဆိုရင် အဘွားက ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မှာဆိုတာ ဟန့်ထက် ရှင်ပိုမသိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဟန့်၊ ကိုယ် ဟန့်ကို တကယ်ချစ်တာ”

“တခြားတစ်ယောက်ကို သွားပြောရင် ယုံချင်ယုံမယ်။ ဟန့်က

တော့ ရှင်အဘွားနဲ့ တွေ့ထားပြီးပြီဆိုကတည်းက ရှင်ဘာပြောပြော ချုံကြည်လက်ခံမယ် ထင်မနေနဲ့”

“ရှင်ပြောမှာ ဒါပဲဆိုရင် ဟန့်ပြန်တော့မယ်”

ဟန့်က စားပွဲပေါ် ချထားသည့် ကားသော့ကို ဆွဲယူပြီး အိမ်ကို ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ အဘွားနှင့်အမြန်ဆုံး တွေ့ပြီး နေခဆိုသည့်လူကို အဘွား ဘာတွေ ပြောလိုက်လဲဟု မေးချင်နေသည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ ဟန့်”

“ဟန့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

နေခ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဟန့်က တည်ငြိမ်စွာ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“အခု ရှင်ပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဟန့်တို့ ကိစ္စ ပြီးပြီပေါ့”

“မပြီးသေးဘူး ဟန့်”

“ရှင်က ဘာဆက်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဟန့်လည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ”

“ဟန့်က ရှင့်ကို ပြန်ချစ်ရမယ်...”

“ကိုယ်ဟန့်ကို ချစ်တယ်”

“ရှင်တော့ ရူးနေပြီ နေခ”

“ကိုယ်လည်း ဟန့်တွေ့သလို တွေးပြီးသားပါ။ ဟန့်ကို ချစ်မိ ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက ကိုယ်ရူးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက် တယ်”

နေခရဲ့ ရွန်းရွန်းစက်စက် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အရောင် တဖြုတ်ဖြုတ် လက်နေတာ မြင်လိုက်ရတော့ ဟန်ကိုယ်တိုင် နေ အကြည့်အပြောတွေကိုကြည့်ပြီး တကယ် ရူးချင်လာသည်။

“အဘွားကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်။ ရှင့်ကို အဘွား ဘာတွေ ပြောပြီး ဘာတွေအကူအညီ တောင်းသွားမှန်းတော့ ဟန် မသိဘူး ဒါပေမဲ့ ရှင်အခု လုပ်နေပုံတွေကတော့ တကယ် အရူးနဲ့တူနေပြီ”

“ဟန်သွားတော့မယ်”
“ဟန်”

နေခ ဟန်အမည်ကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဟန်က ဂရုမစိုက် သူမကားရှိရာ လျှောက်သွားသဖြင့် ဟန်နှင့်အတူ နေခပါ ဟန်ကား နားအတူ ရောက်လာသည်။

“ဟန်”

သူ ဟန်အမည်ကို ခေါ်ပေမယ့် ဟန်က မထူး။ နေခကိုလည်း တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ သူမ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားသော့ကို မဖွင့်ခင်မှာ နေခ ဟန်နားကိုကပ်ပြီး သူ့ရှင်ထဲက အပြောချင်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဟန်ကိုချစ်တယ်”
“ဂူး”

ဟန်ကားလေး နေခနားက အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်သွားသလို နေခနှလုံးသားလည်း ဟန်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေနှင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခတ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။



အခန်း(၁၂)

“မောင်နေခက မြေးကို ချစ်လို့ချစ်တယ်ပြောတာ စိတ်ဆိုး ရောလားကွယ်”

“ဪ... အဘွားကလည်း တခြားသူတစ်ယောက်က ဟန်ကို ချစ်လို့ချစ်တယ်ပြောတာ ဟန်က စိတ်ဆိုးပါ့မလား။ အခုဟာ သူ ကိုယ်တိုင် မချစ်တတ်ပါဘူး။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ သူ့ဘဝထဲ အဝင်မခံ နိုင်ပါဘူးလို့ ဟန်ကို ပြောထားတဲ့လူက ဟန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဘွားပဲ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားစစ်ဥွဲက ထုံးစံအတိုင်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။ အဘွားက ဟန်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ် တညိတ်။ ဟန်ဘာကို ခံပြင်းခေါ်သဖြစ်ပြီး ဘာကိုပေါက်ကွဲနေလဲဆိုတာ ဟန်ပြောတာကိုစောင့်ပြီး သေချာနားထောင်နေရင်း နေခနှင့်ဟန်ကြားက လွဲမှားမှုကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

နေခလိုလူက ဟန်ကိုချစ်ကြောင်း မေတ္တာရှိကြောင်း အပြော ခံရတာလောက် ဟန်မှာ နာစရာမရှိ။ ဘာခံစားချက်မှ မရှိပါ။ ဘယ်လို

www.burmeseclassic.com

မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါဆိုသည့် လူနှုတ်ဖျားက ထွက်လာသည့် စကားမှာ အဘွားကြောင့် အဘွားပြောခိုင်းလို့ဟုသာ ထင်နေသည်။

“လူဆိုတာ အမြဲပြောင်းလဲနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲ မြေးရဲ့ ဒီနေ့ ဖြူပေမယ့် နောက်နေ့မှာ နီချင်လည်း နီမှာပေါ့။ အရင်တခြားမိန်းမတွေကို ကြည့်မရအောင် မုန်းချင်မုန်းပေမယ့် အဘွားမြေးလေးနဲ့ကျတော့ ချစ်ချင်လည်း ချစ်သွားနိုင်တာပဲ”

“အဘွား”

“အဘွားကိုချည်း စိတ်ဆိုးမနေနဲ့ မြေး၊ တချို့ကံက လူလို့လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ကြံဖန်ဖြစ်လာတာ မြေးနဲ့စောနေခလိုပေါ့။ အဘွားကတော့ မြေးကို မောင်နေခအချစ်ကို လက်ခံလိုက်စေချင်တယ်ကွယ်”

“အဘွားကိုချစ်ရင် အဘွားစကားကို နားထောင်ပါ မြေးရယ်။ မောင်နေခက မြေးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မောင်နေခ မာမိကိုယ်တိုင်လည်း အဘွားမြေးလေးကလွဲပြီး တခြားသူကို ချွေးမ မတော်ချင်ဘူးဆိုတာချည်းပဲ။ မင်္ဂလာကိစ္စအားလုံး အဘွားစိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပါ။ အဘွား ကြိုက်တာလုပ်ပါဆိုကတည်းက အဘွားမြေး ဘယ်လောက်ကံကောင်းလဲ”

“မောင်နေခကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ အဘွားကို ကတိပေးစမ်းပါ မြေးရယ်။ မြေးအတွက် အဘွားစိတ်ချလက်ချ မျက်စိမှိတ်ချင်ပြီ”

မှန်သီဝေရီနေသော အဘွားမျက်ဝန်းအစုံနှင့် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော အဘွားက တောင်ကြီးက ပြန်လာကတည်းက သိပ်မကျန်းမာပါ။ ဆေးရုံတက်ရမည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ဆရာဝန်က

အဘွားကို မပြတ်လာကြည့်ပေးနေရသည့် အနေအထားဖြစ်၍ သနားစရာကောင်းသည့် ဘွားအေအိုကြီးနှင့် နေရာတိုင်း စကားပြိုင်ပြောနေလိုလဲ မဖြစ်။ အဘွားပြောတိုင်း လိုက်လုပ်နေသည့် နေ့ကဲ့သို့ အပြစ်တင်မိသည်။

“မြေးလေး”

“ရှင်... အဘွား”

“မောင်နေခကို လက်ထပ်ပါကွယ်”

“အဘွားကလဲ”

“အဘွားကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တယ်”

“အဘွားကိုချစ်ရင် အဘွားစကား နားထောင်ပါကွယ်။ မောင်နေခကို လက်ထပ်နေမှ မြေး”

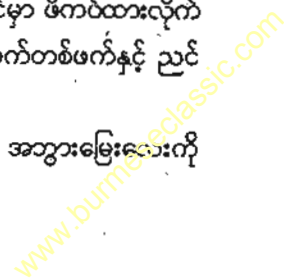
အဘွားက ဟန့်လက်လေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ပိန်ပိန်လေးတွေနဲ့ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်တောင်းဆိုလာတော့ အဘွားရဲ့မျက်ရည် သီဝေနေသော မျက်ဝန်းမှစွဲစွဲတွေကိုကြည့်ပြီး ဟန့်ငိုချင်လာသည်။

“မြေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

“အဘွားရယ်”

အဘွားလက်လေးကို ဆွဲယူပြီး ဟန့်ပါးပြင်မှာ ဖိကပ်ထားလိုက်တော့ အဘွားက ဟန့်ဆံပင်လေးတွေကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ညှင်သာစွာ သပ်တင်ပေးသည်။

“ဒါအဘွားရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပါကွယ်။ အဘွားမြေးလေးကို အဘွား သိပ်ချစ်ပါတယ်”



“ဟန်လည်း အဘွားကို ချစ်ပါတယ် အဘွားရယ်”

“အဘွား သိပါတယ်ကွယ်။ မငိုနဲ့နော်မြေး”

ဟန်ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို အဘွားထဲ သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်ပေးတော့ အဘွားရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန် ငိုမိသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက မိဘမဲ့ဟန်ကို အဘွားက အမြဲအလိုလိုက်သည်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်ခဲ့မြတ်နိုးခဲ့ပုံတွေ ဟန်အတွေးအခေါ်မှာ တစ်ခုချင်း နေရာယူလာတော့ ဟန်ပိုဝမ်းနည်းသည်။

ဟန်ကို အဘွားစိတ်မချ။ သူ မရှိဘဲ ဟန်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်။ ဒါကိုတွေးမိတိုင်း အဘွားက ဟန်ကို ဖျော်စရာကောင်သည့် မိသားစုဘဝလေး ဖန်တီးပေးရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဟန်က လက်မခံခဲ့။ အခုတော့ ဟန်ငိုသလို အဘွားလည်း ငိုနေတာ မြင်ရတော့ ဟန်ရဲ့တင်းမာမှုတံတိုင်းကို အဘွားအတွက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဖြိုချပစ်ရတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

ဟန်အလိုကိုသာ အမြဲလိုက်လျောခဲ့သည့် အဘွားကို အကောင်ဆုံးကျေးဇူးဆပ်ရမည့်နည်းက ဟန်အလွန်မုန်းတီးသော အချုပ်အချာများစွာ ကန့်သတ်ချက်တို့ မရေမတွက်နိုင်သည့် စည်းဘောင်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဟန်ဘယ်လိုမှ အလိုမရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဇွတ်အတင်း မျက်စိမှိတ် လက်ထပ်ရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိတော့ခြင်းကို ဟန်သာအသိဆုံး ဖြစ်သည်။

နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဟန်စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ် အဘွားစိတ်ချမ်းသာမှု ဟန်အပေါ်

နောက်ဆံမတင်း အဘွားစိတ်ရှင်းရှင်း နေနိုင်အောင် ဟန်အဘွားကို အဘယ်မျှချစ်ကြောင်း သက်သေထူရတော့မည်။

“အဘွား”

“ပြောလေ... မြေးလေ”

“ဟန်... ဟန် အဘွားသဘောတူတဲ့ နေ့ခကို လက်ထပ်ပါတော့မယ် အဘွားရယ်”

“အဘွား ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ အဘွား အဖြစ်ချင်ဆုံး အဘွားဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ အဘွားမြေးလေး အမြဲကံကောင်းနေမှာပါကွယ်။ မောင်နေခက မြေးလေးကို မြတ်နိုးရှာပါတယ်”

ဟန် မကြားချင်ပါ။

နေခဆိုသည့် လူရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည့် စကားကို အယုံအကြည်လည်း မရှိ။ သူ့မှာ အချစ်မရှိတာ ဟန်သိသလို ဟန်ကိုယ်တိုင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်နိုင်တာ ဟန်သိသလို နေခဆိုသည့်လူလည်း သိသည်။

“ဟန်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မောင်နေခတို့သားအမိသာသိရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာရှာမှာကွယ်။ မောင်နေခမာမီ မနက်လာရင် မောင်နေခကိုပါ ခေါ်ခဲ့လို့ အဘွား မှာလိုက်မယ်”

“အဘွား သဘောပါ အဘွားရယ်”

အဘွားအလိုလိုက်၊ အဘွားအကြိုက်ဆောင်ထားပြီးမှ နေခဆိုသည့်လူကို မနက်ဖြန် ရှင်အမေနဲ့ ဟန်အိမ်ကို လိုက်မလာပါနဲ့လို့ ဟန်စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။ ဒီတော့လည်း စိတ်ထဲက ရိုတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အဘွားသဘောပါဟု ဆိုလိုက်ရဲ့ပေမယ့် နေခ

နှင့်တွေ့ရင် ဟန်ပြောရမည့် စကားတွေ ဟန်ဦးနှောက်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

အစကတည်းက နေ့စကိုယ်တိုင် ဟန်နှင့်သူ လူကြီးတွေ သဘောကျဟန်ဆောင်လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ကြိုက်နေရန် ညှိနှိုင်းဖူးသည်။ အခု သူပြောသလို လုပ်ရုံအပြင် တခြားနည်းလမ်းမရှိဟန်တွေးနေချိန်မှာ အဘွားက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ထဲမှာ အဘွားရယ်သံ၊ စိတ်ချမ်းမြေ့သောကြည့်နူးကျေနပ်သံတွေ လွှမ်းနေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အဘွားဘာတွေပြောနေသည် မသိ။ တစ်ချိန်လုံး အဘွားမျက်နှာ ပြုံးရွှင်ခဲ့မြဲနေပုံက ချစ်စရာ ဖြစ်သည်။

ဟန်တစ်သက် ဒီနေ့လောက် အဘွားပျော်နေတာမျိုး အရင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒါကလည်း အဘွားအပြစ်မဟုတ်။ အဘွားက ဟန်ကို အိမ်ထောင်ဖက်ရှာပေးတိုင်း ဟန်နဲ့အဘွားကြားမှာ အဆင်မပြေမှု၊ မကျေလည်မှုတွေပဲ အမြဲရှိနေကျဆိုတော့ အဘွား မပြောနိုင်သလို၊ ဟန်လည်း ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောမနေနိုင်ခဲ့ပါ။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်ကြတိုင်း အဘွားက သူ့သူငယ်ချင်း အဘွားမော်လီအိမ်ကို ဆင်းသွားတတ်သလို ဟန်ကလည်း အိမ်မကပ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လျှောက်သွားအချိန် ပြန်းနေတတ်သူ။ အခုတော့ ဟန်ကြောင့် အဘွားပျော်နေတာ မြင်ရတော့ ဟန်စိတ်မချမ်းသာပေမယ့် ပျော်နေသည့် အဘွားမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီ... ဒီ... ဒီ”

အဘွားကို ငေးကြည့်နေတုန်း ဟန်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ ဟန်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းဆက်လာသူက နေခေဖြစ်နေ၍ ဟန်လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟန်”

“နေဦး... ရှင်မပြောပါနဲ့၊ ဟန်ပြောတာ အရင်နားထောင်”

“ပြောပါ... ဟန်၊ ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်”

နေခေအသံကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကြားရ၏။ တစ်ဖက်သတ် ရန်လိုချင်နေသည့် ဟန်က သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နေခေထံမှသာ ခုပြီပေါက်ကွဲချင်နေတာကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

“ရှင် အခုဟန်ဆီကို ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

အရင်ဆုံး ဟန်သိချင်တာကို အရင်မေးလိုက်သည်။

“သတိရလို့”

“ဘာ”

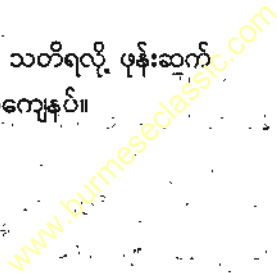
“ဟန်ကို သတိရလို့လို့ ကိုယ်ပြောတာပါဟန်”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

ဒီနေ့မှ သူကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာပါဆိုတော့ ဟန်ရင်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ မကျေနပ်။

“ဟန်”

“ပြောပါ”



“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား ဟန်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကားကို မေးနေတာလဲ”

စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာ ချစ်သူတွေမှာပဲ ရှိသင့်တဲ့ စကားပါ။ ဟန်နဲ့သူက ဘာမှလည်း မဟုတ်။ သူ ဟန်ကို ရည်းစား စကားပြောလို့ သူ့ကို ဟန်စိတ်ကောက်မိရင်တောင် ဒါနေခဆိုတဲ့လူနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတာ ဖြစ်နေဦးမည်။

“ကိုယ် ဟန်ကိုချစ်တယ် ဟန်”

“ရှင်ကို ဟန်တော့ လိုက်မမီတော့ဘူးနေခ ရှင်ပြောတော့ နေ့ ဘဝထဲကို ဘယ်မိန်းမမှ အဝင်မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်မိန်းမမှ လွမ်းမိုးတာ မခံနိုင်ဘူးလို့ ရှင်ပဲဟန်ကို ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ်မငြင်းပါဘူး ဟန်ကို ကိုယ်ပြောခဲ့တုန်းက ကိုယ့်ရင်ထဲ ဟန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိခဲ့သေးဘူးဟန်။ အခု ကိုယ့်ရင် ထဲမှာ ဟန်ရှိနေပြီ”

သူပြောနေပုံက အလေးအနက်။

သူတကယ်ပဲ ဟန်ကိုချစ်နေတာလား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေခလဲ ခံစားချက်မဲ့ နှလုံးသားမလှာနဲ့ လူ့ရင်ထဲ ဟန်က ရောက်သွားရတာလဲ။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မယုံနိုင်ဘူးဟန်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခုမှ မှလည်း ဒီလိုမခံစားဖူးဘူး။ အမှန်ပြောရရင် အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်လည်း သေချာမသိဘူးဟန်။ ကိုယ်သိတာက ကိုယ်ဟန်မျက်နှာထောင့်ကို အမြဲမြင်ချင် တွေ့ချင်နေတယ်။ ဟန်အသံလေးကို ကြားနေချင်တယ်”

“ကိုယ်မတွေးဘဲ ကိုယ့်အတွေးထဲ ဟန်ရောက်ရောက်လာတာ”

သည်း ကိုယ်နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် ဟန်က ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်အာရုံထဲ အမြဲရှိနေတာကို သိလိုက်ရတုန်းက ကိုယ်တော်တော် တုန်လှုပ်သွားတယ်”

“ကိုယ်နောက်ဆုံး သိလိုက်တာက ဟန်ကို ကိုယ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တာပဲဟန်။ ဟန်ကို ကိုယ်ပဲပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ဒါဟာ အချစ်ဆိုရင် ကိုယ်ဟန်ကို သိပ်ချစ်နေပြီလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားလည်လိုက်တယ်”

“ကိုယ်ဟန်ကို သိပ်ချစ်နေပြီ ဟန်”

အချစ်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်သူက ဟန်နဲ့ကျမှ သူ့အချစ်တို့ ဖြစ်တည်လာပုံကို ရိုးရှင်းစွာ ပြောသွားပေမယ့် ဟန်နဲ့နားထဲ ဆန်းနေသည်။ အံ့မခန်း ထူးခြားနေသည်။ ဟန်နဲ့ ခံယူချက်ချင်း တစ်ထပ်ထဲ တူပါသည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ဟန်ကို ဝန်ခံထားသူက ဟန်နဲ့ကျမှ သူ့အချစ်တို့ ဖြစ်တည်ရှင်သန်လာရပါသည်ဆိုလျှင် ဟန်ဆိုသည့် ဟန်ကရော နေခချစ်သလို ချစ်တတ်၊ ခံစားတတ်သူ ဖြစ်နေပြီလား။

ဟင်အင်း... ဟန်နှလုံးသားထဲမှာ အခုချိန်ထိ အချစ်နဲ့ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်မျိုး မြူတစ်မှုန်မျှပင် မရှိ။ နေခ ပြောသလို ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ တစ်နေ့မတွေ့ရ မနေနိုင်တာ မရှိသလို ဘယ်သူ့အသံကိုမှလည်း ကြားမနေချင်ပါ။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု ပြောပါဦး ဟန်”

ဟန်ငြိမ်နေတာကို သူ့ဘက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတာ နားထောင်ပြီး ဟန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် နေခါ ဟန်မှာတော့ ရှင်ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ဟန်၊ ဟန်ကိုယ့်ကို ချစ်လာတဲ့အချိန်ထိ ဟန်ကို ကိုယ်စောင့်နေမှာပါဟန်”

“ဟန်ဆီက အချစ်ကို ရှင်စောင့်နေလို့ကတော့ ရှင်ရောဟန်ရော ဘိုးဘွားရိပ်သာရောက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်နေခါ ဟန်ဆီက အချစ်ကို ရှင်မမျှော်လင့်နဲ့ နေခါ ဟန်မှာ အချစ်မရှိဘူး။ ချစ်လည်း မချစ်တတ်ဘူး”

“ကိုယ်သိပါတယ်ဟန်”

“သိရက်နဲ့ များရှင်”

“ကိုယ်စောင့်နိုင်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရတယ် ကိုယ်ချစ်တာကိုသာ ဟန် အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

“ဟန်ကို ချစ်တယ်”

နေခဘက်က ဖုန်းကို အရင်ဦးအောင် ချသွား၍ ဟန်လက်ထဲက ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ဟန်ကို ချစ်တယ်ဆိုပါလား။

ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း ဟန်လည်း မသိ။ လိုက်လည်းမမီ ဖြစ်နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကလည်း မိန်းမတွေလိုပဲ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်လှချည်လား။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ပါဆိုသည့်လူက ဟန်ကိုတော့ ချစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ။ လျှာရိုးမရှိတိုင်း သူတို့ပြောချင်တာ ပြောနေတာကို လိုက်ယုံနေရမည်ဆိုလျှင် မလွယ်။ အိပ်ရာပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှံချလိုက်တော့ ဟန်ပိုစိတ်ရှုပ်လာ

သည်။

ပြဿနာတွေက ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်နေသည်။ ဟန်ကိုချစ်ကြောင်း၊ မေတ္တာရှိကြောင်း ပြောနေသူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ရမည်နည်း။ အရင်က သူပြောခဲ့တာကို ဟန်သဘောမတူသလို၊ ဒီတစ်ခါ ဟန် ပြောတာကိုလည်း သူက သဘောတူချင်မှ တူတော့မည်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

ဟန်စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မိပြန်သည်။ နေခနှင့်လက်ထပ်ပါတော့မည်ဟု အဘွားကို မာန်ကတိပေးပြီးပြီ။ ဟန်လက်ထပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ လက်မထပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ နေခကို ဟန်လက်ထပ်ရတော့မည်။ အခုမှ အဘွားကို ပြန်ပြင်ပြောလို့လည်းမရ။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲတွေးရင်း အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့် အကြံဉာဏ်ထုတ်ပေမယ့် ခေါင်းပူသည့်အထိ ဘာအကြံဉာဏ်မှမထွက်။

ဘယ်ဘက်ကတွက်တွက်၊ ဟန်မှာ အဘွားက ရှိနေသည်။ ဟန်စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်ချင်တိုင်း မရမှန်း သေချာသွားမှ ဟန်စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည်။ နောက်မှ မီးစင်ကြည့်ကတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ ဟန်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။



ထုပ်လုပ် အပြစ်ဟုလည်း မမြင်။ နေဘဝမှာ ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စား သည့် မိန်းမအဖြစ် ဟန်ကို တစ်ခါတစ်ခါ အထူးအဆန်းလိုဖြစ်ကာ ခဏခဏ ပြန်ကြည့်မိ၏။

ဟန်က နေဘဝ၊ နေခနှလုံးသားကို စိုးမိုးထားသည့် နေခ၏ အရှင်သခင်၊ နေဘုရင်မ ဖြစ်နေပုံကိုလည်း မယုံချင်ပဲ ယုံနေရသည်။ ဘယ်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရမနေနိုင်။ မမြင်ရမနေနိုင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မထင်ခဲ့။ အခုတော့ ဟန်က သူ့ကို ကြည့်ချင် မမြင်ချင်သည့် အမူအရာနှင့် စိတ်ရှုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး နေခက ဟန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ၍ ဟန်ဖြစ်နေပုံကို အသည်းယားစိတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ နူးညံ့သော ပါးပြင်ထက်သို စိတ်ရှိလက်ရှိ ချစ်အနမ်းတွေ တစ်လှေကြီး ခြေချချင်နေပုံကလည်း အံ့မခန်းဖြစ်သည်။

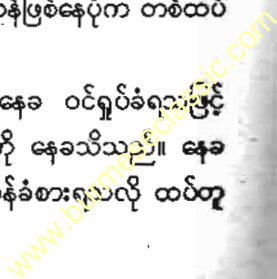
မချစ်တတ်သည့် နေခလိုလူကို ဟန်က ချစ်တတ်အောင် သင် ပေးသူ ဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ဟန်ကိုယ်တိုင်က အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ဘယ်လိုဟု သူမကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ မသိ နားမလည်သော မချစ်တတ်သေးသည့် မိန်းမလှဖြစ်နေ၏။ နေခ ချစ် ရေးဆိုတော့ ဟန်က မတုန်လှုပ်။ စိတ်ရှုပ်နေပုံနှင့် အချစ်ကို စိတ်ပျက် စရာဟု ထင်မြင်ပုံကအစ အရင်ကနေစ၍ ဟန်ဖြစ်နေပုံက တစ်ထပ် တည်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ငြိမ်းအေးသော ဘဝထဲကို နေခ ဝင်ရုပ်ခံရသဖြင့် ဟန်ပုံစံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတာကို နေခသိသည်။ နေခ ကိုယ်တိုင်လည်း အရင်က ဟန်ဖြစ်သလို ဟန်ခံစားရသလို ထပ်တူ

အခန်း (၁၃)

နေခက သူ့မာမီနှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေသည့် ဟန်မျက်နှာလှလှလေးကို စူးလက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့် နေ၏။ ဟန်နားမှာ အတူရှိနေသည့် ဟန်အတွေးက သူ့မြေးနှင့် အလွန် ချစ်ခင်ယုယနေသော ယောက္ခမလောင်း နေခမာမီတို့ လိုက်ဖက်အတွဲ ညီပုံကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သောအပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ စကား ပြောရင်း စိတ်ချမ်းသာနေတာ မြင်ရသည်။ နေခတို့ သားအမိ ဟန်တို့ မြေးအတွေးအိမ်ကို ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာကိစ္စက အားလုံးအိုကေ၊ အဆင်ပြေနေသည်။ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိ။ ဤမျှ အဆင်ပြေနေသော ယောက္ခမလောင်းနှင့် ချွေးမ လောင်းကို မမြင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မာမီကိုယ်တိုင်က ဟန်ကို ချွေးမ အဖြစ် မမြင်။ သူ့ရင်ကဖြစ်သော သမီးနှင့်မခြား ချစ်ပြနေ၍ ဟန်ဘက် က စိတ်မပါသော်လည်း မာမီကို အားတုံအားနာ လိုက်လျှော့ဟန်လေး များက နေခ မကြာခဏ ကျိတ်ပြုံးရသော မြတ်နိုးသည့်အပြုံး ဖြစ် သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဟန်ကိုတော့ သူ့သဘောကျသည်။ ဘာ



ခံစားခဲ့ရသူဖြစ်၍ ဟန်ဖြစ်နေတာကို နားလည်သည့်အတွက် အပြစ်ဟု မမြင်။ အချစ်ဆိုသည့်အရာ ဟန်နှလုံးသားထဲမှာ မရှိသ၍ ဟန်ခံစား ချက်၊ ဟန်အတွေးအမြင်တွေ ဟန်အတွေးတွေအားလုံး ဘယ်သောအခါ မှ နေခန့်မတူ။ အမြဲလို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေမည်ကို နေခသိသည်။

ဟန်ကို သူ့လို ချစ်တတ်လာအောင်၊ ခံစားတတ်လာအောင် သင်ပေးရမည့်သူက နေခကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

“သားရော မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲဆိုတာ ပြောဦး လေ။”

ဟန်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်နေသည့် နေခကိုကြည့်၍ မာမိက အပြုံး နှင့်ပြောတော့ အတွေးနှင့်ဟန်က နေခကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကုန်တော်သဘောက ဟန်သဘောပါ။ ဟန်ကြိုက်ရင် ကုန်တော် ကြိုက်တယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စကို အားလုံး ဟန်စိတ်ကြိုက် ဟန်စိတ်ချမ်း သာသလိုသာ စီစဉ်ပေးပါ မာမိ။”

“တွေ့လား သမီး၊ သားက အခုကတည်းက ဘာလုပ်လုပ် သမီးသဘောဆိုတာချည်းပဲကွယ်။ မာမိသမီးလေးကို သားက ဘယ် လောက်ချစ်လဲ၊ မြတ်နိုးလဲဆိုတာ ဒီနေရာမှာ သက်သေပြတာပဲ မဟုတ် ဘူးလား အဘွား။”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဘွားမြေးလေး ကံကောင်းပါတယ်။”

အဘွားမျက်နှာပြုံးနေသလို နေခမာမိ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ နေတာကြည့်ပြီး ဟန်မှာ စိတ်မောနေသည်။ အဘွား စိတ်ချမ်းသာ အောင် ဟန်မျက်နှာ ပြုံးထားရပေမယ့် စိတ်ထဲက ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ ဗလာဖြစ်နေသည်။ အခု ဟန်တို့ပြောဆိုနေသည့် မင်္ဂလာကိစ္စက

ဟန်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောနေရပေမယ့် ဟန်နှင့်ဘာမှမဆိုင်သည့် ကိစ္စကို ဘန်က ဝင်ပြောနေရသလိုဖြစ်နေကာ ဟန်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေ သည့် နေခကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်မှာ နေခကို ပြောစရာ စကားတွေ ရှိနေသည်။ သို့သော် ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။ လူကြီးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောလို့မဖြစ်မှန်း သိ၍ အသာနှုတ်ဆက်နေချိန်မှာ အဘွားက ဟန်ဘက်ကို လှမ်းကြည့် သည်။

“မောင်နေခကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ပါလား မြေး။”

“ဟုတ်ကဲ့အဘွား။”

အဘွားစကားကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရသွားသည့် ဟန်က အရင်ဦးဆောင်ပြီး ခြံထဲဆင်းသွား၍ သူမနှင့်အတူ နေခပါလာသည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်နေပုံပဲ။”

ခြံထဲရောက်တာနှင့် ဟန်ရင်ထဲက မကျေနပ်မှုကို ထုတ်ဖော်လိုက် ၍ နေခက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“နို့ကိုယ်ပျော်နေတာကို ဟန်က မကျေနပ်ဘူးလား။”

“ဟန်က စိတ်ရှုပ်ပြီး ရှင်ကပျော်နေတာကို ဟန်က ကျေနပ်နေ ရာလား။”

“နောက်တော့ ဟန်ပျော်လာအောင် ကိုယ့်ကြိုးစားမှာပါ။”

ဟန်မျက်နှာကို ရှုန်းလက်သော အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် စူးစိုက် ကြည့်၍ ပြောလာသူကို ဟန်သဘောမကျ။ ဒီလိုအကြည့် ဒီလိုအပြော တွေကို ဟန်မကြိုက်။ ပို၍ပင် ဒေါသဖြစ်လာကာ သူမမျက်နှာကို အပ်ပြီး ခိုက်ကြည့်နေသူ၏ မျက်နှာကို မကျေနပ် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ... ဟန်က ရှင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး ပျော်လာမယ်လို့ ခြေတားလား”

“ဒါပေါ့”

“ဟွန်း... ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟန်ပျော်လာအောင်ထားဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပါ။ ကိုယ့်ကို ဟန် လက်ထပ်လိုက်ရလို့ ဟန်ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကတိပေးတယ်”

“သေချာနေလိုက်တာရှင်”

“ဟန်မယုံရင် စောင့်ကြည့်လေ။ ဟန်ကိုချစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို တခြားဘယ်နေရာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ ဟန် ကိုယ့်ထံ ချစ်လာစေရမယ်”

“အချစ်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင် နားခါးလွန်းလို့”

အချစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည်မရှိပါဟု ဆိုခဲ့သူ ကိုယ်တိုင် အချစ်အကြောင်း ပြောလာတာကို ဟန်အထင်မကြီးသလို ကြည့်လည်း ကြည့်မရ ဖြစ်နေ၏။ ဒါကို နေခက သိပြီး ဟန်ထံ ပြုံးကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အချစ်ကို အယုံအကြည် မရှိဘူးလို့ ပြောထားပြီးမှ ဟန်ကို အသည်းအသန် ချစ်ပြနေလို့ ဟန်က ကိုယ့်ထံ ကြည့်မရဘူးလား”

“ရှင်အကြောင်း ရှင်သိမှာပေါ့”

“သိတယ်။ ဟန်ကြောင့် ကိုယ်ချစ်တတ်သွားတာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟန်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် အခုချိန်ထိ ကိုယ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်တတ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးဟန်။ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း အထင်ကြီးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ဝန်ခံတယ်”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဒီလိုချစ်တတ်ခံစားတတ်လာမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ အခု ဟန်ဖြစ်နေသလိုပေါ့”

“ဟန် ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ရှင်က သိလို့လား”

ဟန်ရှင်ထံက ခံစားချက်ကို လှမ်းမြင်နေရသလို အပြောခံရတော့ လည်း ဟန်က မကျေနပ်။ အို... ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟန်ဘာဆို ဘာကိုမှ မကျေနပ်နိုင်သလို ဟန်ကိုယ်ဟန်လည်း မကျေနပ်ပါ။ အတွေးကြောင့် နေခဆိုသည့်လူကို ဟန် လက်ထပ်ပါမည်ဟု ခေါင်းညိတ် သဘောတူခဲ့ရတာလောက် ဟန်ဘဝမှာ မိုက်မဲတာ ရှိပါဦးမည်လား ဓသိ။

“ဟန် ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဒါတော့မှန်နေ၍ ဟန် ဘာမှမပြော။

“တွေ့လား၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့ ကိုယ်ပြောတာမှန်နေလို့ ဟန် မငြင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်သိနေရင် ပြီးတာပဲ”

“ပြီးတော့ ဟန်က ကိုယ့်ကို လုံးဝလက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ရှင်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ဟန်က ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်ချင်တာ”

ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်”



ဟန်ကို စာနာစွာ ပြောတော့ ဟန်က နေခမျက်နှာကို လှမ်းကြည့် သည်။ စောစောကလောက် ဒေါသမဖြစ်တော့သလို သိပ်ပြီးမကျေမနပ် လည်း မဖြစ်တော့။ ဟန်ခံစားချက်ကို နေခသိနေ၍ ကျေနပ်သည်။ ဒါမှ ဟန်ဘက်က ပြောစရာရှိတာ အလွယ်ပြော၍ရမည်ဟု နားလည် သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဟန်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို လက်မထပ်လို့ မရဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟန်အတွားက ကိုယ့်နဲ့ဟန် လက်မထပ်လည်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဟန်ကို လက်ထပ်ပေးမှာ သေချာနေလို့ ကိုယ် ပြောတာ မှန်ရဲ့လား ဟန်”

မှန်လွန်း၍ ဟန်ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူ့ထ ဟန်မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ကျမှ ဒီလိုအဖြစ်တွေ လာဖြစ်နေရတာထဲ မသိဘူးနော်”

“ကိုယ်တို့ ဖူးစာပေါ့”

“တော်ပါရှင်... ဘာဖူးစာလဲ။ အားလုံး အတွားကြောင့် ဖြစ် နေတာကို ရှင်လည်း သိရက်နဲ့”

“အတွားဖူးစာဆိုလည်း ရတယ်”

ပြီးနေသည့် နေခကိုကြည့်ပြီး ဟန် မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူ့ထ ရယ်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်အံ့ဩတယ် ဟန်။ အရင်ကဆို ကိုယ့် မျက်နှာမှာ ဘယ်တော့မှ အပြုံးမရှိဘူး။ အခု ဟန်ကို ချစ်မိမှ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး... ကိုယ် ခဏခဏ ရယ်နေမိတယ်”

“ရှူးလို့နေမှာပေါ့”

ဟန်စကားကို သူ့က စိတ်မဆိုး။

“ဟုတ်တယ်။ ဟန်ကို ချစ်မိပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့ နေ့က တည်းက ကိုယ်ရှူးသွားတာ ဝန်ခံတယ်”

“ဟန်”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲရှင်၊ ဟန်လက်ကို လွှတ်ပါ”

အတူလမ်းလျှောက်နေရင်းက နေခက မြဲနောက်ဘက် ပိတောက် ထင်ကြီးအောက်အရောက်မှာ ဟန်နားနီးကပ်စွာ ရောက်လာပြီး ဟန် လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၍ ဟန်က သူမလက်လေးကို နေခလက်ထဲက ရုန်းပေးမယ့် နေခက မလွှတ်။

“ကိုယ်ဟန်ကို သိပ်ချစ်နေပြီဟန်”

“ရှင်ဘာသာချစ်တာ ဟန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟန်လက်ကို... လွှတ်စမ်းပါ”

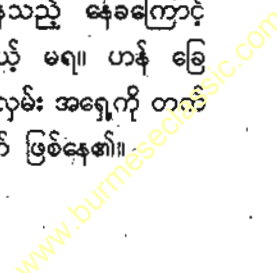
“ဟင့်အင်း... အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ် ဟန်ကို ဘယ်တော့မှ မလွှတ်တော့ဘူး”

“ဒါက ဘာစကားလဲ”

“ချစ်စကား”

လူချင်းထိတော့မတပ် နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် နေခကြောင့် ဟန်ခြေအစုံကို နောက်သို့ဆုတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် မရ။ ဟန် ခြေ တစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်တာနှင့် နေခက ခြေတစ်လှမ်း အရှေ့ကို တက် သဖြင့် ဟန်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုမတတ် ဖြစ်နေ၏။

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ နေခ”



“ဟန်လက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဟန်”

“ကြည့်စမ်း... ရှင်... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟန်ကိုလွှတ်”

“လွှတ်ဆိုနော်”

နေခက အသိလွတ်သွားသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားကာ သူ့လက်ထဲက သူမလက်လေးကို ဇွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဟန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဟန်မှာ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ခံပြင်းရှက်ရွံ့သွားကာ သူ့ရည်းစားမဟုတ် ဘာမဟုတ် ဟန်ကို ငေါ့ပါးဝဖို့ ကြိုးစားနေသည့် နေခရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ဇွတ်အတင်းရုန်းသည်။ ဖယ်သည်။ သို့သော်မရ။

ဟန်က ရုန်းဖယ်လေ ပို၍တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ခံရလေ ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကြားမှာ ဟန် ဒေါသဆူဝေလာသည်။ အနေရခက်လာသည်။

မည်သူမှ ဟန်ကို အခုလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မပြုမူဘူး။ နေခဆိုသည့်လူနှင့်ကျမှ ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်နေအောင် ရောင်သွားရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဟန်မျက်နှာလေး ဆေးမင်ရည်ပက်ဖုန်းလိုက်သလို နှင်းဆီရင့်ရောင် ဖြစ်သွားကာ ဒေါသတကြီး နေခမျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆတ်ခနဲ မော့အကြည့် ဟန်မျက်နှာလေးထက်မှာ အသင့်ငဲ့မိုးလျက်ရှိနေသည့် နေခ မျက်နှာချောချောက ဟန်မျက်နှာလေးထက် ဖိအပ်လိုက်သဖြင့် ဟန်မှာ ရှောင်တိမ်းလို့မရအောင် ဖြစ်သွား၏။

“ချစ်တယ် ဟန်ရယ်”

“ရှင်နော်... ဟန်မကြိုက်တာကို မလုပ်နဲ့ဆို”

“အို”

အဆက်မပြတ် ကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေက ဟန်မျက်နှာလေးထက်မှာ နေရာလပ်မကျန်တော့သလို ဟန်နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်မရအောင် တုပ်နှောင်ဖိကပ်လာသည့် နေခနှုတ်ခမ်းအစုံအောက်မှာ ဟန်တစ်ယောက် အသက်ရှူမှားကာ မျက်ဝန်းအစုံ ပြာဝေသွားသည်။ နေခက သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြီး သူ့ထံမှ ချစ်အနမ်းတွေကို ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေသူလေးကို ပိုပြီးချစ် ပိုပြီးအသည်းယားလျက် ဟန်ကိုယ်လေးကို ပိတောက်ပင်စည်နှင့် ထိကပ်သွားသည့်အထိ တင်းကျပ်စွာ ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်ပြီး ဟန်ကို သူ့စိတ်ကြိုက်နမ်းသည်။

ဟန်က ရုန်းလေ သူက ပိုတိုးကြမ်းလေဖြစ်၍ ဟန်က နေခရင်ခွင်ထဲမှာ အသက်ရှူမဝ မွန်းကျပ်လာသည့်အထိ ဖြစ်သည်။ ထင်ဖိုပင် မသန်းဖူးသော ဟန်ကို အနမ်းဦးခြေသူက နေခဆိုသည့်လူ။ ဟန်က ရုန်း၍ သူ့အနမ်းတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်။ ဖြူနသောသည်တိုင်မှ ရင်ညွန့်ဖွေးဖွေးအထိ နေခအနမ်းတွေက မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။

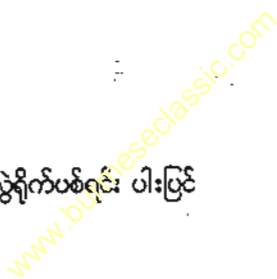
“ဟန်”

“လူယုတ်မာ”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

ဟန် အံ့ကြိတ်ပြီး နေခပါးပြင်ကို တစ်အားလှဲရိုက်ပစ်ရင်း ပါးပြင်



ပေါ် မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသည်။ နေခက ဟန်ရိုက်တာ ငြိမ်ခံနေသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလုပ်ပေမယ့် ဟန် ငိုနေတာကို မျက်တောင်မခပ် စူးဖိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟန်၏မျက်လုံး၊ မျက်နှာ နှုတ်ခမ်းတို့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း နေခရင်ထဲတွင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေ သည်။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုးက သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပူနွေးနေ၏။

“မငိုပါနဲ့ဟန်”

“ဪ... ရှင်ပဲအပြောကောင်း၊ အခု ရှင်လုပ်ပုံက လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ပုံစံနဲ့ တူရဲ့လားဟင်”

“အလကားလူ”

“ဟန်ကြိုက်သလို ပြောပါ။ မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကိုထပ်ရိုက် ထဲလည်းရတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အခုချိန်ကစပြီး မချစ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ ဘူးဟန်”

“ဘာပြောတယ်။ ရှင်အခု ဟန်နားက ထွက်သွား”

ရှက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း ဒေါသဖြင့် ဟန်အော်ပေမယ့် သူ့က မလှုပ်။

“ကိုယ်က ဟန်ကိုချစ်လို့ နမ်းမိတာ အပြစ်လား”

“ရှင်နမ်းချင်တိုင်း နမ်းရအောင် ဟန်က ရှင့်ချစ်သူလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

“ဟန်က ကိုယ့်ချစ်သူ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ့် လောင်း...”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ရှင်က အခွင့်အရေးသမားကိုး”

“ဟန်ကြိုက်သလိုပြောပါ။ ကိုယ်ကရမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ကိုယ်ပြောမယ်။ ဟန်ပြောသလို ကိုယ်က ဟန်အတွက် အခွင့် အရေးသမားဆိုရင် ကိုယ့်ရမယ့် အဲဒီအခွင့်အရေးကို ဆက်ပြီးအသုံးချ ခဲ့ရစေ...”

“ရှင်လူပါးမဝနဲ့နော်”

“ချစ်တာပါ ဟန်”

“အို... မကြားချင်ဘူး”

“ဟန်ရယ်”

သူ့နားက ပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့် ဟန်ကိုယ်လေး က နေခရင်ခွင်ထဲ အင့်ခနဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ရှင် ဟန်ကိုလွှတ်၊ လွှတ်ဆိုနော်”

“လွှတ်မှာပါဟန်”

“ကြည့်စမ်း... ရှင်... ရှင်”

“အိုး... အမေ”

ဟန်က နေခရင်ခွင်ထဲ နစ်ဝင်သွား၏။ နေခက ဟန်ကိုယ်လေးကို အတင်းကွပ်ဆုံး ပွေဖက်ပြီး ဗွတ်ဗွတ် ခြိတ်ခြိတ်သံနင်းသည်။ ရှင်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့် ခံစားချက်အတိုင်း နှုတ်လှုပ်သိပ်သည်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ နမ်းရွိုက်ခြင်းဖြစ်၍ သူ့ရင်တွေ ကလေးက ခုန်နေ၏။ ဟန်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပြန်လွှတ်မပေးချင် သောသည့်အထိ မဆုံးနိုင်သော အနမ်းရှည်ကြီးကို သီကုံးနေသည်။ နှုတ်သည် အားရှိသမျှ ရုန်းသည်။ ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော် မအောင်မြင်။

အင်အားကြီးမားသော ရင်ခွင်မှာ ဟန်က လှုပ်လေမြုတ်လေ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ကာ နေရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် တစ်စတစ်စ အနီးအငွေ့တွေ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိ၏။ ဟန်မှာ ဘာမှမပြောနိုင်။ နောက်တော့မှ သူမကိုယ်သူမ သတိထားက- သူနှုတ်ခမ်းတွေထဲက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်ရည်ပြည့်လွှဲသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ နေရာထဲ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွား၏။

“ဟန်”

“ရှင် ဟန်နောက်ကို မလိုက်နဲ့။ ပြောမရရင် ဒီမင်္ဂလာ အပျက်ပဲ”

“ဟန်ရယ်”

နေခရှေ့က ဟန် ပြေးသွားသည်။

သူ ဟန်နောက် ပြေးလိုက်သွားချင်သော်လည်း ဟန်စကားကြောင့် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းပြီး နေရာမှာ ရပ်ကုန်ခဲ့၏။ နေခမျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်။ ဘာကိုမှမကြား။ ဟန်မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်၍ ဟန်အသံလေးကိုသာ ကြားနေရသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဟန်အပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးမိမှန်း သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဟန်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေနှင့် ပြည့်သိပ်နေ၏။ မြင်ကွင်းထဲမှ ဟန်ပျောက်သွားသည်အထိ ရပ်နေမိပြီးမှ သက်ဖြင့် အသာချကာ ဟန်ရှိနေသည့် အိမ်ကြီးရှိရာဘက်သို့ အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက်နေသူတစ်ယောက်လို လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟန်က သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသား၊ သူ့ထံမှ ချစ်မြတ်နိုးမှုအားလုံးတို့ သူမတစ်ယောက်တည်း သိမ်းပိုက်သွားသူ ဖြစ်၏။



အခန်း (၁၄)

“အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်ရအောင် ဒါကလေးကစားသလို လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်မြေး”

“ဟန်တစ်ယောက်တည်း နေလို့ရပါတယ်ဆို အဘွားကလဲ”

“တော်ပါတော့မြေးရယ်... အဘွားမှာ မြေးနဲ့စကားပြိုင်ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ တော်ကြာ မော်လီလာခေါ်ရင် အပြင်သွားရဦးမယ်”

“ဟို”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း မော်လီလာပြီ မြေးရေ။ အဘွားသွားလိုက်ဦးမယ်။ လိမ်လိမ်မာမာ နေစမ်းပါကွယ်။ နေရာတထာကလေးဆိုးကြီးလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“အဘွား သွားလိုက်ဦးမယ်နော် မြေးလေး”

အဘွားက နှုတ်ခမ်းစုထော်ပြီး စိတ်ကောက်နေသည့် ဟန် နှလေးကို တစ်ချက်နမ်းကာ သူ့သူငယ်ချင်း အဘွားမော်လီ လာခေါ်သည့်ကားနှင့် အခန့်သား လိုက်သွားတာကိုကြည့်၍ ဟန်ငိုချင်လာ၏။

စိတ်ထဲကလှိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းနေသော်လည်း မျက်ရည်ကမကျ။ စိတ်ထဲမှာတော့ နေခဆိုသည့်လူကို အမှုန်ကြိတ်ချင်နေသည်။

သိပ်လူပါးဝဲတဲ့လူ။

ဟန်နှုတ်ဖျားက ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ရေရွတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဟန်ကိုယ်ဟန်လည်း သတိမထားမိ။ ဟန်အသိထဲ ခွဲနေသည်က နေခ လူပါးဝဲလွန်းသည်။ ဟန်ကို မညှာမတာ နမ်းချင်တိုင်းနမ်းသဖြင့် နေခကို သတ်ပစ်ချင်သည်။ လုံးဝလက်မထပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်အထိ နာနာကြည်းကြည်းဖြစ်ကာ အဘွားကို သူမ ဆန္ဒကို တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ နေခကို ဟန် လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ဆိုသည့် စကားကို အဘွားက လက်မခံ။ ဟန်ကိုပြန်နားချပြီး သူ သွားစရာရှိတာ ထွက်သွားသည်မှာ အဘွားအပြစ် မဟုတ်။ ဟန်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စက နေခမာမီနှင့် အဘွားကြောင့် ဟန်တို့အပိုင်းအပိုင်းအားလုံးနီးပါး သိထားပြီးကာမှ ထိုမင်္ဂလာပွဲကို ဟန်က ဖျက်ပစ်မည်ဆိုတော့ အဘွားက ဟန်ကို ကလေးဆိုးနှင့်တူသည်ဟု ဆိုသည်။

တကယ်ဆိုးသူက ဟန်မဟုတ်။

နေခဆိုသည့် လူဖြစ်ကြောင်း အဘွားကို ဟန်ပြောချင်ပေမယ့် ဟန်အပေါ် ဘယ်လိုဆိုးသည့်အကြောင်း ဟန်ကို အဘွား မေးလာလျှင် ဟန် မဖြေတတ်၍ ထိုစကားကို ဟန်ရင်ထဲမှာသာ သိမ်းထားရ၏။ မသိမ်းထားလို့လည်း မဖြစ်။ နေခဆိုသည့်လူက အဘွားမြေးကို သူ့သဘောနဲ့သူ နမ်းချင်တိုင်း နမ်းသွားပါသည်ဟုဆိုလျှင် ဟန်တိုင်ကြားချက်ကို နားထောင်ပြီး အဘွား ရယ်ပေလိမ့်မည်။ ချစ်လို့နမ်းတာ အပြစ်လားကွယ်ဟုဆိုလျှင် ဟန် ဘာပြောရမည်

နည်း။ ဟန်မှသူ့ကို မချစ်ဘဲဟု အဘွားကို ပြန်ပြောလျှင် ဘာဖြစ်သိကလေးဆန်နေရတာလဲ မြေးရယ်။ မောင်နေခဆိုတာ ဟန်နဲ့ သူ့ခါးတွေလား။ မကြာခင် လူသိရှင်ကြား အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ကြမည့် မင်္ဂလာမောင်နဲ့။ ဟန်ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်က သူနဲ့လက်ထပ်မဲ့ သတို့သမီးလောင်းဟန်ကို နမ်းတာလောက်တော့ အပြစ်ဟုမဆိုသာပါဟု ဟန်ဘက်က မပါဘဲ နေခဘက်က ရှေ့လိုက်ပေးမည့် အဘွားအကြောင်းကို ဟန်အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ဟန်သူငယ်ချင်းမတွေကိုပြောလျှင် အဘွားပြောတာနှင့် အတူတူ ဟန်ကိုသာ ပြန်ဆုံးမကြမည်ဖြစ်ကြောင်း နေခကို မကျေနပ်တိုင် ဟန် ဒီလိုလူကို လက်ထပ်ဖူးဆိုတာပဲ သူမတစ်ယောက်တည်း မနေမနပ် မကြာခင် ရေရွတ်နေရတာနှင့်ပဲ အဆုံးသတ်နေ၏။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့လူ။
သူ့လိုလူကို လက်ထပ်ရင် ဟန်ဘယ်တော့မှ နောင်တမရမရပါဆိုတာက ပါသေးသည်။ တွေးရင် ဟန်မှာ မကျေနပ်။
“တီ... တီ”

အိမ်ရှေ့က ကားသံကြောင့် ဆူဝေနေသော ဒေါသကိုသိမ်းပြီး အိမ်ရှေ့က ကားကိုထွက်အကြည့်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် သူနှင့် လမ်းမှာ ဆုံမိကြသည်။

“ဟန်”
“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လာတာလဲ သတို့ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကို သူ့တာဝန်ကျနေသည့် ဆေးရုံမှာ မကြရဘဲ ဟန်မျက်စိရှေ့ ရောက်နေတာကြည့်ပြီး ဟန် ရယ်မောပြောလိုက်

ပေမယ့် သတိုးက သဲ့သဲ့ပြုံး၍ ဟန်မျက်နှာလေးကို ကြည့်သည်။
“ကိုယ်အခုပဲ ဆေးရုံကို သွားမလို့ပါ။ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဟန်ကို ဝင်ခေါ်တာ”

သတိုးပုံစံက ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်သလို စကားပြောပုံကလည်း ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။ ဟန်မှာ သတိုးစကားကို နားထောင်ပြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ရုတ်တရက် နားမလည်။

“သတိုးက ဟန်ကို ဝင်ခေါ်တာဆိုတော့ ဟန်က သတိုးနဲ့ ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာမို့လဲ”

“ကိုယ့်ဆေးရုံကိုပါ”
“ဆေးရုံကို”
“ဟုတ်တယ်ဟန်၊ အဘွား ရှေ့ခံရလို့ အခု ကိုယ့်ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတယ်”

“အဘွား ဟုတ်လား”
အခုမှ သတိုးဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်ကာ ဟန် မျက်နှာ ပျက်သွား၏။
“အဘွားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...”

“လမ်းရောက်မှ ဟန်သိချင်တာကို ကိုယ်ဆက်ပြောပါမယ်။ အခု ကိုယ်တို့အဘွားဆီ သွားကြရအောင် ဟုတ်လား”
ဟန်က ယောင်ချာချာနှင့် အိမ်ကို သွေပိတ်ပြီး သတိုးကားနှင့် အဘွားရှိသည့် ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် အဘွားမျက်နှာ အဘွားအပြုံးတွေက မျက်လုံးထဲက မထွက်။ ခပ်စောစော အချိန်တုန်းက နေခဆိုသည့် လူကို လက်ထပ်ချင်ကြောင်း အဘွားကို ဂျီကျနေသည့်

ဟန်နှင့်နေရာတကာ ကလေးဆိုးကြီး လုပ်မနေနဲ့ဆိုသည့် အတွားစိတ် ရယ်ရယ်မောမော ဟန်ကို နှစ်သိမ့်နေသည့်ပုံက ဟန်အသည်းမှာ ခြေ လျက်ကျန်ခဲ့သည်။ သတိုးက အတွား အချိန်မီဆေးရုံကို ရောက်လာ ပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဟန်ရင်ထဲမှာ အတွားအကြောင်းတွေးပြီး ဟန်စိတ်တွေ လေးလံတူပူနေ၏။ သတိုးပြောပြ၍ အတွား အခုချိန်ထိ သတိမရသေးပါဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

“သတိုး”

“ဟင်”

“ဟန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ... လက်ရှိ အတွားအခြေ အနေက စိတ်ချရဲ့လားဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် စိုးရိမ်ရတယ်ဟန်။ ဒါပေမဲ့ သိလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုယ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ်”

လူတစ်ယောက်ကို ကားနှင့်ဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည့် အတွားမော်လီ၏ ကားဒရိုင်ဘာကြောင့် လန်ပြီး ရှော့(ခံ)ရသွားသည့် အတွားအခြေအနေကို ဟန် မတွေးပဲ မတွေးရဲပါ။ ဖြစ်သည့်နေရာနှင့် သတိုးအလုပ် တာဝန်ကျနေသည့် ဆေးရုံနီး၍ အချိန်မီသည်ဟုဆို သော်လည်း အတွားက သတိမရသေး။ ဟန် ဆေးရုံ ရောက်သွားတော့ အတွားနားမှာ အတွားသူငယ်ချင်း အတွားမော်လီနှင့်အတူ နေခန့် နေခမာမီကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“လာ... လာမြေးလေး မောင်နေခတို့ကို အတွားမော်လီပဲ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ရတာ”

နေခတို့သားအမိ ဘာကြောင့် အတွားဆေးရုံကို ရောက်လာရ

လဲဆိုတာ ဟန်အခုမှ နားလည်သွား၏။

“အတွားမော်လီ ဖုန်းရတာနဲ့ မာမီတို့လည်း ဒီကိုချက်ချင်း ပြေးလာတာပါပဲကွယ်။ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မာမီဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး”

နေခမာမီက ဆေးရုံရတင်ထက်မှာ ဆေးထိုးပိုက် ဆေးထိုးအပ် တွေနှင့် လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်သွားသည့် အတွားကိုကြည့်ပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်နေသလို အတွားရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မြေးဖြစ်သည့် ဟန် ကိုလည်း သနားကြင်နာစွာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ နေခက ဘာမှ မပြော။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ဟန်ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့် နေပြီး ဟန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်နိုင်သလို ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောနိုင်။ အတွားမျက်နှာကို တစ်စုံစီမုံ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အတွား ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဘုရားမှာသာ တွင်တွင်ဆုတောင်းနေ၏။

“အတွား”

အတွား လက်လေးကိုဆွဲပြီးတော့ အတွားနားကပ်၍ အတွားကို တိုးတိုးဖွဖွ ခေါ်မိ၏။ အတွားက အန်မာဂျက်စီခေါ် အရေးပေါ် အခန်း ထဲမှာ မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်း၍ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

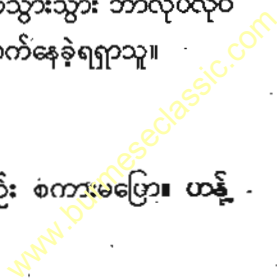
ဟန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အတွားရယ်။

ဟန်ကို သိပ်ချစ်သည့်အတွားက ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် သူ့အချစ်ဆုံး မြေးအတွက် အမြဲသောကရောက်နေခဲ့ရရှာသူ။

အတွားရယ်။

ဟန်က အတွားနားက မခွာ။

ဘာမှလည်း မစား၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြော။ ဟန်



သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။
တွေပြော၍ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။ နေခက ဟန်ကိုယ်စား လာသည့်
လူတွေကို စကားပြောသည်။ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်စရာရှိ
တိုင်ပင်သည်။ နေခမာမီ ပြန်သွားသည်။ အန်တီနှင့်သတိုးက ဟန်
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်။ နေခက ဟန်နှင့်အဘွားကို တစ်လှည့်စီကြည့်
ဟန်ကို တစ်ခုခုစားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဟန်က လက်မခံ။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှ အဘွား သတိပြန်ရသည်။

“အဘွား”

ဟန်က အဘွားသတိရလာ၍ ဝမ်းသာနေ၏။

အဘွားက ဟန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းတွေ ပြန်မှိတ်သွား
တော့ အဘွားနားမှာ တာဝန်ကျဆရာဝန်တွေ ဝိုင်းနေသည်။ နေခမာမီ
ရောက်လာသည်။ အဘွားဒုတိယအကြိမ် ပြန်သတိအရမှာ စကားတစ်
ခွန်းကို အားယူပြောသည်။

“ရှေ့နေ”

“ရှင်”

“မောင်သက်ကို ခေါ်...”

အဘွားက မောင်သက်ဟု ခေါ်နေသူက အဘွား၏ အတိုင်ထံ
ရှေ့နေကြီးဦးသက်ခိုင်ကို ပြောမှန်းသိ၍ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောရသည်။
ဦးသက်ခိုင်က သူ့ကိုင်နေကျ ရုံးသုံးအိတ်မည်းကြီးနှင့် အဘွားနား
ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး အဘွားပြောသမျှကို ရိုသေလေးစားစွာ နား
ထောင်သည်။

“စာ... ချုပ်”

အဘွားက သူပြောချင်တာကို အားယူပြောသည်။ ဦးသက်ခိုင်က
အဘွားဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက် နားလည်စွာ ဟန်နှင့် နေခတို့
သက်ထပ်စာချုပ်ကို အဘွားရှေ့ထုတ်ပြတော့ အဘွားက ခေါင်းကို
သွပ်သည်ဆိုရုံလုပ်ပြီး နေခနှင့်ဟန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာ... မင်းတို့ လက်မှတ်ထိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟန်နှင့်နေခ ဦးသက်ခိုင် ပြောသည့်အတိုင်း လက်ထပ်စာချုပ်မှာ
လက်မှတ်ထိုးကြရင်း အဘွားမျက်နှာကို ဟန် ငိုမလိုမျက်နှာနှင့် လှမ်း
ကြည့်မိသည်။ အဘွားက သူ့ကိုယ်သူ သိနေပြီဟု ဟန်နားလည်
လိုက်တော့ ဟန်ရင်ထဲ နှစ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပါပြီ အဘွား”

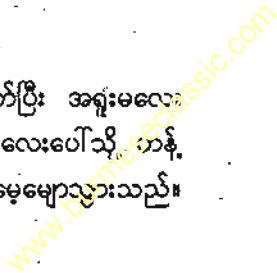
အဘွားက ဦးသက်ခိုင်စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ
ဟန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်တ ဟန်အတွက်
အဘွား၏ နောက်ဆုံးအကြည့်၊ နှုတ်ဆက်ကြည့်ဖြစ်ကာ အဘွား မျက်ဝန်း
အစုံ ထာဝရစွေပိတ်သွားသည်။

“အဘွား... အဘွား”

“ဟန်”

“အဘွား”

ဟန်က အဘွားကိုယ်ကို မလွတ်တမ်းဖက်ပြီး အရူးမလေး
တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း အဘွားကိုယ်လေးပေါ်သို့ ဟန်
တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ရွေကျသွားကာ သတိလစ်မေ့မျောသွားသည်။



အဘွား၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ဦးဆောင်စီစဉ်သူက နေခဖြစ်သည်။
ဟန်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာဆို ဘာမှမသိ။ အသိတရားက ဟန်ကိုယ်မှ
လွင့်စင်ကာ အဘွားနောက်သို့အတူ လိုက်ပါသွား၏။

တစ်နေ့တော့ ဤခရီးလမ်းကို လျှောက်ကြရမည်။ မလွဲမသွေ
ခွဲခွာကြရမည်ဟု သိထားသော်လည်း တကယ်လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်ကြ
ရသည့်အချိန်မှာ ဟန်ဘက်က မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။
ဟန်ဘဝ၏ ကိုးကွယ်ရာ၊ တွယ်တာမြတ်နိုးရာက မရှိတော့။ ဟန်
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အထီးကျန်ဆွတ်ပျံ လွမ်းမောဖွယ်
ခရီးက အဘွားအရိပ်၊ အဘွားအငွေ့အသက်တွေနှင့် ပြည့်လွမ်းကာ
ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အဘွားကိုချည်း မြင်ယောင်လျက် မျက်ရည်က
မဆည်နိုင်။

“ဟန်သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ အိမ်ထဲမှာချည်း မနေဘဲ ခရီးတစ်ခု
ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ငှာ”

“ဟင့်အင်း... ဟန်အဘွားနားမှာပဲ နေ ယ်”

အဘွားဓာတ်ပုံကြီး ရှေ့ကမခွာသည့်ဟန်က အအိပ်ပျက်၊ အစား
ပျက် ဖြစ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဟန်ကိုယ်တိုင် ဖျားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူမှ ဟန်ကို ဖျောင်းဖျန်စသိမ့်၍မရ။ ဘယ်သူစကားကိုမှ
နားမထောင်သည့်ဟန်က အဘွားအုတ်ဂူကို နေ့တိုင်းသွားသည်။ မနား
တမ်း ငိုသည်။ အစားအသောက်ကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစား။ ဟန်ကို
ကြည့်ပြီး ဟန်နှင့်ထပ်တူ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေရသူက
နေခ။

“သားမိန်းမကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဖူးနော်သား...”

ဆက်ကြာ သူ့အဘွားစိတ်နဲ့ သူပါ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”
နေခမာဓိက နေခကို သတိမပြတ်ပေးသည်။ ဟန်ဖြစ်နေပုံက
လည်း မြင်တွေ့ရသူအပေါင်း ဘယ်သူမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိ။ ဒီ
ဒီအတိုင်း ဟန်အလို ဆက်လိုက်ထားရင် ဟန်ကိုပါ အဘွားနှင့်အတူ
သက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမလို ဖြစ်နေတာကို နေခကိုယ်တိုင် ဒီအတိုင်း လက်
ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။ ဟန်ဆိုတာ သူ့မိန်းမ။ နေခရဲ့ တရားဝင်ဇနီး
မယား။ ပြီးတော့ နေခ ဘဝ။ နေခ နှလုံးသား။ နေခ အချစ်မြတ်နိုး
ဆုံးမိန်းမ။

“အပြင်မှာ သိပ်အေးနေပြီဟန်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့နော်”

ဟန်က မလှုပ်။

အေးစက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခံစားချက်မဲ့နေသူတစ်
ယောက်လို မျက်စိတည်ရာကြည့်ပြီး ငြိမ်မြဲငြိမ်နေ၍ ဟန်အတွက်
နေခ စိတ်ပူလာသည်။

“ဟန်... ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားလား”

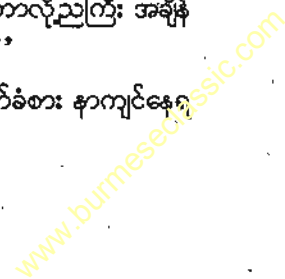
“ဟန်”

ဟန်ကိုယ်လေးကို ပခုံးကကိုင်ပြီး သူ့ဘက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်
တော့ ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေ၍ သူ့လန့်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်သေးနေရက်နဲ့ ဘာလို့ညကြီး အချိန်
ခတော် အပြင်ဘက် ထွက်ထိုင်နေရတာလဲဟင်”

“ဟန်ကြောင့် ကိုယ့်ရင်တွေ ဘယ်လောက်ခံစား နာကျင်နေရ
တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား ဟန်”

“မင်းက... ဟာ...”



“ဟန်... ဟန်”

ဒေါသနှင့်ဟန်ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲအခါ ဟန်က နေခရင်ခွင်ထဲ ငိုက်ခနဲ လဲပြိုသွားမှ သူလန့်သွားကာ ဟန်အမည်ကို အလန့်တကြား ခေါ်ပေမယ့် ဟန်က မထူးနိုင်တော့ နေခရင်ခွင်ထဲမှာ သတိလစ်နေသည်။

ဟန်ရယ်။

ဟန်မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော တော့ အန်တီဦးက သူ့ကားနှင့် ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ လိုအပ် တာတွေ စစ်ဆေးပြီး ဆေးထိုးဆေးပေးသည်။

“ဟန်ကို ဒီအတိုင်း ထားလို့မဖြစ်ဘူး မောင်နေခ။ သူ့စိတ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“ခရီးသွားရအောင် ဆိုတော့လည်း သူက လက်မခံဘူး အန်တီ ဦး”

ဟန်အကြောင်းကို သိနေသည့် အန်တီဦးက နှစ်ခြိုက်စွာ အိမ် ပျော်နေသည့် ဟန်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ဟန်အဖြစ်က သနားစရာပါကွယ်။ မောင်နေခသာ ဟန်နားမှာ မရှိရင် အန်တီတော့ ဟန်အကြောင်း တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး။ အဘွား ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့မြေးအကြောင်း သူသိလို့ အခုလို မောင်နေခ လက်ထဲ ဟန်ကို သေချာထည့်ပေးသွားရှာတာ”

“ကျွန်တော် ဟန်ကို ဒီမှာဆက်မထားချင်တော့ဘူး အန်တီ”

နေခက သူ့သဘောထားကို အန်တီဦးကို ပြောတော့ အန်တီ ဦးက ဟန်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဟန်ကို ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်မှာပဲ ထားချင်တယ်”

“ဟန်က လိုက်ပါ့မလား”

“မလိုက်လို့ ခက်နေတာပေါ့အန်တီ။ သူ့အဘွားရှိတဲ့ နေရာမှာ နေမယ်ဆိုတာပဲ ပြောနေလို့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတာ”

ဟန်တို့ မြေးအဘွားအကြောင်း အသိဆုံးက အန်တီဦးဖြစ်၍ နေခပြောတာကို ငြိမ်နားထောင်နေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းတော့ ဖျောင်းဖျာရမှာပေါ့ကွယ်။ သူ့အချစ်ဆုံး အဘွားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်ဆိုတော့လည်း ပုံမှန်တော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာ လဲ။ ဟန်အတွက် အချိန်တော့လိုတယ် မောင်နေခ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဟန်အခုလို ဖြစ်နေပုံနဲ့ သူပါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပဲ”

မှန်သည့်အတိုင်း ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။ ဟန်ကို ဤမျှခံစားချက် ပြင်းထန်သူ။ အသည်းနှုတ်သူ မထင်ခဲ့။ အခုတော့ ဟန်က အပေါ်ယံ ဓာကျောသယောင်နှင့် အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်။ အထိအရမခံသော နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

“ဟန်ဖြစ်နေတာက စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကျေဆိုတာမျိုးပါ။

သူ့စိတ်သူ ဖြေသိမ့်နိုင်လာတဲ့ အချိန်အထိ အန်တီတို့ စိတ်ရှည်လက် ရှည် စောင့်ကြတာပေါ့”

အန်တီဦးက နေခကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွား၏။ ဟန်ကို ဒီပုံအတိုင်း ဆက်လွှတ်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရမည်ဆိုတာကို နေခ လက် မခံချင်။ ဟန်က သူ့ချစ်သော အဘွားအတွက် လူးနေအောင် ခံစား နေချိန်မှာ နေခကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ချစ်သောဟန် ခံစားနေရတာ

ကိုကြည့်ပြီး သူပါ ရူးချင်နေတာကို သူပဲ သိသည်။ မီးရောင်အောက်မှာ မြင်နေရသော ဟန်မျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လှပသောဟန်။

ချစ်စရာကောင်းသော ဟန်ကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီဟူသော အထိထဲ နေခရင်ကို ရွေးထွေးလှုပ်ခတ်စေသည် မှန်သော်လည်း ဟန်နှင့် ကြားက ထေးကွာမှုကို ပြန်လည်နီးစပ်အောင် ဖန်တီးရဦးမည်။ အေးထဲ နေသည့် ဟန်နှလုံးသားကို သူ့လို ရွေးထွေးလာမည်ဆိုလျှင် နေ ဘဝလောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိ။

ချစ်တယ် ဟန်ရယ်။

ဟန်ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းရင်း ဟန်နားမှာ သူ့ကိုယ် ကြီးကို လှဲချလိုက်သည်။ ဟန်နှင့်နေခတ် မင်္ဂလာပွဲကို အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားသော်လည်း အဘွားကိစ္စကြောင့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိစ္စကို စီစဉ်လိုမရသေးဘဲ ရက်ရွှေ့ထားရသည်။ ဟန် ကို ထိုအကြောင်းတွေပြောလိုလည်း ဘာမှမထူး။ ဟန်အာရုံထဲမှာ သူ့အဘွားပဲ ရှိနေ၍ မာမိကလည်း ဟန်ကို ဘာမှမပြော။

နေခကတော့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပသည်ဖြစ်စေ၊ မကျင်းပရသည် ဖြစ်စေ သိပ်စိတ်မဝင်စား။ သူ့စိတ်ဝင်စားတာက ဟန်။ ဟန်ကို သူ တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားပြီးပြီ။ ဘယ်အချိန်ကျမှ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရမည်နည်း။ အရေးကြီးတာက ဟန်က သူ့ကိုချစ်နေဖို့ ဖြစ် သည်။ ဟန်မေတ္တာကို အပိုင်ရချင်သော်လည်း သူ့စိတ်ကူးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်မရ။ သူ့လက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရ သည်က ဟန်သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ပြီး

ဟန်အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် အရိပ်ကြည့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေရ ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းမီးကို ငြိမ်းလိုက်တော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ညအိပ်မီးရောင် ကြာလှဲလှဲလေး ကျန်ခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်နိုင်၍ နေခအတွေးတွေ ဟို ဆောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေချိန်မှာ ဟန်ထံမှ ငိုရိုက်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူ့ အဘွားကို တမ်းတမ်းတတလေး ခေါ်ညည်းသံလေးကို ကြားလိုက် စိမ်း။

ဟန်မျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့သက်ပြင်းချသံက တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲ ရင်မောပမ်းလျှော့ နှိုးမျောပျံ့လွင့်သွား၏။



သူ့ကိုယ်ပေါ် အသာလေး ဖယ်ရှားနေချိန်မှာ အအိပ်ဆတ်သည့် နေ့ခင်းလုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာတာနှင့် ကြုံသည်။

“နိုးပြီလားဟန်”

“အင်း”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်တာဟန်ကလည်း ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံနှင့် နေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြုဆိုက်တော့ သူ့လက်က ဟန်ပေါ်က အလိုလိုဖယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“နေလို့ကောင်းရဲ့လား ဟန်”

“အင်း”

သူထံမှ ဒုတိယအမေးကို ဟန်က ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းတော့ သူက ဟန်ကို အိပ်ရာပေါ်က လှမ်းကြည့်သည်။ နေ့ရှေ့က ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်သွားမှ ဟန်အဖြစ် ဟန်တွေးပြီး ရင်လေးကို ဖိလိုက်သည်။

ဒီလူ့ နေ့ဆိုသည့် လူနဲ့ဟန်ကြားမှာ ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စတွေ နှုတ်ဆက် ဟန် မေ့နေသည်။ အတွေးကလွဲပြီး ဟန်အာရုံထဲ ဘာဆိုတာမှ မရှိသည့်အချိန်မှာ နေ့ဆိုသည့်လူက ဟန်အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေခြင်း သား။

ဟန်တို့ ဘာမှမဖြစ်ကြသေး။

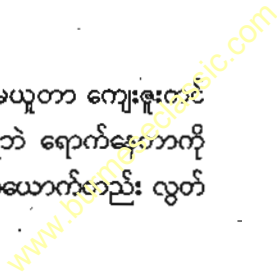
သန့်စင်သည့် ဟန်ကို ဒီလူ့အခွင့်အရေး မယူတာ ကျေးဇူးတင်သော်လည်း ဟန်အိပ်ရာပေါ်အထိ ဟန်ခွင့်မပြုဘဲ ရောက်နေတာကို တော့ သဘောမကျ။ အရင်ရက်တွေက ဟန်တစ်ယောက်လည်း လွတ်

အခန်း (၁၅)

“အို... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟန်အိပ်ပျော်ရာက နိုးလာချိန်။ သူမနှင့်တစ်အိပ်ရာတည်း အသွယ်ရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဟန်မျက်နှာလေး ထူပူသွားတာ သူမအဖြစ်ကို သူမ သတိထားလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဘာ ဘယ်လိုဖြစ်သည်ကိုတော့ ဟန်လည်း သေချာစွာ မမှတ်မိ။ ဟန်အဖြစ်နေတာက နေ့ဆိုသူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ သူမကိုယ်လေးတိုးဝင် ရောက်ရှိနေခြင်းနှင့် ဟန်ခါးလေးပေါ် လက်တင်ပြီး နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်နေသည့် နေ့ခါး အသွင်သဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။

နေ့ခ အသက်ရှူသံက ဟန်ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်မှာ တိုးနေသလို သူမခါးပေါ်က နေ့ခလက်ကြီးကြောင့် မလှုပ်ရဲ။ ဖြစ်ပျက်ပုံထဲ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေက မရ။ ဟန် အိပ်ရာပေါ် အခန်းထဲဝင်အိပ်နေသည့် နေ့ခနှင့် ဟန်ကိုယ်လေးကို ဖက်ထားသည့် နေ့ခလက်ကို အရင်ဖယ်ချပစ်ရန် အပြေးအလွှား အကြံထုတ်သည်။ ဘာမှမရှိဘဲ အချိန်က ဒီလူ့ ဟန်အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေသည်မသိ။ နေ့ခလက်ကြီး



လက်ကွယ်ပြန်စွာ အိပ်စက်အနားယူခဲ့သည့် ဟန်အိပ်ရာပေါ် သူ့သေ
နှင့်သူ ရောက်နေတာက လွန်သည်။ ကျေနပ်စရာမရှိ သူ့နဲ့ဟန် စာ
စာတမ်းနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာပါလားလို့ တွေးမိ
ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးကန်ဘေးမှာ ပုံရက်လေး ဖြစ်သွား၏။

အဘွား။

မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ အဘွားရဲ့ အစီအမံ၊ အဘွား
နောက်ဆုံးဆန္ဒ၊ မျက်ရည်တွေကြားက ဟန်တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်း
လုပ်ပြီး ရေတဝချိုးပစ်သည်။ အခု အဘွားဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း
ဖြစ်ခဲ့ရပြီပဲ။ အဘွား ကျေနပ်မှာပါဟု တွေးနေတုန်း ဟန်ရေချိုး
တံခါးကို အပြင်က တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်သံပေါ်လာ၏။

“ဟန်”

“ရေချိုးနေတာလား”

စိုးရိမ်သံမှန်း သိပေမယ့် ဟန်မဖြေ။

ချုပ်ချယ်တားဆီးခြင်းကို ဟန်ဘယ်လောက် မုန်းလဲဆိုတာ
ဟန်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမသိ။ ဟန်ကို ချုပ်ချယ်မှုတွေ လုပ်ဖို့ အဘွား
နေခဆိုသည့်လူကို ဟန်ဘေးမှာ ထားခဲ့သည်။

“ဟန်... ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားလား၊ ရေအကြာကြီး ချိုး
မဖြစ်ဘူး။ ရေချိုးခန်းထဲက အခုထွက်ခဲ့တော့ ဟန်”

အထဲက မလှုပ်။

အပြင်မှာ ရပ်နေသည့် နေခရင်ထဲ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ထန်ထန်
စိတ်မချ ဖြစ်လာ၏။

“ဟန်”

“ကျွီး”

နောက်တစ်ကြိမ် ဟန်အမည်ကို ခေါ်မည်အပြု ရေချိုးခန်းတံခါး
ခွင့်လာပြီး ရေချိုးပြီးစအသွင်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲက ဟန် ထွက်လာ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီမှာ ဟန်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

“အိုကေ”

ဟန်က နေခကို မကြည့်။

သူပြောစရာရှိတာပြောပြီး နေခနားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၍
နေခက ဟန်ကိုတစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ဟန်ပြောသည့်အတိုင်း သူ့မ
အနံ့ထဲက ထွက်ခဲ့၏။ ပထမဆုံး ဟန်ဘက်က သူ့ကို အသိအမှတ်ပြု
ကောင်းပြောလာတာကို ကျေနပ်နေသည်။ သူစိတ်ကြိုက် ရွေးယူထား
သည့်အခန်းမှာ ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေချိုးရင်း နေခ နှုတ်ခမ်းမှာ
အပြုံးသဲ့သဲ့ ထင်လာ၏။ အရင်က သူ့ကို ရှိနေမှန်းပင် ဟန် မသိ။
တွေးချင်ရာတွေး ငေးချင်ရာငေးပြီး နေခကို ကျော်ဖြတ်သွားလာနေပုံက
ဟန်ကမ္ဘာထဲမှာ ဟန်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပုံ ဖြစ်သည်။ အခု
ဟန် ပြောင်းလဲလာသည်။ ဘယ်အရာက ဟန်ကို ပြောင်းလဲစေ
သနည်း။

ရေချိုးကန်ထဲမှာ စိမ်နေရင်း စဉ်းစားလို့ ရလာသည့် အဖြေက
တစ်ခုတည်း။ ဒီည ဟန်အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟန်နှင့်အတူ သူ အိပ်ခဲ့သည်။
ထိုအရာကို ဟန် မနှစ်သက်။ ပြီးတော့ နေခနှင့်ဟန် အိပ်ရာပေါ်က
အနေအထားအရ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဟန်ကိုယ်လေး ရောက်နေသလို၊ ဟန်
ကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာ တွေးပွေထားသည့် နေခလက်များ၊ ဒီလို
အနေအထားမှာ ဟန် နေခကို သတိမထားမိ မနေနိုင်ဖြစ်ခဲ့ပုံရ၏။

အတွေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ နေခဲ့ပြီးသည်။

အဘွားကိစ္စ ဖြစ်ကတည်းက ဟန်အိပ်ရာပေါ် နေခရောက်သွားသည်။ မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲ မလုပ်ရသေးတာကလွဲပြီး ဟန်နှင့်သူ့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်ပြီးကြောင်း ဟန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရော နေပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ သိထား၏။ နေခဆိုတာ ဟန်ခင်ပွန်းဖြစ်သလို ဟန်ဆိုတာကလည်း နေခဇနီးမယားအဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားပေမယ့် နေခနှင့် ဟန်က အခုချိန်ထိ ဘာမှ မထင်သက်သည့် တစ်စိုးအောက်တည်း အတူရှိနေသည့် အပျို၊ လူပျိုဖြစ်သည်။

နေခက ဟန်သောကကို မျှဝေခံစားပြီး ချစ်သူမျက်နှာကို အချိန်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတာပဲ ရှိသည်။ ဟန်ကို ဘာတစ်ခုမှ မနှောင့်ယှက်။ ဟန်နားမှာ အရိပ်လိုနေပေမယ့် ဟန် မသိမမြင်သလို ဖြစ်နေသည့်အပေါ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ မခံစား။ ထိုပုံစံအတိုင်း ဟန်နားမှာ နေခဲ့သည့် နေခကို ဟန် သတိပြုမိတာက ဒီနေ့မှပင်။ ဒါတောင် ဟန် အိပ်ရာကနီးတော့ နေခရင်ခွင်ထဲ သူမရောက်နေပြီး ဟန်အိပ်ရာထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့် နေခကို သတိမထားမိ မနေနိုင် ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် သူ့ နားလည်၏။

နေခ အခန်းပြင် ထွက်လာတော့ ဟန်ကို ညှဉ်းခန်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြင်မဆင်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း လှပစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟန် ဘာစားချင်လဲ၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာဝယ်ပေးရမလဲဟန်”

သူ့ ဟန်နားရောက်သွားပြီး မေးလိုက်တော့ ဟန်က နေခကို

တစ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင်ကို ဟန် ပြောစရာ ရှိတယ်”
ဟန်အသံက တည်ငြိမ်သဖြင့် ဟန်မျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟန်က သူ့ကိုမကြည့်။

“ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ဟန်၊ ပြောလေ”

“ရှင် နောက်ကို ဟန်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဟန်အိပ်ရာပေါ် ပိုင်စိုးနိုင်နင်း ဝင်မအိပ်ပါနဲ့”

“ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေလားဟန်”

“အို... ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဟန်ပြောတာ နားမထောင်နိုင်ရင် ရှင်ဟန်ကို ကွာရှင်းချင်လည်း ရတယ်”

ဟန်အသံ၊ ဟန်ရှုပ်သွင်မှာ မကျေမနပ် ဒေါသလေးတွေ ထွက်လာ၍ နေခ ပျော်သွားသည်။ သူ့လိုချင်သည့် အပြောင်းအလဲ ဟန်မှာ တွေ့နေရ၏။ သူ ကျေနပ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ဟန်၊ ကိုယ်ဟန်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ...”

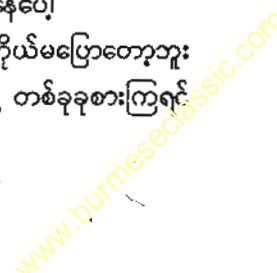
“ရှင်ကို ဘယ်သူမေးလို့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ်က ပြောချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေပေါ့”

“ဆောရီး... ဟန်၊ ဟန်မကြိုက်တာ ကိုယ်မပြောတော့ဘူး သူတလား။ အခု ကိုယ်စိုက်ဆာနေပြီ။ ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစားကြရင် ကောင်းဘူးလား”

“ဟန် မဆာဘူး”



တကယ်လည်း ဟန် စားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိ၊ ဟန်က အတူစား၊ ဈေးအတူသွားရ၍လည်း ဟန်မမူ။ အတိုင်း သူမ ဖြစ်နေတာကို ပြောပေမယ့် နေခဘက်ကျတာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ရွံ့ပြောသည်ဟုထင်၍ ဟန်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ ချစ်စနိုးပြီးသည်။ ဒီလိုပုံစံတွေက ဟန်နဲ့ နေကြားမှာ အရင်ကတည်းက ဖြစ်နေကျပါ။ အဘွားကြောင့် အချိန်အတော်ကြာ ပျောက်သွားတာ အခုပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် သောက်ပါ။ ကိုယ့်ဖျော်ပေးမယ်”

ဟန် မတားနိုင်။

နေခလက်ရာကော်ဖီကို ဟန်ကိုယ်တိုင် အရင်ကတည်းက သဘောကျ ကြိုက်နှစ်သက်ပြီးသားဖြစ်၍ နေခလုပ်သမျှ ငြိမ်ကြည့်နေသည်။ နေခမာမီက ဟန်အိမ်ကို အိမ်ဖော်လွတ်ပေးပေမယ့် နေခလက်မခံ။ ဟန်နဲ့သူနှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်ဆိုတာနှင့် လက်တွေ့သွားသည်။ ဟန်နားက နေခ ထွက်သွားသည်နှင့် ဟန်အတွေးမပြန်လွင့်သွား၏။ အရင်က ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဟန်နှင့်အဘွားနှစ်ယောက်တည်း နေသည်။ အခု အဘွားမရှိတော့ နေခဆိုသည့်လူက ဟန်အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည်။

ရိုးရိုးရောက်လာခြင်း မဟုတ်။

ဟန်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ၊ ဟန်ခင်ပွန်းအဖြစ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သွားပါဟု နှင်၍မရ။ ကွာရှင်းပါဆိုတော့လည်း လက်မခံ။ ဟန်သွားရာနောက် တကောက်ကောက်ပါနေသည့် ဟန်အရိပ်အဖြစ် ဟန်နှင့်အတူ ရှိနေမည့်အရေးတွေးပြီး ဟန် စိတ်ညစ်လာ၏။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရသည့်အပေါ်မှာလည်း ဟန် အပြစ်မဆို။ ထောင်

အတူစား၊ ဈေးအတူသွားရ၍လည်း ဟန်မမူ။

သို့သော် ဟန်အိပ်ရာပေါ်အထိ ကျူးကျော်လာတာမျိုးကိုတော့ ဟန် လက်မခံ။ ဟန်အသားကို ဟန်သဘောမပါဘဲ ထိကိုင်လာတာ မျိုးက ဟန် အမုန်းဆုံး ဖြစ်၏။

“ကော်ဖီရပြီ ဟန်”

အသံနှင့်အတူ ကော်ဖီထည့်ထားသည့် ဗန်းတစ်ချပ်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ် အစုံပါလာ၏။

“ဒီနေ့ ဟန်ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ဟန် ဆော်တော်နေကောင်းလာပြီ”

ဟန်က နေခကို ဘာမှမပြော။

သူမရှေ့ချပေးသည့် ကော်ဖီကို အသံတိတ် ယူသောက်တော့ နေခက ဟန်ငြိမ်နေတာကို အကဲခတ်နေသည်။ အရင်လိုပုံစံ ပြန်ဖြစ်သွားမှာတွေးပြီး ကြောက်နေပေမယ့် ဟန်ရှေ့ကို ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ်ပန်းကန် ထိုးပေးသည်။

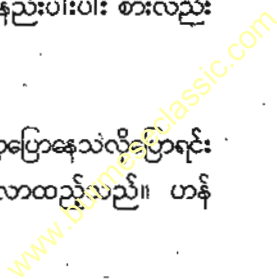
“ဗိုက်ထဲ အစားမရှိရင် ပိုဆိုးတယ်ဟန်၊ ဒီမုန့်လေးတော့ ကုန်အောင်စားနော်”

“ဟန် မစားတော့ဘူး၊ ရှင်ပဲစားပါ”

“တစ်ခုဖြစ်ဖြစ်စားပါ။ ဒါမှမဟုတ် နည်းနည်းပါးပါး စားလည်း ရတယ်”

“ရှေ့... စားနော်”

နေခက ကလေးတစ်ယောက်ကို ချော်မော့ပြောနေသလိုပြောရင်း ဟန်လက်ထဲ ပေါင်မုန့်မီးကင်တစ်ချပ် ဇွတ်လာထည့်သည်။ ဟန်



ငြင်းမရ၍ ယူထားလိုက်ရပေမယ့် စားချင်စိတ်က မရှိ။

“ကိုယ့်လက်ရာကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အားပေးပါဦး ဟန်ရယ်၊ ဒါမှ ကိုယ်လည်း အမောပြေမှာပေါ့”

နေခက ဟန် မစားစားအောင် ဇွတ်တိုက်တွန်းသည်။

သူ့သဘောက ဟန်ကို အစား စားစေချင်သည်။ အစားစား အားရှိမည်။

အားရှိမှ ဟန် နေကောင်းမည်။ ဟန် နေကောင်း၍ ကျန်းမာလှည့် သူစိတ်ချမ်းသာရမည်။ နေခအတွေးက ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ ဟန်က ဖြစ်နိုင်ရင် လက်ထဲက ပေါင်မုန့်ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ချချင်နေ၏။

နေခက ဇွတ်အတင်းစားခိုင်းတော့ စိတ်ကျေနပ်အောင် တစ်ကိုယ် နှစ်ကိုက်စားပြီး ကော်ဖီနှင့် မျှောချသည်။ သို့သော် ဟန်ကြီးစားမှသာ သိပ်မကြာလိုက်။

“ဝေါ”

“ဟာ... ဟန် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟန်က နေခကို စကားမဆိုနိုင်။

လှိုက်ခနဲ ပျို့တက်လာ၍ ဧည့်ခန်းမှာ အန်မချခင် ဘေစင်ဂိုဏ်း ပြေးသွားကာ ဝေါခနဲ အန်ပစ်တော့ နေခက ဟန်နားမှာ ပျာယာခတ်ပြီး ပါလာသည်။

“ဝေါ... အဝေါ”

“ကိုယ် ဟန်ကျောကို ဖိပေးမယ်နော်၊ ရောဒီမှာ... ရေ- ဒါနဲ့ ပလတ်ကျင်းလိုက်”

စားသမျှ အကုန်ပြန်အန်ချလိုက်မှ ဟန် နေရတာ သက်သာသွား

သလို လူက ပျော့ခွေသွားသည်။

“လာ... ဟန်... ကိုယ့်ကိုတဲ့ ဟန်အိပ်ရာကို ကိုယ်လိုက်ပို့ ဝေါ”

“ရှင်ဖယ်ပါ... ဟန်ဘာသာ သွားမယ်”

ပါးစပ်ကပြောနေပေမယ့် လူက မဟန်နိုင်။ အခုပဲ လဲပြိုတော့ ခေလို ဟိုယိုင်ဒီယိုင် ဖြစ်နေသည့် ဖြူဖျော့သွားသည့် ဟန်ကိုကြည့်ပြီး နေခရင်ထဲ ပူနေသည်။

“ကိုယ်ဆရာဝန် ခေါ်လိုက်မယ်နော်ဟန်”

“မခေါ်ပါနဲ့”

“ဟန်မှ နေမကောင်းပဲ”

“အို... မခေါ်နဲ့ဆို မခေါ်နဲ့ပေါ့”

“ဖယ်ပါ”

ဟန်မျက်နှာလှလှလေးမှာ ချွေးစေးပျံ့နေ၏။ လူက ဖြူဖျော့ နေပေမယ့် နေခ တွဲထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချသည်။ နေခက မဖယ်။

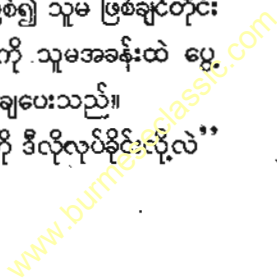
“ကိုယ်ဟန်ကို ပွေ့ခေါ်သွားမယ်နော်”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ ဟန်ကို အခုအောက်ချပေး”

နေခလက်ထဲ ဟန်ကိုယ် ပေါ့ပါးစွာ ပါသွားသည်။ ရုန်းပေမယ့် နေခက ဟန်အကြောင်းကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၍ သူမ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခွင့်မပေးဘဲ ဟန်ကိုယ်လေးကို သူမအခန်းထဲ ပွေ့ သူ ချီမလာပြီ။ ဟန်အိပ်ရာပေါ်ကျမှ အသာချပေးသည်။

“ရှင် သိပ်လွန်နေပြီနော်။ ဘယ်သူ ရှင်ကို ဒီလိုလုပ်ခိုင်းလို့လဲ”

“ကိုယ့်နည်းသားက လုပ်ခိုင်းတာ”



နေခစကားကြောင့် ဟန်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေပြီး နေ့
မျက်နှာကို မကျေမနပ် ကြည့်သည်။

“အခုမှ တော်တော်ချစ်တတ်၊ ခံစားတတ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဟန်နဲ့ကျမှ ကိုယ်က ချစ်တတ်ခံစားတတ်တာ
တာ”

ရွန်းလက်သောအကြည့်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်နှာမှာ ချစ်
ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတို့ ပြည့်လွှမ်းနေတာကို မကြည့်ချင်ပဲ မြင်နေရတာထို
ပဲ ဟန် မုန်းသည်။

“တော်ပြီ ရှင်နဲ့စကားဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဟန်အခန်းထဲထ
ရှင်အခု ထွက်သွားပါ။”

“ဟန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား။”

“အစကတည်းက ဟန်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့တာ
အခုမှ အထူးအဆန်း လုပ်မနေနဲ့။”

“အရင်ကနဲ့ အခု တူမှမတူပဲ”

“ရှင်မသွားဘူးလား၊ ရှင်မသွားရင် ဟန်သွားမယ်။”

“ကောင်းပြီ ဟန်ကို ကိုယ်အရှုံးပေးတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ကိုယ်လက်ထပ်တဲ့ ကိုယ့်မိန်းမကို ချစ်လို့။”

မျက်ဝန်းအစုံကို ဟန် တအားမှိတ်ပစ်သည်။ ရှေ့ဆက်ပြော
မိလျှင် ဒီထက် အခြေအနေဆိုးတော့မည်။ နေ့စ ပြောသည့်စကားထ
အမှန်တရားဆိုတာ သိပေမယ့် ထိုအမှန်တရားကို ဟန်ကိုယ်တိုင် ရုတ်
တရက် မကြားချင်။

“ကိုယ် အပြင်မှာ ရှိနေမယ်။ ဟန် ခိုင်းချင်တာရှိရင် ကိုယ့်ကို
ခေါ်လိုက်နော်”

ဟန်က အင်းအဲပင် မလှုပ်။

မျက်စိမှိတ် ငြိမ်နေသည့် ဟန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး
ဟန်အခန်းထဲက နေခထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့် ဟန် ဒေါသဖြစ်နေ
တာသိသည်။ ဟန်စိတ်ကို အစကတည်းက ဒီလိုပုံစံနဲ့ အပြောင်း
အလဲလုပ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု နေခ တွေးနေချိန်မှာ
ဟန်က သူမအိပ်ရာထဲ တခြားအတွေးနှင့် ငြိမ်နေ၏။

ထိုအတွေးက တခြားမဟုတ်။ သူမ အချိန်တော်ကြာ မေ့နေ
သော အတွေးဖြစ်သည်။

“အနံ့ကယ်အဲဘတ်”

ဟန်နှုတ်ဖျားက ဦးအဲဘတ်အမည်ကို အလန်တကြား ရေရွတ်
ခင်း ဟန်ကိုယ်ဟန် လန့်သွားသည်။

ဘုရားရေ။

ဟန်မှာ... ဟန်မှာ...

ဟန်အတွေးက ရှေ့ကိုမဆက်။ ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့်ပြီး သူမ
အကြောင်း သူမ သေချာစဉ်းစားသည်။ ဟန်ဆီမှာ လာနေကျ စည်
ညည်ရောက်မလာတာ ဘယ်နှလူရှိပြီနည်း။ အတွေးနှင့် ဟန်ဦးခေါင်း
အချာလည်သွား၏။ ပြီးတော့ ပို၍ သေချာသည်ထက် သေချာအောင်
ဟန်အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းပြီး သူမအိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဟန်ကိုယ်ဟန် စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟန်ရင်
အထွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင်ရန်သွားကာ လူကလည်း ပြိုတော့မလို ဖြစ်

သွားသည်။ သူမ မျက်စိရှေ့ တည့်တည့်က စက္ကူမျှားလေးမှာ ဖြေနေသည့် အဖြေက ဟန် မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေ၏။ ထိုအဖြေက ဟန် သိပ်လိုချင်တောင်းတနေသည့် အဖြေ။ ဟန်မှာ ရင်သွေးထောင့်ရှိနေပါရောလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံ။

နောက်ထပ် စက္ကူမျှားဖြင့် ထပ်စစ်သည်။ တစ်ခု... နှစ်ခု... အဖြေက တိတိကျကျ တစ်ခုတည်းဖြစ်၍ ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းအေးခနဲ နွေးခနဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။ ခံစားချက်ပေါင်းစုံနှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

အဘွား...

ပထမဆုံး အဘွားကို ဟန်နှုတ်ဖျားက အားကိုးတကြီးခေါ်မိ၏။ ဒီကိစ္စကို အဘွားသိရင် ဟန်ကို ဘာပြောမည်နည်း။ ဟန်ပါးပြင်ခေါ် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ဒီတစ်ခါ ဟန် မထိန်းတော့ အားပါးတရ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချပစ်လိုက်သည်။

အဘွား... အဘွားရယ်။

ဟန်အလိုချင်ဆုံးဆု၊ ဟန်အဖြစ်ချင်ဆုံးဘဝကို ဟန်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့၍ ဟန်ကိုယ်တိုင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ကာ ငိုလိုက်။ ရယ်လိုက် အချိန်အတော်ကြာဖြစ်နေပြီး ဟန် စိတ်ကို ပြန်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ အခုကိစ္စက ဟန်ငိုနေ ရယ်နေရုံနှင့်မပြီး။ ဟန်မှာ စာချစ်စာတမ်းနှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် ယောက်ျားက ငုတ်တုတ် ရှိနေသည်။

ဒီကိစ္စကို နေခ သိရင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်မသိ။ ဟန်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးစိုက်နေမည့်သူမျိုး မဟုတ်သော်လည်း နေခကျတော့

ဟန်နှင့်မတူ။ ဟန်မျက်နှာကို ရေအေးအေးလောင်းချပြီး အချိန်အကြာကြီး သစ်နေ၏။ မှန်ရှေ့မှာ ဟန်ကိုယ်ဟန် သေချာကြည့်ရင်း ဟန်အကြည့်တွေက သူမဝမ်းစိုက်ထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပြီလို့ တွေးလိုက်တော့ ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

ကလေး...

ဟန်ရင်သွေး၊ ဟန်ရဲ့ကလေးလေး။ ဗိုက်ရှုပ်ရှုပ်လေးပေါ် ဟန်လက်လေးတွေ ရောက်သွားသည်။ မင်းလေးဟာ သားလေးဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် ဟန်ရင်က ဖြစ်လာတဲ့ သွေးသားကို ဟန်အသက်နဲ့ ထပ်တူထားပြီး ချစ်မှာပါ။ မြတ်နိုးနေမှာပါ ကလေးလေးရယ်။

ကလေးကို ဟန်ချစ်တယ်။

အိုး... မဟုတ်ဘူး။

မေမေက... ဟုတ်တယ်။

အခု ဟန်မဟုတ်တော့ဘူး... မေမေဖြစ်သွားပြီ။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟန်”

“ကိုယ်ပါ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာသွားပြီလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပြောပါဦး။”

နေခအသံကြောင့် ဟန်အတွေးက ထိုနေရာမှာ ထိခနဲ ရပ်သွားပြီး အိပ်ခန်းတံခါးရှိရာဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဒီကိစ္စကို နေခနှင့် သွေးနွေးရမည်။ ဘာအတွက်နဲ့မှ ဟန်ဘက်က ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်စရာ မရှိ။ ဟန်ကလေးကို နေခ လက်ခံနိုင်မလား။ လက်မခံဘဲ

ငြင်းပယ်မှာလားဆိုတာ ဟန်သိချင်သည်။

“ဟန်ရေ”

“ကျွန်း”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးနောက်မှာ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဟန် ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းအပြင်မှာ ရပ်နေသည့် နေခမျက်နှာချောချောကို ယောက္ခမပီသစွာ တံညှပ်ကြည့်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရ၏။

“နေကောင်းရဲ့လားဟန်”

“ကောင်းပါတယ်”

ဟန်အသံက ခပ်တိုးတိုး။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ဖြင့် ဟန်အတွက် စိတ်ပူလို့ရတာ”

ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတို့ဖြင့် ထုံမွန်းနေသော အကြင်နာမေတ္တာဖြင့် ဟန်မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ဆိုလာသူကို ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော အကြည့်အမျိုးဖြင့် ဟန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတကယ်ပဲ ဟန်ကို ချစ်တာလား။

ဟန်ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုပါတော့။

ဥပမာ... ဟန်ကိုယ်ထဲမှာ ဟန်ကိုယ်ပွား ဟန်ရှင်သွေးတွေ ရှိနေပြီဆိုတာကို သိပြီး ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ အမြတ်တနိုး ချစ်နိုင်နေတုန်းပဲဆိုရင်...

“ဟန်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... မိုက်ထဲက နာလို့လား”

“အို”

သူပြောမှ ဟန်ဖိုက်ရှုပ်ရှုပ်လေးပေါ် ဖိကိုင်အုပ်မိုးထားသော ဟန်အင်္ကျီလေးနှစ်ဖက်ကို ဟန် အလန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်၏။

“ဟင်အင်း... ဟန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟန်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ... ဟန် နေတကယ်ကောင်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

ထူးခြားနေသည့် ဟန်အသွင်ကို နေခ သတိထားမိသွား၍ ဟန်အသွင်အပြင်တော့ အနေခက်သွားသည်။

“ဟန် ရှင့်ကို ပြောစရာရှိတယ် နေခ”

“ဘာလဲဟန်၊ ကိုယ့်ကို ကွာရှင်းပေးပါလို့ ပြောဦးမလို့လား”

ဟန်ပြောမှာကို ကြိုသိနေပုံနှင့် ဆိုလိုက်တော့ နေခမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ချက် ထင်သွား၏။

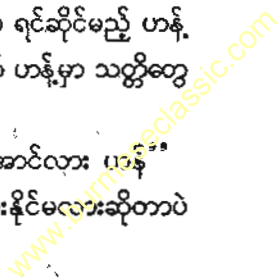
“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရှင် ဟန်ကို ကွာရှင်းပေးပါလား နေခ။

ဟန်ရှင်ကို တကယ်ပြောနေတာပါ”

ဟန်အသွင်က တည်ငြိမ်နေသလို ဟန်စကားက လေးနက်နေ၏။ ဟန်က အရင်ဟန် မဟုတ်တော့။ ဟန်မှာ လှပသည့် အနာဂါတ်အပြုံး။ လောကကြီးထဲမှာ ဟန်တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ အထီးကျန်မဟုတ်တော့။ ဟန်နှင့်အတူ ဟန်ဘဝကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်မည့် ဟန်ရှင်သွေး၊ ဟန်သားလေး ဟန်မှာ ရှိနေသည့်အတွက် ဟန်မှာ သတ္တိတွေ နှစ်အားတွေ အလိုလို ရှိနေ၏။

“ကိုယ်တို့တခြားအကြောင်း ပြောကြရအောင်လား ဟန်”

“ဟင်အင်း... ရှင် ဟန်ကို ကွာရှင်းပေးနိုင်မလားဆိုတာပဲ



၂၆၀

မြန်မာ့

ပြောပါ”

“ကိုယ်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်ချစ်ပြီး အလွယ်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဟန်။ ကိုယ် ဟန်ကို ရယူဆိုင်ချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်ဘဝထဲက ဟန် ထွက်သွားမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ရှင်ဟန်ကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းခွင့်မပေးဘူးဟုတ်လား”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဟန်”

“အို... ဟန်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ။ ရှင်ဟန်ကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမပေးတော့ဘူးလား။ ဟန်သိချင်တာ အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဟန်နေရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝက ကွာရှင်းခွင့်ကို ဒီတစ်သက် ဟန် ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့”

ဟန်ဘက်က သိချင်သည့် အဖြေကို သူ့ဘက်က တိတိကျကျ ပေးလိုက်တော့ ဟန် နေခမျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို နူးနူးကြည့်လိုက်၏။ နေခကလည်း ဟန်အကြည့်ကို မလွဲ။ ဟန်မျက်နှာထဲမှာ ဒီနေ့မှ နေခက တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်ဟု ထင်သည်။ ဘယ်ထူးခြားနေသည်ကို ဟန်မသိ။ ဟန်သိသည်က ဟန်ရင်သွေး၊ ဘေးသားလေးရဲ့ ဒယ်ဒီဟာ နေခကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုသည့် အဖြေဖြစ်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ထိုအတွေးကို ဟန်အာရုံထဲ ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်သည်။

“ဟန်မှာ ရှင်ခွင့်လွှတ်လို့ မရတဲ့အပြစ်မျိုး ရှိနေခဲ့ရင်တော့ ရှင်က ဟန်ကို ကွာရှင်းမပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟန် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

ဒီတစ်ခါ ဟန် ပြတ်သားရမည်။ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း။ ဟန်မှာ ဒီတာကို အရှိအတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ အချိန်ကျလာပြီဟု ဟန်တွေးလိုက်ပြီး နေခမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အရှင်းဆုံးနဲ့ နားအလည်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြောရရင် ဟန်မှာ ဟန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ နေခ”

“ဘာ... ဘယ်လို၊ ဟန် ကိုယ့်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောတာပါ နေခ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဟန်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိရမှာလဲ...”

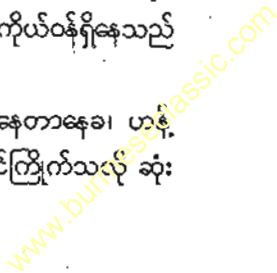
ကိုယ်သိသလောက် ဟန်မှာ ချစ်သူရည်စားလည်း ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို ဟန် ညာပြောနေတာ မဟုတ်လားဟန်”

“ဒီကိစ္စမျိုးက လိမ်ညာပြောနေရမှာမျိုး မဟုတ်ဘူး နေခ။ ရှင် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ဟန်မှာတော့ ဟန်ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ”

“ဟန်... မင်းကိုမင်း ဘာတွေပြောနေလဲဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်”

နေခမျက်နှာချောချောမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ အံ့ဩမယုံနိုင်ခြင်းတွေ ထင်းခနဲ ပေါ်လာကာ ဟန်တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်သည်။ ဟန်လို ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ်မဝင်စား။ လက်မခံနိုင်သည့် မိန်းကလေးမျိုးမှာ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်ဆိုတာက မယုံရခက်၊ ယုံရခက်ပါ။

“ဟန်ကိုယ်ဟန်သိလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေတာနေခ၊ ဟန်ဘက်က ပြောစရာကုန်ပြီး ကျွန်တာ ရှင်အပိုင်း ရှင်ကြိုက်သလို ဆုံး



ဖြတ်ပါ”

“မင်းကိုယ်စိတ်ကို စမ်းနေတာလား ဟန်”

“ရှင် ကြိုက်သလိုထင်ပါ”

“မင်းတကယ် ပြောနေတာလား”

“ဟန့်၊ ဝုတ်သိက္ခာကို အထိခိုက်ခံပြီး ရှင်ကို လိမ်ညှာပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး နေခ”

“ကိုယ်မယ့်ဘူး၊ မင်းလိမ်နေတာ”

ဟန်က မတုန်မလှုပ်။

နေခမှာသာ ဟန့်ထံမှ အေးစက်စက် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်လာသည်။ သူ ဟန့်ကိုချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ တန်ဖိုးထားသည်။ သူ့ချစ်သည့်မိန်းမ၊ သူ့မြတ်နိုးသည့် မိန်းမကိုယ်တိုင်က သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီဆိုတော့ နေခ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဟန်ပြောသလို ဟန့်ကို ကွာရှင်းပေးနိုင်လားဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးကြည့်သည် မဖြစ်။

သူ့ကို ဟန်က မချစ်ပေမယ့် သူက ဟန့်ကို အသည်းနှစ်အောင် ချစ်မိနေပြီ။ သူ့ဘဝထဲက ဟန်ထွက်သွားလို့မဖြစ်။ သူကလည်း ထွက်သွားခွင့်မပြုပါ။

ကောင်းပြီ...

ဒီလိုဆို ဟန့်ရင်ထဲမှာ လွယ်ပိုးထားနေရပါပြီဟု သူမကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားသည့် ဟန့်ရင်သွေးကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ သူ့မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကလေးအဖေ။ လှည်းကျိုးထမ်းပြီး နွားကျွပ်စံလိုက်ရမည်လား။ ဒီလို ဆိုပြန်တော့လည်း နေခရင်ထဲက ယောက်ျားမာနက ဝန်းခနဲ ကြွတတ်လာသည်။

ဘယ်လိုလူနဲ့ ဘယ်အချိန်က ဘာဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိသည့် မိန်းမက နေခဆိုတဲ့ ယောက်ျားက အသည်းနှစ်အောင် ချစ်နေသည့် မိန်းမဖြစ် နေပါလား။

“ကိုယ် အပြင်ခဏ သွားဦးမယ် ဟန်”

ဟန်က မတား။

ရှေ့ဆက်နေလျှင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို နေခ ထိုယ်တိုင်မသိ။ အကောင်းဆုံးက အခုချိန် ဟန့်နားမှာ သူ့ရှိမနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားကို အကြမ်းရမ်းဆုံး မောင်းထွက်လိုက်သည်။ လောက ကြီးတစ်ခုလုံး ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်သည်မသိ။

နေခဆိုသည့် သူ့လိုယောက်ျားနှင့်ကျမှ ထင်မထားတာတွေ တစ် ခုပြီးတစ်ခု လာဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲ ချစ်စရာကောင်းသော၊ မြတ်နိုးစရာအတိ ပြီးသော ဟန့်ပုံရိပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

သူ ဟန့်ကိုချစ်ပေမယ့် ဟန့်က နေခဆိုသည့် သူ့လိုလူကို မချစ်။ အစတုန်းက ထိုအဖြေကို နေခ စိတ်နှင့်နှိုင်းစာပြီး ဟန့်ကို ချစ်တတ်သည့် မိန်းမအဖြစ် ပိုချစ်မိမြတ်နိုးခဲ့သည်။ အခုတော့ ဟန်က နေခထင်သလို မဟုတ်။ နေခချစ်သော မြတ်နိုးသော မိန်းမက နေခ မဟုတ်သော တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ချစ်ချင်တိုင်း ချစ်ခဲ့ပြီးမှ နေခက ဘဝရဲ့ရင်းပြီး ဟန့်ကို အသည်းနှစ် အောင် ချစ်ခဲ့သည့် ဒုတိယလူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

မင်းသိပ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပါလား ဟန်။ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ခဲ့ပြီးမှ မင်းက ကိုယ်လို လူတစ်ယောက်နဲ့ အသားချင်းထိတာကိုပဲ ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်

ပြနေတာ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီးရိုးသားသန့်စင်တယ်လို့ ပြချင်တဲ့ မဟုတ်လား။

တွေးရင်း ဒေါသတွေကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကားကို လှူရှင်းသည့် နေရာမှာ ထိုးရပ်ပစ်သည်။ သူ့မှာတော့ ဟန့်ကို ချစ်လိုက်ရတာ ရိုးရိုးချစ်တာတောင် မဟုတ်။ အရူးအမူး စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ဟန့်မှမရှိဘဲ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး မရှိနိုင်တော့။ မရပ်တည်နိုင်တော့ဟု ပြင်းထန် နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မိသူ။

အခု သူ့အချစ်တွေကို ဘယ်လိုအသွင် ပြောင်းရမည်နည်း ဟန့်ကို မုန်းမေ့လိုက်ရမည်လား။ ကွာရှင်းပြတ်စခြင်းဆိုတာနှင့် အဆုံး သတ်နိဂုံးချုပ်ပစ်လိုက်ရမည်လား။ သူ့ အမျိုးမျိုး တွေးသည်။ စဉ်းစား သည်။ ဆုံးဖြတ်သည်။ ရလဒ်အရ အဖြေက တစ်ခုတည်း။ သူ ဟန့်ကို ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့မရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန့်ကို ကွာရှင်းပြီး တခြားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ လွယ်ကူကြည်ဖြူစွာ ထည့်လိုက်နဲ့ ဆိုသည်က တွေးမိမတွေး။ မိန်းမတွေကို ရယ်မောစရာ အထင်သေး စရာ။ သူ့စိတ်ကြိုက် ဆော့ကစားစရာအဖြစ် သဘောထားခဲ့သောနေ့။

သူ့ကို ဟန့်ဆိုသည့် မိန်းမက အပျင်းပြေ ဆော့ကစားစရာ အဖြစ်နေခြင်းကို မခံချင်။ သို့သော် သူ ဟန့်ကို အနိုင်ယူချင်၍ အချစ်ဆိုသည့်အရာက သူ့မှာရှိနေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာန်မာန ဂုဏ်သိက္ခာအားလုံးကို ပျောက်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ပြီး အရက်သောက်သည်။ သောက်ရင်း ဟန့်အကြောင်းတွေးသည်။ သူ့ကို ဟန့် အနိုင်ယူပုံကို သူ လက်မခံ။ ဟန့် သူ့ကို အနိုင်ယူသလို ဟန့်ကို သူဘာလို့ အနိုင်မယူနိုင်

ရမည်နည်း။ အရက်ဖိုးရှင်းပြီး ကားကို ချက်ချင်းအိမ်ဘက်ကို ဦးတည် လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည့်အထိ သူ ဟန့်ကို မတွေ့။

“ဟန့်”

သူ ဟန့်အခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ဟန့်အမည်ကိုခေါ်တော့ ဟန့် တံခါး ဖွင့်ပြီး ထွက်လာသည်။

“မင်းကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဟန့်”

“ကြည့်စမ်း... ရှင်အရက်တွေ သောက်လာတယ်”

“ကိုယ်မေးတာကိုဖြေ”

“ဘာကိုဖြေရမှာလဲ၊ ရှင်ကြိုက်သလိုလုပ်လို့ ရှင်ကို ဟန့်ပြော ပြီးပြီမဟုတ်လား”

အရက်သောက်ထားသူနှင့် စကားပြောရ၍ ဟန့် ဒေါသဖြစ်နေ သလို ဟန့်ထံမှ သူ့အချစ်ကို ဂရုမစိုက်သလို တုံ့ပြန်လာသည့် ဟန့် အမူအရာ၊ ဟန့် စကားကြောင့် နေခရင်ထဲက ယောက်ျားမာန်က ဝုန်းခနဲ ကြွတက်လာ၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းပဲ ကိုယ်ကြိုက်သလိုလုပ်လို့ ပြောတာနော်၊ ကိုယ့်အကြိုက်ဆိုရင် ဒါပဲ ဟန့်”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ဟန့်ပြောတာ ဒါမဟုတ်ဘူး... ဟန့်ကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် လက်မထပ်ရသေးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လာတာ၊ ကိုယ်က မင်းလက်ထပ်

ထားတဲ့ တရားဝင်ယောက်ျား... ဒီတော့ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်တယ်”

“လာခွဲ”

“အို... အမေ”

နေခရိုင်ခွင်ထဲ ဟန်ကိုယ်လေး ထွေးခနဲ ပါသွားသည်။ စကားပြောကြမ်းသလို သူ့ထံမှ မူးမူးရှူးရှူး နှမ်းနေသည့် ချစ်အနမ်းတွေထဲ လည်း ရမ်းရမ်းကားကား ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေ၏။ အရက်နဲ့ကြောင့် ဟန် မူးနေသလို သူ့ထံမှ အချစ်ကြမ်း အချစ်သရမ်းမှုကြောင့်လည်း နေခရိုင်ခွင်ထဲ ဟန်မှာ သူပြုသမျှ နုရတာကို တယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ဟန်စားပွဲပေါ် အလှတင်ထားသည့် ပန်းအိုးကို ဆွဲယူပြီး သူ့ခေါင်းကို ဟန် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ကဲဟယ်”

“ခွမ်း”

“ဟန်... မင်း... မင်းကိုယ့်ကို ရိုက်တယ်”

“ရှင့်လိုလူကို ဒီလိုဆုံးမမှရမှာ”

“ဒီလောက် သတ္တိရှိနေတဲ့ မိန်းမ... လာစမ်း”

ဒီတစ်ခါ ဟန် အညံ့မခံ။

ဒေါသဖြစ်ပြီး မူးရှူးနေသည့် နေခနားမှ သူနှင့် အဝေးဆုံးသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကာ နေခမာမိရှိရာ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။



အခန်း (၁၆)

“ဘာလို့ အရက်တွေ ဒီလောက်ကြီး သောက်ရတာလဲ သားရယ်။ ပန်းအိုးတစ်ခုလုံး ကိုယ်ခေါင်းပေါ် ကျကွဲတဲ့အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဓာမိဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့သားက ဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ သမီးလေးခမျာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရှာမလဲ။ သူ့ခမျာ နဂိုကတည်းကမှ စိတ်ထိခိုက်နေရှာတာ သားလုပ်ပုံနဲ့ သမီးလေးကို မာမိဖြင့် သိပ်သနားတာပဲကွယ်”

မာမိက တပျစ်တောက်တောက်၊ နေခကို ပြောလည်းပြော၊ ခေါင်းက ဟန် လက်ချက်ဟု မသိရှာသော အာလူးဘုကို ကျပ်ထုတ် ထိုးမပျက် နေခကို ဆူပွက်နေ၏။ နေခမှာသာ မာမိပြောသမျှ ကျိတ်ခဲရင်း စိတ်ထဲက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို မာမိ မသိလေ ခြင်းဟု တွေးပြီး ဟန် ရှိရာကိုသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ၏။ ဟန်ကို နေခမာမိက သိပ်သနားနေသည်။ သမီးဆိုတာကလည်း နှုတ်ဖျားက မချ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက အာလူးဘုက ပန်းအိုးပြုတ်ကျတာမဟုတ်။ ဓာမိချွေးမ အချောအလှ လက်ချက်ပါဟုဆိုလျှင် မာမိ ဖြစ်သွားမည့် ဝံ့စံကို မြင်လိုက်ချင်သည်။

“သမီးရေ... ရေနွေးနည်းနည်း ထည့်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

ဟန် သူတို့နား ရောက်လာသည်။

သို့သော် နေခကို မကြည့်။ မာမီ ခိုင်းသည့်အတိုင်း ရေနွေး
ဇလုံထဲ ရေနွေးထပ်ဖြည့်ပြီး နေရာက ထွက်သွားသည်။ နေခ ဘယ်လို
နေလဲ။ ခေါင်းက နာသေးလား။ ဒဏ်ရာသက်သာပြီလား ဘာ
ဘာမှမမေး။ နေခ ဖြစ်နေတာ သူနဲ့မဆိုင်သလို နေပဲနေနိုင်လွန်းသည့်
ဟန်ကိုကြည့်ပြီး နေခ အသည်းယားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲက အနစ်
တရားကို မာမီသိအောင် ရင်ဖွင့်ပြချင်နေသည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအရက်သောက်နေဦးမယ်ဆိုရင် သမီးထံ
သားနဲ့အတူ မထားတော့ဘူး။ မာမီနဲ့အတူ ခေါ်ထားလိုက်မှာနော်သား”

“မာမီသမီး လိုက်မှာလားဆိုတာ အရင်မေးဦး”

နေခအသံက ခပ်ငေါ့ငေါ့။ ဟန်လုပ်နေပုံကိုက သူ့ကို လာ
နေသလို ဖြစ်နေတာကို မခံချင်။

“ဘာလို့ ဟန်က မလိုက်ရမှာလဲ ရှင်ဒီလို အရက်ဆက်သောက်
နေရင် ရှင်နဲ့မနေဘူး။ မာမီနဲ့ပဲ နေမယ်”

ကြည့်စမ်း...

နေခကို ပြန်စွာပြောလိုက်တာ။ နေခ အရက်ဆက်သောက်
ရင် သူကလည်း နေခနဲ့ မနေဘူးဆိုပါလား။

“တွေ့လားသား၊ သမီးလေးခမျာ သနားစရာ”

မာမီက အရေးထဲ ဟန်ကို ဝင်သနားနေသည်။

“နောက်မသောက်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်လေ သား”

ပြုံးနေသည့် မာမီမျက်နှာက သားဆိုတာကို ခပ်ပြုံးပြုံး အလို
လိုက်တတ်သော မိခင်၏ အနှိုင်းမဲ့အပြုံး ဖြစ်သည်။ နေခကြောင့်
မာမီစိတ်ကို မထိခိုက်စေချင်၍ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နောက်မသောက်တော့ပါဘူး မာမီ”

“ကြားတယ်နော် သမီးလေး၊ နောက်မသောက်တော့ဘူးတဲ့။
မာမီက သမီးကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာနဲ့ လိမ္မာသွားတာ”

“ကဲ... မာမီ ပြန်ဦးမယ်။ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“သမီးကို ဂရုစိုက်နော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေခမာမီ ပြန်သွားသည်။

ဘယ်အချိန်က မာမီကို ဟန် ဖုန်းဆက်လိုက်မှန်း နေခ မသိ။
နေခသိသည့်အချိန်မှာ မာမီက သူတို့နေသည့် အိမ်ကို ရောက်နေပြီ။
ထိုအခါကျမှ မာမီကို ဖုန်းဆက်သူက ဟန်ဖုန်းသိရခြင်း ဖြစ်သည်။
စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့် မာမီရှေ့မှာ သူ့ရင်ထဲက ခံပြင်းဒေါသ
ကို မျှိုသိပ်ထားသည်။ သူ အခုလို အရက်သောက်ချင်လာအောင်
သူ့စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲလာအောင် လုပ်သည့်အခါက တရားခံက ဟန်။
အပြစ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျူးလွန်ထားသူက အရင် နေခကို မာမီနဲ့ မရင်းနှီး
အောင် လှမ်းတိုင်ပုံက ကောင်းသည်။ မာမီရောက်လာမှတော့ နေခ
ခေါင်းက အာလူးဘု ထွက်တာကို ဟန်လက်ချက်ဟု မပြောချင်၍
လိမ်ရသည်။ မာမီ ဆုံးမသမျှ ငြိမ်နားခံရသည်။ အခု မာမီပြန်ပြီ။
နေခ ချက်ချင်း ဟန်ရှေ့ရောက်သွား၏။

“မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဟန်”

“ရှင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မာဇီကို ကိုယ်မသိအောင် ခေါ်လိုက်တာကို ပြောတာ”

“ရှင် အရက်မူးပြီး သောင်းကျန်းနေမှတော့ ရှင်မာဇီကို မခေါ်လို ဘယ်သူ့ကို သွားခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ်အရက်သောက်ပြီး သောင်းကျန်းချင်အောင် စလုပ်တာကရော ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

“အိုး... ဒါကတော့ အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောတာ ရှင်ဘာသာ ခံနိုင်ရည်မရှိတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ဟန်က တစ်စက်ကလေးမှ နေခကို မလျော့။

နေခမှာတော့ အဖြစ်မှန်ဟု ဟန် တွင်တွင်သုံးနေသော သူမ ဗိုက်ပြဿနာကို ဘယ်လိုမှ ခံစားနားလည်၍ မရတိုင်း ဘယ်သူ့ထံ သတ်ပစ်ရမှန်းမသိ ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေ၏။

“ဪ... မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး...”

“ရှင်စကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ ရှင် ဟန်ကို ဒီလောက် နှစ်နှစ်နာနာ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ရှင် မကျေနပ်ရင် အခု ကွာလိုက်”

နေခ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသည့် စကားလုံးရင့်ရင့်သီးသီးတွေကို မခံနိုင်စွာ ဟန် အော်ပစ်လိုက်သလို နေခကလည်း အပြစ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျူးလွန်ပြီးမှ သူပြောတာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသော ဟန် အက်ဆတ် နေပုံကိုကြည့်ပြီး သူမကို ဒီထက်ပြီး ခံစားနာကျင်စေချင်လာသည်။

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်မကြားချင်မှတော့ နေခလို အပြင်လူတစ်ယောက်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ် နေမည်ဆိုတာ သူမ သဘောပေါက်သင့်သည်။

“မင်းလိုချင်တာ ဒါပဲဆိုတာ မင်းမပြောလည်း သိပါတယ် ဟန်”

“သိရင်လည်း အခုတစ်ခါတည်း ကွာရှင်းလိုက်ပါလား။ ရှင် ထ ဘာကို စောင့်နေချင်သေးလို့လဲ”

သူမ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဟန်ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဟန် ရင်ထဲ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသော်လည်း ဟန်လို မိန်းမကိုမှ အသည်း နှစ်အောင် ချစ်မိနေသော နေခအတွက် ဟန်စကားက သူ့နှလုံးသား ရုတ်စက်စွာ အဆုံးစီရင်လိုက်သော စကားဖြစ်နေ၏။

နေခ အသည်းတွေ နာနေသည်။

အရင်လိုမာနနဲ့ ပြောသလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပြလုပ်ပြ ဆိုက်ချင်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ဟန်ကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်။ ချစ်နေသည်။ မြတ်နိုးနေသည်။ သူချစ်သော မိန်းမက သူနဲ့ကွာရှင်းပါဟု ခဲ့စွာ စိန်ခေါ်နေချိန်မှာ သူမ စိန်ခေါ်သလို သူ မလုပ်နိုင်အောင် ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျ ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူ မကျေနပ်။

လောကကြီးမှာ မိန်းမတွေ သိပ်ကိုပေါ့ပါသည်။ ဟန်လို အသည်း လူတွေရော၊ ဟန်ထက် ပိုလှပိုငယ်ပိုချမ်းသာ ပို၍တော်သည့် ဆတ်သည့် မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိသည်။ နေခကသာ ချစ်ပါရင်း ဆုဆိုလျှင် ငြင်းမည်သူ မရှိ။ အားလုံး နေခသဘောအတိုင်း၊ နေခ အလိုကျ ဖြစ်စေရမည်ဆိုသည့် မိန်းမတွေကို ပစ်ပယ်ပြီး နေခကို

အလိုမရှိ။ နေခကို ကွာရှင်းခွင့် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းနေသော သူ မျက်စိရှေ့က သူနှင့်တရားဝင် လက်ထပ်ထားသည့် မိန်းမကို သူ စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နေခ”

စူးရှဲသော သူ့အကြည့်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသည့် ဟန်ထံမှ တောင်းပန်သံတိုးတိုး ထွက်လာ၏။ တတယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ နေခဘက်က လွန်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ ဟန်သာအလွန် ဟန်ကသာ အများ။ ဒါကို ဟန်သိသည်။ သိလို့လည်း ဟန်အပြစ်နဲ့ဟန် နေခထံ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို နေခက နားမလည်။ ဟန်စကားလုံးတွေ ဟန်အပြုအမူတွေက နေခရဲ့ ယောက်ျားမား ယောက်ျားဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစော်ကားနေပြီဟု ဟန်ပြန်တွေး မိလိုက် တော့ သူ့မျက်စိရှေ့က နေခကိုကြည့်ပြီး ဟန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခုချိန်ကျမှ တောင်းပန်လည်း အလကားပဲဆိုတာ ဟန် သိပါတယ် နေခ”

“သိရက်နဲ့ ဘာလို့ တောင်းပန်နေတာလဲ ဟန်”

“အားလုံးဟာ ဟန်အပြစ်တွေပါ။ ဒါကို ဟန် သိပါတယ်။ နေခမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ အပြစ် ကျူးလွန်ထားတဲ့ ဟန်မိုက်ပြစ်အတွက်...”

“ဟန်ကို ကွာရှင်းပေးပါလို့ ပြောဦးမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြောရင်း ဟန် ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဟန်၊ ဒီအခြေအနေအထိ ဖြစ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ မင်းလူကို လက်မထပ်ရတာလဲ”

“လက်ထပ်စရာ အကြောင်းမှ မရှိဘဲ”

“ဘာပြောတယ်”

နေခ ဒေါသဖြစ်သွားကာ ဟန်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ဟန်က အမှန်စကား ပြောခြင်းဖြစ်၍ သူ့မကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်နေသော နေခကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ဒီကိစ္စ ရှင်းလေ ချုပ်လေ ဖြစ်ရမည့်ကိစ္စဆိုတော့ နေခ မသိ။ သိစရာလည်း မလို။

“ဟန်တို့နောက်မှ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးရအောင်။ အခု ဟန် ခေါင်းမူးလို့ အနားယူပါရစေ”

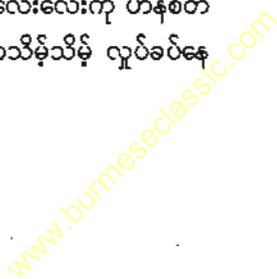
နေခထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာခင် ဟန် သူ့နားက ထွက်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလို့မို့နေပေမယ့် ဟန် အိပ်မပျော် ရှုပ်ထွေးနေသော ခံစားချက်မျိုးစုံကြားက သူမဝမ်းဗိုက်ကို မကြာခဏ ထိကိုင်ကြည့် သည်။

သားလေး။

ဟန်ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိ သည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်။ ဟန်လို ချောမောလှပပြီး ဉာဏ် ထူထက်မြက်၊ သွက်လက်ချက်ချာသော ကလေးလေးကို ဟန်စိတ် တူးဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ဟန်ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခပ်နေ သည်။

ကလေးလေး။

ဟန်ရဲ့ ကလေးလေးရယ်။



ဘယ်အချိန်ကျမှ ဟန် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိ။ ဟန်အိပ်ရာ
နီးတော့ နေအတော် မြင့်နေသည်။ အိပ်ရာက ထထခြင်း နေအကြောင်း
ဟန်အတွေးထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ သူ့နဲ့ဟန်ကိစ္စကလေး
မလွယ်။ သူ့နားလည်လာအောင်လည်း ဟန်ဘယ်လိုပြောရမှန်း
ဟန်ကြောင့် သူခံစားနေရတာ ပြန်တွေးမိတော့ စိတ်မကောင်း။ သူ
ဟန်အကြားမှာ ဒီကိစ္စသာ ရှိမလာရင်... ဟန်တွေးသည်။

သို့သော် ဟန်အတွေးက မဆုံး။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေတဝကြီးချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး အိမ်ထဲ
ထွက်လာသည့်အထိ ဟန်စိတ်တွေ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်
လောလောဆယ် ဟန်ဆိုတာ မိခင်လောင်း ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာ
ကလေးတို့အမေ ဖြစ်တော့မည်။ အရင်လို နေချင်သလိုနေ၊ စား
သလိုစား၊ သွားချင်သလို သွားနေလို မဖြစ်တော့။ ဟန်ရင်သွေးလေး
ဟန်စောင့်ရှောက်ရမည်။ ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရမည်။

ဟန်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေက အများကြီး ဖြစ်သည်။

“ဟန်”

“ဪ... နေခ”

နေခအသံကြားမှ ဟန်အတွေးကို ရပ်တန့်သွားပြီး အသံထဲ
ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဟန်ကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် နေခအတွင်း
တည်ငြိမ်ချောမွေ့နေသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားနေသည်။

“ကိုယ် ဟန်ကို နှုတ်ဆက်မလို့ စောင့်နေတာ”

အခုမှ နေခနားမှာ ရှိနေသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို မြင်သည့်
သူသွားတော့မည်ပေါ့။ ဟန်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ

သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ်တစ်ညလုံး စဉ်းစားပြီးပြီဟန်၊ ကိုယ် ဒီမှာဆက်နေရင်
ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကိုယ်လည်း မသိဘူး။ ကိုယ်သိတာက
ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် ဟန်”

ဟန် ခေါင်လေးငဲ့သွားသည်။

နူးညံ့ရွှန်းလက်နေသည့် ချစ်ခြင်းကို ထုံမွန်းနေသည့် သူ့အကြည့်
ထို ဟန် ရင်မဆိုင်ချင်။ ရင်ဆိုင်လိုစိတ်လည်း မရှိပါ။ နေခက သူ့
ချစ်စကားကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မသွားသည့် အေး
တော်သည့် ဟန်အသွင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

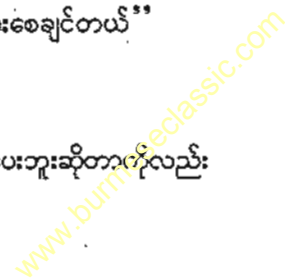
သူ့ချစ်တဲ့ ဟန်ဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ အချစ်မရှိတဲ့ မိန်းမ။ အချစ်နဲ့
ဝတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်
ဆီက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာကို မျှော်လင့်ချင်နေတာလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့
ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ သူမသိအောင် ပြောပြချင်သည့်အတွက်
သူပြောစရာရှိတာကို ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုး
ဘယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မသိဘူး ဟန်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ
ဆိုလို့နှလုံးသားထဲက အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ပထမဆုံး နိုးကြားရှင်သန်
နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာတော့ မင်း သိထားစေချင်တယ်”

“ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“နေခ”

“မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမပေးဘူးဆိုတာကိုလည်း
မင်းတစ်ခါတည်း မှတ်ထားလိုက်ပါ”



နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ သူပြောချင်တာတွေကြောင့် သူ့ကားနှင့် နေခ ထွက်သွားတော့ ဟန်တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

သူသွားပြီ။

ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် ဟန်ရင်ထဲ လိုက်မောသွားကာ သူ့အလိုလို ငိုချင်လာ၏။ ဟန်ကိုယ်ဟန် ဘာဖြစ်လဲ မသိ။ ရှိသမျှ အားအင်တွေ ဆုံးရှုံးသွားသလိုဖြစ်ကာ နေရာမှာ ဆဲလ်ရပ်မနေနိုင်တော့ပဲ နီးရာရုံမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

သူဘယ်ကိုသွားတာလဲ။

ဟန်ကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းခွင့်မပေးသလို ဟန်ဆီကို တော့မှ ပြန်မလာဘဲ နေတော့မှာလား။

ဟန်ကိုဟန် သတိမထားမိခင် ဟန်ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ကြောင့် ဟန်ကိုယ်ဟန် အံ့ဩသွားသည်။ ဟန်ငိုနေမိတာ ပါလား။ ဟန် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဟန်မျက်ရည်ကျနေရတာ ဘာကြောင့်မျှသလဲ။

သူ့ပါးစပ်က ပြောတော့ဖြင့် ဟန်ကို ချစ်သည်တဲ့။ အခုလောက သူ့အင်မတန် ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်ဆိုသည့် မိန်းမကို ခြွံ့ချရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့တာ ဟန်ကို ချစ်လှပါသည်လို့ အမြဲပြောနေတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်လား။

ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ဟန်ငိုချလိုက်သည်။ ဟန်ဟိုတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်။ အခုလည်း အထီးကျန်နေရတုန်းပါပဲဟု တွေးမိပြီးမှ ဟန်ဝမ်းဗိုက်လေးကို လက်

အသာဖီကိုင်လိုက်သည်။

ဟန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဟန် ငိုပါရစေ။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဟန် ငိုနေမိသည်မသိ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆားရပ်ပြီး အိန္နိ ရွှေစင်တို့ ကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာတာ မြင်လိုက်မှ ဟန်မျက်ရည်က အလိုလို ကျလာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ဟန်ရယ်၊ ကိုနေခ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဟန်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ဟန်ဆီကို သွားလိုက်ပါဦးဆိုတော့ အိမ်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ။ ဟန်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ဆိုးပြီး စကားများကြ ဆိုဆို ဟုတ်လားဟန်”

“လင်နဲ့မယား ရန်ဖြစ်ကြ ပြန်ချစ်ကြတာ ဆန်းလို့လား အိရယ်၊ ဟန် အခုချိန်ထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ရွှေစင်တို့ ဝယ်လာတာတွေ အရင်ပြင်ဆင်ပြီး ကျွေးရမွေးရအောင်”

“အမယ်လေး ကျွေးတာတော့ ရပါတယ်၊ မွေးတဲ့ အလုပ်တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“ဟွန်းနော် မိန်းမ တော်တော် အူမြူနေ”

အိက ရွှေစင်ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း တခစ်ခစ် ရယ်သည်။ ဟန်ကတော့ အိန္နိရွှေစင် ပြောသမျှ လုပ်သမျှ လိုက်ကြည့် နားထောင်ရင်း နေခ ဘာလို့ အိတို့ဆီ ဖုန်းဆက်တာလဲဟု တွေးနေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဟန်နဲ့အတူ မနေနိုင်လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သွားပြီးမှ အိတို့ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးတာ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာလှံချင်လို့လား။ ဟန်ကို ဂရုစိုက်ပါသည်လို့ ပြောလိုခြင်းလား။

“ဟဲ့... ဒီမှာလည်း ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေပါလား”

“မနက်စာတောင် မစားနိုင်ဘဲ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဟယ်”
“ကဲ... အိ ဟန့်ကိုခေါ်၊ ရွှေစင်လည်း အိမ်က ဘာမှမစားရ
သေးဘူး၊ အတူစားရအောင်”

“လာ... ဟန့်၊ စားရင်းသောက်ရင်း ကိုနေခရဲ့ ဘာဖြစ်လဲ
ဆိုတာ အိတို့ကို ပြောပြ”

“ဟန့် ဘာမှမစားချင်ပါဘူး အိရယ်၊ အိတို့ပဲ စားပါ”

“လာစမ်းပါဟယ်... ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေရုံနဲ့ ကိစ္စ
တွေက ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဟန့်... လာ... လာ ဗိုက်ထဲ တစ်ခုခု အဆင်
ဝင်အောင် စားလိုက်ဦး”

ဟန့် ငြင်းလို့လည်း မရ။

အိနဲ့ရွှေစင်က ဇွတ်ဆိုတော့ သူတို့နဲ့အတူ ထိုင်ဖြစ်သည်။ ဟန့်
တွေရတော့ ဟန့် မခံနိုင်။ တစ်စွန်းနှစ်စွန်း ကျိတ်မျိုချအပြီးမှာ ဝေါ့ခဲ
ပျို့တက်လာတော့ ဘေစင်ကို ပြေးသွားပြီး ထိုးအန်သည်။

“အစာမကျေလို့ ထင်တယ်၊ ကိုနေခကတော့ ဟန့် နေမကောင်း
ဘူးလို့တော့ ပြောသား... ဆရာဝန်ခေါ်မလား ဟန့်”

“ဟင့်အင်း... ဟန့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်
ဖြစ်တာလောက်ပါ”

“ခေါင်းမူးတာနဲ့ အန်တာဆိုတော့ အထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့
များလားဟယ်”

ရွှေစင်က သူထင်တာကို မုန့်စာရင်းက လှမ်းပြောသည်။ အိထံ
ဟန့်ဖြစ်နေပုံကို ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ကြည့်နေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေထံ

ဟန့်အကြောင်း မသိပေမယ့် ဟန့်က ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆို
သလို သူမဖြစ်နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေကို မပြောရဲ့။

“ခေါင်းမူးနေရင် ဒီမှာထိုင်နေဟန့်၊ အိ သံပရာရည် ပျော်လိုက်
မယ်”

အိက ဟန့်အကြိုက် သံပရာရည် ချိုချိုချည်ချည်လေး လုပ်ပေး
သည်။

“အိပ်ရာထဲ လှဲချင်လှဲနေ ဟန့်၊ အိလိုက်ပို့မယ်”

ရွှေစင် ဖုန်းပြောနေတုန်း အိက ဟန့်ကို အိပ်ရာထဲ လိုက်ပို့သည်။
သူကိုယ်တိုင် စောင့်ခြံပေးသည်။ ဂရုတစိုက် ကြင်ကြင်နာနာဖြစ်၍
ဟန့်ရင်ထဲ အားငယ်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုချင်လာသည်။ အရင်
တုန်းက ဟန့်နှင့်အခု ဟန့်က မတူတော့။ ဘာမှမဟုတ်ပဲ ငိုချင်နေသည့်
အဖြစ်ကို သူမဘာသာလည်း နားမလည်။ မျက်ရည်ဝေလာသည့်
မျက်ဝန်းအစုံကို အိ မမြင်အောင် မှိတ်ထားလိုက်မှ စိတ်သက်သာ
ရာရသွား၏။

သို့သော် ထိုအချိန်လေးက ဘာမှမကြာလိုက်။

အိထံမှ ဟန့်အမည်ကို အလန့်တကြား အော်လိုက်သံနှင့်အတူ
ချော့ခန်းထဲက ဟန့်နား အပြေးရောက်လာ၍ မှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်း
အစုံကို အလန့်တကြား ပြန်ဖွင့်လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အိ”

“ဒီမှာလေ... ဒါ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဟိုဒင်း...
အန့်မှာ... ဟန့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလား”

အိလက်ထဲက စက္ကူမြားတွေကို ဟန့် ငြိမ်ပြီးကြည့်နေတော့

အိက ဟန်နား အပြေးရောက်လာကာ ဟန်ကိုယ်လေးကို သူမလက်နှင့် တအားဖက်ထားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဟန်ရယ်၊ အခု ဟန်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်အိ၊ ဟန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

ဟန် ဝန်ခံလိုက်သည်။

အနှေးနဲ့အမြန် သိကြရမည့် ကိစ္စမှာ ဟန်နှုတ်ဖျားက တထူတက ထုတ်ဖော်ပြောနေစရာ မလိုဘဲ အိဘာသာ သိသွားတာကို ဟန်မှာ ကျေးဇူးတင်နေ၏။

“ဒီကိစ္စ ကိုနေခ သိပြီလားဟင်။ သူသိရင် သိပ်ပျော်သွားမှာပဲ အိအမေးကို ဟန်ဘယ်လို ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း အဆင်ထဲကို ရွှေစင်ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေ ပျော်နေတာလဲ အိ၊ ရွှေစင်ကိုလည်း ပြောပါဦး”

“ဟန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ရွှေစင်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဟန် အခုလို ဖြစ်နေတာ”

“ဟယ်... ဟုတ်လို့လား။ လက်ထပ်တာဖြင့် မကြာသေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ဝန်ရှိတာလဲ”

“ရွှေစင်”

အိက ရွှေစင်နာမည်ကို အလန့်တကြား လှမ်းခေါ်သတိပေးလိုက်ပေမယ့် ရွှေစင်က သူမစိတ်ထဲရှိတာကို ထုတ်ဖော်ပြောပြီးဖြစ်၍ ဟန် မျက်နှာကို အာနားသလို ကြည့်သည်။

“ဆောရီး... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရွှေစင် အံ့သြပြီး ပြော

ပြောရာ ပြောလိုက်မိတာပါဟယ်။ ရွှေစင်ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ဟန်”

“မထင်ပါဘူး ရွှေစင်ရယ်။ ရွှေစင်ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီ ရွှေစင်ကြောင့် ခက်သေးတယ်။ ကိုနေခနဲ့ ဟန်ချစ်သူ ဆွေ ဖြစ်နေကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ ရှင်သိလို့လား သွန်း”

“အေးပါ... ရွှေစင် မေ့သွားလို့ပါ။ အခု အိမ်ကို ဧည့်သည် ဘာတော့မယ်။ ဒီမင်္ဂလာသတင်းကို ကိုနေခ မသိသေးသလို ဟန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားသွားတာ မဟုတ်လား။ ဟန်မှာ သားသား လေးရှိနေပြီဆိုတာသိရင် ချက်ချင်း ပြေးလာမှ မြင်သေးတယ်”

“ကိုနေခကြီး ပျော်သွားအောင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ ဟန်”

အိနဲ့ရွှေစင်က နေခကိုယ်စား ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပေမယ့် အာယက်ရှင် ဟန်က မလှုပ်။ တည်ငြိမ်နေတာ မြင်ရတော့ အိနဲ့ ရွှေစင်က နားမလည်။

“နောက်မှ ပြောပါမယ်၊ အခု သူနဲ့ မခေါ်သေးလို့ မပြောချင် သေးဘူး”

“ဟန်က သူ့ယောက်ျားကို စိတ်ကောက်နေတုန်း အိရေး ထား သို့က်... ထားလိုက်... လောလောဆယ် ဟောဒီက မဗိုက်စားရ အောင် အသီးအနှံလေး ပြေးဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးရဦး သယ်။ အဲဒီမှာနေခဲ့၊ ရွှေစင် ဈေးဘက် ခဏသွားလိုက်မယ်”

“အေးပါ တွေ့တဲ့လူကို ဟန်အကြောင်း လိုက်ပြောမနေနဲ့ဦး နော် ရွှေစင်၊ ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ သူတို့လင်မယားချင်း အရင်သိပြီးမှ

တခြားသူကို အသိပေးရမှာ”

“ဒီလောက်တော့ ရွှေစင်သိပါတယ်ဟဲ့... ကဲရွှေစင် သွားပြီ”

အလွန်စကားများ၍ အလွန်စပ်စုသော ရွှေစင်အကြောင်း သိထား၍ အိက ရွှေစင်ကို လှမ်းနှုတ်ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော ရွှေစင်အသူကားပေါ် ရောက်တာနှင့် ဖြူထံ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဟန်နုကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း နှုတ်လုံစွာပြောပြီး ဖြစ်သည်။



အခန်း (၁၇)

မျက်ဝန်းကို မှိတ်ပေမယ့် နေခ မျက်လုံးထဲ ဟန်အသွင်ကိုပဲ ခြင်နေသည်။ ဟန်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ ဟန်နှင့် ဟန် ခုတ်သူဖြစ်သော တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ကြည့်နူးနေပုံ။ အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထမိသည့်အထိ ဟန်က သူ့ကို အချိန်ပြည့် စိုးမိုးထားတာတော့ တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဟန်ကို သူမေ့ချင်သည်။ ဟန်နဲ့ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ ဘာဆိုဘာမှ သတိမရအောင် နေပေမယ့်မရ။

ဟန်နှင့်အဝေးဆုံးကို သူထွက်လာတာကိုက ဟန်ကို မေ့ရန် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝထဲ ဟန်မရှိလျှင် ဟန်နဲ့ပတ်သက်သမျှ သူလိုက် ခံစားနေစရာ အကြောင်းမရှိ။ သူပစ်ပယ်ထားသည့် အလုပ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်သည်။ အရင်က တွဲခဲ့သည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် ပြန်တွဲကြည့်သည်။ ဟန်ကိုမမေ့။ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်တိုင်း တစ်ခုခု တို့မြင်တိုင်း ဟန်သာဆိုရင် ဆိုတာက သူ့အလိုလိုတွေးပြီး သွားခြံမိ နေတာကို သူအခံရ အခက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဟန်တို့မေ့ဖို့ ကြိုးစားမှ ဟန်ကို ပိုသတိရသည်။

မုန်းဖို့ ကြိုးစားရာမှာ ပိုချစ်မိနေသည့် သူ့အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မထိန်းချုပ်နိုင်။ သူ့စိတ်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်စားပြီး ပျော်အောင် ကြိုးစားတော့ သူ့ငယ်သလို ဖြစ်မလာလည်း ပိုပင်ပန်းတာ အထိ တင်သည့်အတွက် ဇွတ်အတင်း လုပ်ကြံဖန်တီးပြီး ဟန်ကို ဓမ္မစိတ် မလုပ်တော့။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲဆိုရင် ထိုလှပတဲ့ ဝဋ်ကြွေးအတွက် သူ့ဆီ ဆပ်ရုံအပြင် တခြားမရှိ။

ဟန်။

သူ့နှုတ်ဖျားက ဟန်အမည်ကို အလိုလိုခေါ်နေတာကိုလည်း နေခ မတားနိုင်။ ပညာတတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အသိဉာဏ် မြင့်မား၍ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူ။ သူမတူအောင် မာန်မာနဖြင့် ငြင်းထန်သူက အချစ်ဆိုသည့် အရာအောက်မှာ ထိုအရာတွေ အားထု ပျောက်ဆုံးကုန်သည့်မှာ ဆန်းသည်။

ကိုယ်မင်းကို မုန်းချင်တယ် ဟန်ရယ်။

မင်းလို မိန်းမကို ကိုယ်မချစ်ဘူး။

ကိုယ့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းလို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကများ... ထိုနေရာမှာ သူ့အတွေးက ရပ်သွားသည်။ ဟန်ကို ရုတ်တရက် မြင်ချင်တွေ့ချင်စိတ်က သူ့နှလုံးသားကို ငြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုပ်လာ၍ သူ့ကိုသူ ထိန်းနေသည့်ကြားက လူ့အရောင်က သွားသည်။

မင်းဟန်ဆီ မသွားနဲ့။

သူ့ကို မင်းမချစ်တော့ဘူး။

ဘာကိစ္စ သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်ရတာလဲလို့ သူ့စိတ်သူ့ အမိန့်ပေးနေရင်း ဟန်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာမိသော သူ့အဖြစ်သူ ရင်နာရပြန်သည်။ ညအမှောင်အောက်မှာ မီးရောင်လင်းနေသည့် ဟန်အိမ်ခန်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဟန်ရှိရာ ပြေးသွား ချင်စိတ်ကတော့ နေခအတွက် တံဆိတ် လွန်လွန်းသည်။

မင်းကို သူ့ဘယ်တုန်းက မချစ်ဘူး နေခ။

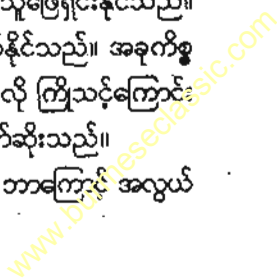
ဟန်ချစ်တာ မင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ပဲ ပြီးတော့ ဟန်ရင်မှာ လွယ်ပိုးထားတဲ့ ဟန်ကိုယ်ပွား ဟန်သွေးသားဆိုတာက လည်း မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ။

ဟန်ဘဝထဲမှာ မင်းမရှိဘူး နေခ။

အခုလည်း မရှိဘူး။ နောင်ကိုလည်း ရှိလာစရာ အကြောင်း မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိရက်နဲ့ ဟန်ကို မင်းဘာလို့ မမုန်းနိုင်ရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ နာကြည်းစွာ တွေးသည်။ စိတ်ပျက်စွာ လှောင်ပြောင် သာရော်သည်။ အထင်မြင်သေးစွာ ပြစ်တင်ဝေဖန်သည်။ သို့သော်မရ။ နေခ နှလုံးသားက ဟန်ကိုပဲ တမ်းတနေသည်။ ဟန်ကိုပဲ လှမ်းဆွတ် နေသည်။

ဟန်ကို ချစ်နေသည့် အချစ်က ဟန်အတွက် အမုန်းဖြစ်မလာ ၍ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကိစ္စအားလုံးကို သူဖြေရှင်းနိုင်သည်။ အသိပညာ ဉာဏ်ရင့်သန်စွာ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ အခုကိစ္စ မှာတော့ ဘယ်အရာကမှ နေခကို မဖြေရှင်းနိုင်သလို ကြိုသင့်ကြောင်း သင့်လည်း မစဉ်းစားနိုင် ဖြစ်နေတာ တော်တော်ဆိုးသည်။

ဟန်ကို ဘာကြောင့် ချစ်မှန်းမသိ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် အလွယ်



တကူ မမုန်းနိုင်၊ မမေ့နိုင် ဖြစ်နေရသည်ကိုလည်း သူ့နားမလည်း စီးကရက် အတိုအစတွေ သူ့နားမှာ ပြန့်ကျဲနေသော်လည်း အဖြေက မရ။ မီးလင်းနေသည့် ဟန့်အခန်းကိုကြည့်ကာ ဟန့် အိပ်မပျော်သော တာကို သူသိသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ဟန့်တွေးနေမှာ ဘယ်သူ့အကြောင်း ဖြစ်မလဲ၊ နေခဆိုသည့် သူ့အကြောင်း မဟုတ်နိုင်တာ သိလိုက်ရတော့ နှလုံး သားထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ ဆစ်ခနဲ နာသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် သူ ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်သည်။ နေခဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိခဲ့သလို နေ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့။

သူ့ကိုယ်ထဲမှာ စီးဆင်းလှည့်လည်နေသည့် ဟန့်ကို ချစ်မိသည့် အချစ်တွေကို ရေနင့်ဆေးချပစ်ချင်သည်။ ဘရပ်ရိုနဲ့ တိုက်ချပစ်ချင် သည်။ ဘယ်နေရာက ဟန့်ကိုချစ်တာလဲ သူတစ်ခုချင်း စစ်ဆေး အဖြေရှာသည်။

ဘယ်နေရာမှာမှ အဖြေကို မတွေ့။

နေခ အသွေးအသား၊ နေခ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဟန့်ထံ ချစ်သည့် အချစ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဘယ်နေရာကမှ ဟန့်ထံ မချစ်သည့် နေရာမရှိတော့ ဟန့်ကို မချစ်စေချင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် မရှိတော့မှ ဖြစ်မည်။ ထိုအဖြေကို ရှာတွေ့ပြီးကတည်းက ဟန့်ထံ သူ့လက်မြောက် အရှုံးပေးရတော့မည်ကို သိရက်နှင့် တစ်ဖက်ကလည်း ထိုအရှုံးကို ရမှာကိုပဲ တင်းခံထားချင်နေသည်။

“ဟော့တော်... ဟိုမှာ ရပ်နေတာ ဟန့်ချစ်ချစ်ကြီးပါလား

ဟန့်ရေ”

“ဘယ်မှာလဲ ဖြူ... ဘယ်မှာလဲ”

ဖြူက ပြတင်းပေါက်နား ထွက်အရပ် အိမ်ရှေ့က မလှမ်းမကမ်း မှာ ကားရပ်ပြီး ဟန့်ရှိရာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့်အသွင်ဖြင့် ကား နားမှာရှိနေသော နေခကိုမြင်ပြီး ဖြူ အလန့်တကြား လှမ်းအော်တာက ဟန့်ကိုဖြစ်ပေမယ့် ဖြူအနားကို စပ်စပ်စုစု အပြေးရောက်လာသူက ရွှေစင်ပါ။

“ဟယ် ဟုတ်ပါရဲ့ ဟန့်ကိုလှမ်းလို့ ဟန့်ယောက်ျား ပြန်လာ ပြီဟန့်ရေ၊ ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး... ဟန့်စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလို့ အိမ် ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်က ရပ်ကြည့်နေတာ ထင်တယ်”

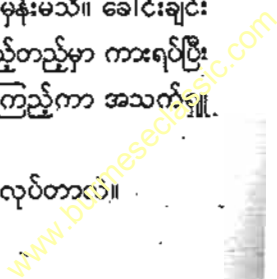
ရွှေစင်က သူ့စိတ်ထဲထင်ရာပြောပြီး ဟန့်ကိုယ်လေး ဇွတ်ဆွဲယူပြီး ဖြူရှိနေသည့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာ အတင်းတွန့်ပို့သည်။

“လာ... ဟန့်၊ ကိုနေခကြီး သနားပါတယ် မြန်မြန်ပြန်ခေါ် လိုက်ပါဟယ်။ သူ့သာ ဟန့်မှာ သားသားလေး ရှိနေပြီဆိုတာသိရင် သိပ်ပျော်မှာ...”

ဖြူကတစ်မျိုး။

နေခ ပြန်လာတာကို ဟန့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပျော်နေ သည်။ ဖြူနဲ့ရွှေစင် တခစ်ခစ် ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိ။ ခေါင်းချင်း ဆိုင်နေချိန်မှာ ဟန့်က ညအမှောင်ထဲ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်ပြီး ဟန့်တို့ရှိရာ လှမ်းကြည့်နေသည့် နေခကို ငေးကြည့်ကာ အသက်... ခဝသလို ဖြစ်လာ၏။

ညကြီးအချိန်မတော် သူ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။



ရွှေစင်ပြောသလို ဟန်ကိုလွမ်းလို့ ပြန်လာတာလို့တော့ ဆေးချင်ပါ။

“ဟဲ့... ခေါ်လိုက်တော့လေ ဟန်။ ဟိုက ဘယ်အချိန်ထိ နေရာမှာ လာရပ်နေမှန်းမသိဘူး။ သနားပါတယ်ဟယ်”

ဖြူက သည်းသည်းလှုပ်နေသလို ရွှေစင်က သွားမစေတော့ဟန်နှင့်နေခ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်နေ၏။ ဟန်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် နေခကို ခေါ်လည်းမခေါ်၊ နေရာကလည်း မရွှေ့။ မထွက် မယုတ် ကျောက်ရုပ်ချထားသလို နေရာမှာ ရပ်နေ၍ ရွှေစင်က မလိုအားမရ ဟန်နှင့်နေခကိုတစ်လှည့် ဟန်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို သွားယူသည်။

“နေဦး... နေဦး ဟန်အခေါ်ရခက်နေရင် ရွှေစင်အရင် ကိုယ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

“မခေါ်နဲ့ ရွှေစင်”

ဟန်က လှမ်းတားပေမယ့် ရွှေစင်က နားမထောင်။

“ဘာလို့ မခေါ်ရမှာလဲ ဟန်ရဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးတောင် အိမ်ရှေ့ရောက်နေမှတော့ ဟန်ကို ချောချင်လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ဟဲလို... ကိုနေခ ရွှေစင်ပါ။ ခဏလေးကိုင်ထားနော်... ဒီမှာ ဟန်က စကားပြောမလို့...”

“ရွှေစင်”

“ရှော့ပါဟယ်... ပြောလိုက်စမ်းပါ။ တွေ့လား ဟိုမှာ ဟန်ကို လှမ်းကြည့်နေပြီ”

တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်နှင့် ဟန်လက်ထဲကို ရွှေစင်က သူ့ဖုန်းလေး

ထည့်ပေး၍ မယူ၍ မရသဖြင့် ယူလိုက်ရသည်။

“ဟန်”

နေခအသံကို ဖုန်းထဲက ခပ်တိုးတိုး ကြားရတော့ ဟန်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ငိုချင်လာ၏။

“ရှင်... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟန်နားမှာ မနေချင်လို့ ထွက်သွားသည့်လူက ညကြီးအချိန် ခတော် ဟန်အိမ်ရှေ့ ရောက်လာတာကို ဟန် ခွင့်မလွှတ်ချင်။

“ကိုယ် ဟန်ကို လာကြည့်တာ”

“ဪ... ရှင်အခု ဟန်ကိုမြင်ပြီး မဟုတ်လား၊ ရှင်ပြန်လို့ရပြီ”

“အို... ဘယ်လိုတွေ ပြောနေတာလဲ ဟန်ရယ်၊ ဟန်မှာ သားသားလေးရှိနေတဲ့ အကြောင်းပြောရမှာကို ဘယ်နှယ့်ပြန်ခိုင်းနေရတာလဲ ဟန်ရဲ့”

ဖြူက ဟန်နားမှာရပ်ပြီး အားမလိုအားမရ ပြောနေသံကို နေခ ကြားနေမှာကို ဟန်သိသည်။

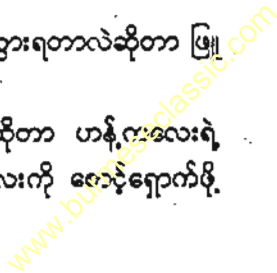
“ပြောလိုက်လေဟန်”

“ဖြူပြောနေတာကို သူကြားမှာပါ ဖြူ”

ဟု ဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်သည်။

နေခ ဘာလို့ ဟန်မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားရတာလဲဆိုတာ ဖြူတို့မသိပေမယ့် နေခ သိသည်။

“ခက်လိုက်တာ ဟန်ရယ်။ ကိုနေခဆိုတာ ဟန်ကလေးရဲ့ အပေလေ။ ဒီအချိန်မှာ ဟန်နဲ့ဟန်ရင်နဲသွားလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့”



ကလေးအဖေက ဟန်နားမှာ ရှိနေရမှာ မဟုတ်လား”

“ရှင်မခေါ်ချင်လည်းနေ... ရွှေစင်ပဲ ကိုနေ့ကို ဟန်နား လာဖို့ ခေါ်လိုက်မယ်။ ဒါမှ ကလေးအဖေ အသစ်စက်စက် ဘယ် လဲဆိုတာ ရွှေစင်တို့ မြင်ရမှာ”

“ရှင်ကြားမှာပါ နေခါ ဟန်သုဇယ်ချင်းတွေ ရှင် ဘယ် ကလေးအဖေလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေကြတယ်”

ပြောပြီး ဟန် ဖုန်းချလိုက်သည်။

သုဇယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဒီထက်လည်း ပိုပြောလို့မဖြစ်။ အခု အမြင်မှာ ဟန်ရဲ့ယောက်ျားဆိုတာ နေ့ဖြစ်သလို ဟန်ရင်မှာ ငှက် ပိုးထားရသည့် ကလေး၏ ဖခင်မှာ နေ့မဟုတ်ဘဲ သိထားကြသည့် မလွဲ။ အဖြစ်မှန်အတိုင်းဆိုရင်လည်း သူတို့တွေးသလိုပဲ ဖြစ်မှာ။

အခုဟာက ဟန်ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေး ရှင် နိုင်သည့် အနေအထားမှာ ဟန်ဘက်က ချော်လဲရောထိုင် ရေငုံ ဆိတ်နေရုံကလွဲပြီး တခြားမရှိ။

နေ့ကတော့ ဟန်နှင့်သူ့သုဇယ်ချင်းတွေ ပြောတာကို နားထောင် ပြီး သူ့အနေအထားကို မစဉ်းစားဘဲ နေလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ ဟန် ရင်သွေးလေး ရှိနေတာကို ဟန်သုဇယ်ချင်းတွေ သိသွားသည်။ ကလေး အဖေကိုလည်း သူလိုပဲ ထင်ကြသည်။ ဟန်ကလည်း ထိုကိစ္စကို သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ဖြေရှင်းချက် မထုတ်တော့ အများအပြား နေ့ဘက်က မတုန်မလှုပ်ပုံစံက အထင်အမြင်လွှဲစရာ ဖြစ်တော့။

ဟန်ရင်က ရင်သွေးသာ နေ့ကလေးလေးဆိုရင် အပေးခြင်း မည့် နေ့ခါ လိုနေနိုင်မလား။

“ကိုနေ့”

“ဖြူ”

နေ့နားကို ဖြူရောက်လာ၍ နေ့ခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား သည်။ ဟန်သုဇယ်ချင်းတွေအားလုံး ကိုနေ့ခါ ခင်သလို ဟန်ခင်ပွန်း ဖြစ်သော နေ့ကိုလည်း ဟန်သုဇယ်ချင်းတွေက ဟန်လိုပဲ သဘော ထားကာ ရင်ရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံကြတာ သူသိသည်။ ဟန်အိမ်ရှေ့ကို အခုလို မရောက်ပေမယ့် ဟန်အနီး ဟန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟန် မသိစေ ရဘဲ အရိပ်လေးလို အမြဲရှိနေတတ်၍ ဟန်ကို သူ့သုဇယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆီ အဖော်လုပ် စောင့်ရှောက်ပေးနေတာကိုလည်း နေ့ခါ သိသည်။

“ဟန်ကို ပစ်မထားပါနဲ့တော့ရှင်။ အခုချိန်က ဟန်မှာလည်း ကိုနေ့ခါ ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီဆိုတော့ ဟန်နားမှာ ကိုနေ့ခါ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟန် နေ့တိုင်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေတာ ဖြူတို့ပဲ သိတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှဖွင့်မပြောပေမယ့် ဟန် အားငယ်နေတာ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတာ ဖြူတို့သုဇယ်ချင်းတွေ အားလုံး သိနေတော့ ဟန်အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး ကိုနေ့ခါရယ်”

“အိမ်ရှေ့တောင် ရောက်နေပြီပဲ ဟန်ကို ဝင်ချောလိုက်ပါ။ ကိုနေ့ခါ ဟန်နား ပြန်ရောက်မှပဲ ဖြူတို့လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် စိတ်ချ လက်ချ ပြန်လို့ရမယ်”

“လာပါရှင်... ဟန်နားကို သွားရအောင်ပါ။ အိမ်ထဲမှာ ကိုနေ့ခါ သားနဲ့ ကိုနေ့ခါမိန်းမက ကိုနေ့ခါ ပြန်အလာကို မျှော်နေကြပါတယ်” အကြောင်းပြပြီး ငြင်းစရာ နေ့မှာ မရှိ။

ဟန်ဆိုတာ သူ့ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ယူထားသည့်အိမ်ထောင် အခုဟန်မှာ သူ့ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီဆိုတာ အခုမှ သိခွင့်ရသည့် ကလေးအဖေ အသစ်စက်စက်ဟု ဖြူတို့ ထင်ထားသည့်သူက မြတ်ဗုဒ္ဓအား ခေါ်ရာနောက်ကိုမှ မလိုက်ရင် နေခလောက် ရက်စက်သူ၊ နေခလောက် အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့သူရှိတော့မည် မထင်။

“ဟော... ဟိုမှာ ကိုနေခကား ခြံထဲဝင်လာပြီ ဟန်ရေ၊ သူ့သား သတင်း ကြားသွားတာနဲ့ အပျော်လွန်ပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ရွှေစင်အသံက ချီလွှင်နေသည်။ မြူးသွက်နေသည်။ နေခက ဟန် အဆင်မပြေ၍ ရွှေစင်တို့ သူငယ်ချင်းတတွေ မိသားစုကိုယ် အိုးပစ်အိမ်ပစ်လုပ်ပြီး ဟန်ကို တစ်လှည့်စီ စောင့်ရှောက်နေရတာ တစ်ပတ်တိတိ ရှိပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် သေချာပြန်မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။ အခုနေခ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ပစ်ထားသည့်အိမ်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓတော့မည်အတွက် စိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေ၏။

ဟန်ကတော့ မတုန်မလှုပ်။ ကျောက်ရုပ်ချထားသလို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဟန်မှာ ပြောစရာစကား မရှိ။ ဟန်ဒုက္ခရ ဝိုင်းသည်းခံပေးကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေလည်း အားနာလှပြီ။ မြတ်ဗုဒ္ဓပြန်လာပြီဆိုတာနှင့် ရွှေစင်က ချက်ချင်း သူ့အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ လာခေါ်ခိုင်းနေသံကို ကြားရသည်။

“ကိုနေခ ပြန်လာပြီဆိုတော့ ရွှေစင်တို့လည်း ပြန်ဦးမယ် ထင်ရအောင် ဟန်တို့လင်မယား အဆင်ပြေသွားပြီဆိုမှ ပြန်လာခဲ့မယ် လား”

“ဪ... ကိုနေခလား... လာ။ ဒီမှာ ဟန်ကိုချောလိုက်ဦး ရွှေစင်တို့တော့ အိမ်က ကားလာခေါ်တာနဲ့ ပြန်တော့မှာ”

“လာ... ဖြူ၊ ရွှေစင်တို့ အောက်ထပ်မှာ ကားသွားစောင့်ရ အောင်”

ဖြူနှင့်ရွှေစင်က ဟန်နှင့်နေခကိုထားပြီး အခန်းထဲက အလိုက် တသိ ရှောင်သွားကြသည်။ နေခက အခုချိန်ထိ သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ တခြားကို ကြည့်နေသော ဟန်မျက်နှာလေးကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရသည့် တစ်ပတ်အတွင်း ဟန်မျက်နှာလေး သွယ်ဆင်းသွားကာ ပိုလှပြီး ပိုချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ ဟန်နဲ့သူကြားမှာသာ ဒီလိုကိစ္စတွေ မရှိဘူးဆိုရင် အခုအခြေအနေမှာ ဟန်နဲ့သူ ပျော်နေကြမှာ သေချာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဟန်”

“ရှင်က ဘယ်လိုမြင်နေလို့လဲ”

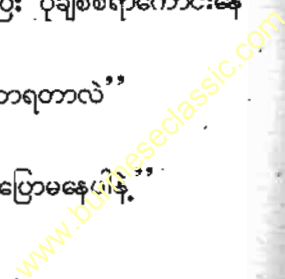
ဟန်ထံမှ အငေါ့တူးသံလေးကြောင့် နေခ မျက်နှာမှာ အပြုံး တစ်စ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူကြားချင်သော အသံ။ သူမြင်ချင် တွေ့ချင်လွန်း၍ အချိန်တိုင်း တမ်းတလွမ်းဆွတ် သတိရနေသည့် မျက်နှာလေးက နေခမျက်စိတ်မှာ ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ်မြင်တာကတော့ ဟန် ပိုလှပြီး ပိုချစ်စရာကောင်းနေ တယ်”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဟန်အိမ်ရှေ့ကို လာရတာလဲ”

“ဟန်ကို လွမ်းလို့”

“လူကြားကောင်းအောင် အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့”



သူ့စကားကို ဟန်က လက်မခံ။

သူဘာပြောပြော ခံစားချက်မဲ့ မျက်နှာနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ဘာမှမခံစားရသလို နေနေတာကို နေခ အသည်းအယားဆုံး ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ဘယ်လိုပြောမှ အပိုလို့ ဟန်က မထင်မှာလဲ” ဟန်က မဖြေ။

“မနက်ဖြန် ဆေးခန်းသွားမယ်”

နေခစကားကြောင့် ဟန် လန့်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း မရိတ်မသင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် ပစ်ထားသည့် နေခ မျက်နှာပေါ်က နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးတွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသဖြင့် ဟန် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ အမြဲအနံ့ရှင်းသပ်ရပ်စွာ နေတတ်သည့်လူက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဟန်အတွေးကို သိသည့် ပုံဖြင့် နေခ ပြုံးလိုက်တော့ ဟန်က အကြည့်လွဲသွား၏။

“ဟန် နေကောင်းပါတယ်”

“ဟန်ကို ဆေးခန်းသွားပြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကိုယ့်ကလေးကို ဆေးခန်းသွားပြမှာ”

“ရှင် ဟန်ကို မလှောင်ပါနဲ့”

သူ့ကလေး မဟုတ်ဘဲ သူ့ကလေးဟု ပြောနေသည့် နေခစကားက ဟန်ကို လှောင်သလိုဖြစ်နေ၍ လှပသော ဟန်မျက်နှာလေး သွေးရောင်လွှမ်းသွားကာ နေခမျက်နှာကို မကျေမနပ် ကြည့်သည်။ နေခက ဟန်ကို လှောင်ခြင်းမဟုတ်။ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးကို အားလုံးက သူ့ကလေးအဖြစ်သာ သိထား၍ သူကလည်း ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သူ့ကလေးဟု သုံးနှုန်းပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဖြစ်မှန်းကို ပြောနေတာဟန်၊ မင်းက ကိုယ့်မိန်းမ၊ ကိုယ့်မိန်းမဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကိုယ့်ကလေးမဟုတ်ဘူး။ တခြားသူကလေးပါလို့ မင်းက သူ့များတွေသိအောင် ပြောစေချင်လို့လား”

ဒီလိုဆိုတော့ ဟန်ဘက်က ပြောစရာ မရှိသလို ငြိမ်သွားသည်။ အကယ်တော့ နေခပြောတာ မလွန်။ ဖြစ်သင့်တာက ဒီအတိုင်းပဲဆိုတာ ဟန် လက်ခံသည်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက သူ့ကလေး မဟုတ်။

“ဒီအကြောင်း ရှင့်အမေသိလို့ မဖြစ်ဖူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို... ကလေးက ရှင့်ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

ဒီစကားကိုတော့ ဟန် ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ပြောချပစ်လိုက်သည်။ ဆက်ကြာ နေခမာမိက သူ့သားနှင့်ရသည့် သူ့မြေးဟုထင်ပြီး သည်းသည်းလှုပ်ပြနေလျှင် ဟန်ပဲ မျက်နှာပူရ အနေရခက်ရမှာကို သိသည်။

“အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် ခဏခဏ တက်ပြမနေပါနဲ့ဟန်၊ ဒီကလေး ဘယ်သူ့ကလေးဆိုတာ မင်းသိသလို ကိုယ်လည်း သိပြီးသားပါ”

နေခအသံက ရင်နာသံနှင့်ဆိုတော့ ဟန်ပြောမိတာ အားနာသွားသည်။

“ဟန်ပြောချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်မာမိက ဟန်ကလေးကို သူ့မြေးလို့ထင်ပြီး...”

“ထင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမမှာ ရှိနေတဲ့ ကလေးကို ကိုယ်



ကလေးလို့ ကိုယ့်မာမိက မထင်သင့်ဘူး ထင်လို့လား”
ရင်နာပေမယ့် ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ရသည့်အပေါ်မှာ ဘာ
နောင်တမှမရ။

“ဟန်ရေ... ရွှေစင်တို့ ပြန်တော့မယ်”

“လာပြီ ရွှေစင်”

ဟန်ကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယရွှေစင်ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့သလို
နေခကလည်း အိတ်တို့ကို ကျေးဇူးတင် စကားဆိုသည်။ ရွှေစင်တို့ကား
မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတော့ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် နေခက ဟန်ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ အဖြူရောင်ညဝတ် ဂါဝန်ရှည်နှင့် အလှကြီး
လှနေသော ဟန်က နေခကို မကြည့်။ သူမ အိပ်ခန်းရှိရာ လျှောက်
သွား၍ သူမနှင့်အတူ နေခပါ အတူပါလာသည်။

“ဟန်”

“ရှင်အခန်းက ဟိုဘက်မှာလေ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်အခန်းထဲ
ဝင်လာတာလဲ”

သူမအခန်းထဲအထိ လိုက်လာသော နေခကို သဘောမကျသလို
ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် ဟန်စကားက သူ့ရင်ကို ဒုတ်ခနဲ လာထိ
သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ပိုင်သလို ဒီအခန်းကို ကိုယ်ပိုင်တယ်ဆိုတာ
မင်းနားလည်အောင် ကိုယ်က ပြန်ရှင်းပြနေရဦးမှာလားဟန်”

“ရှင်ပြဿနာ မရှာနဲ့နော်နေခ၊ ရှင်ကျေနပ်အောင် ဟန်ဘာလုပ်
ပေးရမလဲဆိုတာပဲပြော”

“မင်းလုပ်ပေးရမှာက တစ်ခုတည်းပါ ဟန်၊ အဲဒါက ကိုယ့်

ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်း အမြဲရှိနေဖို့ပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ အခု ဟန်နေမကောင်းဘူးရှင်”

“ကိုယ်လည်း မင်းမရှိလို့ ဘယ်လိုမှ နေလို့မကောင်းဘူး ဟန်”

“အိုး...”

နွေးထွေးသန်မာသော နေခရင်ခွင်က ဟန်ကိုယ်လေးကို အနူးညံ့
အညင်သာဆုံး အိပ်စက်စေသော ရင်ခွင်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ဟန်ရယ်”

ဟန်ပါးပြင်နုမှာ တိုးဝေ့ရွှိုက်နမ်းသွားသည့် ချစ်အနမ်းတွေက
ဟန်နှုတ်ခမ်းလေးထက်မှာ အဆုံးသတ်သွားကာ ချစ်အနမ်းရှည်ကြီး
တစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေသည်။ နေခရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေပေမယ့် အရင်လို
သူ့ကို ထုရိုက်တာမျိုး မလုပ်မိတော့ပါ။ ဒါကို နေခကိုယ်တိုင် သတိ
ထားမိတာ ဟန်မျက်နှာလှလှလေးကို အုပ်ခိုးစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဟန်မျက်
လုံးလေးတွေထဲ အဖြေရှာသလို ရွှန်းရွှန်းလက်လက် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား ဟန်”

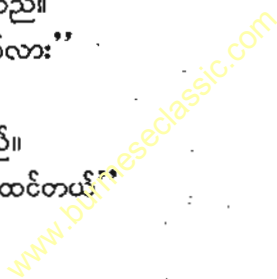
တိုးရွှိုက်နှင့်မောနေသော နေခအသံက ခပ်ဖွဖွ။ ဟန် သူ့ကို
ချစ်နေပြီလားဆိုတာကို ဟန်ကိုယ်တိုင် သေချာမသိ။ သူက ဟန်
နှုတ်ခမ်းကို ငုံနမ်းပြီး ဟန်ကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်သည်။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပါဦး၊ ဟန် ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“ဟန် မသိဘူး”

အမှန်အတိုင်း ဟန်ဖြေတော့ သူက ရယ်သည်။

“ကိုယ်တော့ ဟန် ကိုယ့်ကို ချစ်လာပြီလို့ ထင်တယ်”



“ရှင်ထင်သလို ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုယ့်ကို ဟန်ချစ်နေပြီဆိုတာ ဟန်ကိုယ်ဟန် မသိဘူးလားဟင်”

“ဟန်က ဘာကိုသိရမှာလဲ... ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး”

“ကိုယ် ဟန်ကို လွမ်းခဲ့သမျှ အခုမှ အတိုးချ အလွမ်းဖြေရမှာ”

“ရှင်နော်... ဟန်မကြိုက်တာ မလုပ်နဲ့ဆို”

“အို”

ဟန်မျက်ဝန်းအစုံ ရှက်လန့်တကြား မှေးမှိတ်သွားသလို သူမပေါ် ပြိုင်ဆင်းလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေကို ချိုမြိန်စွာ မတားဆီးနိုင်သူ ဖြစ်သွား၏။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာဟု ဟန်ကိုယ်တိုင် တိကျရေရာစွာ မသိသော်လည်း သူမနားက နေထွက်သွားချိန် တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်လောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ မရှိတာကို ဟန် ခံစားတတ်လာသည်။

နေခဆိုသည့် အမည်ကို ဟန်ဘာသာ မသိဘဲ စာမ်းတတ်လာ၏။ သတိရနေတတ်သည်။ သူပြန်လာရင်ဆိုတာမျိုး တွေးမိတာက အလွမ်းဆိုရင် ဟန် နေ့ကို လွမ်းတတ်ပြီဟုဆိုလျှင် ဟန် နေ့ကို ချစ်မိနေသည်မှာ သေချာသည်။ ဒီတစ်ခါ ဟန်နားက နေ့ပြန်ထွက်သွားခဲ့ရင် ဟန် ဘယ်လိုနေရမလဲ။ အရင်လို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဟန် တစ်ယောက်တည်း သတ္တိအားမာန်အပြည့်နဲ့နေမှ နေနိုင်ပါဦးမည်လား။ ဟင့်အင်း... ရှင် ဟန်နားက ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့တော့ နေခရယ်။

“ဟန်ကို လွတ်ပါဦး”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ရှင် ဟန်ကို မမုန်းဘူးလား”

“မုန်းချင်သားပဲ”

ပြုံးနေသည့် နေ့မျက်နှာပေါ်က ဟန်အပေါ်ထားသည့် ချစ်ခြင်း အတ္တာတို့ ရွန်းစက်ဝင်းလက်နေတာကို ဟန်နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ်ထင်လာ၏။

“မင်းက ကိုယ့်ကိုရယ်တာလား”

“ရှင် ဟန်ကို မမုန်းတာကို ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ပါးစပ်က ကျေးဇူးတင်တာကို လက်မခံဘူး”

သူက ဟန်မျက်လုံးထဲကို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ဆီတော့ ဟန်ပါးလေးတွေ နွေးသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်ကို ဟန်က ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“ဒီလို တင်မှရမယ်”

“နေခရယ်”

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ဟန်မျက်နှာလေးကို မှီအပ်လိုက်တော့ သူက ဟန်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပြီး ချစ်အနမ်းတွေ မဆုံးနိုင်အောင် သိကုံးသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား ဟန်”

“အင်း”

“ကိုယ်လည်း ဟန်ကိုချစ်တယ်”

“ဟန်ကိုချစ်ရင် ဟန်အကြောင်းကို နေခမာမိကို အသိမ်းပေး ခါနဲ့ဦးနော်”



“ဟန်လိုချင်တဲ့ကတိကို ကိုယ်ပေးစေချင်ရင် ဟန်လည်း ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခု ပြန်ပေးမှရမယ်”

“ဘာကတိလဲဟင်”

“ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

ဟန်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ သူများတွေခေါ်တာ ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ်တိုင် မည်သူ့ကိုမှ မခေါ်ဖူးတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ အရင်က သူ့ကို တခြားမိန်းမတွေ ခေါ်နေကျအမည်ဆိုလျှင်တော့ သူမ မခေါ်ချင်။

“ရှင့်ကို...”

“မောင်ကိုလို့ပြော...”

“အရင်က ရှင့်ရည်းစားတွေ ခေါ်နေကြတာမည်ဆိုရင် ဟန်မခေါ်နိုင်ဘူး”

“မနာလိုတာလား သဝန်တိုတာလား”

“သူတို့က ရှင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲဆိုတာပဲ ပြောပါ”

တကယ်ချစ်တတ်သူမှ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ခြင်းဟု နားလည်ထား၍ နေခမျက်နှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေပုံကိုကြည့်ပြီး ဟန်က မသင်္ကာသလို မေးတော့ သူက ရယ်သည်။

“စိတ်ချပါ။ ဘယ်မိန်းမမှ ကိုယ့်ကို မောင်လို့မခေါ်ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ခေါ်ခွင့်မပြုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ခွင့်မပြုရတာလဲ”

“ဟန်ခေါ်တာကိုပဲ ကြားချင်လို့နေမှာပေါ့”

“အပိုတွေ”

“ဘယ်လောက်ပိုလဲဆိုတာ သိချင်ရင် လက်တွေ့ပြမယ်”

“မောင်နော်”

မရည်ရွယ်ပဲ ခေါ်ဖြစ်သွား၍ နှစ်ယောက်အတူ ကြည်နူးစွာ ရယ်မိသည့်အခိုက်မှာတော့ အချစ်ကလွဲပြီး အရာအားလုံးကို မေ့သွားသည်။



အဆင်ပြေပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၊ ဟန် ဖတ်နေသည့် သားကောင်းမိခင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် လက်ဆွဲစာအုပ်ကို မြင်နေရသည့်အချိန်မှာတော့ နေခ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းမရ ဖြစ်လာ၏။

“ဟန်”

“ဟင်... ဘာလဲမောင်”

စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး သူ့နားလာထိုင်သည့် နေခကို ဟန်က အရေးတယူ လှမ်းကြည့်ပြီး ကြင်နာစွာ မေးပေမယ့် နေခက မပျော်။ သူ့နဲ့ ဟိုလူကို ဟန် ဘယ်သူ့ပိုချစ်လဲဆိုတာ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသလို ဒီလိုအချိန်မှာ ဟန်ကို အသည်းအသန် ချစ်နေမြတ်နိုးနေသည့် နေခထက်၊ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးအဖေကို ပိုတမ်းတာ၊ ပိုသတိရ၊ ပိုချစ်နေမလားဆိုတာတွေးပြီး နေခ ရင်ထဲပူနေသည်။

“မောင်မေးတာကို ဟန် အမှန်တိုင်း ဖြေမလား”

“မောင်က ဘာမေးချင်လို့လဲ”

သူ့ဖြစ်နေတာကို ဟန်မသိ။

မနာလိုခြင်းတွေ၊ သဝန်တိုခြင်းတွေနှင့် ပူလောင်နေသည့် နှလုံးသားတစ်စုံကိုလည်း ဟန် မမြင်။ သူ့သက်ပြင်းချပြီး နမ္မတ်သန်စင်စွာ အလှကြီးလှနေသည့် ဟန်၊ မျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေ ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်မေးချင်တာက... ဟန်ရဲ့ အရင်လူအကြောင်း”

“အရင်လူဟုတ်လား မောင်”

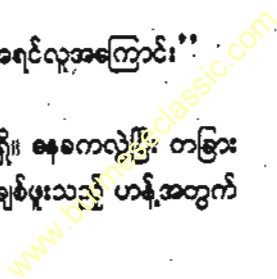
အရင်လူလည်းမရှိ နောက်လူလည်းမရှိ။ နေခကလွဲပြီး တခြားဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ အနီးကပ် မနေဘူး။ မချစ်ဖူးသည့် ဟန်အတွက်

အခန်း (၁၈)

ကိုယ်ဝန်နှစ်လဆိုသည့် အဖြေကြောင့် နေခကို အားနာသလို လှမ်းကြည့်သည့် ဟန်အကြည့်ကို နားလည်သလို ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်သည့် ကိစ္စကို ကိုယ်နဲ့ဆိုင်သလို သဘောထားကြီးကြီးလုပ်ပြီး ဟန်က ကျေနပ်အောင် ပြုံးနေရသည့် သူ့အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်

ဟန်ကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် ဟန်ကျေနပ်အောင် ဟန် စိတ်ချင်အောင် အောင် နေပြနေရပေမယ့် နေခ ရင်ထဲမှာ ဒီကလေးရဲ့အဖေ ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်စိတ်က ထိန်းချုပ်မရ ဖြစ်နေ၏။ လိုအပ်သည့် ဆေးတွေ၊ ဆရာဝန်က ရေးပေးလိုက်သလို နေနည်းထိုင်နည်း ကျန်းမာရေး ဆေးရှောက်မှု နည်းအသွယ်သွယ်ကို ညွှန်ကြားသည်။ ဟန်က စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွနေသော်လည်း နေခက ဟန် ရယ်၍လိုက်ရယ်ရသည်။ ဟန် ပြုံး၍ လိုက်ပြုံးရသည်မှတစ်ပါး သူ့သိချင်သည့် အဖြေကဲ့ပဲ စဉ်းစားနေသည်။

အပြန်ခရီးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမပြောမိအောင် ကြိုးစား၍ ဟန်မြောသမျှ အလိုက်သင့် နားထောင်ပြန်ပြောသည်အထိ အားထု



နေခစကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်။

ကလေးလေးရဲ့ အဖေအကြောင်းဆိုမှ ဟန်လက်ထဲက စာအုပ် လွတ်ကျသွားကာ နေမမျက်နှာကို လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းအဖြစ် ငေးစိုက်ကြည့်၍ ဟန် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“သူက ဘယ်သူလဲဟန်၊ ပြီးတော့ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ၊ ဟန် ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲသွားတာလဲ”

မေးခွန်းတွေက တသီကြီး ဖြစ်သည်။ ဘယ်အမေးကိုမှ ဟန် မဖြေနိုင်။ ဖြေစရာလည်း ဟန်မှာ မရှိ။ နေခ သိချင်သည့် အဖြေဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်ပါသည်ဟုဆိုလျှင် ဘာတွေဖြစ်မည်မသိ။

“ဟန်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ တော်ရုံအနေအထားကလူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ မောင် သိထားပါတယ်”

အင်း... ဟန်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းထားကြောင်း နေခမသိလေခြင်းဟု ဟန်စိတ်ထဲက တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိသည့် အတွေးပါ။ အပြင်မှာတော့ ဟန်ကို သူမေးချင်တာတွေမေးပြီး မျက်နှာခပ်လွဲလွဲလုပ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖို့ ကြိုးစားနေသည့် နေမမျက်နှာကို ဟန် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ပြန်ငေးနေမိ၏။

ဟန် မောင့်ကို ဘယ်လိုပြောရမှာပါလိမ့်။

အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရတာက အရေးမကြီး။ သူထင်ကြံ ယူဆထားသလို ဟန်ခိုက်ထဲက ကလေးလေးရဲ့ အဖေဟာ တော်အဆင့်အတန်းထဲက လူလည်းမဟုတ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိဘယ်လိုအနေအထား ဘယ်လိုအကျင့်စာရိတ္တမှန်း မသိရသော တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်သွေးပါ သိသွားလျှင် ဟန်ကိုသာမက ဟန်ခိုက်ထဲ

က ရင်သွေးလေးကိုပါ အထင်သေး မှန်းတီးသွားမှာကိုတော့ ဟန်အလိုခရှိ။ အဖြစ်လည်း မခံနိုင်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဟန် မေ့လိုက်ပြီမောင်၊ အဲဒီလူအကြောင်း ဟန်သိလည်း မသိချင်ဘူး ပြောလည်း မပြောနိုင်ဘူး”

ထုတ်ပြော၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိနိုင်မှန်းသိပြီးနောက်မှာ ဟန် ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိုက်သည်။ သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဟန် မသိသလို မောင်လည်းသိစရာ မလိုဟု ထင်သည်။

“ဟန်ရင်ထဲက ရင်သွေးလေးက ဟန်သွေး၊ ဟန်ရဲ့သားပဲ တခြားဘယ်သူရဲ့ သားမှမဟုတ်ဘူး မောင်”

ထိုအတိုင်းလည်း ခံယူထားသည်။ ဟန်ဘဝထဲ မောင်ရောက် မလာခဲ့ရင်လည်း ဟန်ဆိုတာ ဟန်ရင်ကဖြစ်တဲ့ ရင်သွေးလေးနဲ့အတူ လှပတဲ့ အနာဂတ်ကို လျှောက်လှမ်းဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသူဖြစ်ကြောင်း မောင့်ကို သိစေချင်သော်လည်း ဖွင့်မပြောတော့ပါ။

“သားကို ဟန်ချစ်တယ်။ သားဘဝ လုံခြုံအောင် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် ဟန်မှာရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာချမ်းသာ စည်းစိမ်အားလုံးကို ဟန်သားအတွက် ပုံပေးထားပြီးပါပြီ”

ဟန်အသံက မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ။ မိခင်တစ်ယောက်၏ အားမာန်သတ္တိအပြည့်ဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပလျက် သားအကြောင်း ပြောရသည့်အချိန်မှာ ဟန်အသွင်က ဝင့်ထယ်နေသည်။

“သားကိုချစ်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သားအဖေကိုရော ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ”



“ဟင့်အင်း၊ သူ့ကို ဟန် မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ”

“မောင့်ကို”

“မညာနဲ့နော် ကောင်မလေး”

ပြီးနေသည့် နေ့မုက်နာမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုကို မြင်လိုက်ရသလို ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမဘဝမှာ တစ်ဦးတည်း ချစ်ခဲ့ရသော ယောက်ျားမှာ နေခဲဖြစ်ခွင့်ရသည့်အပေါ်မှ ကျေနပ်ကြည်နူးနေသည်။

“ဟန်၊ ဘဝမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ခဲ့တာပါကွယ် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မောင်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဟန် ကျမ်းကိုနဲ့ပုံပါတယ်”

“မောင့်ကို ဟန် ချစ်တယ်”

“ဘယ်တော့မှ မောင့်ကို ခွဲမသွားပါဘူးလို့ပြော”

“ဟန်က မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူး၊ မောင်ကသား”

...

“ဘာဖြစ်လဲ”

“တစ်နေ့ ဟန်ကို ခွဲမသွားပါစေနဲ့လို့ ဟန်ဆုတောင်းပါတယ်”

“ဟန်ဆုတောင်းပြည့်စေ၊ မောင်က ဟန်ကို အခုလည်း မခွဲဘူးနောင်ကိုလည်း မခွဲဘူး...။ တစ်သက်လုံး ရိုးမြေကျ အသက်တစ်ရာ နှစ်ဆယ်အထိ အတူနေသွားမှာ”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဘာပြောတယ်”

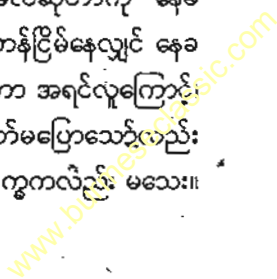
“အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်အထိ မနေချင်လို့ ပြောတာ”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိကြသည်။

အခုတော့လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးက ပျော်စရာတွေချည်းပါပဲလား။ နေခဲက ဟန်ကိုချစ်ပုံက သည်းသည်းလှုပ်။ ဟန်၊ သူငယ်ချင်းတွေပင် အားကျရသည့်အထိ ဟန်က ချစ်ကံကောင်းသည့် မိန်းကလေးအဖြစ် ဟန်ရှေ့မှာရော ဟန်ကွယ်ရာမှာပါ သတင်းတွေ ပျံ့နေသည်။ ဟန်က ပျော်မဆုံး။ မော်မဆုံး။ နေခဲအချစ်တွေထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ နေခဲမုက်နာမှာ အပြုံးတွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး ဟန်ဝမ်းဗိုက်ရှိရာ စူးစူးငေးငေးကြည့်၍ ငြိမ်တွေသွားတတ်တာမျိုးကို ဟန်ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိ။

ဟန်ကို ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ ဂရုစိုက်အလိုလိုက်ကာ ဟန် မျက်နှာတစ်ချက် မညှိုးအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်နေမိတာမှန်ပေမယ့် နေခဲရင်ထဲမှာ ဆူးလေးတစ်ခုထဲ အမြဲရှိနေသည်။ ဟန်က သူမသားကို သူမဘယ်လိုချစ်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကြောင်းပြောတိုင်း ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သူ့ထက်ပိုချစ် ပိုဂရုစိုက်တိုင်း နေခဲအသည်းနှလုံးတို့ နာကျင်သလို အခံရလည်း ခက်၏။

အရင်လူအကြောင်း မပြောချင်ပါဟု ဟန်က သူ့ကို ပိတ်ပြောထားပေမယ့် ဘယ်အချိန် အရင်လူက ဟန်အတွေးထဲ ရောက်လာမလဲ။ ဘယ်လိုအချိန်မှာ သားရဲ့အဖေကို သတိရနေမလဲဆိုတာကို နေခဲမတွေးဘဲမနေနိုင်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဟန်ငြိမ်နေလျှင် နေခဲစိတ်ထဲ ထိုကိစ္စကို ပိုသတိရသည်။ ဟန်ငြိမ်နေတာ အရင်လူကြောင့်၊ အရင်လူကို သတိရနေလို့ဟု ပါးစပ်က ထုတ်မပြောသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲက အတတ်ခွဲပြီးဖြစ်နေတတ်သည့် သူ့ဒုက္ခကလိည်း မသေး။



ဒီနေ့လည်း ထူးထူးခြားခြား ဟန်တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်
အခန်းထဲမှာ နေနေတာကို မသင်္ကာ။ ဒီကြားထဲ ဟန်ဖုန်းက ခဏခဏ
လာနေ၍ နေခ စိတ်ထင်သလို ဖြစ်နေမလားဟု တွေးပူနေ၏။ ကလေး
အဖေကများ ဟန်ကို ဆက်သွယ်နေတာလား၊ ဟန်ကလေးနဲ့အတူ
ဟန်ကိုပြန်ခေါ်ရင် သူဘာလုပ်ရမလဲ... လျှောက်တွေးနေမိတာ
လည်း ရှိသည်။ နေခသဘောကတော့ ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။
ဟန်ကလေးကို သူ့အဖေလာတောင်းလျှင် ထည့်ပေးလိုက်မည်။ သူ
အတူ ဟန်ရှိနေရင် သူ့ဘဝက ပြီးပြည့်စုံသည်။

နောက်မှ သူ့ရင်သွေး သားသမီးတွေ ဟန်ကိုအများကြီး
ခိုင်းမည်။ အတွေးထဲမှာပင် ပျော်စရာကောင်းသည့် မိသားစုဘဝ
အပြင်မှာ သူတကယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ သူပိုင်သားသမီးတွေ
ပေးပါဟု အခုချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဟန်ကို ပြောခွင့်
တာကို ရင်နာသည်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေသည့် ဟန်နုဖူးလေးကို
နမ်းလိုက်တော့ ဟန်က သူ့ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

- “နေမကောင်းဘူးလားဟန်”
- “ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါမောင်”
- “မောင်သံပရာရည် ဖျော်ပေးရမလား”
- “ဟန်နားမှာပဲ မောင်နေပါ”
- “ခေါင်းမူးတယ်ဆို”
- “မောင်ရှိနေရင် မမူးတော့ဘူး”
- “ဒါက ယောက်ျားကို ချွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား”
- “အင်း”

အပြုံးနှင့် ဟန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ နေခက ဟန် ကိုယ်လေး
ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပြီး ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ဟန်
ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှနေတာက ဟန် ဆုတောင်း
ဖြစ်သည်။

“အခုချိန်ထိ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကောင်လေးအကြောင်း မာမိကို
မပြောရသေးဘူး”

“မောင်က ပြောချင်လို့လားဟင်”

“မောင်တို့ မပြောလည်း မာမိက သိမှာပဲလေ...။ အဲဒီအခါ
ကျတော့ မောင်တို့အနေနဲ့ မာမိကို မလေးစားရာကြမှာပေါ့။ မာမိက
မြေးချီချင်လွန်းလို့ မြေးရူးရူးနေတာ ကြာလှပြီ”

“မောင်မာမိကို ဟန်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

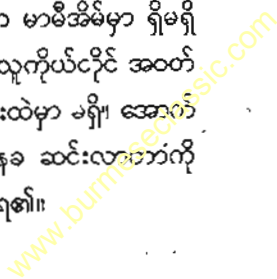
“အခုလား”

“အင်း... မာမိဆီကို မောင်လိုက်ပို့”

“အိုကေ”

သူခေါင်းညိတ်ပြီး ဟန်ပါးလေးကို နမ်းသည်။

အဖြစ်မှန်ကို နေခမာမိကို ပြောလို့မရပေမယ့် ဟန်မှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေတာကိုတော့ ပြောကိုပြောမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ သူတို့မှာ တခြားရွေး
ချယ်စရာ မရှိ။ ဟန် အဝတ်လဲနေချိန်မှာ နေခက မာမိအိမ်မှာ ရှိမရှိ
လှမ်းဖုန်းဆက်ရသည်။ မာမိအိမ်မှာ ရှိသည်ဆိုမှ သူ့ကိုယ်ငိုင် အဝတ်
လဲပြီး ဟန်နားရောက်သွားတော့ ဟန်က သူ့အခန်းထဲမှာ မရှိ။ အောက်
ထပ်ကို ဆင်းတော့ ဟန် ဖုန်းပြောနေသည်။ နေခ ဆင်းလာတာကို
မြင်တော့ ဖုန်းကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်တာ မြင်ရ၏။



“ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲဟန်”

“အိပါ... သူဒီကိုလာမယ်ဆိုလို့ ဟန်တို့ အခုပဲ မောင့်မာမီအိမ်ကို သွားမလို့လို့ ပြောနေတာ”

“မာမီက မောင်တို့ လာမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာ၊ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်လို့ မောင်ကိုပြောနေလို့ မောင် သဘောတူလိုက်ပြီ”

ပြောရင်း နေခအကြည့်က ဟန်ဝမ်းဗိုက်ဆီ ရောက်လာ၍ ဟန်ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လိပ်ပြာမလုံသလို နေခမျက်နှာကို အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မောင်ဘာလို့ သဘောတူလိုက်လဲဆိုတာ ဟန် သိပါတယ် ဒါကြောင့် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ဟန်က သူမဝမ်းဗိုက်လေးကို လက်နဲ့ပုပ်ပြတော့ နေခက ရင်းခေါင်းညိတ်သည်။ ဟန် မျက်နှာပူပူနှင့် အတူရောရယ်နေရင်း မယ့် စိတ်ထဲက နေခမာမီကိုရော နေခကိုပါ အားနာနေသည်။ သူမအကြောင်း အန်ကယ်အဲဘတ်ကို ဟန် ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ အံ့ဩနေသည်။

ညည်းလိုချင်တာရပြီ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ညည်းအသံထွက် မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေရတာလဲဆိုမှ ဟန်ဖြစ်နေပုံကို အန်ကယ်အဲဘတ် သွားပြီဟု လန့်သွားသည်။ ဟန် လက်ထပ်လိုက်တာကို အန်ကယ်အဲဘတ် မသိ။ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေသည့် အန်ကယ်အဲဘတ်ကို အသိပေးရအောင်ကလည်း မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲက အခုမှ ကျင်းပရမှာ ဖြစ်နေတာ

“ဟန်လက်ထပ်ပြီးပြီ အန်ကယ်” ဟု ပြောမလို့ စဉ်းစားပြီးမှ ဟန်မပြောတော့။ အတွားဆုံးသွားပြီဆိုတာလောက်ပဲ ပြောဖြစ်သည်။ အန်ကယ်အဲဘတ် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဆိုတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်။ နည်းနည်းတော့ ကြာဦးမယ်ဆိုတာပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ဟန်အကြောင်း အသိဆုံးလူက အန်ကယ်အဲဘတ်ဖြစ်၍ ဟန်နားမှာ အခုလိုအချိန် ရှိနေစေချင်သည်။ နေခက သူ့ကားပေါ်မှာရှိနေပြီး စိတ်ထဲ တခြားနေရာ ရောက်နေသော ဟန်ကို ကားမောင်းရင်း မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာကို ဟန်က မသိ။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်တာနှင့် ဟန်ကို လှမ်းမေးမိ၏။

“ဘာတွေတွေ့ပြီး ငြိမ်နေတာလဲဟန်”

“မောင့်မာမီအကြောင်းပါ။ ပြီးတော့ အတွားမရှိတော့ဘဲ ကျင်းပရမယ့် ဟန်တို့မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲအကြောင်း...”

“ဒါပဲလား”

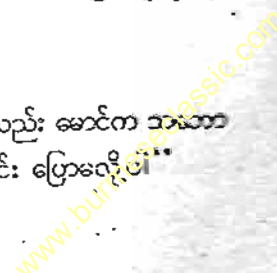
“တခြားအကြောင်းအရာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ အခုတလော ဟန် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ အတွားကို သတိရပြီး ခဏခဏ ငိုချင်နေတယ်”

“အတွားကိုပဲ သတိရပြီး ငိုချင်နေတာလား။ တခြားသူကိုရော သတိမရဘူးလား”

“မောင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟန်ရဲ့ အရင်လူကို သတိရပြီး ငိုရင်လည်း မောင်က ဘာဘာ ထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်မှာပါဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလို့ပါ”

“မောင်ရယ်”



ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသော လူတစ်ယောက်အပေါ် ကြံနေသဝန်တိုစိတ်နှင့် မနာလိုဖြစ်နေသော နေ့ကိုကြည့်ပြီး ဟန်မှာ ငိုရုဏလား ရယ်ရမှာလားမသိ ဖြစ်နေ၏။ သူပြောသလို ဟန်မှာ အရင်တစ်ယောက်ရှိရင်တော့ နေ့ပြောသည့်စကားက အနာပေါ် တုတ်ထူ အခံရခက် ဒေါသထွက်စေမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဟန်မှာ သူပြောဆိုစွမ်းနေသလို အရင်လူလည်း မရှိ၊ နောက်လူလည်း မရှိတော့ ဘာမှမခံစားရဘဲ နေ့ကိုသာ အသနားပို၊ အချစ်ပိုနေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ပြောတာမှန်သွားလို့ ငြိမ်သွားတာလား” ဟန်ထံက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ နောက်သံသယတစ်ချို့ ဖြစ်လာသည့် နေ့ကိုကြည့်ပြီး ဟန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟန်ကို မောင်က သိပ်ချစ်တာပဲနော်”
“အခုမှ သိတာလားဟန်”
ကျွဲမြီးတိုသံကြီးနှင့် မေးတော့ ဟန်ပြုံးသည်။
“အရင်ကလည်း သိပါတယ်။ အခုလည်း သိပါတယ်မောင်”
အခုမှ သူ့မျက်နှာနည်းနည်း ပြန်ကြည်လာ၍ ဟန်စိတ်ထဲ နေ့ကို ပိုချစ်လာ၏။

“မောင်ချစ်သလို ဟန်ကလည်း မောင့်ကို ဟန်အသက်နဲ့ထပ်ထပ်ထားပြီးချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မောင့်ကို သိစေချင်တယ်”
“မောင့်ကို ဟန်ချစ်တယ်မောင်”
“ထပ်ပြောဦး”
“မောင်ကလဲ”
မျက်နှာနီနီနှင့် ဟန်ရယ်တော့ နေ့မျက်နှာလည်း ပြုံးလာ၏။

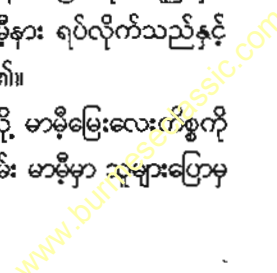
“မောင်တကယ်ပြောတာဟန်၊ ဟန်ဆီက မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အမြဲကြားနေချင်တယ်”

“ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမှ အချစ်မဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်။ တကယ်ချစ်ရင် နှလုံးသားချင်း နားလည်နိုင်တဲ့ အပြုအမူ ခံစားချက်တွေ အများကြီးပါ။ ဟန်ကို မောင်တကယ်ချစ်ရင် ဟန် မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ မချစ်လဲဆိုတာ မောင်ကိုယ်တိုင် ခံစားလာနိုင်မှာပါ မောင်”

“မောင့်ကိုဟန်ချစ်တာ မောင်သိပါတယ်”
“ဒါနဲ့များမောင်ရယ်...”
“မောင်က ဟန်ကို သိပ်ချစ်တာကိုး”
“ဟန်လည်း မောင်နဲ့အတူတူပေါ့”
“မောင့်ကိုချစ်တယ်”
“ဟာ... မာမိကိုယ်တိုင် မောင်တို့အလားကို အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေပါလားဟန်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”
အချစ်တွေ ပြိုင်နေသူနှစ်ဦး ခြံဝင်းထဲ သူတို့ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် နေ့ခမာမိ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာမြင်လိုက်ရ၍ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားသည်။ ကားကို မာမိနား ရပ်လိုက်သည်နှင့် နေ့ခမာမိက နေ့တို့နား အပြေးရောက်လာ၏။

“မိုက်လိုက်တဲ့ သားနဲ့သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့ မာမိမြေးလေးကိုစွဲကို မာမိကို အရင်မပြောရတာလဲဟင်၊ အခုကြည့်စမ်း မာမိမှာ သူများပြောမှ သိရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ”



“မာမိမြေးကိစ္စ မာမိသိသွားပြီလား”

“မာမိတင် မဟုတ်ဘူး သားဒယ်ဒီလည်း သိတယ်။ ဝမ်းသာ လိုက်တာ သမီးနဲ့သားရယ်... လာ... လာ သမီးလေး”

နေခမာမိက နေခနှင့်ဟန်ကို အပြစ်တင်ပေမယ့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပချိုမြိန်လျက် ဟန်လက်လေးကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားကာ ဝမ်းသာ လုံးဆို့နှစ်ပုံကြောင့် ဟန်အကြည့်လေးတွေက နေခထံ ရောက်သွား၍ နေခက ဟန်အကြည့်လေးကို နားလည်သလို ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး ဘာတွေလဲဆိုတာ”

“အို... ကလေးပစ္စည်းတွေပါလား”

ဟန်မှာ တစ်ခန်းလုံး ပြည့်နေသည့် ကလေးပီစိကွေး အသုံး အဆောင်တွေကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသလို နေခကလည်း မာမိ အဖြစ်သည်းပုံကို ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အီလည်လည်ဝေဒနာနှင့် သူ မြေးအတွက် စိတ်ကူးရတိုင်း ဝယ်ထားသည့် ကလေးပစ္စည်းတွေထိ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။

“အများကြီးပါလား မာမိ”

“အယ်လေး... ဒါတောင် မာမိဝယ်တာ နည်းနေသေးတယ် သားရေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မာမိမြေးလေးအတွက် ဆိုင်ကို ရွှေယူလာချင် တာ”

“မာမိမြေးက အခုမှ လသားပဲ ရှိသေးတာနော် မာမိ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ မာမိမြေးအတွက် ဘာဆိုဘာမှ လိုအပ် တာမရှိစေရဘူး။ လိုတာရပြည့်စုံနေစေရမယ် ဒါမှ မာမိစိတ်ချမ်းသာ နိုင်မှာ သားရေ”

“မာမိမြေးအကြောင်း ပြောပါဦးကွယ်၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ သိတာ လဲ၊ သမီးကိုရော ဘယ်လိုထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တွေ ပေးသေး လဲ”

ယောက္ခမကြီးက သိချင်တာတွေ မဆုံးတော့သလို ဟန်ပြော သမျှ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်မှာ အားနာစရာကောင်းလှသည် ဟု ထင်၍ ဟန်မှာ မေးသမျှကို ဖြေနေရသော လူကတော့ နေခတို့ သားအမိကိုကြည့်ကာ ထူထူပူပူ ဖြစ်နေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် စလုံး ဟန်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်အကြည့်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် အမူ အရာတွေနှင့် ယုယကြင်နာမဆုံး ဖြစ်နေကြလေ ဟန်မှာ အပြစ်ကြီး တစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားမိ၍ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရလေဖြစ်ကာ နေရာက ထွက်ပြေးချင်နေသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ဘာတစ်ခုမှ အလေးအပင် ပစ္စည်းတွေ မထိ ရမကိုင်ရဘူးနော်သမီး၊ အခု သမီးက အရင်လိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“သုံးယောက်ပါ မာမိရဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နားသွားထား မလို့လဲ”

“အေးပါ... သားအမိသားအဖ သုံးယောက်မိသားစုဘဝလေး ဖြစ်လာတာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ၊ ဒီထက်ပိုပျော်ရအောင် မာမိက သားတို့မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲနဲ့ မြေးလေးကို မင်္ဂလာအရှိဆုံး ကြိုဆိုဖို့ ဖိတ်စာတွေဝေပြီးသွားပြီ။ တော်ကြာ မြေးကင်ပွန်းတပ်နဲ့ သားတို့ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ ရောသွားမှာစိုးလို့”

အားလုံးအတူ ရယ်မိကြသည်။

နေခဒယဒီ ရောက်လာတော့ ပိုပျော်စရာကောင်းသွားသည်။
ဟန်ကို ဝိုင်းချစ်ကြသလို ဟန်မိုက်ထဲက ကလေးလေးကို ချစ်ကြ
ဂရုစိုက်ကြဆိုတော့ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရ၏။

“သမီးနဲ့ မြေးလေးကို ဂရုစိုက်နေသား၊ မာမီလည်း မကြာခဏ
လာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မာမီ”

အိမ်အပြန်ခရီးမှာ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်လာသည့် ဟန်က အိမ်
ရောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ရောက်မှ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေး
ကျိတ်မျက်ရည်ကျသည်။ လှိုက်လှဲသော ခံစားချက်တွေက ရင်နှင့်
အမျှဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ဖွင့်ပြု၍ မဖြစ်သော အကြောင်းအရာ
တွေကြောင့် ကျိတ်ငိုခြင်းက ဟန်အဖော် ဖြစ်သည်။

“သားဦးမှာငိုရင် ကလေးမျက်လုံး ပြူးတတ်တယ်တဲ့နော်”

“မောင်”

“ဟန်နားမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်အချစ်ရယ်၊ မေ့
နဲ့တော့နော်”

“မောင်ရယ်”

ဟန်နားကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည့် နေ့ကို လှည့်
ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍ အင်းခနဲ ငိုချလိုက်သည့်
ဟန်ကိုယ်လေးကို နေ့ခက အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ပြီး ကြွင နာ
ယုယစွာ ဟန်ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အနမ်းနှင့် ညင်သာစွာ
ဖယ်ပေးလိုက်၏။

“ဟန်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

သားက မောင့်သားပါ၊ ဟန်ကို မောင်ချစ်သလို သားကိုလည်း မောင်
ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟန်ယုံပါကွယ်”

ဟန်ဘာမှ မပြောနိုင်ပဲ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သူ့မလက်လေး
နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းကျပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်ထားလျက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
စိတ်တွေနှင့် နေခရင်ခွင်ထဲ အင့်ခနဲ လှိုက်လှဲစွာ ငိုချလိုက်သည်။



အခန်း (၁၉)

အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကြီးက အောင်မြင်စွာပြီးစီးသွား၏။ လူအများက အားကျအထင်ကြီးကြသလို နေခလို ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်သည့် မင်္ဂလာသတို့သမီးကို အရင်ရည်းစားဟောင်းတွေက မဖိတ်ကြားဘဲ တက်ရောက်ပြီး တမင်လာကြည့်ကြသည်။ သူတို့နေခ မင်္ဂလာပွဲကိုတက်သည့် အကြောင်း သိအောင် နေခကို လာနှုတ်ဆက်သူတွေကလည်း မရှား။ နေခက အပြုံးမပျက်။ ခံစားချစ်ခွဲ နှုတ်ဆက်တုံ့ပြန်ပုံက အေးစက်စက်ဆိုတာ တချို့ မခံချင်။ ပွဲဖျက်ချင်၍ လာသူများဖြစ်၍ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ချိန်က နေခချစ်သူ၊ နေခရည်းစားဆိုတာတွေ ဟန် မသိသိအောင် အပြုံးလှလှနှင့် ပြောသွားသူတွေကလည်း ဟန်အလှကို မနာလိုဖြစ်ကြသည်။

ဟန်က အပြုံးမပျက်။

အားလုံးအလယ်မှာ ရယ်ရယ်မောမော အလှဆုံး ပြုံးနေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲလာသမျှ အပျိုချောချောလှလှတွေက နေခနှင့်

တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေတာကိုတော့ မိန်းမပီပီ အခံရခက်မိ၏။ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ရသည်။ ဟန်မှာက ချစ်သူရည်းစားမရှိ။ ထားလည်း မထားဘူး။ အဘွားကြောင့် နေခကို လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး နေခကို ချစ်ခဲ့ရ၍ နေခဆိုတာ ဟန်အချစ်ဦး၊ ဟန်ရည်းစားဦး ဖြစ်ရုံမက ဟန်လက်ထပ်သူနှင့် ဟန်ချစ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ နေခလို ရည်းစားသက်စေထားသူမှာ ဟန်ခင်ပွန်း၊ ဟန်ယောက်ျား ဖြစ်နေတာက ဆိုးလှသည်။

ဟန်ဘက်က သန့်စင်သလောက် နေခဘက်ကျတော့ ဟန်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မိန်းမပေါင်းစုံကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့သည့်လူ။ ပြီးတော့ နေခမင်္ဂလာပွဲကိုတက်ပြီး သူတို့နှင့်နေခ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်ကြောင်း ဟန်သိအောင် တမင်ပြောကြတာကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

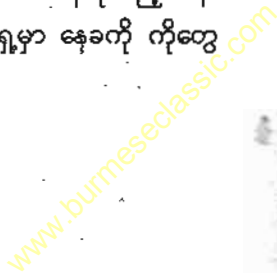
အို... တော်ပြီ... တော်ပြီ။

ဒီလို ရှုပ်ပွေသည်လူကို မချစ်တာဘဲ ကောင်းမည်။

အခုတော့ သူ့ကိုချစ်မိ၍ ဟန်နလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည်။ အရင်ရည်းစားဟောင်းတွေကြောင့် အခံရခက်ရသလို အပြုံးမပျက် ဟန်ရှေ့မှာ ရယ်မောနှုတ်ဆက်နေသူကိုလည်း ဟန် မုန်းချင်သည်။ ဟန်ရှေ့မှာ ဟိုမိန်းမတွေက ခပ်ကဲကဲ သူကလည်း ခပ်သည်းသည်း ဆိုရင် ဟန်ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုနေကြမည်မသိ။ ဗန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံး။ ဟန်ရှေ့မှာ နေခကို ကိုတွေ ဘာတွေ ခေါ်သွားလိုက်သေးသည်။

မုန်းတယ်... မုန်းတယ်။

အားလုံးကို မုန်းတယ်။



ဟန်ရင်ထဲက မကျေနပ်မှု မနာလိုဝန်တိုမှုများကြောင့် နေခကို ဟန် မုန်းလာသည်။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင် ဖြစ်လာ၏။ ပြောတော့ ဖြင့် ဟန်ကိုချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်တဲ့။ တခြားမိန်းကလေးတွေကို လည်း ဟန်ကိုပြောသလို ပြောခဲ့မှာပါလားဟု တွေးမိတော့ ဟန်ရင် တွေ ပူလာသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟန် နေမကောင်းဘူးလား”

ဟန်အကြောင်း ဘာမှမသိသည့် နေခ ဟန်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငုံနမ်းပြီး ဟန်မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်သည်။

“ဟန်”

“ဖယ်ပါ... ဟန်နေကောင်းပါတယ်”

ဟန်နားက နေခကို တွန်းထုတ်တော့ နေခက ရယ်မောပြီး ဟန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်သည်။

“ဘာလဲ... မောင့်မိန်းမက မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာ လား”

“သိချင်ရင် ရှင်အရင်ရည်းစားဟောင်းတွေကို သွားမေးပါလား”

“ဟေး... မဆိုင်တာတွေ မပြောကြေးနော်။ မောင်ချစ်တာ ဟန်တစ်ယောက်တည်း”

“တခြားသူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဟန်အသံက မကျေမနပ်။

နေခက သူ့ကိုသဝန်တို စိတ်ဆိုးနေသော ချစ်ဇနီးအချောအလှ ကိုကြည့်၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးသည်။ ဟန်သူအပေါ် အခုလိုဖြစ် လာတာ သူ့ကိုချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ဆိုတာ ဖော်ပြနေ၍ ဟန်အချစ်ထို

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်းက နေခရင်ကို နှိုင်းယှဉ်မရသော စိတ်ခံစားမှုကို နက်ရှိုင်းစွာ ဖြစ်တည်စေသည်။

“ကြည့်စမ်း... မောင့်မိန်းမက မောင့်ကို သဝန်တိုတတ်နေ ပြီဆိုတော့ မောင့်ကို ချစ်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မချစ်ပါဘူး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ဟန် တကယ်မချစ်ရင် မောင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့သူဆီ သွား လိုက်မှာနော်”

“သွား... သွား၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့”

“တကယ်လား... နောက်မှ မငိုနဲ့နော်”

“ဟန်က ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ”

“ပြီးမှ မောင့်ကိုလွမ်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေမှာ မဟုတ်လား”

“သွား... သွား... ရှင်ကို ဟန်မုန်းတယ်”

“ဟိတ်... နေဦးလေ”

ဟန်က နေခကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်၍ သူမအခန်းထဲ ပြေးဝင် ကာ အခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဖယ်လိုက်မှ သူ အစလွန်သွားတာကို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဟန် သူ့ကို စိတ်ဆိုး မည်ဆိုရင်လည်း ဆိုးချင်စရာပါ။ နေခနှင့် အရင်တွဲဖူးသည့် ရည်းစား ဟောင်းတွေကလည်း သူ့မင်္ဂလာဆောင်ကို ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘာ ကြံမှန်းမသိ။ တိုင်ပင်ထားသလို အခုလိုက်အဖြူလိုက် ရောက်လာကြပုံ ကလည်း ဆန်းသည်။ သူတို့ကို နေခ မမိတ်။ သူတို့ဘာသာ ဘယ်လို

စုံစမ်းရောက်လာမှန်းမသိ။

အားလုံးထံမှ တပြေးညီဆန္ဒက နေခ လက်ထပ်လိုက်သည့် နေခ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ ဘယ်လောက်ချောလှ၍ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း မြင့်သူလဲဆိုတာ သိချင်စပ်စုချင်၍ ရောက်လာကြသူတွေဖြစ်သလို အခွင့်အရေးရရင် ရသလို နေခနှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ချင်ကြသူတွေလည်း ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဗန်ဖြစ်သည်။ နေခကို အခုထိ စိတ်မကုန်သေးချစ်ရည်လဲနေသည့် မျက်ဝန်းညှိတွေမှာ နေခအချစ်ကို လိုချင်တပ်မော်မှုတွေက အထင်းသားဖြစ်သလို ဗန်ကို အရင်လိုပဲ ကိုယ်ဆိုသည့် ဗန်စကားက နေခအတွက် ဘာမှမထူးခြားသော်လည်း ဟန်အတွယ်တော့ မီးလိုပူပြင်း တောက်လောင်စေမည့်စကားဟု သူ့နားလည်သည့်

ဟန်ရယ်...။

ချစ်ဇနီးအမည်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခေါ်လိုက်မိ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဟန်ကို ဘယ်သူနဲ့မှမတူ။ အရူးအမူး စွဲလမ်းချစ်မိသလို ဟန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုချစ်စေချင် မြတ်နိုးစေချင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ သူ့ဆုတောင်းပြည့်ပြီဟု သိလိုက်သည်။ အချစ်ကြီးတော့ အချက်ကြီးသည်က ချင်တို သဘာဝဖြစ်သည်။ ဟန်က သူ့ကိုသိပ်ချစ်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာလိုဝန်တိုတာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအတွက် သူ့ဘက်က ဟန်ကို ပိုချစ်ရသလို ပိုမြတ်နိုးရသည်။ ဒါတွေကို ဟန်ကမသိ။

သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေသည်။ နေခကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေစဉ် ဟန် တကယ်မချစ်ရင် သူ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့သူဆို သွားလိုက်မှာ

နော်တဲ့။

ဒါသူပြောစရာလား။

လင်မယားခြင်း စသည့် နောက်သည့်စကားဖြစ်ဖြစ်၊ ဟန်မခံနိုင်။ ဟန်အသည်းနှလုံးကို အခဲရခက်အောင် နာကျင်နေသည်။ ဟန်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေသည်။ မငိုဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားသည့်ကြားက ဟန် ငိုမိသည်။ မျက်ရည်တွေ ဟန်ပိုးပြင်ပေါ် အဆက်မပြတ် စီးကျလာသည်။ ခေါင်းမှာ မျက်နှာအုပ်ပြီး ဟန်ငိုနေချိန်အပြင်က အိပ်ခန်းတံခါးကိုခေါက်ပြီး ဟန်အမည်ကို အဆက်မပြတ် ခေါ်နေသည့် နေခအသံကို ကြားရသဖြင့် ဟန်နားကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟန်... မောင့်အချစ်ဆုံး”

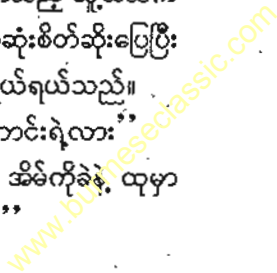
“မောင့်မိန်းမ”

“မောင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး အချစ်ရယ်”

အခန်းထဲက ဟန်က မလှုပ်။ ဘာစကားမှ မပြန်တော့ သူက ဟန်စိတ်ဆိုးပြေအောင် အပြင်က အမျိုးမျိုး ချောသည်။ သီချင်းမဆို တတ်ဆိုတတ်နှင့် ဆိုတော့ စိတ်ဆိုးနေသည့်ကြားက သူ့အသံကို နားထောင်ပြီး ဟန် ပြုံးမိသည်။ စည်းမကိုက် ကီးမကိုက်သည့် သူ့အသံက သီချင်းဆိုတော့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးစိတ်ဆိုးပြေပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူက ရှက်ရယ်ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... မောင်သီချင်းဆိုတာ ကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ သူများတွေကြားပြီး အိမ်ကိုခဲနဲ့ ထုမှာကြောက်လို့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးတာ သိရဲ့လား”



ဟန်က မျက်စောင်းထိုးတော့ သူက ဟန်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းရင်း ရယ်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဟန်မရုန်းတော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဟန်ပါးလေးကို ကပ်ထားလိုက်၏။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးပြောသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါပဲနော်၊ ဟန်မသိပဲနဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်လိုက်တော့ မောင့်ကို ဟန် မုန်းပစ်မှာသိလား”

“ဟန်မမုန်းအောင် ဟန်ကို အသိပေးပြီးမှ နောက်တစ်ယောက် ရှုပ်ရင်တော့ ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မောင်နော်”

“အလကား စတာပါဗျာ။ မောင့်မှာ ဇာတ်လမ်းရှုပ်စရာ ဇာတ်ဒီက မောင့်မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ”

“မောင့်စကား မောင်မှတ်ထားနော်။ ဟန်ကတော့ မောင့်တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်တော့ အပြတ်ပဲ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ဟန်တကယ်ပြောနေတာ သိလား”

“သိပါပြီဗျာ၊ အခုတော့ ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ရစေ”

မောင့်ထံမှ နွေးနွေးချိုမြိန် ယစ်မူးဖွယ် ဟန်ကို စိတ်လှုပ်စေသလို ဟန်ထံမှ အချစ်များကိုလည်း လှိုက်လှဲစွာ တုံ့ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်တည်စေသည်။ သောကနှင့် နာကျင်ခံစားနေရသော ပူပန်မှုတွေ ငြိမ်းအေးသော ချစ်သူရင်ခွင်မှာ မေ့လျော့သွားအောင် မောင့်အချစ်တွေ

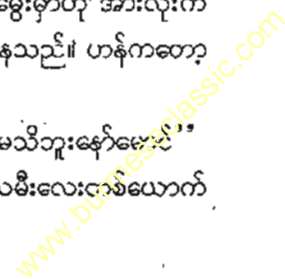
ပြုစားခဲ့သည်။ နေ့ခင်းမှ နားလည်မှု၊ အလိုက်သိမှု၊ ကြင်နာနွေးထွေးသော ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေအောက်မှာ ဟန်ဘဝ နီးနပ်ပျော်လာသလို သူမအလိုလိုက်၍ သူမမျက်နှာကို တစ်ချက်မပြူးစေသော နေ့ခက် ဟန်ပိုချစ်ပိုမြတ်နိုးမိ၏။

ဟန်ယောက္ခမကြီးက ဟန်ထံ ဖုန်းမဆက်သည့်နေ့ မရှိသလို တစ်နေ့တစ်ခေါက် ဟန်ထံ အမြဲရောက်လာကာ ဟန်ကို တကယ့်မိခင်ပမာ စောင့်ရှောက်ပြုစုယုယသည်မှာလည်း ဟန်ကိုယ်တိုင် အားတုံ့အားနာဖြစ်ရသည်အထိ ဟန်က အချစ်ကံကောင်းသူဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် ဟန်အိမ်ကို ရောက်လာ၍ ဟန် ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ ဟန်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အားလုံးပျော်နေကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဟန်အိမ် အမြဲဝင်ထွက်သွားလာပြီး လိုအပ်တာတွေ အကြံပေးကြ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြဆိုတော့ ဟန်ကိုယ်တိုင် စိတ်ညစ်စရာတွေ မေ့ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။

နေခက် ဟန်ပျော်နေတာကြည့်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ကျေနပ်နေသည်။ ဟန်ပျော်တာမြင်တော့ သူလည်း ပျော်သည်။ ဟန်လွယ်ထားသည့် ကိုယ်ဝန်ကြီးက လိုအပ်တာထက် ပိုထင်ပေါ်နေ၍ သူမသူငယ်ချင်းတွေကလည်း အံ့သြနေကြသလို ဟန်ကို အမွှာမွေးမှာဟု အားလုံးက တစ်ပြေးညီ မှတ်ချက်ချတော့ နေ့ခင်းရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ဟန်ကတော့ ပျော်မဆုံး။

“ဟန် တကယ့်အမွှာလေးမွေးမှာလား မသိဘူးနော်မောင်”

“ဟန်နဲ့တူတဲ့ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်



ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ။ မောင်တို့ဒယ်ဒီဘက်မှာ အမွှာရှိတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

နေခက် ဟန့်ကိုယ်ဝန်ကြီးကိုကြည့်ကာ သူဖြစ်ချင်တာ ပြော တတ်သလို နေခမာမိန့်ဒယ်ဒီက ဟန့်အမွှာမွေးမှာ သေချာသည်ဟု ဆိုကာ အရင်ကတစ်ယောက်စာ ကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ နေရာမှာ အမွှာနှစ်ယောက်အတွက်ဟုဆိုကာ ဆင်တူအဝတ်အစားမှ အစ၊ အမွှာထည့် ထွန်းရသည့် အမွှာလက်တွန်းလှည်းကအစ ကလေး အခန်းထဲ အပြည့်နေရာ ယူထားစေသည်။

ဟန့်ကတော့ ဘာလေးပဲမွေးမွေး ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဤမျှအချိန်အကြာကြီးပင် မစောင့်ချင်။ ဟန့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို မိခင်စိတ်ဖြင့် အမြန်ဆုံး ဖြစ်ချင်တွေ့ချင်နေသူ ဖြစ် သည်။ ဟန့်ကိုယ်ဝန် ရင့်လာသည်နှင့် သူမတို့ အလွန်သိချင်သော အဖြေကို အာထရာဆောင်း ရိုက်ပြီးကြည့်ကြသည်။ အားလုံး မြင်နေ ရသည့် ဟန့်ဗိုက်ထဲက ချစ်စရာကလေးမျက်နှာနှစ်ခုဖြစ်၍ အားလုံး ပျော်ကြသည်မှာ ပြောစရာမရှိ။

“အမွှာလေးသမီးရေ... အမွှာလေး မာမိတို့တော့ ကံကောင်း တာပဲ။ ဆုတောင်းတစ်ခုတော့ ပြည့်သွားပြီ။ နောက်ဆုတောင်းအတိုင်း မြေးယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မြေးမလေးပဲဖြစ်ဖို့ လိုတော့တယ်”

ယောက္ခမကြီးနှစ်ယောက်က သည်းသည်းလှုပ်။ ဟန့်ပျော်တာ ထက် ပိုပျော်နေတာ မြင်ရ၍ ဟန့်စိတ်ထဲ သိပ်တော့မကောင်း။ ဟန့် ရင်သွေးတွေသာ နေခ ရင်သွေးလေးတွေသာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲဟု တွေးမိသည်အထိ။ နေခကိုယ်တိုင်လည်း ဟန့်

တွေးသလို တွေးမိပုံဖြင့် အမွှာလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တွေ့ဆေးပိုင်သွားသော်လည်း ဟန့်နှင့်သူမိတတွေ ပျော်နေမှာပါလားဆို သည့် အတွေးနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို ဟန့်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

မကြာခင် ကလေးအမေ ဖြစ်ရတော့မည်။ သားတစ်ယောက် တည်း အမေ မဟုတ်။ ကလေးနှစ်ယောက် အမွှာလေး၏ အမေ။ ဟန့်ကိုယ်ဟန့် ယုံပင်မယုံနိုင်။ အဘွားသာ ရှိရင် ဘယ်လောက်ပျော် မလဲ။ လောကကြီးထဲမှာ ဟန့်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ ဟန့် မှာ သားရှိနေပြီ။ သား၏အဖေ၊ သားတို့၏ အဘိုးနှင့်အဘွား။ အားလုံး ဟာ အခုကတည်းက ဟန့်သားလေးတွေကို ချစ်ကြသည်မှာ တား စရာနေရာပင် မရှိ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဟန့်ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးလေးနှစ်ယောက် ရှိနေတာ မယုံနိုင် စရာပဲနော်”

“နောက်ဆို မောင်တို့မှာ သားသမီးတွေ အများကြီးရှိလာရင် ဟန့်ဒီထက်ပို မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်ဦးမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ဟန့်က တစ်ခါမွေးတိုင်း အမွှာလေးတွေချည်း မွေးမှာလေ”

“အမယ်လေး... ဒါဆို ဟန့်က ဘယ်နှယောက်ဟောင် မွေး ရမှာပါလိမ့်”

“သိပ်မများပါဘူး... တစ်ဒါင်တည်း”

“သွား... သွား၊ အဲဒီလောက် အများကြီး မောင်ပဲမွေး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲ အဆက်မပြတ် ထုရိုက်လာသည့် လက်သီး ဆုပ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ရယ်မောလိုက်၏။ ဟန်က ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကျမှ တစ်နေ့တခြား ပိုလှနေတာကို အားလုံး သတိမထားမိပဲ မနေနိုင်။

“ကြည့်ရတာ သမီးအမွှာလေး မွေးမလို့ ထင်တယ်။ သမီး ကြည့်ရတာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကျမှ အသားအရည်တွေ ပိုနူးညံ့လာသလို ပိုပြီးချောလှလာတယ်။ သားရော သတိထားမိရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ ဟန်ပိုလှလာတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပါ တယ်”

ဟန်က ဘာမှမပြော။

နေ့တို့ သားအမိ ဟန်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေသမျှ ဟန်မှာ မျက်နှာနီနီဖြင့် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စွာ ရယ်မောနေမိသည်။ ဟန်က ပျော် နေတော့ လောကကြီးကို ပျော်သည့် မျက်လုံးနှင့်သာကြည့်၍ ပျော် သည့် မျက်လုံးဖြင့်သာမြင်၍ ဟန်သာမက တစ်လောကလုံး ရှိရှိ သမျှ လူတွေပါ လိုက်ပျော်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဘယ်နေရာကို သွားသွား။ ဘယ်အရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့်။ စိတ်ကြည့်နူးချမ်းမြေ့နေ၍ ဟန်မျက်လုံးထဲမှာ အားလုံးလှနေသည်။ သို့သော် အပျော်လွန်နေသည့် ကလေးငိုရတတ်တာကို ဟန်မေ့နေပေမယ့် ကံတရားက မမေ့။ ဟန် ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲ တောင်ကြီးက စဉ့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ ထိုသူကို ဟန်မသိ။ နောက်မှာ စိုင်းခွန်းဖဆိုသူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်မှ အရင်က အဘွားက ဟန်နှင့်သဘောတူထားသည့် အင်္ကျီ

ကလူမှန်း သိလိုက်ရသည်။

စိုင်းခွန်းဖ ဘွားက ဟန်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဘာတစ်ခုမှ လက်မဖွဲ့ လိုက်ရ၍ဟုဆိုကာ ဟန်အတွက် လက်ဖွဲ့ကို သူ့မြေးစိုင်းခွန်းဖက တစ်ဆင့် ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားသူငယ်ချင်း၏ လက်ဖွဲ့ ဖြစ်၍ ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်သည်။ စိုင်းခွန်းဖက လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟန်ကို လက်ဖွဲ့ပေးပြီး အိမ်မှာ အချိန်အကြာကြီးပင် မထိုင်ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

ဒါကို ဟန်က ဘာရယ်မဟုတ် လက်ဖွဲ့ထုပ်လေးကို စိတ်ဝင် တစား ကြည့်နေချိန်မှာ နေခ ပြန်ရောက်လာသည်။

“စောစောကလာတာ ဘယ်သူလဲ ဟန်”

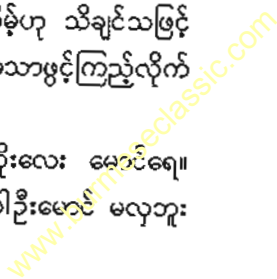
“ဪ... အဘွားသူငယ်ချင်းရဲ့ မြေးပါ... တောင်ကြီးက စိုင်းခွန်းဖတဲ့။ ဟန်တို့ မင်္ဂလာပွဲတုန်းက လက်ဖွဲ့မပေးရလို့ အခု သူ့မြေးနဲ့ လူကြုံပေးလိုက်တာ”

“ဒီမှာလေ... မောင်၊ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဟန်ပဲ ကြည့်လိုက်ပါ။ မောင်မကြည့်တော့ပါဘူး”

နေခမျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို ဟန်သတိမထားမိ။ အဘွားသူငယ်ချင်း ဘာတွေ လက်ဖွဲ့လိုက်ပါလိမ့်ဟု သိချင်သဖြင့် စိုင်းခွန်းဖယူလာသည့် လက်ဖွဲ့ကို နေခရှေ့မှာ အသာဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ ဟန်အံ့ဩသွားသည်။

“ဟယ်... ချစ်စရာ ကျောက်စိမ်းရင်ထိုးလေး မောင်ရေ။ ဟန်က ကျောက်စိမ်းဆို သိပ်ကြိုက်တာ ကြည့်ပါဦးမောင် မလှဘူး



လားဟင်”

“လှပါတယ်”

နေခအသံက စိတ်မပါတစ်ပါ။

ဟန်ပြတာကို ဝတ်ကျောတန်ကျော ကြည့်သည်ဆိုရုံ ကြည့်သည်။

“မောင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟန် ကောင်မလေးတွေကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားလိုက်မယ် နော်မောင်”

“ဟန်သဘော”

ဟန်ကျောက်စိမ်းရင်ထိုးလေးကို သူမအင်္ကျီမှာ တွယ်ချိတ်နေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေခ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အပေါ်ထပ်က သူတို့ အခန်းရှိရာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

စိုင်းခွန်းဖဆိုပါလား။

ထိုလူ့ဓာတ်ပုံကို ဟန် ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ အမှတ်မထင် တွေ့ခွင့်ရပြီးကတည်းက နေခရင်ထဲ အတွေးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့တော့ လူကိုယ်တိုင် အိမ်အထိ ရောက်လာ၍ သူ့အတွေးမှန်သွားပြီဟု သိလိုက်၏။ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး စိုင်းခွန်းဖဓာတ်ပုံကို ဟန် ထားသည့်နေရာက ပြန်ရှာကြည့်မိသည်။

ဒီလူမှ ဒီလူအစစ်ပါ။

ဟန်မျက်နှာကလည်း စိုင်းခွန်းဖ ရောက်လာသည့်အတွက် လိုအပ်သည်ထက် ပြီးရှင်ကျေနပ်နေရုံမက စိုင်းခွန်းဖယူလာသည့် ကျောက်စိမ်းရင်ထိုးကိုပင် သူ့ရှေ့မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သူမအင်္ကျီမှာ တွယ်ချိတ်လိုက်သွေးသည်။ ထိုဓာတ်ပုံထဲက လူချောကို မြင်ပြီးကတည်းက

နေခစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့သလို ဟန်ရင်မှာ လွယ်ပိုးထားရသည့် အမွှာတို့အဖေဆိုတာ စိုင်းခွန်းဖပဲ ဖြစ်ရမည်လို့ သူ့စိတ်ထဲ စွဲနေတာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်မရ။ အခုတော့ လုံးဝသေချာသွားသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်ကြီးကို နှစ်ယောက်အိပ်မွေ့ရာကြီးထက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ဝစ်လဲ့လိုက်၏။

ဟန်ပျော်နေပေမယ့် သူမပျော်။ ဟိုလူလည်း သူ့အရင်ရည်းစားဟောင်းကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ လာတွေ့ပြီး ဟန်အတွက် သူပေးသည့် ရင်ထိုးကို သူ့အတွေးကပေးသည် ဘာသာနှင့် ယုံအောင် ပြောပေမယ့် နေခက မယုံ။ ဟန်ရင်မှာ လွယ်ပိုးထားရတာ သူ့ကလေးအမွှာဆိုတာသိရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဟု တွေးရင်း နေခရင်ထဲ ပူလောင်လာ၏။ အိပ်ရာက ဝုန်းခနဲထပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ့ခေါင်းကနေ ရေတွေ တအားလောင်းချပစ်လိုက်ပေမယ့် စိုင်းခွန်းဖပျော်တာ ပျောက်မသွား။

ဘာဖြစ်လို့ ဟန်နဲ့ ဒီလူလာရတာလဲ။ ဘယ်သို့တွေးတွေး အဖြေက ရှင်းနေသည်။ သူ့အရင်ရည်းစားကို လာတွေ့တာထက်ပိုပြီး ဘာမှမရှိ။ ဟန်နဲ့ ဒီလူ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့လဲ။ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးမလဲဆိုတာကို မတွေးမိအောင် နေပေမယ့်မရ။ သိပ်ချစ်ကြသည့် နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် အသွင်ကို ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်ပုံဖော်ကြည့်တာ နေခရင်တွေ အဆမတန် နာကျင်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့လို့သာ ဟန်ရင်မှာ အမွှာရင်သွေးလေး သက်သေအဖြစ် ပိုနေတာ ဖောက်လား။

အရင်လူအကြောင်း နေခဘယ်လိုမေးမေး၊ နေခက ဟန်ကို

အခုတော့ လူကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ် ရောက်လာပြီဖြစ်၍ နေခသိချင် သည့်အဖြေကို ဟန်မဖြေလည်း သူသိခဲ့ရပါပြီ။ ဟန်က နေခ အရင် ရည်စားတွေကြောင့် မနာလိုဝန်တိုရသလို နေခကိုယ်တိုင်လည်း ဟန်ကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ဟန်အရင်လူအပေါ်မှာ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်ရတာ ဝန်ခံသည်။

“မောင်ရေ”

“လာလေ ဟန်”

ဟန်အသံကြောင့် နေခ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ဟန်အကြောင်းတွေး နေတာ ရပ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် ဟန်ရင်ညွန့်ထက်က ရင်ထိုးရှိရာ အကြည့်ရောက်သွားတာကို မနည်းထိန်းရ၏။

“အောက်မှာ မောင့်စဉ့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟန်”

“ဗန်တဲ့”

“ဟင်”

ဗန်ဆိုတော့ နေခ အံ့ဩသွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဗန်ကို နေခ သူ့အိမ်ကို မဖိတ်ခေါ်ဘူး။ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ပြီးကတည်းက ဗန်ဆီက နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားတာတွေကို လက်မခံခဲ့။ သူ့မင်္ဂလာဆောင်တို့ နေခ မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာသလို နေခအိမ်ကို နေခမဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည့် စဉ့်သည်ကြောင့် နေခ မျက်နှာတင်းမာသွား၏။

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲလား ဟန်”

“ဟုတ်တယ်မောင်”

“ဒီမိန်းမ ဘာလာရုံပဲတာလဲ မသိဘူး”

နေခထံမှ မကျေမချမ်း ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရပေမယ့် ဟန် ရင်ထဲ မကျေနပ်ပါ။ အိမ်အထိ လိုက်လာသော ဗန်ဆိုသည့် မိန်းမနှင့် ဟန်ယောက်ျား ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုတွေ့ဆုံလို့ အိမ်အထိ သတ္တိရှိရှိ လိုက်လာရတာလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားအဖြေရှာနေသည်။ နေခက ဟန်ကို အရင်လို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဟန်ရှေ့က ထွက်သွားသည်။ အိမ်ကိုပြန်လာကတည်းက မောင်ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ဒီမိန်းမကြောင့်ပဲ ဟု ဟန်စိတ်ထဲ သေချာသွားသလို နေခနောက်က ဟန်အတူပါလာ သည်။

ဗန်က အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းမှာ ဣန္ဒြေရရ လှပစွာ ထိုင်နေပုံက ရဲရင့်သည်။ သူမကို အိမ်ရှင်က မဖိတ်ကြားဘဲ ကိုယ်သဘောနှင့်ကိုယ် ရောက်လာသည့် စည်သည့်နှင့်ပင်မတူ ဟန်နှင့်အတူ ရောက်လာသည့် နေခမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သိပ်သည်းလှပ စွာပြုံးသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား နေခ”

ဗန်အသံက တည်ငြိမ်သလို ဗန်အသွင်က လှပသည်။

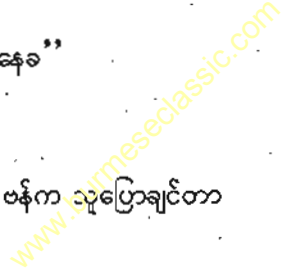
“ကိုယ် မင်းကိုအိမ်အလည်လာဖို့ မဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာတော့ လုံးဝ သေချာတယ်ဗန်”

“ဗန်ရောက်လာလို့ စိတ်ဆိုးနေလား နေခ”

“မေးစရာလိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ”

“နေခကို ဗန်လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟု နေခက မမေး။ ဗန်က သူ့ပြောချင်တာ



ကို ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆို ဗန်တို့က တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းတွေ ဖြစ်တော့မှာလေ။ ဗန် ဟိုဘက်လမ်းက အိမ်ကို ပြောင်းလာပြီ”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

နေခက အားမနာသလို ဗန်ကလည်း နေခ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်သည့်ပုံဖြင့် နေခမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး နေရာက ထရပ်သည်။

“အခုလောလောဆယ် ဗန်ပြောချင်တာက ဒီလောက်ပါပဲ။ ဗန် ပြန်လိုက်ဦးမယ် နေခ”

ဗန်က ကြွကြွရွရွလေး ထွက်သွားကာ အသင့်ရပ်ထားသည့် သူမကားပေါ်တက်ပြီး လှလှလေး မောင်းထွက်သွား၏။ ဟန်ရှိုနေတာကို တစ်ချက်ပင် မကြည့်။ နှုတ်လည်း မဆက်။ သူ ဦးတည်သူ ဂရုစိုက်သူ နေခကို သူပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွားပုံက ဟန်မာနကို လာထိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်၊ မောင့်ကောင်မလေးက ဟန်ကို မောင့်ရှေ့မှာထားပြီး တမင်ရန်စစ်နီခေါ်သွားတာ မောင်မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“အလကား မိန်းမပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီမိန်းမလာရင် ဘယ်တော့မှ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့”

နေခ ဒေါသထွက်နေသလို ဟန်ကလည်း လှသတ်ချင်နေသည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုကိစ္စတွေရှိလို့ သူက မောင်အိမ်အထိ လိုက်လာတာလဲမောင်”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူးဟန်၊ အခုလည်း မရှိဘူး။ အရင်ကလည်း မရှိဘူး။ အလကား တမင်သက်သက် မောင့်ကို ပြဿနာရှာချင်လို့ အိမ်အထိ လိုက်လာတာ။ တော်တော် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမ”

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ မောင့်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနေတဲ့ပုံပဲ”

“ဒီကိစ္စတွေ မေ့လိုက်ပါ။ ဘာမှအရေးပါတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟန်တော့ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးမောင်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီလို့ မောင့်ကိုပြောတာ မကြားဘူးလား။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ဟန်ကိုကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ဟန် သူ့ကို ကြောက်တယ်မောင်”

“ဟန်နားမှ မောင်ရှိနေတာပဲ ဟန်က ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ။ ဒီမိန်းမ နောက်ထပ်ပြဿနာ ရှာလို့ကတော့ မောင်နဲ့အသိပဲ မောင် ဘာကောင်ဆိုတာ သူသိသွားစေရမယ်”

နေခမျက်နှာကို ဟန်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေတာ မြင်ရတော့ သူ့မျက်နှာကိုပြင်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဆောရီး... ဟိုမိန်းမကြောင့် ဟန်တော်တော် လန့်သွားတယ် ဆင်တယ်။ မောင် ဗိုက်ဆာပြီ... ထမင်းသွားစားရအောင်နော်”

ဟန်က သူ့ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာသော်လည်း လှပသော မျက်နှာလေးက အရင်လို ရယ်မောပြုံးရွှင်ခြင်း မရှိတော့၍ သူ့ဟန်ကို အာရုံပြောင်းအောင် ကြိုးစားသည်။ အလုပ်အကြောင်း၊ ကလေးအကြောင်း၊ တခြားအကြောင်းအရာတွေ ပြောနေပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဗန် အိမ်အထိ ရောက်လာပြီး ဟန်ကို စိတ်မဝင်စားသလို လှုပ်သွားပုံကို ဒေါသမယုံနိုင်

ဖြစ်နေသည်။

ဗန်ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အရှက်ခဏ် မျက်နှာပြောင် တိုက်ရဲရတာလဲ။

“တော်ပြီ မောင်။ ဟန် ထမင်း ဆက်မစားနိုင်တော့ဘူး”

ဟန်က ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်သလို နေ့ကိုယ်တိုင် လည်း ဆက်စားချင်စိတ် မရှိ၍ ထမင်းပိုင်းကို သိမ်းခိုင်းလိုက်၏။

“နေကောင်းရဲ့လား ဟန်”

“ခေါင်းနည်းနည်း မူးလို့ပါ။ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလိုက်ရင် သင် သာသွားမှာပါ”

“မောင်လိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ်။ ဟန်တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ”

ဟန်က နေခလိုက်ပို့တာကို လက်မခံဘဲ သူတို့အိပ်ခန်းတိုက် သွား၍ နေခတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။ ဟန် သူ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်သွားပြီဟု သိလိုက်တော့ နေ့ မျက်လုံးထဲ ဗန်နှင့် စိုင်းခွန်ဖတို့ မျက်နှာက နေရာယူလာသည့်အတွက် နီးရာဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

နွေးထွေးပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝလေးက ရုတ်တရက် အေးစက်သည့် အနေအထား ပြောင်းသွားပုံက မြန်ဆန်လွန်း၍ မယုံနိုင်။ ဒီမိန်းမ သူ့အိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ နေခတွေးပြီး ဒေါသ ဖြစ်နေတုန်း သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“နေခ... ဗန်ပါ။ မနက်ဖြန် အိမ်သစ်တက်မှာ နေခကို ခေါ်

ခဲ့ရလို့”

“မင်းဖိတ်လည်း ငါလာမှ မဟုတ်ဘူး ဗန်၊ နောက်ကို ငါ့မိန်းမ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ့် အပြုအမူမျိုး ထပ်လုပ်လို့ကတော့ မင်းကို ငါဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဗန်”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား နေခရယ်၊ ဗန်ကိုများ သတ်ပစ်တော့ ခေလို့လား”

ပြောပြီး ဗန်က ရယ်ချလိုက်၍ နေခရင်ထဲ ဒေါသဖြင့် ပူသွားကာ ဖုန်းကိုချက်ချင်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နေခတောင် ဒီလောက် ဒေါသ ဖြစ်နေရင် ဟန်ဆို ပိုခံစားရမှာ သေချာသည်။ အပေါ်ထပ် ဟန်နားကို ရောက်သွားတော့ ဟန်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေတာ မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“ဟန်”

“မောင်ရယ်”

နေခရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ဟန်ငိုတော့ သူ့ဟန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ညင်သာစွာ ထွေးပွေထားလိုက်သည်။

“မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဟန်ရယ်၊ မောင့်ကြောင့် ဟန်ငိုနေရပြီ”

“မောင့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး... ဟိုမိန်းမကြောင့် ဟန်ငိုနေရ တာပါ”

“မောင့်ကိုချစ်ရင် မငိုပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ မောင်ချစ်တာ ဟန်တစ် ယောက်တည်းပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူက မောင့်ကိုချစ်နေတုန်းပဲ”

ငိုရွှိုက်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ ဟန်ပါးပြင်ကို ဖွဖွင့်နှမ်းလိုက်သည်။

“ဟန်ပြောသလို သူက မောင်ကို ချစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟန်။ သူ့အတ္တ သူချစ်နေတာပါ”

“မောင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မောင်သူ့ကို မချစ်ဘူးဟန်”

ဒါကို သူသိတယ်။ သိရက်နဲ့ မောင်တို့ သာယာနေတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို ဖျက်စီးချင်တော့ သူ့အတ္တပဲ။ သူ့သာ အတ္တမကြီးဘူး။ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ဘူးဆိုရင် သူ့ကြောင့် တခြားသူ ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး သူလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်လည်း လုပ်ပုံမယ် မထင်ဘူး။

“အခု ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်အတ္တကြီးလဲဆိုတာ ဟန်မြင်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကြောင့် သူတစ်ပါး အိမ်ထောင်ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် တမင်ဖန်တီးခဲ့တာကိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူပုံကိုက ရွံစရာ မုန်းစရာပါ အချစ်ရယ်”

တကယ်လည်း ဗန်ကို ရွံမုန်းနေသည်။

ဒီမိန်းမကို ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အပြုအမူမျိုး လုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ အခု သူလုပ်ပုံက အရှက်မဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မဲ့လွန်းသည်။

“ဟန်တို့ကို နောက်ထပ်ဒုက္ခထပ်ပေးနေဦးမှာလား မောင်”

“သူဒုက္ခပေးလည်း မောင်တို့ချင်း နားလည်နေပြီပဲဟန်။ သူဘာလုပ်လုပ် ဟန်နဲ့မောင်ကို နာကျင်စေချင်လို့ ဒုက္ခပေးချင်လို့ဆိုတာ သိနေမှတော့ မောင်နဲ့ဟန်က သူလုပ်သမျှ လိုက်ခံစားနေရဦးမှာလား”

“ဟန်တော့ စိတ်ညစ်တယ်မောင်၊ ပြီးတော့ သူပြောသလို တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေရမယ်ဆိုတာရော တကယ်လားဟင်”

“သူတို့လို မိန်းမတွေက နေရာတစ်ခုမှာ ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မခံပါဘူးဟန်။ နေလည်း ခဏပေါ့။ အဲဒီကိစ္စကို ဟန်မတွေးပဲ ဟန် ဗိုက်ထဲက သားသားလေးတွေ အကြောင်းပဲ တွေးနေလိုက်စမ်းပါ... သားတွေကို ဟန် မချစ်ဘူးလား”

“သိပ်ချစ်ပါတယ်မောင်ရယ်၊ ဟန်သားတွေကို ဟန်ချစ်တယ်”

“မောင်ကိုရော”

“သွားပါ... လူရှုပ်ကြီးကို မုန်းလွန်းလို့”

“ညာပြောတဲ့ ကောင်မလေး... လာခဲ”

ကြည့်မွေ့စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရယ်သံက တင်းကျပ်နေသော စိတ်ညစ်မှုအပေါင်းကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ နွေးထွေးသာယာစွာ စီးပျောသွား၏။



အခန်း (၂၀)

“ဟန်”

“ဪ...ကိုစိုင်းခွန်ဖ ဆေးခန်းကို လာတာလားဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဟန်ပြနေသည့် ဆေးရုံမှာ စိုင်းခွန်ဖကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဟန်ကို စိုင်းခွန်ဖ နှုတ်ဆက်သလို ဟန်ကလည်း စိုင်းခွန်ဖကို တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေတာဟန်”

“ဟုတ်လား... ဟန်တောင် မသိဘူး”

“လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောပါဟန်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုင်းခွန်ဖ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း ကျန်ခဲ့သည့် နေ့က ဟန်နှင့် စိုင်းခွန်ဖတို့ တရင်းတနှီး ရယ်မောနှုတ်ဆက်နေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ သူ့မိတ်ဆွေကို နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲပြီး ဟန်နား အမြဲ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ခုနလူက စိုင်းခွန်ဖ မဟုတ်လားဟန်”

“ဟုတ်တယ်မောင်... သူ ဒီဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေတာလို့ ပြောတယ်”

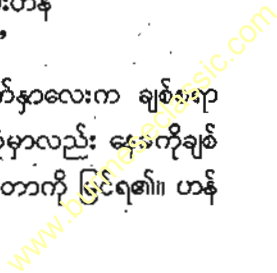
ဟန်စကားကြောင့် နေခမျက်နှာ ကွတ်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သူမ ရှိနေသည့် ဆေးရုံကို ဒီလူ တမင် မရောက်ရောက်အောင် ပြောင်းလာတာလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူဟန်မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲကို ရှုကြည့်သည်။ ဟန်မျက်နှာက ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ အမှုအရာလည်း မပျက်။ နေခကို ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ သူမစိတ်ထဲ ရှိသည့် စကားတွေမပြတ် ပြောလာ၏။

ဆရာဝန်ကြီးကိုဖြဖို့ စောင့်ရဦးမည်ဆိုတော့ သူတို့မှာ အချိန်တွေပိုနေသည်။ နေခ ဟန်ကိုကြည့်သည်။ သူ့စိတ်က သူ့အင်မတန် သိချင်နေသော မေးခွန်းကို ဟန်ကိုမေးရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အမေးကြောင့် ဟန်စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ ဟန်အနေရခက်သွားမှာကိုတွေးပြီး သူ့ရင်ထဲက သိချင်စိတ်ကို ကြိုးစားမျှီသိပ်ပေမယ့်မရ။ နေခအကြည့်တွေက မီးပုံပျံနှင့် တူလှသော ဟန်ဝမ်းစိုက်ရှိရာသို့ မကြာခဏ အကြည့်ရောက်သွားတိုင်း သူ့ရင်ထဲက သိချင်စိတ်က ထိန်းမရ ဖြစ်လာ၏။

“ဟန်ကို မောင်တစ်ခု မေးလို့ရမလားဟန်”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ မောင်၊ မေးလေ”

နေခ ဘာမေးမှာမှန်း မသိ၍ ဟန်မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးနေသလို ဟန်မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း နေခကိုချစ်သည့် မြတ်နိုးသည့်စိတ်ဖြင့် ဝင်းလက်နူးညံ့နေတာကို မြင်ရ၏။ ဟန်



ပျော်နေတာ မြင်ရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲက သိချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်လိုက်သည်။

“ဟန် သိပ်ပျော်နေလားလို့”

“အဟင်း... ဟင် ဘာများလဲလို့ မောင်ရယ်။ ဟန်ပျော်တာပေါ့၊ သိပ်မကြာခင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဟန်တို့မိသားစုဘဝလေးကို ဝိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ၊ ဟန်မပျော်ပဲ နေပါ့မလား”

“မောင်ရော ဟန်ပျော်သလို မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟန်ကိုချစ်တယ်”

“ဟန်လည်း မောင့်ကို ချစ်တယ်”

“ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးနော်”

“အဲဒီစကားက ဟန်က ပြောရမှာပါ။ သားတို့ကြောင့် ဟန်ကို စိတ်ပျက်မသွားပါစေနဲ့လို့ နေ့တိုင်းဘုရားမှာ ဟန် ဆုတောင်းနေတာ မောင်သိလား”

ဟန်က သူမရင်ထဲက ခံစားချက်လေးကို ရင်ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ ဟန်လက်လေးကို မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဟန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်က သားတို့ကြောင့် ဟန်ကို စိတ်မပျက်ပါဘူး။ ဟန်ကသာ သားတို့အဖေကြောင့် မောင့်ကို ပစ်သွားမှာ မောင်က စိုးရိမ်တာပါ”

“ဘယ်လို သားတို့အဖေ ဟုတ်လားမောင်”

အခုမှတော့ မထူးတော့ဟု သဘောပေါက်ကာ နေခ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“စိုင်းခွန်းဖဆိုတာ သားတို့အဖေပဲ မဟုတ်လား ဟန်”

“ရှင်”

“သူ့ဓာတ်ပုံကို ဟန်နိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက အမှတ်မထင် တွေ့ပြီးကတည်းက သူဟာ သားတို့အဖေ ဖြစ်မယ်လို့ မောင်ထင်ထားခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ မောင်ထင်တဲ့အတိုင်း သူ့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ အခုလည်း ဟန်ပြနေတဲ့ ဆေးရုံကို သူ တမင် မရောက်ရောက် အောင်လာတာ မောင်သိတယ်”

ဟန်မှာ အံ့ဩလွန်း၍ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ နေခမျက်နှာကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေမိသည်။ စိုင်းခွန်းဖနှင့်ဟန်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက မသင်္ကာထားသည်မသိ။ အခု နေခပြောနေပုံက လုံးဝအတိအကျကြီး စွပ်စွဲနေခြင်းရုံမက သက်သေ အထောက်အထား တွေကလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်နေ၍ ဟန်အပေါ် ဘယ်အချိန် ကတည်းက ဒီလိုတွေးနေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။

“မောင့်ကို ဘာပြောချင်သေးလဲ ဟန်”

သူ့ပုံစံက သူပြောသမျှ ဟန် မငြင်းနိုင်ဟု ယုံကြည်မှုအပြည့် ဟန် နေခမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောစရာတွေက ဟန်မှာအများကြီးပဲ မောင်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်မောင့်ကို အရင်ဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ အဲဒါက မောင်ထင်သလို သားတို့အဖေဟာ ဒေါက်တာစိုင်းခွန်းဖ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲဟန်၊ ဒေါက်တာအပြင် နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါက်တာစိုင်းခွန်းဖအပြင် နောက်တစ်ယောက်

ရှိသေးတယ်”

ဟန်ပြတ်သားစွာ ဝန်ခံလိုက်သလို နေခကလည်း တိုသူဘယ်သူလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် ဟန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင် မသိရဘူးလားဟန်”

“အဲဒီအဖြေကို ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေပါတယ် မောင်”

“ဟန် ဘာစကားတွေ ပြောနေလဲဆိုတာ ဟန်ကိုဟန် သိရလားဟင်”

ကိုယ့်ရင်သွေးအဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြန်သိချင်နေသည်ဆိုသည့်စကားက နေခနားထဲမှာ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်သွားသလို ဟန်စကားအသုံးအနှုန်းကိုပါ သဘောမကျ ဖြစ်သွား၏။ ဒါကို ဟန်ကလည်း သိသည်။

“ဟန် ဘာစကားတွေ ပြောနေလဲဆိုတာ ဟန်ကိုယ်ဟန် သိပါတယ်မောင်၊ တကယ်တော့ ဒီကလေးတွေအဖေဟာ...”

“ဟေး... ဟန်”

“အန်ကယ်”

ဟန်က သူမနား ရောက်လာသူကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီးနောက်မှာ အန်ကယ်အဲဘတ်ကိုယ်ကြီးကို အားကိုးတကြီးဖက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို အီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာ ဒီနေ့အချိန်ကုန်မှ ပြန်တွေ့ရခြင်းအဖြစ်က သူမဘဝကို အလင်းရောင်ပေးလိုက်ခြင်းဟု သိလိုက်သည်။

“အခုချိန်က ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်ပဲ ဟန်။ ဘာလို့ ညည်းထင်နေရတာတုန်း”

“ဝမ်းသာလို့ပါ အန်ကယ်ရယ်၊ အန်ကယ်အဲဘတ်ကို ဟန်ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ဖွဟဲ့... နမိတ်မရှိ နမာမရှိ... အန်ကယ်ကို ညည်းပြန်တွေ့ရလို့ ငိုတောင်ငိုနေပြီပဲ ဒီစကားပြောစရာလား”

“အန်ကယ်အဲဘတ်ကို ဟန်အမျိုးသားနဲ့...”

“မောင်နေခ... ဆိုရင် မိတ်ဆက်ပေးမနေနဲ့ဟန် အန်ကယ်တို့က အရင်ကတည်းက သိပြီးသား။ မင်းတို့လက်ထပ်လိုက်ကြတာ အန်ကယ်ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိုပြန်လာတာ”

ဦးအဲဘတ်က စကားကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူပြောနေပေမယ့် ဟန်နှင့် နေခကတော့ ဦးအဲဘတ်ဆိုလိုရင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး နားမလည်ကြပါ။

“ကဲ... ကဲ ညည်းတို့ ပြစရာရှိတာ ပြကြပြီးမှ အန်ကယ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဟန် ပျော်သွားသည်။

အန်ကယ်အဲဘတ် အချိန်မီ ရောက်လာ၍ပါ။ ပြနေကြ ဆရာဝန်ထံမှာပြပြီး သူတို့ကို စောင့်နေသည့် အန်ကယ်အဲဘတ်နှင့်အတူ အန်ကယ်အဲဘတ်အိမ် လိုက်သွားကြသည်။

“ကဲ... ထိုင်ကြ၊ ဒီမှာတော့ တခြားစားစရာ မရှိဘူး၊ ကော်ဖီပဲ ရှိတယ်”

“ဟန်တို့ ဘာမှမစားတော့ပါဘူး အန်ကယ်။ မောင်သိချင်တာ တစ်ခုတည်းကိုပဲ အန်ကယ်ဖြေပေးလိုက်ရင် ဟန်တို့နှစ်ယောက်ကြား”

က ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားမှာပါ”

“ဘာလဲ ညည်းဗိုက်ပြဿနာလား ဟန်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဟန်က ခေါင်းညိုက်လိုက်တော့ ဦးအဲဘတ်က နေခမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းကရော ဘာသိချင်တာလဲ မောင်နေခ၊ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးအဖေ အကြောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အေး... ဒါဆို ဘာမှမပူကြနဲ့ ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးအဖေ ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်နေခ”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်”

နေခမှာ ကြားသာကြားလို့ရသော်လည်း သူ့နားသူ မယုံနိုင် သလို ဟန်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးအဲဘတ်စကားကြောင့် နေခမျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်မိခဲ့ရသေး ဖြစ်သွားသည်။

“အန်ကယ်ပြောတာ ညည်းတို့ မယုံကြဘူး မဟုတ်လား အဖြေ က ဒီလိုကွ...”

ဦးအဲဘတ်က ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို နေခနှင့်ဟန် နားလည် အောင် သေချာရှင်းပြလိုက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့အဖြစ်ကို သူတို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်ကယ်ရယ်... ဒါဆို ဟန်ဗိုက်ထဲက သားလေးတွေဟာ ကျွန်တော့်သား၊ ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးတွေပေါ့”

“ဟန်ဗိုက်ထဲက ကလေးအဖေ ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်နေခ”

နော်”

“ဒါအပြင် ဘာများရှိဦးမှာလဲ မောင်နေခရယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ဖူးစာက ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်တောင် မယုံနိုင် အောင် အံ့ဩခဲ့ရတာပဲ။ အခု မင်းတို့ပြနေတဲ့ ဆရာဝန်က အန်ကယ် တပည့်ပဲ။ ဟန် အခြေအနေကို သိချင်လို့ ဒီနေ့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံကိုလာတာ အားလုံး အိုကေတယ်ပေါ့”

“အန်ကယ်ရယ်”

ဟန်က ဝမ်းသာလွန်း၍ ဘာမှပြောနိုင်ပဲ တသိမ့်သိမ့် ငိုနေသည့် အတွက် ဦးအဲဘတ်က နေခကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းမိန်းမကို ချောလိုက်ဦး မောင်နေခ”

“မငိုနဲ့လေ ဟန်။ အခုအချိန်က မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရမယ့်အချိန်ပါ မာမီကြီးရယ်”

“ဟန် ပျော်လို့ပါမောင်၊ သားတွေက မောင့်သား၊ မောင့်ရင်သွေး တွေ ဖြစ်နေတာ ဟန်ဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး မောင်ရယ်”

“ကိုင်း... မယုံရင် ပုံပြင်လိုသာ မှတ်ကြ။ နောက်ဘယ်တော့မှ ရူးရူးမိုက်မိုက် အလုပ်တွေ လျှောက်မလုပ်ကြနဲ့ ဒါမျိုးဟာ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်ထိုက်ဘူး။ သဘာဝတရားကြီးကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူဟာ သဘာဝတရားကပေးတဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရစမြဲပဲ”

“နေမပူခင် ပြန်ကြ၊ နောက်မှ မင်းတို့ဆီ အန်ကယ်လာမှဦး ခယ်”

ဦးအဲဘတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့ကိုယ်သူတို့



www.burmeseclassic.com

မယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ကြုံနေလို့သာ ယုံကြည်ရတာလဲ ရှိသည်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေက စိတ်ကူးယဉ် တာထက် ပိုဆန်းကြယ်နေတာကို အံ့ဩဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“ဟန်... မောင့်အချစ်ဆုံး ဟန်ရယ်”

နေခက် ဟန်နုပေးလေးကို ဖွဖွနမ်းသလို ဟန်ဝမ်းစိုက်ကိုလည်း အထပ်ထပ် အခါခါ နမ်းသည်။ ထိုအနမ်းက ဂုဏ်ပြုနမ်း ချစ်ခင် မြတ်နိုးသော ပီတိနမ်း။ ဖခင်တစ်ယောက် ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသော မိဘမေတ္တာမှ ပေါက်ဖွားသန့်စင်လာသော အေးမြသည့် အနမ်းဖြစ် သည်။

“မောင်တို့အဖြစ်က အိပ်မက်လိုပဲလား ဟန်ရယ်၊ မောင့်ဘဝ မှာ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ မောင့်ကိုမောင် အချစ်မရှိဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဟန်နဲ့တွေ့မှ ဟန်ကို အရူးအမူး ချစ်မိသလို မောင်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မောင့်ချစ်သူက မောင်အင်မတန် လိုချင်တဲ့ မောင့်ရင်သွေးလေးတွေကို လွယ်ထားရတဲ့ သားတို့မာမီဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းလဲ အချစ်ရယ်”

“ဟန်သာ မောင့်ကို လက်မထပ်ဖြစ်ရင် မောင့်မှာ မောင်ချစ်တဲ့ မိန်းမကိုရော၊ မောင့်ရင်သွေးလေးတွေရော တစ်ပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံး ရတော့မှာပါလားလို့ တွေးမိရင် မောင့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်သွားမှာ မသိဘူး”

သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်တွေကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ထု ဝန်ခံရင်း ဟန်ကို သူ့မျက်စိရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးသည့်အထိ



ဟန်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ်ဆုံး တွေးဖက်ပြီး အထပ် ထပ် အခါခါ နမ်းနေသည့်အတွက် ဟန်မှာ အသက်ရှူမဝ မွန်းကျပ်ကျပ် ကြီးဖြစ်ကာ ချစ်ခင်ပွန်းရင်ခွင်ထဲက အသာရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဟန်ကို လွှတ်ပါဦးမောင်ရယ်၊ ဒီမှာ အသက်ရှူမဝလို့ သေ တော့မယ်”

“ရှူး... သေစကား မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ မောင်မကြားရဲလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင် မောင်မကြိုက်ရင် နောက်မပြောတော့ပါဘူး ကျေနပ်ပြီလား”

“မကျေနပ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မောင်တို့နှစ်ယောက် ဖူးစားဆန်းပုံကို ဟန်က ဘာမှမပြော သေးလို့”

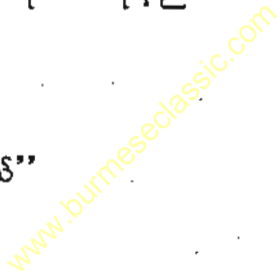
ဒီလိုဆိုတော့ ဟန်က သူ့ကိုပြုံးပြီး ကြည့်သည်။ ဟန်အပြုံးက ကျေနပ်ပြုံး။ ချစ်ပြုံး။ မြတ်နိုးပြုံးဖြစ်၍ သူမရင်ထဲက လိုက်လှဲသော ခံစားချက်များကို စကားအဖြစ် ပြောင်းလဲမပြနိုင်အောင် ခံစားနေသူ ဖြစ်နေခြင်းကို နေ နားလည်မည် မဟုတ်သလို သူမစကားလုံးတိုင်း သူမရင်ထဲက ခံစားချက်ကို လိုက်မီနိုင်မည် မဟုတ်တာကိုလည်း ဟန်ပဲ သိသည်။

“ဟန် ဘာပြောရမလဲ မောင်ရယ်”

“ပြောချင်တာပြော ဟန်”

“ဟန်ပြောချင်တာဆိုရင် တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟန်”



“ဟန် မောင့်ကိုချစ်တယ်”

နေခ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ဟန်ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းလိုက်ချိန်မှာ ဟန်က သူမရင်ထဲက အပြောချင်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဟန်ရင်ထဲက မောင့်ရင်သွေးလေးတွေက ဟန်အမြတ်နိုးဆုံး၊ ဟန်အချစ်ဆုံး ဆိုတာပါပဲ မောင်”

“မောင်လည်း ဟန်ကိုချစ်တယ်”

ပြီးပြည့်စုံခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဟန်စကားထဲမှာ အဓိကပြောလိုရင်း ခံစားချက်က သူမဆိုလိုရင်းကို ခံစားနားလည်သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။



များပြားလှသော သံသယစက်ဝိုင်းထဲမှာ မဆုံးနိုင်သော အတွေ့အမဆုံးနိုင်သော ခံစားချက်တို့ဖြင့် နေခဲ့ရသောဘဝက အခိုးအငွေ့ ဝေချစ်သူနှစ်ဦးထံပါးမှ ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပျောက်ကွယ်သွား၏။ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ထုံမွန်းထားသော ချစ်မေတ္တာခရီးက မွန်မြတ်သန့်စင်သော အပြုံးတို့အောက်မှာ ဝင်းလက်တောက်ပလျက်။ သူတို့ အလိုချင်အတောင်းတဆုံးဆုအဖြစ် အမွှာသားလေးနှင့် ချစ်စရာ အမွှာသမီးလေးကို တစ်မိနစ်ခြား၍ အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဖေထံမှ အချောအလှနှင့် အမေထံမှ အချောအလှတို့ စုစည်းထားသည့် သားနှင့်သမီးက မွေးကင်းစကလေးအရွယ်လေးမှာပင် ချစ်စရာကောင်းအောင် ချောမောလှပကြသူများအဖြစ် အများက တဆွဲတသြ ချီးကျူးကြရသူလေးများ ဖြစ်သည်။ ဟန်က သားနှင့်သမီးမျက်နှာကို တစ်မိနစ်မကြည့်မဝသလို နေခက သားနှင့်သမီးကို လက်

ပေါ်ကမချ။

“ဟဲ့... အဒီလောက်ကြီး ချီ မနေနဲ့ တော်ကြာ လက်ကြိုက်ပြီး လက်ပေါ်က မဆင်းဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဘွားအေကြီးက သူ့သား အဖြစ်သည်းနေပုံကို ကြည့်ပြီး တစ်ချိန်လုံး အော်နေပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ သူ့မြေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ကို အမြဲချီပွေ့ ချောမြူနေတတ်၍ ဟန်တို့လင်မယားက ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပြီးပြီးသည်။ ဒီကြားထဲ နေခ ဒယ်ဒီက မချီတတ်ချီတတ်နှင့် သူ့မြေးတွေကို ဝင်ချီပိုးတတ်၍ အချိုးမကျဖြစ်တိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးကို ဘွားဘွားကြီး အပြစ်တင်သံက သူ့မြေးတွေ ငိုယိုအော်ဟစ်သံနှင့် အပြိုင်ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား... ကျွန်မမြေးလေးတွေ ရှင့်ကြောင့် ငိုကုန်ပြီ။ နောက်ကလေးတွေကို မချီတတ်ရင် မချီနဲ့”

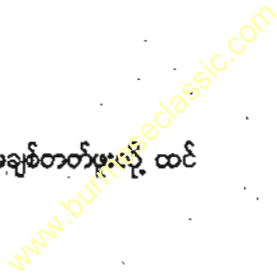
“အေးပါ... ဘွားဘွားကြီးရဲ့ နောက်မချီတော့ပါဘူး”

ဘိုးဘိုးကြီးက အလွယ်ကတိပေးသလို ဘွားအေကြီးအလစ်မှာ ယုယုချီ၍ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ပြိုင်တူအော်ဟစ်ငိုယိုသံ၊ ဘွားအေကြီး၏ ဆူပူသံဖြင့် ညစ်တောနေသည့် အိမ်ကြီးထဲ ချစ်သူနှစ်ယောက်က တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးကျေနပ်နေကြသည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“လောကကြီးက ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ မချစ်တတ်ဖူးလို့ ထင်ထားတဲ့လူက ချစ်တတ်တယ်”



၃၅

မြပုလဲသွယ်

“ဒီထက် ဆန်းကြယ်တာ ရှိသေးတယ်. ဇာန်ရဲ့။ မောင့်ရင်သွေး မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ သားနဲ့သမီးက မောင့်ရင်သွေး မောင့် သားသမီးစစ်စစ်တွေ ဖြစ်နေတာလေ”

ချစ်သူနှစ်ဦး မြတ်နိုးစွာ အတူရယ်မိကြသည်။ လုံထမ်းလာတာ ကို မြင်ရပေမယ့် ကံထမ်းလာသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်ရ။ ထိုအတူ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီနိုင်သော အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ဖွင့် ဆိုတတ်သော နှလုံးသား၏ကျမ်းစာကို မည်သူမှ ကြိုဖတ်ခွင့်မရကြ သူတိုင်း အချစ်ဆိုသည့်အရာတလည်း ဤသို့ဆန်းကြယ်စွာ ဖူးစာ ဖတ်တတ်ကြောင်းတွေ့ကာ တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ တစ်ယောက်တိုး ဝင်ကာ လောကကြီးကို ကျေနပ်စွာ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ငေးမောကြည့် လိုက်ကြသည်။



ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ပါစေ
ချစ်မေတ္တာဖြင့်
မြပုလဲသွယ်